

ЛУСИНДА РАЙЛИ
СЕСТРА НА СЕНКИТЕ
ИСТОРИЯТА НА АСЯ

Част 3 от „Седемте сестри“

Превод от английски: Калина Бахчеванова, 2017

chitanka.info

На Фло

*Ала презръдката ви нека
охлабее — да можете да дишате.*

*И нека ветрите небесни волно
духат между двама ви.*

Халил
Джубран

ПЕРСОНАЖИ

АТЛАНТИС

Татко Солт — пастрокът на сестрите (покоен)

Марина (Мама) — настойницата на сестрите

Клаудия — икономката на Атлантис

Георг Хофман — адвокатът на Татко Солт

Крисчън — капитанът на кораба

СЕСТРИТЕ Д'АПЛИЕЗ

Мая

Али (Алкиона)

Ася (Астеропа)

Кики (Келено)

Тиги (Тайгета)

Електра

Меропа (изчезнала)

АСЯ
ЮЛИ 2007
ASTRANTIA MAJOR (ЗАРНИЧЕ,
СЕМЕЙСТВО АРИАСЕАЕ)

Името произлиза от латинската дума за „звезда“

1.

Никога няма да забравя точно къде бях и какво правех, когато научих за смъртта на баща ми...

Все още държейки писалката си над листа, погледнах нагоре към юлското слънце — или поне към малкия лъч, който бе успял да се промъкне между прозореца и червената тухлена стена на няколко метра пред мен. Всички прозорци в малкия ни апартамент гледаха към тази скучна стена и въпреки прекрасното време днес, вътре беше тъмно. Толкова различно от детския ми дом Атлантис на брега на Женевското езеро.

Осъзнах, че седя точно на същото място, където бях, когато Кики влезе в мизерната ни малка дневна, за да ми каже, че Татко Солт е мъртъв.

Оставих писалката и отидох да си наля чаша вода от чешмата. Беше влажно и задушно в лепнещата жега и отпих жадно, мислейки си, че нямаше *нужда* да правя това — да си причинявам болката от спомените. Тиги, по-малката ми сестра, беше предложила тази идея, когато я видях в Атлантис, точно след като татко умря.

— Мила Ася — бе казала тя, когато няколко от нас, сестрите, излязохме да поплаваме в езерото в опит да се разсеем от скръбта си, — знам, че ти е трудно да говориш за това как се чувстваш. Знам и че си изпълнена с болка. Защо не запишеш мислите си?

В самолета, с който се върнах от Атлантис преди две седмици, помислих над думите на Тиги. И тази сутрин се опитах да направя точно това.

Вгледах се в тухлената стена и си помислих с ирония, че тя представлява идеална метафора за живота ми в момента, което поне ме накара да се усмихна. А усмивката ме пренесе обратно към надрасканата дървена маса, която съмнителният ни хазяин сигурно бе взел почти безплатно от някой магазин за вехтории. Седнах и отново хванах изящната писалка, която Татко Солт ми бе подарил за двадесет и първия ми рожден ден.

— Няма да започна със смъртта на татко — казах на глас. — Ще започна с идването ни тук, в Лондон...

Трясъкът на затварящата се входна врата ме стресна и разбрах, че трябва да е сестра ми — Кики. Всичко, което тя правеше, бе шумно. Сякаш не беше в състояние да остави чаша кафе, без да я удари в плота и да разлее съдържанието ѝ навсякъде. Освен това така и не бе разбрала концепцията за тихо говорене и крещеше думите толкова силно, че когато бяхме малки, Мама веднъж се притесни достатъчно, за да я заведе да проверят дали няма проблем със слуха. Разбира се, нямаше никакъв проблем. Всъщност беше обратното — слухът на Кики се оказа прекомерно развит. И с мен нямаше проблем, когато година по-късно Мама ме заведе на логопед, притеснена от отказа ми да говоря.

— Тя има думи там, вътре, просто предпочита да не ги използва — бе обяснил логопедът. — Ще започне, когато е готова.

У дома, в опит да комуникира с мен, Мама ме научи на основите на френския език на знаците.

— Така че когато искаш или се нуждаеш от нещо — каза ми тя, — можеш да го използваш, за да ми кажеш как се чувстваш. А ето това чувствам аз към теб сега.

Тя посочи към себе си, скръсти длани над сърцето си, след което посочи мен. „Аз — обичам — теб.“

Кики също бързо го научи и двете усвоихме и разширихме това, което бе започнало като начин да комуникирам с Мама, за да си създадем собствен език. Използвахме го, когато около нас имаше хора и искахме да си кажем нещо. Наслаждавахме се на объркването по лицата на сестрите ни, когато правех саркастични коментари със знаци на закуска и двете изпадахме в безпомощен кикот.

Поглеждайки назад, виждах, че Кики и аз се бяхме превърнали в противоположности една на друга, докато растяхме: колкото по-малко говорех аз, толкова повече и по-силно говореше тя от мое име. И колкото повече го правеше, толкова по-малко имах нужда да го правя аз. Характерите ни просто бяха станали преувеличени. Това сякаш нямаше значение, когато бяхме деца, наблъскани в средата на семейството ни от шест сестри — можехме да разчитаме една на друга.

Проблемът беше, че сега вече имаше значение...

— Познай какво? Открих го! — Кики нахлу в дневната. — И след няколко седмици ще можем да се нанесем. Строителната компания още има да довършва някои неща, но ще бъде невероятно, когато го завършат. Господи, колко е горещо тук. Нямам търпение да напусна това място.

Кики влезе в кухнята и чух шуртенето на чешмата, пусната докрай, най-вероятно пръскаща по плотовете, които внимателно бях изтъркала.

— Искаш ли вода, Сия?

— Не, благодаря.

Макар Кики да го използваше само когато бяхме насаме, се укорих наум за раздражението си от галеното име, което ми бе дала, когато бяхме малки. Беше от една книга, която Татко Солт ми бе подарил за Коледа — „Историята на Анастасия“. Ставаше дума за момиче, което живее в гората в Русия и открива, че е принцеса.

— Тя прилича на теб, Ася — бе казала петгодишната Кики, докато разглеждахме картинките в книгата. — Може и *ти* да си принцеса — достатъчно хубава си, с твоята златна коса и сини очи. Така че ще те наричам „Сия“. При това си отива с „Кия“ — Кия и Сия, близначките! — плесна с ръце от радост.

Едва по-късно, когато научих истинската история на руското царско семейство, разбрах какво всъщност е станало с Анастасия Романова, брат ѝ и сестрите ѝ. Изобщо не беше приказка.

И аз вече не бях дете, а двадесет и седем годишна жена.

— Просто знам, че ще харесаш апартамента! — Кики се върна в дневната и се просна на протрития диван с кожена тапицерия. — Уредих да го огледаме утре сутринта. Адски скъп е, но вече мога да си го позволя, особено след като агентът ми каза, че Сити е в хаос. Обичайните заподозрени не се редят на опашки да купуват точно сега, така че се разбрахме за по-ниска цена. Време е да се сдобием с истински дом.

Време е да се сдобия с истински живот, помислих си.

— Ще го купуваш?

— Да. Е, стига да ти хареса.

Бях толкова изумена, че не знаех какво да кажа.

— Добре ли си, Сия? Изглеждаш уморена. Добре ли спа снощи?

— Не.

Въпреки всичките ми усилия, очите ми се изпълниха със сълзи, щом помислих за дългите, безсънни часове, бавно течащи към зазоряване, в които скърбях за обичния си баща, все още неспособна да повярвам, че си е отишъл.

— Все още си в шок, това е проблемът. Случи се само преди две седмици, все пак. Ще се почувстваш по-добре, кълна се, особено след като видиш новия ни апартамент утре. Това скапано място те депресира. Определено депресира мен — добави тя. — Писа ли вече имейл на онзи тип за готварския курс?

— Да.

— И кога започва?

— Другата седмица.

— Добре. Значи имаме време да започнем да избираме мебели за новия си дом. — Кики дойде при мен и спонтанно ме прегърна. — Нямам търпение да ти го покажа!

* * *

— Не е ли невероятно?

Кики разтвори широко ръце, за да прегърне просторното помещение, а гласът ѝ отекна между стените, докато вървеше към широката стъклена фасада, за да отвори един от плъзгащите се панели.

— Виж, този балкон е за теб — каза тя и ми махна да я последвам. Пристъпихме навън. „Балкон“ беше твърде скромна дума за това, на което стояхме. Беше по-скоро дълга и красива тераса, висяща във въздуха над река Темза. — Можеш да го напълниш с всичките си билки и онези цветя, с които обичаше да си играеш в Атлантис — добави Кики, отиде до парапета и погледна към сивата вода далече под нас. — Не е ли прекрасно?

Кимнах, но тя вече вървеше обратно към апартамента, така че я последвах.

— Кухнята още не е готова, но веднага щом подпиша, ще имаш пълна свобода да си избереш печка, хладилник и така нататък. Щом ще ставаш професионалистка — каза тя с намигване.

— Не чак професионалистка, Кики. Ще ходя само на кратък курс.

— Но ти си толкова талантива, сигурна съм, че ще си намериш работа някъде, когато видят какво можеш. Както и да е, мисля, че тук е перфектно и за двете ни, не си ли съгласна? Мога да използвам този край за студиото си. — Тя посочи пространството между отсрещната стена и спираловидното стълбище. — Светлината е просто фантастична. А ти ще си имаш голяма кухня и външно място. Това е най-близкото нещо до Атлантис, което успях да намеря в центъра на Лондон.

— Да, прекрасно е, благодаря ти.

Виждах колко е въодушевена от откритието си, а и апартаментът действително беше впечатляващ. Не исках да убивам ентусиазма ѝ, като ѝ кажа истината: че тази огромна, безлична стъклена кутия над мътна река не би могла да е по-далече от Атлантис.

Докато Кики и агентът обсъждаха подовете от светло дърво, които щяха да сложат, аз поклатих глава на негативните си мисли. Знаех, че се държа като разглезено дете. В крайна сметка, в сравнение с улиците на Делхи и бедняшките квартали, които бях видяла в покрайнините на Пном Пен, един чисто нов апартамент в центъра на Лондон не беше никакво нещастие.

Но същината на проблема беше в това, че всъщност бих *предпочела* малка, проста къщурка — която поне би имала здрави основи на земята — с входна врата, водеща директно до градина отвън.

Заслушах се вяло в дърдоренето на Кики за дистанционното, което отваряло и затваряло щорите, и другото за невидимите съраунд саунд тонколони. Иззад гърба на агента Кики ми направи знак и завъртя очи. Успях да се усмихна в отговор, изпитвайки пристъп на клаустрофобия, защото не можех да отворя вратата и просто да *избягам*... Градовете ме задушаваша; намирах шума, миризмите и тълпите хора за непоносими. Но поне апартаментът беше широк и проветрив...

— Сия?

— Извинявай, Кики, какво каза?

— Да отидем ли горе да видим спалнята ни?

Качихме се по спираловидната стълба към стаята, която Кики държеше да споделяме, въпреки че имаше още една спалня. Усетих тръпка по цялото си тяло при вида на панорамата — наистина беше поразителна от толкова високо. След това огледахме невероятната баня

към спалнята и осъзнах, че Кики наистина е положила всички възможни усилия, за да намери приятно и удобно и за двете ни място.

Но ние не бяхме женени. Бяхме *сестри*.

После Кики настоя да ме завлече в някакъв мебелен магазин на Кингс Роуд, след което хванахме автобуса по моста Албърт и преминахме реката.

— Този мост е кръстен на съпруга на кралица Виктория — казах ѝ по навик. — А в Кенсингтън има мемориал...

Кики ме спря, като направи знака за „фукла“ пред лицето ми.

— Само не ми казвай, Ася, че продължаваш да разнасяш пътеводителя със себе си?

— Да — признах си и направих знака ни за „зубър“. Обичах историята.

Слязохме от автобуса близо до апартамента ни и Кики се обърна към мен.

— Хайде да вечеряме някъде по-надолу по улицата. Би трябвало да празнуваме!

— Нямаме пари.

Поне аз определено нямам — помислих си.

— Аз черпя — успокой ме Кики.

Отидохме в една близка кръчма и Кики поръча бутилка бира за себе си и малка чаша вино за мен. Никоя от двете ни не пиеше много — особено Кики, която се напиваше лесно, както бе научила по трудния начин след едно особено буйно тийнейджърско парти. Докато тя чакаше на бара, се замислих за мистериозната поява на парите, с които Кики внезапно се бе сдобила в деня, след като със сестрите ни получихме пликовете си от Татко Солт от адвоката му Георг Хофман. Кики бе отишла да се види с него в Женева. Беше се молила на Георг да ми позволи да отида на срещата с нея, но той бе отказал директно.

— За жалост се налага да следвам инструкциите на клиента си. Баща ви настоя всичките ми срещи с дъщерите му да се провеждат индивидуално.

Така че изчаках на рецепцията, докато тя влезе да се види с него. Когато се появи отново, видях, че е напрегната и възбудена.

— Съжалявам, Сия, но се наложи да подпиша някаква тъпа клауза за конфиденциалност. Още някоя от малките игри на Татко. Мога да ти кажа само, че има добри новини.

Доколкото знаех, това беше единствената тайна, която Кики някога бе пазила от мен, и все още не разбих откъде са дошли всичките тези пари. Георг Хофман ни бе обяснил, че според завещанието на Татко ще продължим да получаваме само малък доход. Но бяхме свободни да отидем при него и да поискаме още пари при необходимост. Така че може би трябваше просто да поискаме още, както вероятно бе направила Кики.

— Наздраве! — Кики чукна чашата ми с бутилката си бира. — За новия ни живот в Лондон!

— И за Татко Солт — казах аз, надигайки чашата си.

— Да — съгласи се тя. — Ти наистина го обичаше, нали?

— А *ти* не го ли обичаше?

— Разбира се, много. Той беше... специален.

Храната ни пристигна и Кики започна да яде като прегладняла. Гледах я и си мислех, че макар и двете да му бяхме дъщери, смъртта му сякаш бе донесла скръб само на мен.

— Смяташ ли, че трябва да купим апартамента?

— Кики, решението е твое. Няма да плащам аз, така че не мога да коментирам.

— Не ставай глупава, знаеш, че което е мое, е и твое, както и обратното. Освен това, ако някога решиш да отвориш плика, който ти остави, кой знае какво ще намериш! — окуражи ме тя.

Не ме оставяше на мира, откакто бяхме получили пликовете. Тя бе скъсала своя почти веднага и очакваше да направя същото.

— Хайде, Сия, няма ли да го отвориш? — притискаше ме.

Но просто не можех да го направя... защото каквото и да имаше вътре, то би означавало да приема, че Татко си е отишъл. А аз още не бях готова да се сбогувам с него.

След като се нахранихме, Кики плати сметката и се върнахме вкъщи, откъдето тя се обади в банката, за да преведе пари за депозита на новия апартамент. След това седна пред лаптопа си и се заоплакваше от непостоянната интернет връзка.

— Ела да ми помогнеш да избира дивани! — повика ме от дневната, докато пълнех пожълтялата ни вана с хладка вода.

— Взимам си вана — отвърнах и заключих вратата.

Легнах във ваната и наведох глава, потапяйки косата и ушите си. Слушах подводните звуци — *звуци като в утроба*, помислих си — и

реших, че трябва да се махна, преди съвсем да полудея. Кики не беше виновна и не исках да си го изкарвам на нея. Обичах я. Тя ме бе подкрепяла във всеки ден от живота ми, но...

Двадесет минути по-късно, вече взела решение, влязох в дневната.

— Хубава ли беше банята?

— Да. Кики...

— Ела да видиш диваните, които намерих. — Тя ме повика с жест. Изпълних молбата ѝ и се взрях с невиждащи очи в различните оттенъци на кремавото.

— Кой според теб да избира?

— Който ти харесва. Вътрешният дизайн е по твоята част, не моята.

— Какво ще кажеш за ето този? — Кики посочи екрана. — Естествено, ще трябва да отидем и да седнем на него, защото не може да е само красив. Трябва да е и удобен. — Тя си записа името и адреса на магазина. — Какво ще кажеш да отидем утре?

Поех си дълбоко дъх.

— Кики, ще имаш ли нещо против да се върна в Атлантис за няколко дни?

— Ако това искаш, Сия, няма проблем. Ще проверя какви полети има и ще ни купя билети.

— Всъщност мислех да отида сама. Искам да кажа... — Преглътнах и се подготвих, за да не загубя решителността си. — Ти си много заета сега, с апартамента и всичко останало, а и знам, че има много арт проекти, с които искаш да се заемеш.

— Да, но няколко дни почивка няма да навредят. А и ако това е, от което се нуждаеш, те разбирам.

— Наистина — казах твърдо, — мисля, че бих предпочела да отида сама.

— Защо? — Кики се обърна към мен, а очите ѝ с форма на бадеми се разшириха от изненада.

— Просто защото... така искам. Искам да кажа, че бих искала да седна в градината, която помогнах на Татко Солт да засади, и да си отворя писмото.

— Разбирам. Добре, окей — каза тя и сви рамене.

Усетих спускащата се студенина, но този път нямаше да отстъпя пред нея.

— Отивам да си легна. Имам ужасно главоболие — казах.

— Ще ти донеса болкоуспокояващи. Искаш ли да потърся полети?

— Вече пих, и да, би било чудесно, благодаря ти. Лека нощ.

Наведох се и целунах сестра си по лъскавата тъмна коса. Беше къдрава и подстригана късо като на момче, както винаги. След това влязох в стаичката с размер на килер за метли, която споделяхме.

Леглото беше твърдо и тясно, а матракът — тънък. Макар и двете да бяхме израснали в лукс и привилегии, бяхме прекарвали последните шест години пътувайки по света, спейки по разни дупки, понеже никоя от нас не бе готова да поиска пари от Татко Солт, дори когато бяхме наистина разорени. Особено Кики винаги беше прекалено горда. Тъкмо затова бях толкова изненадана, че сега харчи пари, без да се замисля, пари, които можеха да са дошли само от *него*.

Можех да попитам Мама дали не знае нещо повече, но бях наясно, че второто ѝ име е дискретност, когато става дума за разнасяне на клюки между нас, сестрите.

— Атлантис — промърморих. *Свобода...*

И тази нощ заспах почти веднага.

2.

Крисчън ме чакаше с моторницата, когато таксито ме закара до понтона на брега на Женевското езеро. Той ме посрещна с обичайната си топла усмивка и за пръв път се запитах на колко години е всъщност. Макар да бях сигурна, че той беше капитан на моторницата ни още откакто бях малко момиче, с тъмната си коса и бронзовия тен, покриващ стройното му тяло, все още изглеждаше на не повече от трийсет и пет.

Тръгнахме по езерото и се облегнах на удобната кожена пейка на кърмата на кораба, мислейки си за персонала на Атлантис, който сякаш не старееше. Под слънчевите лъчи, вдишвайки познатия чист въздух, си помислих, че може би Атлантис наистина е омагьосан и онези, които живеят сред стените му, са дарени с вечен живот и винаги ще бъдат там.

Всички, освен Татко Солт...

Беше почти непоносимо да мисля за последния път, когато бях дошла тук. Всички ние, и шестте сестри — всяка от нас осиновена и доведена тук от най-далечните кътчета на света от Татко Солт и кръстена на една от Седемте сестри, Плеядите — се бяхме събрали в детския си дом, защото той бе умрял. Нямаше дори погребение, за да можем да скърбим за загубата му; Мама ни каза, че той настоял да бъде погребан сам в морето.

Вместо това швейцарският му адвокат Георг Хофман ни бе показал нещо, което на пръв поглед приличаше на сложен и изящен слънчев часовник, появил се изневиделица в специалната градина на Татко. Но Георг бе обяснил, че този предмет се нарича армиларна сфера и показва положението на звездите. А на обръчите около централното златно кълбо бяха гравирани имената ни и координатите на точното място, където Татко Солт бе намерил всяка една от нас, заедно с цитат на гръцки.

Мая и Али, двете ми най-големи сестри, ни бяха дали имената на местата, към които сочеха координатите, и значенията на гръцките ни

надписи. Аз още не бях прочела нито едно от двете. Бях ги сложила в найлонова папка, заедно с писмото, което ми бе написал Татко Солт.

Корабът намали скоростта и започнах да виждам красивата къща, в която всички бяхме израснали, през короните на дърветата, които я скриваха. Изглеждаше като замък от приказките със светлорозовата си фасада и четирите си кулички, с блестящи под слънчевата светлина прозорци.

След като видяхме армиларната сфера и получихме писмата, Кики поиска да си тръгнем веднага. Аз не бях на същото мнение; исках поне да прекарам малко време, скърбейки за Татко Солт в къщата, където ме бе отгледал с толкова любов. Сега, две седмици по-късно, се връщах, отчаяно търсейки силата и уединението, от които се нуждаех, за да се примиря със смъртта му и да продължа напред.

Крисчън закара кораба до кея и закрепил въжетата. Помогна ми да сляза и видях Мама да върви към мен по тревата, както всеки път, когато се връщах вкъщи. Само при вида ѝ очите ми се насълзиха и се отпуснах в ръцете ѝ за топла прегръдка.

— Ася, колко се радвам, че пак си тук с мен — промълви Мама, след като ме целуна по двете бузи и се отдръпна, за да ме огледа. — Няма да казвам, че си твърде слаба, защото винаги си твърде слаба — каза тя с усмивка и ме поведе към къщата. — Клаудия е направила любимия ти ябълков щрудел, а чайникът вече кипи. — Тя посочи масата на терасата. — Седни там и се порадвай на последните слънчеви лъчи. Ще ти занеса чантата вътре и ще пратя Клаудия да донесе чая и сладкишите.

Загледах се в нея, докато не се прибра в къщата, след което се обърнах да разгледам пищната градина и безупречната ливада. Видях Крисчън да върви по дискретната пътечка към апартамента над навеса за лодки, скрит в малък залив отвъд основните градини на къщата. Добре смазаната машина, която представляваше Атлантис, продължаваше да работи, макар изобретателят ѝ вече да го нямаше.

Мама се появи отново, следвана от Клаудия с поднос с чай. Усмихнах ѝ се, понеже знаех, че Клаудия говори по-рядко дори от мен и никога не би започнала разговор.

— Здравей, Клаудия. Как си?

— Добре съм, благодаря — отвърна тя с тежкия си немски акцент. Всички ние, момичетата, говорехме два езика — френски и

английски — още от люлката, по настояване на Татко Солт, и говорехме на английски само с Клаудия. Мама беше францужойка до мозъка на костите си. Произходът ѝ личеше от семплата, но безупречна копринена блуза и пола и прибраната в шиньон коса. Понеже комуникирахме и с двете, израснахме способни да преминаваме от единия език на другия мигновено.

— Виждам, че още не си се подстригала — усмихна се Мама, сочейки дългия ми рус бретон. — Е, как си, *chérie*?

Тя наля чая, след като Клаудия се оттегли.

— Добре.

— Е, знам, че не си! Никоя от нас не е. Как бихме могли да сме добре, след като това ужасно нещо се случи толкова скоро?

— Не съм — съгласих се. Тя ми подаде чая и добавих мляко и три лъжички захар. Въпреки закачките на сестрите ми, че съм прекалено слаба, обичах сладко и често си го похапвах.

— Как е Кики?

— Казва, че е добре, но не знам дали наистина е така.

— Скръбта влияе различно на всички нас — замисли се Мама. — И често води до промени. Знаеш ли, че Мая отлетя към Бразилия?

— Да, прати имейл на мен и Кики преди няколко дни. Знаеш ли защо?

— Допускам, че има нещо общо с писмото, което баща ти ѝ остави. Но каквато и да е причината, радвам се за нея. Би било ужасно да остане тук сама и да скърби за него. Прекалено млада е, за да се крие. Все пак ти знаеш как пътуванията могат да разширят хоризонтите на човек.

— Знам. Но ми стига толкова пътуване.

— Наистина ли, Ася?

Кимнах и внезапно почувствах тежестта на разговора на раменете си. Бях свикнала Кики да е до мен и да отговаря и за двете ни. Но Мама замълча и ми се наложи да продължа сама.

— Видях достатъчно.

— Сигурна съм, че е така — отвърна Мама и тихо се засмя. — Има ли място, което двете да не сте посетили в последните пет години?

— Австралия и Амазония.

— Защо точно тези места?

— Кики изпитва ужас от паяците.

— Разбира се! — Мама плесна с ръце, спомняйки си. — Но като дете сякаш не се страхуваше от нищо. Сигурно си спомняш как винаги скачаше от най-високите скали в морето.

— И се катереше по тях — добавих.

— А помниш ли как можеше да сдържа дъха си под вода толкова дълго, че се притеснявах да не се е удавила?

— Помня — казах мрачно, спомняйки си как се бе опитала да ме убеди да се присъединя към нея в екстремните ѝ спортове. Това беше едно от нещата, за които не бях отстъпила. Докато пътувахме в Далечния изток, тя прекарваше часове в гмуркане и опити да се изкачи по шеметните вулканични върхове на Тайланд и Виетнам. Но когато беше под водата или високо над мен, аз лежах неподвижно на плажа и четях книга.

— А как мразеше да носи обувки... трябваше да я принуждавам да ги обува, когато беше малка — каза Мама с усмивка.

— Веднъж ги хвърли в езерото. — Посочих спокойните води. — Трябваше да я убедя да отиде да ги прибере.

— Винаги си е била свободна душа — въздъхна Мама. — Но толкова смела... И тогава, един ден, когато беше на седем, чух ужасен писък от стаята ви и си помислих, че някой се опитва да убие Кики. Но се оказа просто паяк, не по-голям от монета от двайсет сантима, на тавана над нея. Кой би си помислил? — поклати глава.

— Страхува се и от тъмното.

— Е, това не го знаех!

Очите на Мама помръкнаха и се почувствах, сякаш съм обидила майчинските ѝ способности — на тази жена, която бе наета от Татко Солт да се грижи за нас, осиновените бебета, които станаха деца и млади жени под нейната грижа; да действа *in loco parentis*, когато Татко пътуваше в чужбина. Тя нямаше кръвна връзка с никоя от нас. Но въпреки това означаваше толкова много за всички ни.

— Срам я е да каже на когото и да било, че сънува кошмари.

— Затова ли се премести в нейната стая? — попита тя, разбирайки след толкова години. — И ме помоли за нощна лампа скоро след това?

— Да.

— Мислех, че е за теб, Ася. Предполагам, че това само показва, че никога не можем да познаваме онези, които сме отгледали, толкова добре, колкото си мислим. Е, как е Лондон?

— Харесва ми, но живеем там съвсем отскоро. А и... — Въздъгнах, неспособна да опиша мъката си с думи.

— Още скърбиш — довърши вместо мен Мама. — И може би чувстваш, че няма значение къде се намираш точно сега.

— Да, но наистина исках да дойда тук.

— И аз много се радвам, че си тук с мен, *chérie*, и при това сме само двете. Това не се случва често, нали?

— Не.

— Искаш ли да се случва по-често, Ася?

— Аз... да.

— Това е естествено развитие. Вече нито ти, нито Кики сте деца. Това не означава, че не можете да си останете близки, но е важно всяка от вас да има собствен живот. Сигурна съм, че и Кики чувства същото.

— Не, Мама, не го чувства. Тя се нуждае от мен. Не мога да я изоставя — изведнъж се изплъзна от езика ми, щом всичкия страх и безсилие и... гняв към себе си и към ситуацията се надигна в мен. Въпреки всичкото си самообладание не можах да сдържа риданието, което се издигна от дълбините на душата ми.

— О, *chérie*! — Мама се изправи и сянката ѝ закри слънцето, когато коленичи пред мен и ме хвана за ръцете. — Не се срамувай. Полезно е да изразяваш чувствата си.

Точно това и направих. Не можех да го нарека плач, понеже звучеше по-скоро като вой. Всичките ми неизречени думи и всички чувства, затворени в мен, сякаш се изляха в порой.

— Съжалявам, съжалявам... — замърморих, докато Мама вадеше носни кърпички от джоба си, за да избърше приливната вълна от сълзи. — Просто съм... разстроена заради Татко...

— Разбира се, че си, и няма нужда да се извиняваш — каза нежно, а аз седях пред нея и се чувствах като кола, чийто двигател току-що е останал съвсем без гориво. — Отдавна се притеснявам, че държиш толкова много скрито в себе си. Затова сега съм по-щастлива — усмихна се тя, — дори ти да не си. Сега, мога ли да предложа да се качиш в спалнята си и да се поосвежиш преди вечеря?

Последвах я вътре. Къщата имаше много специфичен аромат, който често се бях опитвала да деконструирам, за да го пресъздам в собствените си временни домове — намек за лимон, кедрово дърво, прясно изпечени кексчета... но, разбира се, той беше нещо повече от сбора на съставните си части и просто го имаше само в Атлантис.

— Искаш ли да се кача с теб? — попита Мама, докато се качвах по стълбите.

— Не. Ще се оправя сама.

— Ще поговорим по-късно, *chérie*, но ако имаш нужда от мен, знаеш къде съм.

Качих се на горния етаж на къщата, където се намираха всичките ни спални, на нас, момичетата. Апартаментът на Мама също беше там, от другата страна на коридора, със собствената си малка дневна и баня. Стаята, която споделях с Кики, беше между спалните на Али и Тиги. Отворих вратата и се усмигнах на цвета на три от стените. Кики бе преминала през „готическа“ фаза, когато беше на петнайсет, и искаше да ги боядиса в черно. Аз не се съгласих и предложих като компромис лилаво. Кики настоя сама да изрисува четвъртата стена, до леглото си.

След като стоя заключена в спалнята ни цял ден, Кики излезе малко преди полунощ със стъклен поглед.

— Вече може да го видиш — каза тя и ме заведе вътре.

Втренчих се в стената, поразена от живите цветове — наситен тъмносин фон, изпъстрен с по-светло небесносиньо, а в центъра — рой от великолепно ярки, блестящи златни звезди. Веднага познах формата — Кики бе нарисувала Седемте сестри на Плеядите... *нас*.

Когато очите ми свикнаха с гледката, осъзнах, че всяка звезда се състои от малки, прецизни точки, като малки атоми, обединяващи се, за да вдъхнат живот на цялото.

Усетих натиска на присъствието ѝ зад мен, неспокойния ѝ дъх на рамото ми.

— Кики, това е изумително! Невероятно е, наистина. Как го измисли?

— Не го измислих. Просто... — тя сви рамене, — знаех какво да направя.

Оттогава много пъти се бях взирала в стената от леглото си и продължавах да намирам малки детайли, които никога преди не бях забелязвала.

Но макар сестрите ни и Татко да я бяха засипали с похвали за рисунката, тя никога повече не използва същия стил.

— О, това беше просто нещо, което ме осени веднъж. Стилът ми се разви оттогава — бе казала.

Гледайки го дори сега, дванадесет години по-късно, все още смятах този стенопис за най-красивото и пълно с фантазия произведение, което Кики някога бе създавала.

Видях, че чантата ми вече е разопакована; малкото ми дрехи бяха сгънати и подредени на стола. Седнах на леглото, усещайки внезапно неудобство. В спалнята нямаше почти нищо „мое“. И вината за това бе изцяло моя.

Пристъпих до скрина си, отворих най-долното чекмедже и извадих старата тенекиена кутия за бисквити, в която бях държала най-ценните си притежания. Седнах обратно на леглото, сложих я на коленете си, отворих капака и извадих плик за писмо. След седемнайсет години в кутията беше сух, но гладък под пръстите ми. Извадих съдържанието му и погледнах дебелата бележка от пергамент, към която все още бе прикрепено хербарийно цвете.

Е, мила ми Ася, все пак успяхме да го отгледаме.

Татко

Пръстите ми погалиха нежните венчелистчета — тънки като паяжина, но все още пазещи избледнял спомен за яркия цвят бордо от първия цъфтеж на нашето растение, в градината, която бях помогнала на Татко да създаде през ваканциите.

Налагаше се да ставам рано, преди Кики да се събуди. Тя спеше дълбоко, особено след кошмарите, които обикновено идваха между два и четири часа, така че никога не забелязваше, че ме няма по изгрев. Татко ме посрещаше в градината и винаги изглеждаше все едно е буден от часове, което може и да е било вярно. Аз винаги бях сънлива, но развълнувана от нещата, които ми показваше.

Понякога бяха само няколко семенца в дланта му; друг път деликатно младо растение, което бе донесъл от някое свое пътуване. Сядахме на пейката в беседката с розите с огромната му и много стара ботаническа енциклопедия, а силните му кафяви ръце отгръщаха

страниците, докато не откриехме произхода на съкровището ни. След като прочитяхме всичко за естествения му хабитат, какво харесва и какво не, започвахме да търсим из градината най-подходящото място, където да го посадим.

В действителност, помислих си сега, той правеше предложенията, а аз се съгласявах. Но тогава не го усещах. Имах чувството, че мнението ми има значение.

Често си спомнях библейската притча, която той ми бе разказал веднъж, докато работехме: как всяко живо нещо трябвало да бъде отглеждано внимателно от началото на живота си. И ако се направи така, то щяло да порасте силно и да издържи много години.

— Разбира се, и ние, хората, сме като семена — бе казал Татко с усмивка, докато аз поливах цветята с малката си детска лейка, а той бършеше ароматния торф от ръцете си. — Със слънцето и дъжда... и любовта, имаме всичко, от което се нуждаем.

И градината ни действително процъфтяваше, а в тези специални градинарски сутрини с Татко научих изкуството на търпението. Понякога се връщах няколко дни по-късно, за да видя дали растението ни е започнало да никне, и откривах, че или няма промяна, или то изглежда мъртво и кафяво. Тогава питах Татко защо не е поникнало.

— Ася — казваше той, обгръщайки лицето ми със закалените си длани, — всичко трайно и стойностно има нужда от време, за да се осъществи. И когато това стане, ще се радваш, че си издържала чакането.

Така че, помислих си, затваряйки кутията, утре ще стана рано и ще се върна в нашата градина.

* * *

Аз и Мама вечеряхме заедно на маса със запалена свещ на терасата. Клаудия бе осигурила перфектно приготвено агнешко с глазирани бейби моркови и пресни броколи от кухненския двор. Колкото повече научавах за готвенето, толкова повече разбирах колко талантива е всъщност.

След като се навечеряхме, Мама се обърна към мен.

— Реши ли вече къде ще се установиш?

— Кики е на курс към арт фондацията в Лондон.

— Знам, но питам за теб, Ася.

— Тя ще купува апартамент над Темза. Ще се преместим следващия месец.

— Разбирам. Харесва ли ти?

— Много е... голям.

— Не това попитах.

— Мога да живея там, Мама. Мястото е направо фантастично — добавих, чувствайки се виновна за упорството си.

— И ще ходиш на уроци по готварство, докато Кики се занимава с изкуство?

— Да.

— Мислех, че може да станеш писателка, когато беше по-малка — каза тя. — Все пак учи английска литература в университета.

— Да, обичам да чета.

— Подценяваш се, Ася. Още помня разказите, които пишеше като дете. Татко понякога ми ги четеше.

— Наистина ли? — Почувствах се горда при тази мисъл.

— Да. И не забравяй, че ти предложиха място в Кеймбридж, но ти не го прие.

— Не. — Дори аз чух резкия си тон. Споменът все още беше болезнен, дори девет години по-късно...

— Нямах нищо против да кандидатствам за Кеймбридж, нали, Кики? — попитах сестра си. — Учителите ми смятат, че трябва да го направя.

— Разбира се, че не, Сия! Ти си толкова умна, сигурна съм, че ще влезеш! И аз ще разгледам английските университети, макар че се съмнявам да получа предложение откъдето и да било. Знаеш каква съм си глупава. Ако не успея, просто ще дойда с теб и ще си намеря работа в някой бар или нещо подобно — сви рамене тя. — Не ме интересува. Най-важното е да сме заедно, нали така?

Тогава определено смятах така. Както вкъщи, така и в училище, където другите момичета усещаха близостта ни и ни оставяха сами, ние бяхме всичко една за друга. Така че се спряхме на други университети, които предлагаха курсове, към които и двете имахме интерес, за да можем да останем заедно. Но аз все пак кандидатствах за Кеймбридж и за мое изумление ми предложиха място в колежа

„Селуин“, стига да получа необходимите оценки на финалните си изпити.

Седях в кабинета на Татко и гледах как чете писмото с поканата. Той погледна към мен и гордостта и емоцията в очите му ме изпълниха с радост. Посочи към малката елхичка, окичена с остарели украшения. На върха ѝ блестеше ярка сребърна звезда.

— Това си ти? — каза той с усмивка. — Ще приемеш ли предложението?

— Не знам... Ще видя какво ще стане с Кики.

— Е, това трябва да си е твое решение. Мога да кажа само, че в някакъв момент ще трябва да направиш това, което е най-добро за теб — добави многозначително.

По-късно аз и Кики получихме по две покани от университети, за които бяхме кандидатствали заедно, и зачакахме напрегнати резултатите.

Два месеца по-късно двете седяхме със сестрите ни на палубата на Титан, великолепната яхта на Татко. Бяхме на годишния си круиз — тази година плавахме около бреговете на Южна Франция — и нервно стискахме пликовете с резултатите от матурите си. Татко току-що ни ги беше подал от купчината писма, които получавахме през ден по моторна лодка, независимо къде се намирахме.

— Е, момичета — каза Татко, усмихвайки се на напрегнатите ни физиономии, — тук ли искате да ги отворите, или насаме?

— По-добре да го направим сега и да се свърши — каза Кики. — Ти първа отвори своето, Ася! Аз така или иначе, сигурно съм се провалила.

Пред погледите на всичките ми сестри и Татко, отворих плика с треперещи ръце и извадих листовите хартия.

— Е? — попита Мая, когато се забавих с четенето на резултатите.

— Имам общо 5.4... и 6 по английски.

Всички избухнаха в аплодисменти, а сестрите ми ме хванаха в здрава прегръдка.

— Ти си наред сега, Кики — каза Електра, най-малката ни сестра, с блясък в очите. Всички знаехме, че Кики имаше затруднения в училище заради дислексията си, докато Електра можеше да мине всеки изпит, който реши, но просто я мързеше.

— Каквото и да пише, не ми пука — заяви Кики отбранително, а аз ѝ направих знаците за „късмет“ и „обичам те“. Тя скъса плика и дъхът ми спря, докато очите ѝ се плъзгаха по резултатите.

— Аз... о, Господи! Аз...

Всички сдържахме дъха си.

— Минала съм! Ася, издържала съм изпитите! Това означава, че отивам в Съсекс да уча история на изкуството.

— Страхотно! — отвърнах, защото знаех колко усилено бе работила, но в същото време улових въпросителния поглед на Татко. Той знаеше какво решение ще ми се наложи да взема сега.

— Поздравления, скъпа — каза Татко Солт, усмихвайки се на Кики. — Съсекс е красиво място, и, разбира се, там се намират скалите Седемте сестри.

По-късно Кики и аз седнахме на най-високата палуба на кораба и загледахме великолепия залез над Средиземно море.

— Напълно те разбирам, ако предпочиташ да приемеш поканата от Кеймбридж, Сия, вместо да учиш в Съсекс с мен. Не бих искала да стоя на пътя ти или нещо подобно. Но... — Долната ѝ устна затрепери. — Не знам какво ще правя без теб. Бог знае как ще се оправя с всички онези есета, ако ти няма да ми помагаш.

Същата нощ на борда чух как Кики се размърда в съня си и започна тихо да стене. Осъзнах, че идва един от ужасните ѝ кошмари. Вече бях добра в разпознаването на признаците. Станах от леглото си и се пъгнах в нейното, мърморейки утешително, но бях сигурна, че няма да успея да я събудя. Стенанията ѝ се усилиха и тя започна да крещи неразличими думи, които вече дори не се опитвах да разбера.

Как бих могла да я изоставя? Тя се нуждае от мен... и аз от нея...

И тогава наистина беше така.

Затова отказах на Кеймбридж и приех поканата за Съсекс заедно със сестра си. И в средата на третия семестър от тригодишната си програма Кики обяви, че се отказва.

— Разбираш ме, нали, Сия? — каза тя. — Знаем как да рисувам, но и да ме убиеш, не мога да напиша есе за ренесансовите художници и безкрайните им скапани портрети на Мадоната. Не мога повече. Съжалявам, но не мога.

Впоследствие Кики и аз напуснахме стаята си в общежитието и наехме заедно един запуснат апартамент. И докато аз ходех на лекции, тя взимаше автобуса за Брайтън, където работеше като сервитьорка.

През последвалата година стигнах до почти пълно отчаяние, мислейки за мечтата, от която се бях отказала.

3.

След вечеря се извиних на Мама и се качих горе в спалнята ни. Извадих мобилния от чантата си, за да си проверя съобщенията. Имах четири есемеса и няколко пропуснати обаждания — всичките от Кики. Бях ѝ изпратила съобщение, щом самолетът се приземи в Женева, както бях обещала, и сега ѝ пратих кратък отговор, в който написах, че съм добре, ще си лягам рано и ще говорим утре. Изключих телефона, пъхнах се под одеялото и полежах, слушайки тишината. Изведнъж осъзнах колко рядко ми се случва да спя сама в стаята, в тиха къща, която някога бе пълна с шумен, динамичен живот. Тази нощ нямаше да ме събуди мърморенето на Кики. Можех да спя чак до сутринта, ако исках.

Въпреки това, когато затворих очи, тя продължаваше да ми липсва.

На другата сутрин се събудих рано, навлякох си дънките и суитшърта, взех папката и слязох на пръсти долу. Тихо отворих входната врата и тръгнах по пътеката вляво, която водеше към специалната градина на Татко Солт. В папката, която стисках, бяха писмото му, моите координати и преводът на гръцкия надпис.

Бавно се разходих из лехите, които бяхме засели заедно, и проверих как се развива потомството ни. През юли всичко цъфтеше: многоцветните цинии, лилавите астри, цветовете на сладкия грах, струпани като рояк пеперудки, и розите, виещи се по цялата беседка и засенчващи пейката.

Осъзнах, че само аз съм останала да се грижа за тях. Макар Ханс, нашият престарял градинар, да действаше като „бавачка“ на цветята, когато мен и Татко ни нямаше, никога не можех да бъда сигурна, че ги обича като нас. Беше глупаво да мисля за растенията като за деца. Но както Татко често ми бе казвал, процесът на отглеждането бе подобен.

Спрях да се полюбувам на едно любимо цвете с нежни червено-лилави цветове, крепящи се на тънки стебла над гъсти яркозелени листа.

— Нарича се *Astrantia major* — бе казал Татко, докато засявахме семенцата в саксия преди почти две десетилетия. — Смята се, че името му идва от *aster*, латинската дума за „звезда“. Разцъфтява във великолепни цветове с формата на искряща звезда. Трябва да те предупредя, че понякога е трудно да го отгледаш, особено с тези семена, които дойдоха с мен от друга страна и вече са стари и сухи. Но ако успеем, после няма да изисква много грижи — само добра почва и малко вода.

Няколко месеца по-късно Татко ме заведе в един сенчест край на градината, където да засадим стръкчетата, които като по чудо бяха поникнали след внимателни грижи, включително кратък период в хладилника, който според Татко бе необходим, за да „стресне“ семената и да ги съживи.

— Сега трябва да имаме търпение и да се надяваме, че ще хареса новия си дом — каза той, докато бършехме пръстта от ръцете си.

На *Astrantia* ѝ трябваша още две години, за да разцъфти, но оттогава се бе разпространила навсякъде, разпръсвайки семената си по всяко кътче от градината, което ѝ харесаше. Гледайки я сега, откъснах един от цветовете и прокарах пръсти по крехките венчелистчета. В този момент Татко ми липсваше повече, отколкото можех да понеса.

Обърнах се и тръгнах към пейката, сгушена в розовата беседка. Дървената повърхност все още бе покрита с роса и използвах ръкава си, за да я избърша. Седнах и се почувствах сякаш влагата се бе просмукала до дъното на душата ми.

Погледнах найлоновата папка, в която бях прибрала пликите. И се запитах дали не бях допуснала грешка, като игнорирах молбата на Кики да отворим писмата си заедно.

С треперещи ръце извадих плика от Татко и, поемайки дълбоко дъх, го скъсах. В него имаше писмо и нещо, което приличаше на малка, тясна кутия за бижута. Разгърнах писмото и започнах да чета.

АТЛАНТИС
ЖЕНЕВСКО ЕЗЕРО

ШВЕЙЦАРИЯ

Мила моя Ася,

Да ти пиша писмо ми изглежда някак най-естествено, тъй като и двамата знаем, че това е предпочитаният ти метод на общуване. И до днес пазя дългите писма, които ми пишеше от пансиона и университета, а по-късно и от многото си пътувания до всички краища на света.

Както може би вече знаеш, се постарях да предоставя на всяка от вас достатъчно информация за генетичния й произход. Макар да ми се ще да вярвам, че вие, момичетата, сте наистина мои, и също толкова част от мен, колкото всяко мое по рождение дете би могло да бъде, може да дойде ден, когато информацията, която притежавам, да ви бъде от полза. Въпреки това осъзнавам, че това не е пътуване, което всяка от дъщерите ми би желала да поеме. Особено ти, мила моя Ася — може би най-чувствителната и сложна от всичките ми момичета.

Написването на това писмо ми отне най-много време — отчасти защото го написах на английски, а не на френски, а знам, че твоята граматика и пунктуация е много по-добра от моята, така че те моля да извиниш грешките ми. Но също и защото, признавам, ми е трудно да намеря директен начин да ти предоставя точно толкова информация, че да можеш да тръгнеш по пътя си към откритието, но в същото време да не смутя живота ти, ако решиш да не разследваш повече произхода си.

Интересно е, че уликите, които можах да дам на сестрите ти, бяха основно неодушевени, докато твоята ще включва вербална комуникация, просто защото пътят към историята на произхода ти е бил много добре прикрит през годините и ще се нуждаеш от чужда помощ, за да го различиш. Самият аз съвсем наскоро разкрих истинските детайли, но ако има някой, който би се справил, това си ти, моята ярка звезда Ася. Бързият ти ум, съчетан с разбирането ти на човешката природа — която изучавах от

години чрез наблюдение и, най-вече, слушане — ще ти помогне много, ако решиш да последваш тази диря.

Така че съм ти дал един адрес — на картичка, закачена за гърба на това писмо. Ако решиш да го посетиш, попитай за жена на име Флора Макникъл.

Най-накрая, преди да приключа и да кажа сбогом, трябва да ти кажа, че понякога в живота човек трябва да взима трудни, често емоционално тежки решения, които в дадения момент усеща, че биха наранили хората, които обича. И може да се случи точно това, поне за известно време. Често обаче промените, настъпили вследствие на решението ти, в крайна сметка се оказват най-доброто и за другите. И им помагат да продължат напред.

Мила моя Ася, няма да проявявам снизхождение, казвайки повече по този въпрос; и двамата знаем за какво говоря. Научих през годините си на тази земя, че нищо не остава вечно същото — и очакването, че ще остане, е най-голямата грешка, която ние, хората, правим. Промяната идва независимо дали я искаме или не, по милиони различни начини. Приемането на този факт е ключово за постигане на радостта от живота на тази наша великолепна планета.

Грижи се не само за чудесната градина, която създадохме заедно, а може би и за своя собствена някъде другаде. И над всичко друго се грижи за себе си. Следвай собствената си звезда. Време е.

Твой любящ баща,
Татко Солт

Вдигнах очи към хоризонта и видях как слънцето се подава иззад един облак от другата страна на езерото, прогонвайки сенките. Чувствах се вцепенена и още по-потисната, отколкото преди да отворя писмото. Може би заради чувството на очакване, което бях изпитала, ми се струваше, че в писмото няма нищо, което Татко и аз да не бяхме обсъждали, докато беше жив. Когато можех да гледам в добродушните

му очи и да усещам нежния допир на ръката му на рамото ми, докато заедно работехме в градината.

Извадих визитната картичка, закачена с кламер за писмото, и прочетох думите, напечатани на нея.

Книжарница „Артър Морстън“
Кенсингтън „Чърч стрийт“ 190
Лондон W8 4DS

Спомних си, че веднъж бях минала през Кенсингтън с автобуса. Поне ако решах да посетя Артър Морстън, нямаше да ми се наложи да пътувам надалече като Мая. След това извадих цитата, който тя бе превела от армиларната сфера.

Нито кипарис вирее в сянката на дъб, ни дъб пониква в сянка на кипарис.

Усмяхнах се, защото това перфектно описваше мен и Кики. Тя: толкова силна и непреклонна, с крака, здраво вкоренени в земята. Аз: висока, но слаба, огъваща се в най-лекия вятър. Разпознах цитата. Беше от „Пророкът“ на философа Халил Джубран. Знаех и кой стоеше — поне погледнато отвън — в „сянката“...

Не знаех само как да постъпя, за да изляза на слънце.

След като внимателно го сгънах отново, извадих плика с координатите, които Али бе дешифрирала. Беше записала мястото, към което сочеха. От всички улики тази ме плашеше най-много.

Исках ли да узная къде ме е намерил Татко?

Реших, че засега отговорът е не. Все още исках да принадлежа на Татко и Атлантис.

След като прибрах плика обратно в папката, извадих кутийката за бижута и я отворих.

Вътре имаше малка черна фигурка на животно, може би направена от оникс, върху тънка сребърна основа. Извадих я от кутията и я огледах. Гладките ѝ контури ясно показваха, че е животно от семейство котки. Погледнах основата и видях, че има клеймо и гравирано име.

Пантера

Във всяко око имаше по едно миниатюрно, яркокехлибарено камъче, което ми намигаше в бледото утринно слънце.

— Кой те е притежавал? И какъв ми е бил? — прошепнах на въздуха.

Върнах пантерата в кутията ѝ, изправих се и тръгнах към армиларната сфера. Когато я видях за последно, всичките ми сестри се бяха скупчили около нея, чудеха се какво означава и защо Татко е решил да ни остави такова наследство. Вгледах се в центъра и започнах да изучавам златния глобус и сребърните обръчи, които го затваряха в елегантна клетка. Беше изкусно изработен и контурите на седемте континента изпъкваха гордо сред седемте морета, които ги обкръжаваха. Обиколих го, забелязвайки гръцките имена на всичките ми сестри — Мая, Алкиона, Келено, Тайгета, Електра... и, разбира се, моето собствено: Астеропа.

Какво е едно име? Цитирах Шекспировата Жулиета и се запитах — както много пъти в миналото — дали ние бяхме възприели образите на митологичните си съименнички, или имената ни бяха възприели нас. За разлика от останалите ми сестри, за характера на моята съименничка сякаш се знаеше много по-малко. Понякога се чудех дали това е причината да се чувствам толкова невидима сред сестрите си.

Мая, красавицата; Али, водачката; Кики, прагматичната; Тиги, грижовната; Електра, огнената... и после аз. Аз май се водех помирителката.

Е, ако мълчанието означаваше, че царува мир, то може би наистина бях такава. А може би, ако един родител ти дадеше определение от раждането ти, то тогава, независимо каква си всъщност, би се опитала да достигнеш този идеал. Но нямаше съмнение, че всичките ми сестри отговаряха перфектно на митологичните си характеристики.

Меропа...

Погледът ми внезапно се спря на седмия обръч и се наведох, за да го разгледам отблизо. Но за разлика от останалите обръчи на този нямаше координати. Нито цитат. Липсващата сестра; седмото бебе, което всички бяхме очаквали Татко Солт да доведе у дома, но което така и не бе пристигнало. Съществуваше ли тя? Или Татко, бидейки перфекционист, просто бе решил, че армиларната сфера и заветът му за нас няма да бъдат завършени без нейното име? Може би ако някоя от

нас, сестрите, родеше дете, и то се окажеше момиче, можехме да го кръстим Меропа и така седемте обръча да бъдат довършени.

Седнах на пейката с натезало сърце и изпратих мислите си назад през годините, за да си спомня дали Татко някога ми бе споменавал седма сестра. Доколкото помнех, не беше. Всъщност той рядко говореше за себе си; винаги проявяваше много повече интерес какво се случва в моя живот. И макар да го обичах толкова, колкото бе възможно една дъщеря да обича баща си, повече от всеки друг на земята, с изключение на Кики, внезапно осъзнах, че не знаех почти нищо за него.

Знаех само, че обичаше градините и беше баснословно богат. Но как се бе сдобил с това богатство, бе също толкова голяма мистерия, колкото и седмият обръч на армиларната сфера. Но при все това дори за миг не бях имала усещането, че връзката ни не е близка. Нито че той ми отказва информация, когато го попитам нещо.

Може би просто никога не бях задавала правилните въпроси. Може би никоя от нас не беше.

Станах и започнах да бродя из градината, да оглеждам цветята и да си съставям списък с инструкции за Ханс, градинаря. Щях да се срещна с него тук по-късно, преди да напусна Атлантис.

Вървейки обратно към къщата, осъзнах, че след като толкова отчаяно бях желала да дойда тук, сега исках да се върна в Лондон. И да продължа с живота си.

4.

Лондон в късния юли беше горещ и влажен. Особено, при положение че прекарвах по цял ден в задушна кухня без прозорци в Бейсуотър. Макар да бях прекарала тук само три седмици, имах чувството, че съм научила достатъчно готварство за цял живот. Режех зеленчуци на кубчета, жулиени и батонети^[1] като не започнах да се чувствам сякаш готварският ми нож се е превърнал в продължение на ръката ми. Месех тесто за хляб, докато мускулите ме заболяят, и се радвах на момента, в който ставаше готово да втаса.

Всяка нощ ни пращаха вкъщи да планираме менюта и време за приготвяне, а сутрин изпълнявахме своя *mise en place* — приготвихме съставките и поставяхме приборите си на работните места, преди да започнем. В края на всеки урок изчиствахме всяка повърхност, докато заблести, и аз изпитвах тайно удоволствие, че Кики никога нямаше да влезе в *тази* кухня и да изцапа всичко.

Сред учениците на курса имаше всякакви хора — и мъже, и жени, от привилегировани осемнайсетгодишни до отегчени домакини, които искаха да направят нещо по-интересно за вечерните си партита в Съри.

— От двацет години карам камион — бърбеше Пол, едър четиридесетгодишен разведен мъж, докато слагаше *choux*^[2] с шприц на таблата за печене, оформяйки деликатни *gougères*^[3] със сирене. — Винаги съм искал да бъда готвач, и сега най-после го правя. — Намигна ми. — Животът е твърде кратък, нали?

— Да — съгласих се охотно.

За щастие бързият ритъм на курса ми бе позволил да изтласкам мислите за собствената си ситуация на застой. Помагаше и това, че Кики беше също толкова заета, колкото и аз. Когато не се занимаваше с избиране на мебели за новия ни апартамент, тя обикаляше Лондон надлъж и на шир с червените автобуси, виещи се из града, в търсене на вдъхновение за настоящия си креативен фетиш — физическите инсталации. Това означаваше, че тя събираше купища боклуци от целия град и ги стоварваше в малката ни дневна: изкривени парчета

метал, събрани от буница за скрап, купчина червени керемиди, празни и вонящи бидони за бензин и — най-смуцаващото от всичко — полуизгорена кукла с човешки размери, направена от парчета плат и слама.

— Англичаните горят сламени фигури на човек на име Гай Фоукс на клади през ноември. Нямам представа как този тук е оцелял до юли — каза ми тя, зареждайки един строителен телбод.

— Явно има нещо общо с това, че този тип се е пробвал да взриви парламента преди стотици години. Откачено, както казват англичаните — добави със смях.

В последната седмица на курса ни разделиха на отбори по двама и ни казаха да приготвим обяд с три блюда.

— Всички знаете, че работата в екип е важна част от ръководенето на успешна кухня — информира ни Маркърс, екстравагантният хомосексуален водач на курса. — Трябва да сте в състояние да работите под напрежение и не само да давате заповеди, а и да ги изпълнявате. А сега, ето ги двойките.

Сърцето ми се сви, щом видях, че съм в един отбор с Пиърс — по-скоро момче с въздълга коса, отколкото мъж. Дотук не бе допринесъл с много за груповите дискусии, освен с детински шеговити коментари.

Единствената добра новина беше, че Пиърс имаше естествен талант за готварството. И често, за раздразнение на останалите, получаваше най-много похвали от Маркърс.

— Това е само защото си пада по него — бях чула да злослови Тифани, една от групичката богати английски момичета, в тоалетната няколко дни по-рано.

Слушах ги и се усмихнах, докато си миех ръцете. И се запитах дали човешките същества изобщо някога порастват, или животът си остава детска площадка завинаги.

* * *

— Е, значи това е последният ти ден, Сия — усмихна ми се Кики, докато пиех набързо кафето си в кухнята на следващата сутрин. — Успех в състезанието ти!

— Благодаря! Доскоро — подвикнах ѝ, докато излизах. Тръгнах по „Тутинг Хай стрийт“, за да се кача на автобуса — метрото беше побързо, но ми харесваше да гледам Лондон, докато пътувам. Посрещнаха ме знаци, съобщаващи, че автобусът ми е с променен маршрут поради ремонти на газови тръби по Парк Лейн. Затова когато автобусът прекоси реката на север, не продължихме по обичайния път. Вместо това минахме през Найтсбридж и постояхме заедно с останалите пренасочени лондончани, докато автобусът не излезе от задръстването и най-накрая ни прекара покрай величествения купол на Роял Албърт Хол.

Успокоена, че най-после сме на прав път, си пузнах музика, както обикновено „Утринно настроение“ на Григ, което ми напомняше за Атлантис, и „Ромео и Жулиета“ на Прокофиев. И двете ми беше пуснал за пръв път Татко Солт. Благодарих на Бога за изобретяването на айподите — тъй като Кики обичаше хард рок, старият CD плейър в стаята ни редовно се тресеше, надут до дупка, с ритъма на електрически китари и крещящи гласове. Когато автобусът спря, потърсих познати гледки по улицата, но не разпознах нищо. Освен името над витрината на един магазин отляво, докато автобусът тръгваше от спирката. *Артур Морстън...*

Протегнах врат, за да погледна назад, чудейки се дали не ми се привиждат неща, но беше твърде късно. Автобусът зави наляво и видях надписа „Кенсингтън Чърч стрийт“ на уличната табела. По тялото ми премина трепет, щом осъзнах, че току-що съм видяла физическото възплъщение на уликата, която ми бе оставил Татко Солт.

Все още мислех за това, когато влязох в кухнята с другите ученици.

— Добро утро, скъпа! Готова ли си да готвиш като за последно?

Пиърс застана до мен и потри ръце в очакване. Преглътнах тежко. Бях феминистка в най-пълния смисъл на думата — вярвах в истинското равенство без *никой* от половете да доминира. И мразех да се обръщат към мен със „скъпа“ — както мъже, така и жени.

— Така. — Маркърс влезе в кухнята и подаде на всяка двойка по една картичка, която изглеждаше празна. — На другата страна на картичката ви е менюто, което трябва да пригответе заедно. Очаквам всяко ястие да е на работния ви плот и готово за дегустация точно по

обяд. Имате два часа. Окей, милички, късмет! Обърнете картичките сега.

Пиърс веднага взе картичката от ръката ми. Трябваше да погледна над рамото му, за да видя какво трябва да сготвим.

— Мус от гъши дроб върху тънки препечени филийки, поширана съомга с картофи *dauphinoise*^[4] и сотиран грах. За десерт — итънска бърканица^[5] — прочете на глас Пиърс. — Разбира се, аз ще направя муса от гъши дроб и ще поширам съомгата, защото месото и рибата са ми специалности, а на теб ще оставя зеленчуците и пудинга. Започни първо с целувката.

Искаше ми се да му кажа, че месото и рибата са и моя специалност. И най-впечатляващата част от лятното обедно меню. Вместо това си казах, че няма смисъл да се съревноваваме — както бе казал Маркърс, този изпит беше за работа в екип — и се заех да смесвам белтъците с пудра захар.

Когато наближи краят на двата отпуснати часа, аз бях спокойна и подготвена, докато Пиърс се мъчеше да довърши набързо гъшия дроб, който бе решил да започне наново в последния момент. Хвърлих поглед на съомгата му, която още се пошираше, защото знаех, че я е оставил твърде дълго. Бях се опитала да му го кажа, но той ме отсвири нетърпеливо.

— Хайде, времето свърши! Спрете, каквото и да правите — извика Маркърс и гласът му прокърнтя из кухнята. Чу се дърнчене; другите готвачи оставиха приборите си и отстъпиха назад от чиниите си. Пиърс го игнорира и набързо премести съомгата си в чинията до моите картофи и грах.

Най-накрая, след като бе похвалил и унищожил останалите пет предложения в еднаква степен, Маркърс застана пред нас. Както и очаквах, той похвали презентацията и текстурата на гъшия дроб, намигвайки на любимия си готвач.

— Браво, чудесно! — каза той. — А сега да минем на съомгата.

Гледах как отхапа от нея, намръщи се и погледна право към мен.

— Това не е добре, изобщо не е добре. Много е преварено. Този грах... и картофите обаче — каза той, отхапвайки и от двете, — са перфектни. — Отново се усмихна на Пиърс, а аз погледнах към партньора си в очакване да поправи грешката на Маркърс. Пиърс

извърна очи от моите и не каза нищо, докато Маркърс мина към моята итънска бърканица.

Тя всъщност приличаше на разтварящо се лале — самата целувка образуваше съда, в който бе скрита „бърканицата“ от ягоди, напоени с ликьор от касис, и сметана. В него нямаше нищо „бъркано“ и знаех, че на Маркърс или много ще му хареса, или изобщо няма да му допадне.

— Ася — каза той, след като опита една лъжица, — презентацията е креативна, а десертът е адски вкусен. Браво!

След това Маркърс ни присъди първа награда за предястието и десерта.

Отворих шкафчето си в съблекалнята с малко повече сила, отколкото бе необходимо, и извадих всекидневните си дрехи, за да сваля бялата готварска униформа.

— Изумена съм, че успя да запазиш спокойствие преди малко.

Погледнах нагоре, понеже думите напълно отговаряха на собствените ми мисли. Беше Шанти — невероятно красива индийка, вероятно около моята възраст. Тя беше единственият член на групата, освен мен, който не се присъединяваше към другите, когато отиваха да пият в местния пуб в края на всеки ден. Въпреки това беше много популярна в групата, защото винаги излъчваше спокойна, позитивна енергия.

— Видях как Пиърс превари съомгата. Беше точно до мен. Защо не каза нищо, когато Маркърс обвини теб?

Свих рамене и поклатих глава.

— Няма значение. Това е само парче съомга.

— За мен щеше да има значение. Беше несправедливо спрямо теб. А несправедливостите винаги трябва да се поправят.

Извадих чантата си от шкафчето, без да знам какво да кажа. Другите момичета вече си тръгнаха, за да пият заедно за последно по случай края на курса. Сбогувах се и си тръгнах една по една, докато в съблекалнята останахме само аз и Шанти. Докато връзвах връзките на маратонките си, я гледах как реши гъстата си гарвановочерна коса и си слага тъмночервено червило с дългите си, изящни пръсти.

— Довиждане — й казах и тръгнах към вратата на съблекалнята.

— Какво ще кажеш да пийнем по нещо? Знаем един страхотен малък винен бар зад ъгъла. Там е тихо. Мисля, че ще ти хареса.

Поколебах се за момент — разговорите един на един не бяха в мой стил — и усетих очите ѝ върху себе си.

— Да — съгласих се накрая. — Защо не?

Извървахме пътя и се настанихме с питиетата си в един тих ъгъл на винения бар.

— Е, Потайната Ася — усмихна ми се Шанти. — Кажи ми коя си!

Това беше въпросът, от който винаги се страхувах, затова имах приготвен отговор за него.

— Родена съм в Швейцария, имам пет сестри, всичките осиновени, и следвах в университета Съсекс.

— А какво си следвала?

— Английска литература. А ти? — попитах, подавайки ѝ обратно топката на разговора.

— Аз съм първо поколение британка от индийско семейство. Работя като психотерапевт и се занимавам основно с депресирани и склонни към самоубийство младежи. За жалост в днешно време има много такива — въздъхна Шанти. — Особено в Лондон. Натискът, който оказват родителите върху децата си, за да успеят, ми е много добре познат.

— А защо си се записала на курса по готварство?

— Защото го обожавам! Това е най-голямото ми удоволствие. — Тя се усмихна широко. — А ти?

Вече разбирах, че тази жена е свикнала да кара хората да се разкриват, което ме направи още по-сдържана.

— И аз обичам да готвя.

— Имаш ли намерение да се занимаваш с това професионално?

— Не. Мисля, че готвенето ми харесва, защото се справям добре, дори това да звучи малко егоистично.

— „Егоистично“? — засмя се Шанти с топлия си музикален глас. — Вярвам, че когато храниш тялото, един вид храниш и душата. И не е ни най-малко егоистично. Няма нищо лошо в това да се наслаждаваш на нещата, в които си добра. Всъщност ще помогне много на завършения продукт. Страстта винаги го прави. Е, какво друго обичаш „страстно“, Ася?

— Градините и...

— Да?

— Писането. Обичам да пиша.

— А аз обичам да чета. Това, повече от всичко друго, отвори ума ми и ме просвети. Никога не съм имала средствата да пътувам, но книгите ме занасят там. Къде живееш?

— В Тутинг. Но скоро ще се пренесем в Батърсий.

— И аз живея в Батърсий! Точно до улица „Куинстаун“. Знаеш ли я?

— Не. Отскоро съм в Лондон.

— О, къде си живяла след университета?

— Всъщност никъде. Пътувах много.

— Каква късметлийка си! — каза Шанти. — Надявам се да видя повече от света, преди да остареея, но никога досега не съм имала парите. Как успя да си го позволиш?

— Сестра ми и аз си намирахме работа, където и по света да бяхме. Тя работеше в барове, а аз обикновено като чистачка.

— Уау, Ася, ти си прекалено умна и красива, за да бъркаш в тоалетни, но добре се е получило! Изглежда си вечна търсачка... неспособна да се установи на едно място.

— Всъщност беше повече заради сестра ми, отколкото за мен. Аз просто я следвах.

— Къде е тя сега?

— У дома. Живеем заедно. Тя е художничка и започва курс в Кралския колеж по изкуствата другия месец.

— Ясно. Е... имаш ли връзка с някого?

— Не.

— Нито аз. А имала ли си сериозни любовни връзки преди?

— Не. — Погледнах часовника си, усещайки как бузите ми се зачервяват от пороя въпроси. — Трябва да си вървя.

— Разбира се. — Шанти пресуши чашата си и ме последва навън.

— Радвам се, че те опознах по-добре, Ася. Ето визитната ми картичка. Напиши ми съобщение някой път и ми кажи как вървят нещата. И ако някога имаш нужда да поговориш с някого, ще бъда на разположение.

— Ще го направя. Довиждане.

Бързо се отдалечих от нея. Не ми беше приятно да обсъждам „връзки“. С когото и да било.

* * *

— Най-последно!

Кики стоеше с ръце на кръста в тясното антре на апартамента ни.
— Къде се загуби, Сия?

— Отидох да пийна с една приятелка — казах, минавайки покрай нея, за да стигна до банята и да затворя вратата.

— Е, можеше да ме предупредиш! Сготвих ти нещо, за да отпразнуваме края на курса ти. Но вече сигурно не става за ядене.

Кики почти никога не „готвеше“. В редките случаи, когато ме нямаше да я храня, си купуваше храна за вкъщи.

— Съжалявам. Не знаех. Идвам след секунда.

Заслушах се през вратата и я чух да се отдалечава. След като си измих ръцете вдигнах бретона си от очите и леко свих колене, за да се огледам в огледалото.

— Нещо трябва да се промени — казах на отражението си.

[1] Батонет — от фр. *Batonnet*, френска техника за рязане на продукти на четириъгълни пръчици. — Б.р. ↑

[2] *Choux* (фр.) — вид леко тесто за еклери, профитероли и т.н. — Б.пр. ↑

[3] *Gougeres* (фр.) — малки сферични печива от тесто *choux*, най-често пълни със сирене. — Б.пр. ↑

[4] Картофи със сметана по френска рецепта. — Б.пр. ↑

[5] *Eton mess* (англ.) — десерт, състоящ се от разбъркан сладолед или сметана с нарязани ягоди и натрошени целувки. Традиционно се сервира в столовата на колежа Итън. — Б.пр. ↑

5.

Когато дойде август Лондон сякаш опустя. Онези, които можеха да си го позволят, бяха избягали от темпераментния климат на Обединеното кралство, който се въртеше непостоянно от влажен и облачен към влажен и слънчев. „Истинският“ Лондон спеше, чакайки жителите си да се върнат от чуждите брегове, за да продължи отново всекидневната си работа.

И аз усещах странно чувство на апатия. Ако в дните след смъртта на Татко Солт не бях спала, сега едва успявах да стана от леглото сутрин. Кики, от друга страна, беше пълна с енергия и настояваше да я придружавам, за да изберем точно определен хладилник или перфектните плочки за кухнята в новия апартамент.

През една задушна събота, когато с удоволствие бих си останала в леглото с книга, тя ме накара да стана и ме завлече с автобуса до някакъв магазин за антики, убедена, че ще се влюбя в мебелите, които се продаваха там.

— Ето го — каза тя, гледайки през прозореца, и натисна звънеца на автобуса за следващата спирка. — Магазинът е номер 159, значи сме тук.

Слязохме и аз ахнах, защото за втори път в последните две седмици се бях озовала на крачка от вратата на книжарницата „Артър Морстън“. Кики тръгна наляво, към съседния магазин, но аз изостанах и погледнах през прозореца на книжарницата. Беше пълна със стари книги, каквито си мечтаех някой ден да имам достатъчно пари, за да колекционирам, и каквито украсяваха рафтовете от двете страни на въображаемата ми камина.

— Побързай, Сия, вече е четири без петнайсет! Не знам кога затварят тук в събота.

Последвах я в магазина, който беше пълен с ориенталски мебели — боядисани в аленочервено лакирани маси, черни шкафове с изрисувани по вратите деликатни пеперуди, и златни статуи на Буда със спокойни усмивки.

— Не ти ли се ще да си бяхме купили тези неща, когато пътувахме? — Кики погледна един от етикетите с цените и повдигна вежди, след което направи с ръце знака за „много пари“. — Сигурна съм, че можем да ги намерим и по-евтино някъде другаде — добави.

Излязохме от магазина и, след като разгледахме витрините на другите приятни, старомодни магазини по улицата, се върнахме на автобусната спирка. Докато чакахме автобуса, нямаше какво да правя, освен да гледам назад към книжарницата „Артър Морстън“ от другата страна на улицата. Сестра ми Тиги би казала, че това е знак от съдбата. Аз си мислех, че в най-добрия случай е чиста случайност.

* * *

Седмица по-късно, докато Кики беше в новия апартамент, за да провери как напредват майсторите с плочките, понеже щяхме да се нанасяме само след няколко дни, отидох до магазинчето на ъгъла, за да си купя бутилка мляко. Докато чаках ресто на касата, хвърлих поглед на вестник *Таймс* и видях заглавието в долния десен ъгъл:

КАПИТАНЪТ НА „ТИГРИЦАТА“ УДАВЕН В БУРЯ НА „ФАСТНЕТ“

Сърцето ми за миг спря да бие — знаех, че сестра ми Али участва в състезанието „Фастнет“, а името на кораба беше ужасяващо познато. Снимката под заглавието беше на мъж, но това не намали притеснението ми. Купих вестника и прегледах нервно статията, докато вървах към апартамента. Въздъгнах облекчено, защото поне дотук нямаше новини за други жертви. Времето обаче явно беше ужасно и на три четвърти от корабите се бе наложило да се оттеглят.

Веднага пратих съобщение на Кики и препрочетох статията, след като се върнах в апартамента. Макар по-голямата ми сестра да беше професионална мореплавателка от години, никога не ми беше хрумвало, че може да умре по време на състезание. Всичко около Али беше толкова... *живо*. Тя живееше живота си с безстрашие, на което можех само да се възхищавам и да завиждам.

Написах ѝ кратко съобщение, че съм прочела за катастрофата, и я помолих да ми се обади спешно. Мобилният ми телефон зазвъня,

докато натисках *изпрати*, и видях, че е Кики.

— Току-що говорих с Мама, Сия. Тя ми се обади. Али е била на състезанието „Фастнет“ и...

— Знам, току-що го прочетох във вестника. О, Господи, Кики, надявам се да е добре.

— Мама каза, че е получила обаждане от някого, който е казал, че Али е добре. Естествено, корабът е извън състезанието.

— Слава богу! Горката Али, да загуби член на екипажа си така.

— Ужасно. Както и да е. Ще се прибера след малко. Новата кухня изглежда фантастично. Направо ще се влюбиш в нея.

— Сигурна съм, че си права.

— О, пристигнаха и леглата ни, и двойното за втората спалня. Най-после свършваме. Нямам търпение да се нанесем. Доскоро!

Кики затвори телефона и аз се изумих от способността ѝ да превключва на практични теми толкова скоро, след като получи лоши новини, макар да знаех, че това е просто нейният начин да се справи с тях. Замислих се дали да проявя смелост и да кажа на Кики, че на възраст двадесет и седем години може би е по-подходящо всяка от нас да има *собствена* спалня, вместо да споделяме една и съща. Ако някога имахме гости, можех лесно да се преместя обратно в нейната стая за няколко дни. Изглеждаше смехотворно да споделяме една стая, когато имахме втора.

Един ден, Ася, ще трябва да се справиш с това...

Но, както винаги, не беше този ден.

Няколко дни по-късно, докато прибирах малкото си притежания за преместването, получих обаждане от Мама.

— Ася?

— Да? Всичко наред ли е? Добре ли е Али? Не е отговорила на съобщенията ми — казах притеснена. — Говорила ли си с нея?

— Не, не съм, но знам, че не е пострадала. Говорих с майката на жертвата. Може би си прочела, че той е бил капитан на кораба на Али. Каква мила жена... — Чух как от устните на Мама се изплъзва въздишка. — Явно синът ѝ е оставил номера ми, за да ми се обади, ако нещо му се случи. Тя смята, че може да е имал някакво предчувствие.

— Искаш да кажеш за собствената си смърт?

— Да... виждаш ли, Али е била тайно сгодена за него. Името му е било Тео.

Безмълвно се помъчих да възприема новината.

— Мисля, че Тео е знаел, че Али може да е в шок и да не може сама да се свърже с нас — продължи Мама. — Особено, при положение че още не беше казала на никоя от вас, че има сериозна връзка с него.

— Ти знаеше ли, Мама?

— Да, знаех, и тя беше толкова влюбена. Минаха само няколко дни, откакто си тръгна оттук. Каза ми, че той е „единственият“. Аз...

— Мама, толкова много съжалявам.

— Извини ме, *chérie*, макар да знам как животът дава и отнема, толкова скоро след смъртта на баща ви, тази ситуация е особено трагична за Али.

— Къде е тя? — попитах.

— В Лондон, отседнала е при майката на Тео.

— Да отида ли да я видя?

— Мисля, че би било прекрасно, ако можеш да отидеш на погребението. Силия, майката на Тео, ми каза, че е следващата сряда в два часа, в църквата „Света Троица“ в Челси.

— Ще бъдем там, Мама. Обещавам. Свърза ли се с другите сестри?

— Да, но никоя от тях не може да дойде.

— А ти? Би ли могла да дойдеш?

— Аз... Ася, не мога. Но съм сигурна, че ти и Кики ще представите всички ни. Предайте обичта ни на Али.

— Разбира се, че ще го направим.

— Ще те оставя ти да кажеш на Кики. А ти как си, Ася?

— Добре съм. Просто... не мога да го понеса, заради Али.

— Нито аз, *chérie*. Не очаквай отговор на съобщенията, които си й пратила — точно сега не отговаря на никого.

— Няма. Благодаря, че ми каза. Чао, Мама.

Когато Кики се върна къщи й разказах толкова спокойно, колкото можах, какво е станало. Казах й и датата на погребението.

— Предполагам, че си казала на Мама, че няма да успеем да отидем? Още ще сме затрупани с кашони толкова рано след преместването.

— Кики, трябва да успеем. Трябва да сме там заради Али.

— Ами останалите ни сестри? Къде са те? Защо трябва *ние* да променяме плановете си? За бога, дори не познавахме човека!

— Как можеш да кажеш такова нещо? — Изправих се и усетих, че целият насъбран гняв, който бях таила в себе си, е на път да избухне. — Не става дума за годеника й, а за Али, нашата сестра! Тя ни е подкрепяла през целия ни живот и сега се нуждае от *нас*, за да отидем и да я подкрепим другата сряда! И ще го направим!

След това излязох и тръгнах към банята, която поне се заключваше.

Тресях се от гняв и не исках да я виждам, така че реших да остана вътре и да си взема вана. В клаустрофобичната бетонна джунгла, която ме заобикаляше, пожълтялата вана предоставяше убежище, в което можех да избягам.

Потапайки се, помислих за Тео и факта, че той така и не се бе спасил от водата. Веднага се повдигнах и седнах, оплисквайки с вода целия покрит с евтин линолеум под, задъхана от паника.

На вратата се почука.

— Сия? Добре ли си?

Преглътнах и се опитах да поема дълбоко въздух няколко пъти — въздух, който Тео не бе намерил и никога повече нямаше да може да вдиша.

— Да.

— Права си. — Последва дълга пауза. — Много съжалявам. Разбира се, че трябва да отидем и да подкрепим Али.

— Да. — Извадих тапата и се пресегнах над ръба на ваната за хавлията си. — Трябва.

* * *

На следващата сутрин камионът и шофьорът, които бе поръчала Кики, спряха пред апартамента ни. След като натоварихме малкото си вещи — повечето от които бяха боклуците на Кики за новия й арт проект — тръгнахме да събираме мебелите, които тя бе купила от различни магазини в Южен Лондон.

Три часа по-късно пристигнахме в Батърсий. След като Кики подписа каквото трябваше да подписва в офиса на долния етаж, ключовете от новия ни апартамент вече бяха у нея. Тя отключи вратата, влязохме и се разходихме из огромната стая.

— Направо не мога да повярвам, че всичко това е мое. И твое, разбира се — добави великодушно. — Сега сме в безопасност, Сия, завинаги. Имаме свой собствен дом. Не е ли страхотно?

— Да.

Тя протегна ръце към мен и, знаейки, че това е нейният момент, я прегърнах. Стояхме в центъра на гигантската празна стая и се прегръщахме, кикотейки се като децата, които някога бяхме, защото беше толкова смешно колко много сме пораснали.

* * *

Щом се нанесохме, Кики започна да става рано всяка сутрин и да събира още материали за инсталациите си преди първия семестър на колежа в началото на септември.

Което означаваше, че аз оставах сама в апартамента по цял ден. Запълвах времето си, като разопаковах кашоните с чаршафи, кърпи и кухненски принадлежности, които Кики беше поръчала. Докато пъхах комплект смъртоносно остри готварски ножове в поставката им, се почувствах като младоженка, която подрежда първия си дом. Но не бях. Дори не се доближавах до това.

След като разопаковах всичко, се заех с превръщането на дългата тераса в градина във въздуха. Използвах малкото спестявания, които ми бяха останали, както и почти цялата си месечна издръжка от Татко Солт, за да създам колкото се може повече зеленина и цвят с всички възможни средства. Докато гледах как мъжът от градинарския център вдига голямата теракотена саксия — съдържаща великолепно камелия, покрита с малки бели пъпки — и я поставя на терасата, си помислих, че Татко Солт сигурно се върти в гроба от това разхищение. Отхвърлих мисълта и си казах, че поне в този случай би ме разбрал.

* * *

Следващата сряда измъкнах подходящи траурни дрехи за двете ни. Кики трябваше да се задоволи с черни дънки, тъй като не притежаваше нито една пола или рокля.

Всичките ни сестри се бяха свързали с нас чрез съобщение или имейл и бяха помолили Кики и мен да предадем обичта им на Али. Тиги — най-близката ми сестра след Кики — ми се обади лично и ме помоли да я прегърна силно.

— Така ми се иска да можех да дойда — въздъхна тя. — Но пушките са извадени и точно сега имаме много ранени елени.

Обещах, че ще прегърна Али от нея и се усмихнах при мисълта за нежната си малка сестра и любовта ѝ към животните. Тя работеше в резерват за елени в Шотландия и когато отиде там, си мислех колко подходящо е за нея. Тиги ходеше леко като самите елени — спомнях си ясно как отидох да я гледам в училищно представление, когато беше по-малка, и колко бях запленена от грацията ѝ.

Кики и аз тръгнахме по моста към Челси, където щеше да се състои погребението на Тео.

— Уау, има даже телевизионни камери и фотографи от вестниците — прошепна Кики, докато се редяхме на опашката пред църквата. — Да почакаме ли Али, за да я поздравим, как мислиш?

— Не. Хайде просто да седнем някъде по-назад. Сигурна съм, че ще можем да я видим след това.

Просторната църква вече беше претъпкана. Едни мили хора ни направиха място на пейка на последния ред и успяхме да се сместим в края. Накланяйки се на една страна, виждах олтара на около двайсет крачки пред нас. Почувствах смирение и страхопочитание, виждайки колко обичан трябва да е бил Тео, за да привлече всички тези стотици хора да се сбогуват с него.

Разговорите внезапно замлъкнаха и множеството се обърна, когато осем млади мъже тръгнаха по пътеката покрай нас, носейки ковчега му. Следваше ги дребна руса жена, облегната на ръката на сестра ми.

Погледнах обтегнатите черти на лицето на Али и видях напрежението и мъката в изражението ѝ. Докато минаваше край мен, ми се щеше да стана и да я прегърна още там, да ѝ кажа колко се гордеех с нея и колко я обичах.

Опелото беше един от най-вдъхновяващите и същевременно болезнени часове в живота ми. Слушах възпоминанията за този мъж, когото никога не бях срещала, но когото сестра ми обичаше. Когато ни казаха да се помолим, отпуснах глава в ръцете си и заплаках за един живот, прекъснат толкова рано, и за сестра ми, чийто живот също бе спрял от тази загуба. Плачех и за загубата на Татко Солт, който не бе дал на дъщерите си възможността да скърбят за него по традиционния начин. В този момент за пръв път разбрах защо древните ритуали са толкова важни: те ни даваха структура във времето на емоционален хаос.

Гледах отдалече как Али стига до стъпалата на олтара, заобиколена от малък оркестър, и насилената усмивка, с която вдигна флейтата, на която с години се бе учила да свири, до устните си. Прочутата мелодия на „Моряшкия танц“ прокънтя в църквата. Последвах примера на хората около мен, които започнаха да стават на крака, да свиват ръце и да правят традиционните движения със сгъване на коляното. Накрая всички в църквата се поклащаха нагоре-надолу в ритъма на музиката. Когато свърши, църквата избухна в аплодисменти. Знаех, че това е момент, който никога няма да забравя.

Обърнах се към Кики, докато сядахме, и видях, че по бузите ѝ се стичат сълзи. Трогнах се още повече, като видях, че сестра ми, която рядко показваше емоции, плаче като бебе.

Хванах я за ръката.

— Добре ли си?

— Прекрасно — промърмори тя, изтривайки грубо очи с ръка. —
Беше просто прекрасно.

Когато ковчегът на Тео бе изнесен от църквата, майка му и Али го последваха. За кратко срещнах погледа на Али и видях лека усмивка да преминава по устните ѝ. Кики и аз последвахме ковчегата навън заедно с останалите опечалени и застанахме на паважа, несигурни какво да правим.

— Смяташ ли, че трябва просто да си тръгнем? Има толкова много хора. Али вероятно ще трябва да говори с всички — каза Кики.

— Трябва поне да ѝ кажем здрасти. Поне да я прегърнем набързо.

— Виж, ето я!

Видяхме Али, с червеникавозлатиста коса, падаща на вълни около неестествено бледото ѝ лице, да излиза от тълпата и да тръгва към един мъж, който стоеше сам. Нещо в езика на телата им ми каза, че не бива да ги прекъсваме, но се преместихме по-близо, за да ни види, щом приключи.

Най-накрая тя се извърна от него и лицето ѝ светна, докато вървеше към нас.

Без да казваме дума, Кики и аз я обгърнахме с ръце и я прегърнахме колкото можахме по-силно.

Кики ѝ заговори, каза ѝ колко много съжаляваме. На мен ми беше трудно да кажа каквото и да било; знаех, че отново съм на път да се разплача. А усещах, че не аз съм тази, която има право да плаче.

— Не е ли така, Ася? — подкани ме Кики.

— Да — успях да кажа. — Опелото беше толкова красиво, Али.

— Благодаря ти.

— И беше прекрасно да те чуем как свириш на флейта. Не си загубила дарбата си — добави Кики.

— Слушайте, трябва да отида при майката на Тео, но какво ще кажете да дойдете с нас в къщата? — попита Али.

— Боя се, че не можем. Но слушай, апартаментът ни е от другата страна на моста в Батърсий, така че когато се почувстваш по-добре, просто ни звъни и намини, окей? — предложи Кики.

— Наистина ще се радваме да те видим, Али — уверих я и отново я прегърнах. — Всички момичета ти изпращат любовта си. Ще се грижиш за себе си, нали?

— Ще се постарая. И отново ви благодаря, че дойдохте. Нямам думи да опиша колко много го оценявам.

Али се усмихна с благодарност, махна ни за последно и тръгна към черната лимузина, която чакаше нея и майката на Тео.

— По-добре и ние да тръгваме. — Кики тръгна надолу по пътя, но аз останах назад и загледах как колата се отдалечава от тротоара. Али, моята прекрасна, смела, красива и — както бях мислила за нея досега — неуязвима по-голяма сестра. Но сега изглеждаше толкова крехка, сякаш един повей на вятъра можеше да я отнесе. Бързайки да настигна Кики, осъзнах, че любовта е повалила силата ѝ.

И в този момент си обещах, че един ден и аз ще изпитам и радостта, и болката от любовта.

Почувствах се облекчена, когато Али изпълни обещанието си и ми се обади два дни по-късно. Уговорихме се да дойде на обяд на следващия ден и да разгледа апартамента, макар че Кики щеше да е навън и да прави снимки на електроцентралата на Батърсий за един от проектите си. Следобед се заех да подготвя менюто.

Когато чух звънеца на следващия ден, из апартамента се носеше, надявах се, успокоителен аромат на домашно приготвена храна. Шанти беше права, помислих си: исках да нахраня душата на Али.

— Здравей, скъпа, как си? — попитах, докато отварях вратата и прегръщах сестра си.

— О, справям се някак — отвърна тя и ме последва вътре.

Но виждах, че не беше така.

— Уау! Това място е фантастично! — възкликна тя и застана до високите от пода до тавана прозорци, за да се наслади на изгледа.

Бях подредила масата на терасата, понеже ми се стори достатъчно топло. Тя се възхищаваше на самоделната ми градина, докато сервирах храната, и сърцето ме заболя, щом започна да пита за мен и Кики, макар да се виждаше, че *нейното* сърце отново е разбито. Но разбирах, че начинът ѝ да се справи с трагедията беше да продължи както винаги и да не моли за съчувствие.

— Господи, толкова е вкусно, Ася! Днес откривам всякакви скрити таланти у теб. Готвенето ми е елементарно в най-добрия случай и не мога да отгледам даже един кресон в гърне, да не говорим за всичко това. — Махна с ръце към цветята ми.

— Напоследък се замислям какво всъщност е талантът. Имам предвид, дали нещата, които ти идват лесно, са дарове? Например трябваше ли да полагаш усилия, за да свириш на флейта толкова красиво?

— Не, не мисля. Поне не в началото. Но после, за да стана по-добра, трябваше да се упражнявам непрестанно. Не мисля, че вроденият талант е достатъчен без чиста, здрава работа. Имам предвид, погледни великите композитори: не е достатъчно да чуваш мелодия в главата си, трябва да се научиш как да я напишеш и оркестрираш. Това изисква години практика и изучаване на изкуството.

Сигурна съм, че милиони хора имат естествен талант за нещо, но ако не го развием и не му се посветим, никога не бихме успели да достигнем пълния си потенциал.

Кимнах, обмисляйки казаното, и не можех да се сетя какви таланти бих могла да имам аз самата.

— Свърши ли, Али? — попитах. Виждах, че почти не е докоснала храната си.

— Да. Съжалявам, Ася. Беше прекрасно, наистина, но се боя, че напоследък нямам никакъв апетит.

След това поговорихме за сестрите си и с какво се занимават напоследък. Разказах ѝ за Кики, колежа и колко е заета с „инсталациите“ си. Али заговори за изненадващото преместване на Мая в Рио и колко е прекрасно, че е открила щастието.

— Това наистина ме зарадва. Страхотно е и да се видя с теб, Ася.

— И аз се радвам, че се видяхме. Къде ще отидеш сега, имаш ли някаква представа?

— В интерес на истината може да отида в Норвегия и да разследвам мястото, където според координатите на Татко Солт съм се родила.

— Добре — казах. — Мисля, че трябва да го направиш.

— Наистина ли?

— Защо не? Уликите на Татко може да променят живота ти. Както промениха този на Мая.

След като Али си тръгна с обещание да се върне скоро, се качих бавно по стълбите до спалнята и извадих найлоновата папка от шкафа във формата на серия стъпала — избран от Кики, не от мен.

Откачих картичката от гърба на писмото на Татко и отново се втренчих в нея. И си спомних надеждата в очите на Али, когато ми каза за Норвегия. Поех си дълбоко въздух и най-накрая посегнах към плика с координатите, които Али ми беше дала. И го отворих.

Когато се събудих на другата сутрин, над реката се стелеше лека мъгла. Излязох да се погрижа за цветята си и открих терасата влажна от росата. Като изключим моите малки храсти и бързо вехнещи рози, беше невъзможно да видя каквато и да било зеленина, освен ако не

използвам бинокъл, но усетих променящите се аромати на сезона и се усмигнах.

Определено идваше есен. А аз обичах есента.

Качих се горе, грабнах чантата си и извадих папката от най-долното си чекмедже. И тогава, без да позволявам на твърде аналитичния си ум да осмисли пътя, по който тръгнаха краката ми, се насочих към най-близката автобусна спирка.

Половин час по-късно отново се озовах пред книжарницата „Артър Морстън“. Погледнах през витрината, в която бяха изложени старинни атласи върху избеляло лилаво кадифе. Забелязах, че на картата на Югоизточна Азия, която лежеше отворена, Тайланд все още е отбелязан като „Сиам“.

В центъра на витрината стоеше малко, пожълтяло кълбо на пиедестал. Напомняше ми на онова, което стоеше в кабинета на Татко Солт. Не виждах нищичко отвъд витрината — денят навън беше слънчев, но вътре беше тъмно като във всяка книжарница от книгите на Дикенс, за която бях чела. Поколебах се отпред, защото знаех, че влизането ще ме прати на пътешествие, на което не бях сигурна, че съм готова да се отправя.

Но какво друго имах сега? Празен, безцелен живот, който не даваше нищо полезно на никого. А толкова исках да направя нещо полезно.

Извадих папката от кожената си раница и се замислих за последните думи на Татко Солт с надеждата, че ще ми дадат силата, от която се нуждаех. Най-накрая отворих вратата на магазина и някъде вътре звънна малко звънче. На очите ми им отне известно време да се приспособят към слабата светлина. Напомняше ми на стара библиотека с тъмния си дървен под и мраморна камина в средата на едната стена, край която бяха поставени две кожени кресла. Между тях имаше ниска маса за кафе, отрупана с книги.

Наведох се, за да отворя една от тях, и полетяха пращинки, разпръсквайки се като миниатюрни снежинки в слънчевия лъч. Изправих се и видях, че останалата част от стаята е заета от безброй рафтове, претъпкани с книги.

Огледах се възхитена. Някои жени бяха изпитали същото, попадайки в бутик, пълен със стилни дрехи. За мен тази стая беше същинска нирвана.

Започнах да търся на един от рафтовете познати автори и заглавия. Много от тях бяха на чужди езици. Спрях, за да разгледам книга, която изглежда беше оригинален Флобер, след което продължих да търся английските книги. Свалих от един рафт „Разум и чувства“ — може би любимата ми книга на Остин — и прелистих пожълтелите ѝ страници, докосвайки съвсем леко остаряващата хартия.

Бях толкова вгълбена, че не забелязах високия мъж, който ме гледаше от вратата в дъното на магазина.

Щом го забелязах, подскочих и бързо затворих книгата, чудейки се дали съм постъпила „непристойно“ — както току-що бях прочела в книгата на Остин, — като съм я отворила.

— Почитателка сте на Остин, така ли? Аз по-скоро предпочитам Бронте.

— Обичам и двете.

— Разбира се, вие със сигурност знаете, че Шарлот не е харесвала особено творбите на Джейн. Ненавиждала е начина, по който литературните критици възхвалявали... „по-прагматичната“, така да се изразя, проза на г-ца Остин. Шарлот е пишела с романтичното си сърце, изложено на показ. Или може би трябва да кажа „вложено в перото ѝ“.

— Така ли?

Опитах се да различа чертите на мъжа, но сенките бяха прекалено дълбоки, за да различа нещо повече от това, че е висок и слаб, с червеникаворуса коса, носи очила с рогови рамки и е облечен в нещо като редингот от времето на крал Едуард. Що се отнася до възрастта му, в тази светлина можеше да е където и да е между трийсет и петдесет.

— Да. Е, търсите ли нещо определено?

— Аз... всъщност не.

— Е, разглеждайте колкото искате. И ако искате да разгледате още някоя книга, моля, чувствайте се свободна да седнете в някое от креслата и да четете. Тук е колкото книжарница, толкова и библиотека. Аз вярвам, че добрата литература трябва да се споделя. Не сте ли съгласна?

— Абсолютно! — съгласих се охотно.

— Извикайте ме, ако имате нужда от помощ, за да намерите нещо. А ако го нямаме, със сигурност ще мога да го поръчам за вас.

— Благодаря ви.

Мъжът излезе през вратата в дъното и ме остави сама в книжарницата. Това никога не би се случило в Швейцария, помислих си, като се има предвид, че веднага бих могла да грабна някоя книга от рафта и да избягам.

Внезапен звук разкъса прашната тишина и осъзнах, че е мобилният ми телефон. Идеше ми да потъна в земята от срам; веднага го хванах и изключих звука, но не и преди мъжът да се появи отново и да сложи пръст на устните си.

— Много се извинявам, но това е единственото правило, което имаме тук — никакви мобилни телефони. Дали ще е възможно да приемете обаждането навън?

— Разбира се. Благодаря ви. Чао.

Излязох от книжарницата изчервена от срам. Чувствах се като непослушна ученичка, хваната да пише съобщения на гаджето си под чина. Беше и доста иронично, тъй като мобилният ми почти никога не звънеше, освен когато се обаждаха Мама или Кики. Навън, на паважа, погледнах надолу и видях, че е от непознат номер, затова изслушах гласовата поща.

— Здравсти, Ася, Шанти е. Взех номера ти от Маркъс. Просто не искам да губим връзка. Обади ми се, когато имаш възможност. Чао-чао, скъпа.

Чувствах се неоправдано ядосана, че обаждането ѝ ме бе накарало да напусна книжарницата по толкова неловък начин. Беше ми отнело толкова много време да събера кураж да вляза, че знаех, че няма да намеря повече такава смелост днес. Щом видях автобуса, който щеше да ме заведе обратно в Батърсий, пресякох улицата и скочих вътре.

Толкова си жалка, Ася, укорявах се. Трябваше просто да влезеш обратно вътре. Но не го бях сторила. Краткият разговор с мъжа всъщност ми бе доставил удоволствие, което само по себе си беше направо чудо. А сега се връщах с автобуса към празния си апартамент и празния си живот.

Когато пристигнах вкъщи, се вгледах в празната стена и реших, че трябва да купя етажерка за нея.

„Стая без книги е стая без душа“, цитирах наум.

Но тъй като бях напълно разорена до следващия месец след цялото купуване на растения, знаех също, че трябва да се опитам да си намеря работа. Не можех да разчитам само на посмъртната издръжка от Татко Солт, а и това положение не ме изпълваше със самочувствие. Може би утре щях да тръгна по главната улица и да питам в баровете и ресторантите дали имат нужда от чистачка. Предвид липсата ми на комуникационни умения, определено не ставах за барман или сервитьорка.

Качих се горе, за да си взема душ, и забелязах, че най-долното чекмедже още е отворено, както го бях оставила, когато взех папката с писмото на Татко Солт, координатите и цитата. С тръпка на ужас осъзнах, че не помня кога съм я видяла за последно. Изтичах долу, за да го потърся, а сърцето ми биеше като барабан в гърдите. Изпразних цялата си кожена раница, но не намерих папката. Опитах се да се сетя дали беше в ръцете ми, когато влязох в книжарницата, и си спомних, че беше. Но след това...

Можех само да се надявам, че съм я оставила на масата в книжарницата, докато разглеждах книгите.

Седнах пред лаптопа си и потърсих телефонен номер в сайта на книжарницата. Позвъних, но ми отговори телефонен секретар с гласа на мъжа, когото бях срещнала. Той каза, че някой ще се свърже с мен колкото може по-бързо, ако оставя номера си. Направих го и се помолих на Бога наистина да се обади. Защото ако папката бе изгубена, значи бях изгубила и връзката с миналото си. А може би и с бъдещето си.

6.

На следващия ден се събудих и веднага проверих мобилния си, за да видя дали има съобщение от книжарницата. Тъй като нямаше, осъзнах, че нямам друг избор, освен да се върна обратно на „Кенсингтън Чърч стрийт“.

Час по-късно влязох в книжарницата „Артър Морстън“ за втори път. Нищо не се бе променило от вчера — и, за щастие, на масата пред камината лежеше моята папка. Не можах да се сдържа и извиках от облекчение. Взех папката и проверих съдържанието ѝ — всичко си беше на мястото.

Книжарницата беше празна, а вратата в дъното на стаята затворена, така че имах възможността да изляза, без да притесня никого от обитателите зад нея. Но колкото и да ми се искаше да го направя, не биваше да забравям първоначалната причина да потърся това място. Освен това звънецът сигурно бе оповестил пристигането ми на някого. Беше въпрос на елементарна учтивост да го уведомя, че съм намерила каквото търсех.

Мобилният ми телефон отново разби тишината и изтичах навън, преди да вдигна.

— Ало?

— Госпожица Д'Аплиез ли е?

— Да?

— Здравейте, обаждам се от книжарница „Артър Морстън“. Току-що получих съобщението ви. Сега ще слеза и ще видя дали мога да намеря изгубената ви вещ.

— О! — възкликнах объркана. — Всъщност аз съм точно пред книжарницата. Бях вътре преди няколко секунди и намерих изгубеното на масата, където съм го оставила вчера.

— Много се извинявам. Сигурно съм изпуснал звънеца. Виждате ли, веднага щом отворих, изтичах обратно горе. Днес една книга излиза на търг и... — Прекъсна го звънене. — Това е представителят ми, обажда се на стационарния телефон. Извинете ме за момент...

Всичко затихна от другия край, докато не чух отново гласа му.

— Извинете ме, госпожице Д'Аплиез, трябваше да реша каква максимална цена да предложи за първо издание на „Ана Каренина“. Прекрасен екземпляр, най-добрият, който съм виждал, и подписан от автора, макар да се страхувам, че руснаците и техните рубли най-вероятно ще победят моите жалки лири. Все пак си струва да се опита, не мислите ли?

— Тъж... да — отговорих смутена.

— След като така или иначе сте тук, искате ли да влезете и да пийнете чаша кафе?

— О, не... всичко е наред, благодаря ви.

— Е, влезте, все пак.

Той затвори телефона и ме остави да се колебая на паважа и да се дивя на странния начин, по който работеше тази книжарница. Но, както бе казал мъжът, така или иначе бях тук и вече имах отворена покана да се върна вътре и да говоря с човека, който може да беше или да не беше Артър Морстън.

— Добро утро! — Мъжът тъкмо влизаше през задната врата на книжарницата, докато аз отварях предната. — Съжалявам за всичко това, и искрено се извинявам, че не се свързах с вас по-рано за изгубеното ви имущество. Сигурна ли сте, че не мога да ви убедя да пийнете кафе?

— Определено. Благодаря.

— А! Да не би да сте от онези млади дами, които смятат кофеина за по-лош от хероина? Трябва да призная, че нямам доверие на хора, които пият безкофеиново.

— Не, не съм. Ако не изпия сутрешната си чаша, денят ми започва зле.

Загледах се в него, докато сядаше. Сега, по-отблизо и на по-ярка светлина, реших, че е в средата на трийсетте. Беше много висок и слаб, също като мен. Днес беше облечен в безупречен кадифен костюм от три части, с подаващи се от ръкавите идеално колосани маншети, папийонка на гърлото и перфектно сгъната кърпичка в същия цвят в предния джоб. Лицето му беше бледо, сякаш никога не бе излизал на слънце, а дългите му пръсти бяха сплетени около чашата кафе, която държеше в ръце.

— Студено ми е. А на вас?

— Не особено.

— Е, почти септември е, и според прогнозата за времето по радиото е под тринайсет градуса. Да запалим ли огън, за да се развеселим в тази сива, мъглива утрин?

Преди да успее да отговори той стана и се зае с огъня. Само след няколко минути съдържанието на камината гореше и тя започна да излъчва блажена топлина.

— Ще седнете ли? — посочи стола.

Седнах.

— Не говорите много, а? — изкоментира той, но преди да успее да отговори продължи. — Знаете ли, че най-лошото нещо за здравето на книгите е влагата? Те съхнат цяло лято, нали разбирате, и човек трябва внимателно да се грижи за тях и за крехката им вътрешност, за да не хванат хартиена жълтеница.

Той замлъкна, а аз се вгледах сляпо в огъня.

— Моля, чувствайте се свободна да си тръгнете, когато пожелаете. Извинявам се, ако ви задържам.

— Не, не ме задържате, наистина.

— Впрочем, защо дойдохте в книжарницата вчера?

— Да разгледам книгите.

— Значи просто минавахте?

— Защо питате? — попитах, усещайки внезапно чувство за вина.

— Просто защото повечето ми продажби напоследък стават онлайн. А хората, които влизат в книжарницата, са местни, които познавам от години. Като добавим факта, че не сте нито над петдесетте, нито китайка, нито рускиня... да го кажем направо, не приличате на типичните ми клиенти. — Той се вгледа замислено в мен през очилата си с рогови рамки. — Сетих се! — Плесна се по бедрото във възторг. — Вие сте интериорен дизайнер, нали? Обзавеждате луксозен апартамент на Ийтън Скуеър за някой олигарх и ви трябва двайсет ярда книги, за да може собственикът да покаже на неграмотните си приятели колко е културен!

Изкикотих се.

— Не, не съм.

— Е, това е добре, нали? — каза той с явно облекчение. — Простете ми, но гледам на книгите си като на деца. Мисълта да бъдат използвани за украса — игнорирани и никога четени — е непоносима за мен.

Това се очертаваше като един от най-странните разговори, които някога бях водила. Поне този път вината не беше само моя.

— Нека да върнем назад. Защо сте тук? Или по-скоро защо дойдохте тук вчера, след което забравихте нещо и се наложи да се върнете?

— Аз... бях изпратена тук.

— Ха! Значи все пак работите за клиент! — възкликна триумфално мъжът.

— Не, не е така. Получих визитната ви картичка от баща си.

— Разбирам. Може би е бил наш клиент?

— Нямам представа.

— Тогавя защо би ви дал моята визитка?

— Работата е там, че всъщност не знам.

Отново изпитах желанието да се разсмея на посоката, в която тръгна разговора. Реших да обясня.

— Баща ми почина преди около три месеца.

— Моите съболезнования, госпожице Д'Аплиез. Прекрасна необичайна фамилия, между другото — добави той. — Никога преди не съм я чувал. Не че това компенсира факта, че горкият ви баща наскоро си е отишъл. Всъщност това беше крайно неуместен коментар. Извинявам се.

— Няма проблем. Ако мога да попитам, вие ли сте Артър Морстън? — Отворих папката и извадих визитката, за да му я покажа.

— Господи, не — отвърна той, разглеждайки картичката. — Артър Морстън е умрял преди повече от сто години. Той е бил оригиналният собственик — отворил е книжарницата през 1850, много преди моето семейство, Форбс, да я получи.

— И моят баща беше доста възрастен. Над осемдесет, когато умря. Поне така мислим.

— Божичко! — възкликна той. — Това само показва, че мъжете могат да останат плодовити дори в много напреднала възраст.

— Всъщност съм осиновена от него, също както и петте ми сестри.

— Това вече наистина е интересна история. Но като оставим това настрана, защо баща ви ви е пратил тук да говорите с Артър Морстън?

— Всъщност не ми е казал, че трябва да говоря точно с Артър Морстън, просто предположих така, защото това беше името на

визитката.

— Какво ви е казал да направите, когато дойдете тук?

— Да питам за... — бързо проверих писмото на Татко, за да се уверя, че помня правилно името, — жена на име Флора Макникъл.

Мъжът ме загледа втренчено. Накрая каза:

— Така ли е казал, наистина?

— Да. Познавате ли я?

— Не, госпожице Д'Аплиез. И тя е умряла, преди да се родя. Но да, разбира се, знам за нея...

Почаках го да продължи, но той не каза нищо. Просто седеше там, гледайки в празното пространство, явно изгубен в собствените си мисли. Накрая тишината стана твърде неловка дори за мен. Този път взех папката от бюрото, преди да стана.

— Наистина съжалявам, че ви притесних. Имате номера ми, така че ако...

— Не, не... трябва отново да ви помоля за прошка, госпожице Д'Аплиез. Всъщност обмислях дали да увелича офертата си за „Ана Каренина“. Толкова са редки, разбирате ли? Маус^[1] ще ме удуши, но наистина много я искам. Какво ме попитахте?

— За Флора Макникъл — казах бавно, объркана от начина, по който умът му прескачаше от една мисъл на друга със скоростта на светлината.

— Да, разбира се, но се боя, че ще трябва да ме извините засега, госпожице Д'Аплиез, понеже реших, че не бива да позволявам на руснаците да спечелят. Ще отида за малко до горе и ще се обадя на агента си, за да увеличи офертата ми, преди търга да започне. — Той стана от стола, извади златен джобен часовник и го отвори с натискане като Заека от „Алиса в страната на чудесата“. — Точно навреме. Дали бихте могли да наглеждате магазина, докато се върна?

— Разбира се.

— Благодаря ви.

Гледах как дългите му крака бързо пресичат пътя до задната врата. След това седнах, чудейки се аз ли бях луда или той. Но поне беше разговор и бях казала каквото беше необходимо. *И пуснах зайците да бягат...*

Прекарах си много приятно, като се запознах с наличните книги и си съставих наум списък със заглавията, които бих искала на

етажерката на мечтите си. Шекспир, разбира се, както и Дикенс, да не говорим за Ф. Скот Фицджералд и Ивлин Уо...

След това и някои от съвременните книги, които също обичах, но още не бяха имали време да се превърнат в класики. Знаех, че след сто-двеста години ще бъдат също толкова ценни за колекционерите, макар да не бяха с красиви кожени корици като в миналото.

Нито един човек не влезе в книжарницата, докато бродех между етажерките. Ровейки в детската секция, открих колекция с книгите на Биатрикс Потър — „Приказка за мисис Тиги-Уинкъл“ ми беше любимата.

Седнах край огъня и започнах да разгръщам страниците ѝ. Изведнъж си спомних ясно една Коледа, когато трябва да съм била много малка. Открих под елхата тази книга, подарена от Дядо Коледа, и същата нощ Татко Солт ме сложи да седна на коляното му пред огъня, който весело гореше в дневната ни по цяла зима, и ми прочете приказката. Спомнях си как гледах през прозореца към заснежените планински върхове и се чувствах стоплена, доволна и много, много обичана.

— В мир със себе си — прошепнах на глас. — Това искам да откроя отново.

— Всичко е готово — достигна до мен гласът на мъжа и прекъсна спомените ми. — Може да ме наречете безразсъден, но просто трябваше да имам тази книга. Маус несъмнено ще ме нахока, което напълно заслужавам, задето ни докарах още по-близо до банкрута. Господи, колко съм гладен! От стреса е. А вие?

Погледнах часовника си и видях, че е минал повече от час, откакто той се качи горе, и вече е един без десет.

— Не знам.

— Е, дали бих могъл да ви изкуша? Има отличен ресторант от другата страна на улицата, който много любезно ми предоставя обедното си меню, каквото и да е то. Това е предварително определено меню, нали разбирате — поясни той, сякаш беше важно. — Винаги е вълнуващо да не си сигурен какво точно ще получиш, вместо да си го избереш, не мислите ли?

— Предполагам.

— Какво ще кажете да изтичам отсреща да взема храната и да видим дали ще ви хареса? Дължа ви най-малкото един обяд, задето

бяхте така любезна да останете тук долу, докато аз се потях над търга.

— Добре.

— Биатрикс Потър, а? — каза той, поглеждайки надолу към книгата в ръцете ми. — Колко иронично. По повече от един начин. Тя е познавала Флора Макникъл, но нищо в живота не е случайно, нали така?

С тези думи той излезе от книжарницата и ако имах някакво намерение да си тръгна, докато го няма, прощалните му думи не го позволиха. Погрижих се за огъня, както ме беше учил Татко Солт — натрупах въглените близо едни до други, за да не горят прекалено бързо и да не се хаби гориво, а да дава постоянна, равномерна топлина.

Книжарницата отново остана пуста, така че прочетох „Приказка за патицата Джемайма“ и „Котенцето Том“, докато чаках мъжът да се върне. Тъкмо щях да започна „Джереми Рибаря“, когато безименният ми събеседник се появи отново на вратата, понесъл две кафяви хартиени торби.

— Днешното меню изглежда отлично — обяви той, заключи вратата и обърна табелата на „Затворено“. — Не обичам да ме притесняват, докато ям. Лошо е за храносмилането, ако не знаеш. Ще се кача горе да донеса чинии. О, и по чаша бял Сансер, върви с рибата — добави той, премина бързо през книжарницата и го чух да препуска нагоре по стълбите.

Забавляваше ме учтивият му, старомоден начин на говорене. Макар да бях свикнала със специфичния английски, говорен тук от висшата класа, новият ми приятел беше на съвсем друго ниво. *Истински английски ексцентрик*, помислих си, и го харесвах заради това. Той не се страхуваше да бъде точно какъвто е, а аз знаех много добре каква сила на волята изисква това.

— Е, надявам се, че обичате морски език, а пресният зелен фасул несъмнено е задушен перфектно — каза той, появявайки се отново с бутилка вино, влажна от кондензацията, чинии, прибори и две идеално колосани бели ленени салфетки.

— Да, много. А да сготвиш добре зелен фасул действително е учудващо сложно.

— Вие сте професионална готвачка? — попита той, махайки капачите от два съда от фолио. Напомняха ми за храната в самолет. Надявах се съдържанието им да е по-добро на вкус.

— Не, просто обичам да готвя. Ходих на курс преди няколко седмици и трябваше да приготвям зелен фасул.

— Трябва да разберете, че не съм сноб по отношение на храната, поне не в модерния смисъл; не ме интересува какво слагам в устата си, но настоявам да е сготвено добре. Проблемът е, че съм разглезен. „Кларкс“ е един от най-добрите ресторанти в Лондон и кухнята им е приготвила това за нас днес. А сега, ще желаете ли чаша вино? — попита той, докато местеше храната в порцеланова чиния и я слагаше пред мен.

— Обикновено не пия по обед.

— Е, мисля, че е добре да се борим с лошите навици, не сте ли съгласна? Ето.

Наля ми чаша и ми я подаде през масата.

— Чин чин^[2]! — вдигна на здравица и отпи голяма глътка, след което започна да яде огромни хапки риба. Аз леко побутнах моята.

— Наистина е отлична, госпожице Д'Аплиез — окуражи ме той. — Не ми казвайте, че сте на диета?

— Не. Просто не съм свикнала и да ям по обед.

— Както казва поговорката: „Закусвай като крал, обядвай като принц и вечеряй като просяк“. Толкова проста максима, но човешката раса я игнорира и после се оплаква, че не може да се отърве от тлъстините. Не че теглото е проблем за когото и да е от нас двамата.

— Не.

Изчервих се и продължих да ям. Забелязах, че вече беше обрал всичко от чинията си. Беше прав — храната беше отлична. Наблюдаваше ме внимателно, докато ядях, което намерих за доста смущаващо. Вдигнах чашата си с вино и отпих, опитвайки се да събера смелост да задам необходимите въпроси. Бях дошла тук, за да намеря отговори, напомних си.

— Казахте, че Флора Макникъл е познавала Биатрикс Потър? — подсказах му.

— Да, да, точно така. Познавала я е. Всъщност госпожица Потър някога е притежавала тази книжарница. Свършихте ли? — Хвърли поглед на последната хапка на вилицата ми. — Ще занеса горе мръсните чинии. Толкова мразя да ги гледам, не сте ли съгласна?

В момента, в който оставих вилицата си в чинията, той я взе, заедно с бутилката вино. Отнесе и собствената си чаша за вино, но

моята беше не повече от наполовина празна, така че я остави на масата и изчезна през задната врата.

Отново отпих от виното, което всъщност не исках, и си спомних, че трябва да го попитам как се казва, когато се върне. Да извлечеш информация от този човек беше деликатна операция.

Този път, когато се върна, носеше поднос с две порцеланови чаши и френска преса за кафе.

— Със захар ли го пиете? — попита той, поставяйки подноса доста рисковано върху стар речник. Замислих се за момент колко ли струва книгата. — Лично аз я обожавам.

— И аз много обичам захар. Три лъжички, ако обичате.

— Ах, аз пък винаги си слагам четири.

— Благодаря — казах, когато той ми подаде чашата, и се почувствах, сякаш съм попаднала на чаеното парти на Лудия шапкар. — И откъде казвате, че Флора Макникъл е познавала Биатрикс Потър?

— Някога е била съседка на г-ца Потър.

— В Лейк Дистрикт?

— Точно така — каза с одобрение. — Знаете ли за книгите и авторите им, госпожице Д'Аплиез?

— Моля, наричайте ме Ася. А вие сте...?

— Името ви е Ася?

— Да. — Не бях сигурна от изражението му дали одобрява или не. — Съкратено е от Астеропа.

— Ах! Аха! — На устните му се появи усмивка и той се засмя. — Отново, каква превъзходна ирония! Астеропа, съпругата — или майката, в зависимост от мита — на цар Ойномай от Пиза. Вие сте една от Седемте сестри на Плеядите, трета от дъщерите на Атлас и Плейона, след Мая и Алкиона, и преди Келено, Тайгета, Електра и Метропа... „Гледах Плеядите, издигащи се в сянка, блестящи като светулки в сребърна плитка...“^[3]

— Тенисън — казах автоматично, разпознавайки цитата от една от книгите на Татко.

— Правилно. Скъпият ми покоен баща, който притежаваше този магазин преди мен, е учил латински и гръцки език и литература в Оксфорд, така че детството ми беше пълно с митове и легенди... макар да не бях аз синът, кръстен на митичен гръцки цар, но това е друга история... — Той замлъкна и се притесних, че нещо отново е отвлякло

вниманието му. — Не, моето име е избрала майка ми, същинска светица, Бог да даде покой на душата ѝ, която е учила литература в Оксфорд. Тъкмо там родителите ми се запознали и се влюбили. Може да се каже, че книгите са в кръвта ми. Може би и с вас е така. И така, знаете ли нещо за семейството, в което сте родена, преди да ви осиновят?

Посегнах към папката.

— Всъщност затова съм тук. Баща ми ми остави тези... улики, за да открия откъде съм дошла.

— Ха! Играта започва! — Мъжът плесна с ръце. — Толкова обичам добрите мистерии! Уликите в тази папка ли са?

— Да, но единствената информация, която имам, освен картичката с инструкции да питам тук за Флора Макникъл, е мястото, където съм родена. И това. — Поставих кутията за бижута на масата пред него, отворих я и извадих пантерата. Сърцето ми туптеше със страх, понеже доверявах на този непознат информация, която още не бях споделила дори с Кики.

Дългите му пръсти побутнаха очилата му по-нагоре на носа. Той внимателно огледа адреса на мястото, където явно бях родена, а след това и пантерата. Върна ми ги и се облегна в стола си. Отвори уста да заговори и аз се наведох напред, за да чуя какво мисли.

— Време е за кекс — каза накрая. — Макар че не е ли винаги?

Отново се качи на горния етаж и се върна с две парчета лепкав шоколадов кейк.

— Искате ли едно парче? Изключително вкусно е. Купувам ги от сладкарницата надолу по улицата всяка сутрин. Открил съм, че нивото на захарта в тялото ми спада между три и пет, така че трябва или да ям сладко, или да спя следобеден сън.

— Да, благодаря — отвърнах. — И аз обичам кекс. Впрочем, как се казват?

— Боже мили! Нима не съм ви казал? Сигурен съм, че трябва да съм го направил в някакъв момент.

— Не, не сте.

— Виж ти, виж ти... така стоят нещата и моля за извинение. Майка ми ме е кръстила на любимите си книги. Следователно аз съм или мармаладена котка, или литературно въплъщение на известна

авторка, която е избягала във Франция с любовницата си и се е представяла за мъж. Как тогава се казвам? — предизвика ме той.

— Орландо. — *И е перфектно за него*, помислих си.

— Госпожице Д'Аплиез — поклони ми се той, — аз съм дълбоко впечатлен от познанията ви за литературата. Е, на мармаладена котка ли ви приличам повече, или на жена, маскирана като мъж?

Сподавих смеха си.

— Не мисля, че сте което и да е от двете. Вие сте си просто *вие*.

— А аз мисля, госпожице Д'Аплиез — той се наведе напред и облегна лявата си буза на ръката си, — че знаете много повече за литературата, отколкото признавате.

— Следвах литература, но не съм никакъв експерт.

— Подценявате се. Малко човешки същества на планетата знаят за мармаладената котка и за известния биографичен роман от...

Гледах как търси името на авторката и бях сигурна, че отново ме изпитва.

— Вирджиния Улф — отговорих. — Историята е вдъхновена от живота на Вита Саквил-Уест и любовната ѝ връзка с Вайълет Трефузис. А „Орландо, мармаладеният котарак“ е написана от Катлийн Хейл. Една от най-близките ѝ приятелки е била Ванеса Бел, сестрата на Вирджиния Улф, която също е имала връзка с Вита Саквил-Уест. Но вие със сигурност знаете всичко това...

Замлъгнах и изведнъж се почувствах неловко, че съм споделила всичката тази информация. Бях изгубила контрол от вълнение, че съм срещнала друг заклет любител на книгите като мен.

Орландо помълча малко, докато смилаше думите ми.

— Знаех част от това, да, но не всичко. И не знаех за връзката между тези две авторки на съвсем различни книги. Откъде я знаете вие?

— Писах дисертация върху Кръга „Блумсбъри“^[4].

— Аха! Но както може би сте забелязали, госпожице Д'Аплиез, умът ми прехвърча насам-натам като хвърчащо създание. Той е като пчела, която търси мед, и щом го намери, отлита. Вашият обаче не е такъв. Смятам, че криете светлината си под бушел. Дума, за чиято смърт в английския още скърбя, не сте ли съгласна?

— Аз...

— Кажете ми — продължи той, — как е възможно да знаете толкова много, но да показвате толкова малко? Вие сте като сърпа на новата луна и също толкова мистериозна. Госпожице Д'Аплиез... Ася, Астеропа, който псевдоним предпочитате да използвате, искате ли да ви предложи работа?

— Всъщност да. Имам нужда от работа, понеже съм разорена. — Постарах се да не изглеждам прекалено отчаяна.

— Ха! И аз съм разорен, както и бизнесът ми, след днешната малка покупка. Разбира се, заплатата ще бъде ужасна, но ще ви храня добре.

— Точно колко ужасна е заплатата? — попитах в опит да задържа вниманието на Орландо, преди да се отвлече в друга посока.

— О, не знам. Последният студент, когото взех на работа, получаваше достатъчно, за да има покрив над главата си. Кажете ми от какво имате нужда.

Истината беше, че бях готова да плащам на него, само за да съм тук всеки ден.

— Двеста и петдесет лири на седмица?

— Готово. — Орландо се усмихна. Беше широка усмивка, която показва неравните му зъби. — Трябва да ви предупредя, че не се справям добре с общуването с хора. Разбирам, че ме намират за доста странен. Сякаш ги отблъсквам, когато влизат тук. По-добре е по интернет, разбирате ли? Не мога да продам фъстък на маймуна, но печеля добре.

— Кога искате да започна?

— Утре, ако е възможно.

— В десет часа?

— Идеално. Ще изтичам догоре и ще ви донеса ключовете.

Той стана и щеше да се спусне към горния етаж, но го спрях.

— Орландо?

— Да?

— Искаш ли да видиш сивито ми?

— За какво ми е? — попита, обръщайки се рязко. — Току-що проведох най-подробното възможно интервю за работа. И вие преминахте с отличен резултат.

Няколко минути по-късно вече бях събрала уликите си обратно в папката, а Орландо бе сложил в ръката ми комплект тежки месингови

ключове. Той ме изпрати до вратата.

— Благодаря ви, госпожице... как предпочитате да ви наричам?

— Ася е достатъчно.

— Госпожице Ася. — Той отвори вратата за мен и излязох през нея. — Ще се видим утре.

— Да.

Вече бях тръгнала по улицата, когато той пак ме повика.

— И, госпожице Ася?

— Да?

— Напомнете ми да ви разкажа повече за Флора Макникъл и връзката ѝ с вашата фигурка на животно. Довиждане засега.

Чувствах се сякаш току-що са ме изхвърлили от Нарния обратно през гардероба. Отвън книжарница „Артър Морстън“ беше като паралелна вселена. Но докато пътувах с автобуса и отварях вратата на апартамента с картата си, усещах малко кълбо щастие и очакване. Тананиках си, докато готвех вечерята, и обмислях дали да кажа на Кики за невероятния си ден. Накрая споменах само, че съм си намерила работа в книжарница и започвам утре.

— Това става засега, предполагам — каза тя. — Но със сигурност няма да забогатееш, продавайки стари книги за някой друг.

— Знам, но там ми харесва.

Извиних се и станах от масата веднага щом можах. Новата ми работа може и да не беше кой знае какво за другите, но за мен означаваше много.

[1] Mouse (анг.) — мишка. ↑

[2] Наздравица с китайски произход, навлязла в английския. Идва от кит. qing qing, което може да означава „моля — моля“ или „щастливи дни“. — Б.пр. ↑

[3] „Many a night I saw the Pleiads, rising thro' the mellow shade, Glitter like a swarm of fireflies tangled in a silver braid“ — от „Locksley Hall“ на Алфред Лорд Тенисън. — Б.пр. ↑

[4] Кръгът „Блумсбъри“ — общност на британски интелектуалци и литератори, активна от около 1905 г. до началото на Втората световна война. Вирджиния Улф и Ванеса Бел са участвали в него. — Б.пр. ↑

7.

Първите ми две седмици в книжарница „Артър Морстън“ преминаха по общо взето същия график като деня, в който бях пристигнала. Орландо обикновено беше на горния етаж по цяла сутрин — мястото между задната врата и каквото и да имаше на горния етаж оставаше непознато за мен — и бях инструктирана да го извикам, ако някой клиент поиска да види някоя от най-редките и ценни книги, които се съхраняваха в огромен ръждясал сейф в мазето, или ако не можех да отговоря на някой въпрос. Но много рядко имаше въпроси, както и клиенти.

Започнах да разпознавам хората, които Орландо наричаше „редовни“ посетители: най-вече пенсионери, които взимаха по някоя книга от рафта и любезно ме питаха за цената ѝ, която винаги бе написана на картичка на гърба ѝ. Тогава, след като приключе с тези формалности, взимаха книгата и сядаха на някое от креслата край огъня, за да я четат. Често седяха там с часове, преди да откъснат очи от книгата и да си тръгнат с учтиво „благодаря“. Един особено възрастен господин в опърпано сако от туид идваше всеки ден в продължение на седмица, за да чете „Къщата на радостта“^[1]. Забелязах, че дори бе добавил парче хартия, за да отбелязва докъде е стигнал, преди да я върне на рафта.

Орландо ми бе предоставил пресата за кафе, за да правя кафе в нишата в дъното на книжарницата. Трябваше да го предлагам на всеки „клиент“, който влезеше. Едно от задълженията ми беше да купувам пинта^[2] мляко на път за работа, но често го изливах неизползвано в края на деня, понеже малцина клиенти приемаха предложението.

Именно в тази ниша, над рафта, една рисунка привлече погледа ми, в стила на илюстрациите, които познавах като дланта си. Застанах на пръсти, за да я разгледам по-отблизо, и видях, че всъщност е писмо; думите бяха толкова избелели, че бе останал само намек за оригинала. Миниатюрните рисунки с водни бои, с които бе изпъстрена страницата, се бяха запазили по-добре и се удивих колко идеално

изглеждат. Почти опрях нос в стъклото в опит да разчета думите; видях дата и бледо очертание на име.

„Скъпа моя Фл...“ Остатъкът от името бе твърде избелял, за да съм сигурна какво е. Но подписът в дъното на страницата, изписана с дребни, четливи букви, не беше. Той без съмнение оповестяваше, че авторът на писмото е „Биатрикс“.

— Фл... — промърморих на себе си.

Беше ли възможно това писмо да е изпратено до *моята* Флора Макникъл? Орландо бе казал, че Биатрикс Потър и Флора са се познавали. Бях твърдо решена да го попитам.

Точно в един часа Орландо слизаше по стълбите и излизаше през входната врата. Това действаше като невидим сигнал за хората, които четяха край огъня, да си тръгват. Щом се върнеше, Орландо затваряше вратата и обръщаше табелата на *Затворено*.

Порцелановите чинии, приборите и белите колосани ленени кърпи за маса се появяваха от горния етаж и започвахме да ядем.

Това беше любимата ми част от деня. Обичах да слушам как прелита от една тема на друга, обикновено с цитати от литературни произведения между тях. Забавлявах се, като се опитвах да предвидя коя тема до коя друга ще го отведе. Обикновено обаче не успявах да позная, защото той се отплесваше в съвсем произволни и обърквачи посоки. В крайна сметка успях да науча, че неговата майка „светица“, Вивиен, бе загинала в трагична автомобилна катастрофа, когато Орландо бил само на двадесет и карал втори курс в Оксфорд. Баща му бил толкова съкрушен, че моментално избягал в Гърция, за да „се удави в мъките на митичните си богове и узото“. Той умрял от рак преди няколко години.

— Така че, както виждаш — добави драматично Орландо, — и аз съм сирак.

По време на тези разговори той задаваше и спорадични въпроси за Татко Солт и собственото ми детство в Атлантис. Татко Солт беше особено интригуващ за него.

— Кой е бил той? Само ако знаехме каквото той е знаел... — промърмори веднъж Орландо, след като споделих, че не знаех дори в коя държава е роден Татко.

Въпреки манията си по Татко, той така и не ми даде никаква информация по въпроса за Флора Макникъл. Когато повдигнах

въпроса за рамкираното писмо от Биатрикс Потър, не получих очакваната реакция.

— О, онази вехтория — махна с ръка към писмото, — Биатрикс е писала много писма до деца. — И се отклони към друга тема, преди да успея да го задържа.

Обещах си, че някой ден скоро ще събера кураж да го попитам за повече. Но дори никога да не научех нещо повече за Флора Макникъл, дните ми бяха изпълнени с великолепни книги; само мирисът и усещането им, докато каталогизирах новите стоки в огромна счетоводна книга, подвързана с кожа, с тежка мастилена писалка, ме изпълваше с удоволствие. Наложих се да премина тест за почерк, преди да ми позволи да пиша в книгата. Винаги бях получавала похвали за ясения си, елегантен почерк, но никога не си бях помисляла, че умение, което бързо ставаше архаично и излизаше от употреба, би се превърнало в предимство.

* * *

Седейки в автобуса на път за книжарницата в началото на третата си седмица се питах дали не е трябвало да се родя в друга епоха. Такава, в която животът е течал по-бавно и писмата до близките ти са пристигали след дни, ако не и месеци, вместо за секунди по имейл.

— Господи! Толкова мразя модерните технологии! — Орландо отрази мислите ми, когато влезе с бързи крачки през входната врата в десет и половина, както обикновено, с кутия от сладкарницата в ръка. — Снощи, поради внезапна дъждовна буря, всички телефонни линии в Кенсингтън спряха да работят, а с тях и интернет връзката! Затова не можах да се включа в наддаването за особено впечатляващ екземпляр от „Война и мир“ — въздъхна той и се обърна клюмнал към мен. — Е, поне Маус ще почувства облекчение, че не харча повече пари, които нямаме. И като заговорихме за Маус, споменах за теб онзи ден.

Няколко пъти преди бях чувала за този „Маус“, но нямах представа кой точно е този човек и какъв се пада на Орландо. Нито дори дали е мъж или жена.

— Така ли?

— Да. Заета ли сте този уикенд, госпожице Ася? Налага се да пътувам до Хай Уийлд за рождения ден на Рори. Маус също ще бъде там. Помислих си, че може да разгледате къщата, да се запознаете с Маргьорит и да си поговорите за Флора Макникъл.

— Да... свободна съм — казах, осъзнавайки, че трябва да се възползвам от предложението, докато още мога.

— Е, значи е решено. Ще ви чакам на „Чаринг Крос“ във вагона първа класа на влака в десет часа до Ашфорд в събота. Билетът ви ще бъде у мен. Сега трябва отново да се кача горе и да открия дали безжичният интернет — нашето велико модерно божество — е склонил да се яви пред нас, смъртните.

— Къде точно отиваме?

— Не ви ли казах?

— Не.

— В Кент, разбира се — каза вяло, сякаш беше очевидно.

През остатъка от седмицата се разкъсвах между въодушевлението и страха от непознатото. Веднъж бях ходила в Кент на екскурзия, организирана от университета, за да видя Сисингхърст, великолепната къща и градини, където някога бе живяла писателката и поетеса Вита Саквил-Уест. Помнех го като мирно и спокойно графство — „градината на Англия“, както един от състудентите ми ми бе обяснил, че го наричат.

* * *

Както бе обещал, Орландо вече беше във вагона, когато пристигнах на гара „Чаринг Крос“ в събота сутринта. Тъмносиньото му кадифено сако и шалът с индийски десен — да не говорим за гигантската кошница за пикник, заемаща цялата маса, която уж трябваше да споделяме с другите пътници, — изглеждаха в разрез с модерния влак.

— Мила моя госпожице Ася — каза той, когато седнах до него. — Точно навреме, както винаги. Точността е добродетел, която трябва да бъде възхвалявана по-често. Чаша кафе?

Той отвори кошницата и извади термос и две порцеланови чаши, последвани от чинии с пресни, все още топли кроасани, увити в

ленени кърпи за маса. Влакът потегли и докато Орландо ми сервираше закуска, бърборейки както винаги по всякакви теми, забелязах, че близките пътници ни гледат с недоумение. Радвах се само, че никой не седи на местата срещу нас.

— Колко е дълго пътуването с влака? — попитах, докато той вадеше още две чинии с перфектно подредени нарязани плодове и отстраняваше найлоновото фолио.

— Около един час. Маргьорит ще ни вземе от гарата в Ашфорд.

— Коя е Маргьорит?

— Братовчедка ми.

— А Рори?

— Очарователно малко момченце, което утре ще навърши седем. Маус също ще бъде там, макар, за разлика от теб, милото създание да няма никаква концепция за точно време. Сега, ако ме извиниш — каза той, връщайки чиниите в кошницата и внимателно отстранявайки всяка троха от себе си и масата върху една кърпа за маса, — трябва да подремна.

С тези думи Орландо скръсти ръце на гърдите си, сякаш да се защити от стрелба, и задрямна.

Тридесет минути по-късно започнах да се притеснявам дали ще успеем да слезем на Ашфорд, но не исках да будя Орландо. Точно тогава очите му внезапно се отвориха.

— Две минути, госпожице Ася, и ще пристигнем.

Тръгнахме по перона, окъпан в меката светлина на есенното слънце, провирайки се между другите пътници.

— Прогресът взима своята цена — оплака се Орландо. — С този Евротунел, който строят, никога вече няма да видим мир и покой тук.

Когато излязохме в двора на гарата, забелязах, че предната нощ е паднал скреж и че виждах дъха си като блед димен облак.

— Ето я! — възкликна Орландо и закричи с пълна скорост към един очукан Фиат 500. — Скъпа моя Маргьорит, толкова е мило от твоя страна да дойдеш да ни вземеш — заговори той, докато високата жена, колкото него на ръст, измъкваше дългите си крайници иззад кормилото на мъничката кола.

— Орландо — каза неуверено тя, докато той я целуваше по двете бузи. Тя посочи към голямата плетена кошница. — Как, за бога, се

очаква да поберем това в колата? Особено след като си довел и гостенка.

Усетих големите ѝ тъмни очи да ме оглеждат. Цветът им беше смайващ — почти виолетов.

— Позволи ми да ти представя госпожица Астеропа Д'Аплиез, по-известна като Ася. Госпожице Ася: братовчедка ми, Маргьорит Вон.

— Какво необичайно име — каза жената, приближавайки се до мен, и видях от леките бръчки по бледата ѝ кожа, че е по-възрастна, отколкото си бях помислила в началото, вероятно в началото на четиридесетте.

— За мен е удоволствие да се запозная с вас — продължи тя. — Мога само да се извиня за безразсъдството на братовчед ми да донесе тази абсурдна кошница, до която сега ще трябва да се сврете. Бог знае какъв е проблемът с кафето в Прет — завъртя очи към Орландо, който се опитваше да качи кошницата на задната седалка. — Но съм сигурна, че вече знаете какъв е. — Усмихна ми се топло.

— Да, знам — отвърнах, и открих, че и аз се усмихвам.

— Лично аз мисля, че би трябвало да го накараме да мине пеша петте мили до вкъщи за наказание, за да можете да седите комфортно. — Потупа ръката ми съзаклятнически. — Хайде, Орландо, имам да върша много неща, когато се върнем вкъщи. Телешкото още не е готово.

— Извинявам се, госпожице Ася. — Орландо изглеждаше като нахокано дете. — Толкова съм безразсъден! — Той задържа вратата отворена и аз се качих с мъка на задната седалка и се свих в малкото пространство до кошницата със свити отстриани ръце.

Тръгнахме по покритите с листа селски пътища. Орландо и Маргьорит седяха отпред; и двамата бяха толкова високи, че теметата им почти опираха в тавана. Чувствах се като дете, но насочих вниманието си към гледката през прозореца и се наслаждавах на красотата на английската провинция.

Орландо говореше само за книгите, които е купил и продал, и Маргьорит кротко му се скара заедно е похарчил толкова пари за „Ана Каренина“ — чула за това от Маус, както се оказа, — но чувах привързаността в гласа ѝ. Седейки зад нея, бях достатъчно близо, за да усетя парфюма ѝ — утешителен аромат на мускус, който изпълваше автомобила.

Дългата ѝ тъмна коса падаше на вълни до раменете ѝ и когато тя се обърна към Орландо, за да му каже нещо, видях, че има нос, който Татко Солт би нарекъл римски, изпъкнал на поразителното ѝ лице. Определено не беше класическа красавица и съдейки по вида на дънките и стария пуловер, които носеше, не полагаше особени усилия да стане такава. Но в нея имаше нещо много привлекателно и осъзнах, че исках да ме хареса — необичайно за мен чувство.

— Справяш ли се там отзад? — попита ме тя. — Не остава още много.

— Да, благодаря.

Облегнах глава на прозореца и загледах как се нижат дебелите плетове, още по-високи на вид, понеже колата беше толкова ниска, и стесняващите се селски пътища. Беше толкова хубаво да съм извън Лондон и само от време навреме да виждам по някой червен комин да се подава над зелената стена. Завихме надясно и минахме през оехтели порти към алея за коли, покрита с толкова дупки, че главите на Маргьорит и Орландо се заудряха в тавана.

— Наистина трябва да помоля Маус да дойде с трактора и да запълни тези дупки с чакъл, преди да е дошла зимата — изкоментира Маргьорит, обръщайки се към Орландо. — Пристигнахме, Ася — добави, спирайки колата пред голяма, елегантна къща с червени тухлени стени, покрити с бръшлян и глицинии, обвиващи неравните прозорци със зеленина. Високи, тънки комини, акцентиращи Тюдоровата архитектура, се издигаха към хладното септемврийско небе. Докато излизах с мъка от задната седалка на фиата, си представих, че интериорът на къщата е по-скоро разхвърлян, отколкото впечатляващ — това определено не беше имение; къщата по-скоро изглеждаше сякаш плавно е остаряла и се е потопила в околния пейзаж. Тя говореше за една отминала епоха, за която обожавах да чета книги, и изпитах моментен копнеж.

Последвах Маргьорит и Орландо към великолепната дъбова врата и видях малко момче, което се клатушкаше към нас на яркочервено колело. То издаде странен приглушен вик, опита се да помаха и веднага падна от колелото.

— Рори!

Маргьорит затича към него, но той вече се беше изправил. Момчето заговори отново и се зачудих дали не е от чужбина, понеже

не разбирах какво казва. Тя го отупа от праха, след което момчето вдигна колелото и двамата се запътиха обратно към нас.

— Виж кой е дошъл — каза Маргьорит, обръщайки се право към момчето, за да му говори. — Орландо и приятелката му Ася. Опитай се да кажеш „Ася“. — Наблегна особено на съчетанието „ся“ в името ми.

— Ааааа-сс-ияяя — изрече момчето, приближавайки се към мен с усмивка на лицето си, преди да разтвори ръката си като блестяща звезда. Видях, че Рори има любопитни зелени очи, оградени от тъмни мигли. Вълнистата му червеникава коса блестеше на слънцето, а по розовите му бузи имаше трапчинки от радост.

Осъзнах, че това е едно от онези деца, на които никога не би искал да кажеш „не“.

— Той предпочита да го наричат „Супермен“, нали така, Рори? — засмя се Орландо, вдигайки ръка в юмрук като Супермен, излитащ във въздуха.

Рори кимна, след което се здрависа с мен с цялото достойнство на супергерой и се обърна към Орландо, за да го прегърне. След като го прегърна и го погъделичка, Орландо го остави на земята, след което клекна пред него и използва ръцете си, за да говори с езика на знаците, като в същото време изрече ясно думите:

— Честит рожден ден! Подаръкът ти е в колата на Маргьорит. Искаш ли да дойдеш с мен да го вземем?

— Да, моля — каза Рори, повтаряйки думите със знаци, и тогава разбрах, че е глух. Прехвърлих мислено позабравените знаци, които бях научила от Мама преди повече от две десетилетия. Гледах как двамата се изправят и тръгват, хванати ръка за ръка, към колата.

— Ела вътре с мен, Ася — каза Маргьорит. — Сигурно ще се забавят.

Последвах я в преддверието, където имаше широко стълбище в стил Тюдор. Прекрасно изработените и полирани дъбови перила показваха, че не е имитация. Тръгнахме по един коридор, настлан с неравни и напукани каменни плочи, и аз вдишах въздуха, изпълнен с прах и дим, и си представих хилядите огньовете, палени тук през вековете, за да топят обитателите на къщата. Испитах завист към жената, която живееше в тази невероятна къща.

— Боя се, че се налага да те завлека право в кухнята, понеже трябва да продължа с готвенето. Моля да ме извиниш за бъркотията

тук — бог знае колко хора ще дойдат за обяд на рождения ден на Рори, а още даже не съм обелила картофите.

— Ще ти помогна — предложих, докато влизахме в стая с нисък таван, покрит с греди. Най-забележителната част от нея беше дълбоката камина с желязна печка.

— Е, определено би могла да помогнеш, като налееш за пиене и на двете ни — предложи тя с поглед, топъл и красив като дома й. — Килерът е ето там; знам, че има бутилка джин, и се моля само да е останал тоник в хладилника. Иначе ще трябва да бъдем изобретателни. А сега, къде, за бога, оставих белачката за картофи?

— Тук е. — Вдигнах я от дългата дъбова маса, покрита с вестници, опаковки от зърнени закуски, мръсни чинии и един кален чорап. — Защо не отидеш да донесеш напитките, а аз да приготвя зеленчуците?

— Не, Ася, ти си наша гостенка...

Вече бях взела торбата с картофи и свалила една тенджера от лавицата. Извадих вестник отпреди седмица, за да слагам на него обелките, и седнах на кухненската маса.

— Е — усмихна ми се благодарно Маргьорит, — аз ще отида да взема джина тогава.

В следващия час обелих всички зеленчуци, приготвих телешкото и го сложих в печката, след което се заех да подреда кухнята. След като намери джина и добави към него доста разгазиран тоник, Маргьорит ми повери кухнята и отиде да се погрижи за сина си, да поздравява пристигащите гости и да сложи масата за обяд. Тананиках си, докато работех в стаята, която — като се абстрахираме от безпорядъка, в който се намираше в момента, — беше кухнята на мечтите ми. Горещината от печката топлеше стаята, и поглеждайки нагоре към пукнатините на тавана, си представих старите, пожълтели стени, прясно боядисани в бяло. Изчистих дъбовата маса, изцапана с восък от свещи, и измих чиниите и тиганите, които сигурно се бяха трупали цяла седмица.

Щом поставих всичко под контрол погледнах през прозореца, с неравните му стъклени панели, към кухненската градина, която някога трябва да е снабдявала къщата със зеленчуци. Излязох навън, за да я огледам по-отблизо, и видях, че е обрасла с бурени и неподдържана, но

открих издръжлив храст розмарин и отрязах малко от билката, за да подпря с нея печените картофи.

Бих могла да живея тук, помислих си, а Маргьорит се върна, вече облечена в доста измачкана копринена блуза с цвят на мед и лилав шал, който подчертаваше цвета на очите ѝ.

— О, господи, Ася, ти вършиш истински чудеса! Не съм виждала кухнята да изглежда така от години! Благодаря ти. Искаш ли да работиш за мен?

— Вече работя за Орландо.

— Знам, и съм толкова щастлива, че си там да му помагаш. Може би ще успееш от време навреме да го разубеждаваш от харченето на огромни суми пари за нещо, което вече се превръща в негова лична библиотека.

— Всъщност той продава доста книги онлайн — защитих го, докато Маргьорит си наливаше още джин.

— Знам — каза с явна привързаност. — Както и да е, Рори си прекарва чудесно, отваряйки всичките си подаръци в дневната, а Орландо слезе в мазето, за да донесе още вино на гостите, така че мога да поседна за пет минути. — Тя провери часовника си и въздъхна. — Маус пак закъснява, но няма да отлагаме обяда. Предполагам си забелязала тази сутрин, че Рори е глух?

— Да, забелязах — отвърнах и си помислих, че умът на Маргьорит, също като този на братовчед ѝ, прелита като пеперудка от една тема на друга.

— Така е, откакто се роди. Чува малко с лявото си ухо, но слуховите апарати помагат само донякъде. Аз просто... — Тя млъкна и ме погледна в очите. — Не искам никога да се чувства, сякаш не може да прави нещо, сякаш е по-низш от някой друг. Нещата, които казват хората понякога... — Тя поклати глава и въздъхна. — Той е най-прекрасното, умно малко момченце на земята.

— С Орландо изглеждат доста близки — отбелязах.

— Орландо го научи да чете, когато Рори беше на пет, след като усвои британския език на знаците, за да може да говори с Рори и да го обучава. Пратихме го да учи с другите деца в местното начално училище и той даже е започнал да учи останалите съученици на езика на знаците. Всяка седмица работи с един фантастичен терапевт, който го окуражава да говори и да чете по устните, и се справя страхотно.

Децата на тази възраст се учат толкова бързо. А сега би трябвало да те заведе да се запознаеш с гостите, вместо да те държа заключена в кухнята като Пепеляшка.

— Наистина няма проблем. Ще проверя телешкото. — Отидох до печката и се наведох, за да взема месото и печените картофи. — Надявам се да нямаш нищо против, че добавих малко мед и сусам, които намерих в килера, за да овкуся морковите.

— Господи! Нямам абсолютно нищо против. Никога не съм била кой знае каква готвачка и се почувствах направо като в рая, когато ти се зае с обяда. Трябва да се грижа за Рори, за тази къща, която постоянно създава проблеми, да не говорим за работата ми, от която имам отчаяна нужда, за да плащам сметките... нямам минутка покой. Предложиха ми фантастична поръчка да нарисувам стенопис във Франция, но не знам дали бих могла да оставя Рори... — Маргьорит замлъкна. — Извинявам се, Ася, това не са твои проблеми.

— Значи си художничка?

— Ще ми се да вярвам, че съм, да, макар че някой ми каза наскоро, че съм просто дизайнер на тапети — Маргьорит вдигна вежда. — Както и да е, благодаря ти за днес.

— Радвам се да помогна, наистина. Кога искаш да обядваме? Телешкото е готово, трябва само да престои малко.

— Когато си готова. Всички, които идват в Хай Уийлд, са свикнали да чакат, докато всичко е готово.

— Какво ще кажеш за половин час? Ако имаш някакви яйца, мога да направя йоркширски пудинги.

— О, имаме яйца, пилетата са оставени да бродят свободно из кухненската градина. Тук живеем на омлети. Сега ще ти ги донеса — каза тя и влезе в килера.

— Маг! Гладен съм!

Обърнах се и видях Рори да влиза в кухнята.

— Здравсти — казах със знаци, след което се опитах да повторя движенията на ръцете на Орландо от по-рано, като плеснах с ръце два пъти, след което бързо махнах с длани с разперени пръсти нагоре и надолу. — Честит рожден ден — успях да кажа с жестове.

Той изглеждаше учуден, после се усмихна.

— Благодаря ти — каза със знаци. След това посочи печката и потупа китката си, сякаш там имаше часовник, и сви рамене

въпросително.

— Обядът ще бъде готов след половин час.

— Добре — Рори се приближи, за да погледне телешкото.

— Крава — направих знак, като си сложих пръстите до главата като рогца. Рори се разсмя и ми показа знака с правилното положение на пръстите. Взех един нож и му отрязвах малко от месото, докато Маргъорит се връщаше от килера. Рори го сложи в устата си и задъвка.

— Добре! — вдигна палец.

— Благодаря ти — казах, като сложих пръсти под брадичката си и отместих ръка, надявайки се френският и британският знак да си приличат.

— Само не ми казвай, че знаеш и езика на знаците, Ася? — попита Маргъорит.

— Научих малко като дете, но не съм много добра, нали така, Рори?

Рори се обърна към майка си и бързо ѝ направи няколко знака, които я накараха да се разсмее.

— Казва, че знаците ти са ужасни, но „кравата“ компенсира. Явно си много по-добра готвачка от мен. Палава маймунка такава. — Тя разроши косата му.

— Маус тук — каза Рори, гледайки през прозореца. Направи малък жест с едната ръка, като бягащо животинче.

— Най-последно! Ася, имаш ли нещо против да те оставя тук за малко и да отида да забавлявам гостите си? — Тя остави яйцата за йоркширския пудинг на масата.

— Разбира се, че не — казах аз, а Рори хвана майка си за ръцете и я издърпа от стаята.

— Обещавам, че ще се върна да ти помогна със сервирането — каза тя през рамо.

— Няма проблем — отвърнах и тръгнах към килера в търсене на брашно.

През следващия половин час приложих някои от триковете, които бях научила на курса, и докато Маргъорит се върне, обядът беше готов. Бях извадила дълбоки чинии за сервиране от чамовите шкафове и веждите на Маргъорит се повдигнаха от изненада, когато започнах да ѝ ги подавам, за да ги занесе.

— Боже, бях забравила къде е всичкият този порцелан. Ася, ти си същински ангел!

— Няма проблем. Беше ми приятно.

Беше вярно. Рядко имах възможността да готвя за друго, освен за Кики. Тъкмо си мислех, че може би трябва да рекламирам услугите си с обява в местния вестник, когато в кухнята се появи мъж.

— Здравейте, изпратиха ме тук да срежа телешкото. Къде е? — каза рязко.

Огледах разрошената му коса, посивяваща по слепоочията, силните черти на лицето и двете наблюдателни зелени очи, чийто поглед усетих да минава по цялото ми тяло. Той носеше прояден от молци пуловер с триъгълно деколте над риза с опърпана яка и дънки. Когато се приближи, видях, че се извисява над мен. Имаше определена прилика с Орландо, но видът на този мъж беше доста по-груб и неподдържан, и се зачудих дали не е братът, за когото ми бе споменал Орландо.

Събрах си мислите и отговорих на въпроса му:

— Ето там е, на печката.

— Мерси.

Гледах го скришом, докато минаваше покрай мен, и забелязах колко напрегнат изглежда, вадейки ножа от чекмеджето. Мълчанието, с което започна да реже, ми показа, че не притежава сърдечността и топлотата на вероятните си роднини. Внезапно се почувствах неудобно, сякаш той ме възприемаше като натрапница, и се зачудих дали да не се опитам да намеря трапезарията. Точно когато се канех да го направя, Маргьорит се появи отново.

— Готово ли е, Маус? Скоро ще си изядат чиниите, ако не побързаш.

— Тези неща отнемат толкова време, колкото трябва — дойде отговорът, също толкова студен, колкото първата му реплика към мен.

— Е, ти ела с мен, Ася, и ще оставим Маус да изпълни магията си.

Сред всички персонажи, които си бях представила като прочутия „Маус“, определено не присъстваше този човек, който, макар да беше красив, можеше да смрази атмосферата за броени секунди. Последвах Маргьорит от кухнята до трапезария с нисък таван и весело горящ

огън в камината, надявайки се само да не ме сложат да седя до него по време на обяда.

— Ето къде си била, скъпо мое момиче — каза Орландо, чиито порозовели бузи показваха, че вече се наслаждава на виното, което бе донесъл от мазето. — Всичко изглежда направо разкошно!

— Благодаря.

— Ела да седнеш до мен. Маус е от другата ти страна, за да можеш да си поговориш с него за Флора Макникъл. Той наскоро я проучваше.

— Ася, мога ли да те представя на останалите на масата? — попита Маргьорит.

Направи го и автоматично казах „Здравейте“ на половин дузина нови лица, като се опитах, но не успях, да запомня имената им и каква връзка имаха с Рори.

— Маус роднина ли ти е? — попитах тихо Орландо.

— Разбира се, скъпа моя — засмя се той. — Той е по-големият ми брат. Не съм ли ти казал? Сигурен съм, че трябва да съм ти казал.

— Не.

— И преди да го кажеш, знам много добре, че той е откраднал всичката красота и ум на родителите ни и ме е оставил да въплъщавам изтърсака на семейството. Роля, в която се вписвам добре.

Да, но ти въплъщаваш топлината и емпатията, докато брат ти няма което и да било от двете...

Маус мина с дълги крачки покрай масата и седна до мен. В същия момент Орландо се изправи.

— Дами и господа, имам честта да предложа тост за младия господин Рори по случай седмия му рожден ден. За твоє здраве и богатство, младежо!

Показа думите със знаци на Рори, докато говореше. Той вдигна чаша заедно със събралата се компания и видях, че Рори направо сияе от щастие. Всички вдигнаха ръце във въздуха, за да аплодират, и, споделяйки радостта на масата, и аз вдигнах своите.

— Честит рожден ден — промърмори Маус до мен, без да си прави труда да повтори думите със знаци.

— Хайде, всички, да започваме да ядем — подкани ни Маргьорит.

Бях притисната между двамата братя — единият от които, както винаги, ядеше като мелачка, а другият изглеждаше напълно незаинтересован от храната. Огледах развеселените от виното хора около себе си и изпитах внезапна тръпка на удоволствие. Позволих си да помисля колко далеч съм стигнала в месеците след смъртта на Татко Солт. Фактът, че седях на обедна маса, заобиколена от непознати, беше направо чудо.

Стъпка по стъпка, Ася, стъпка по стъпка...

Освен това се чувствах пренесена обратно към многото неделни вечери в Атлантис с Татко Солт, когато всички бяхме по-малки и живеехме вкъщи. Не помнех някога да са присъствали непознати, но Мама, Татко и ние, шестте момичета, правехме общо осем — предостатъчно хора, за да създадат топлина и леки разговори като тези, които имаше тук. Беше ми липсвало да съм част от семейство.

Осъзнах, че Ледения човек до мен ми е заговорил.

— Орландо ми каза, че работите за него?

— Да, така е.

— Не вярвам да оцелеете дълго. Обикновено не успяват.

— Не бързай, старче — намеси се ведро Орландо. — Ася и аз се оправяме доста добре заедно, нали така?

— Точно така — заявих с доста по-силен и категоричен тон, отколкото използвах обикновено, защитнически настроена към странния си, но мил работодател.

— Е, някой трябва да се погрижи за него. Книжарницата работи на загуба от години, но той отказва да ме послуша. Знаеш, че скоро ще трябва да се откажеш от нея, Орландо. На една от най-скъпите улици в Лондон е. Ще се продаде за добра цена.

— Дали не бихме могли да обсъдим това друг път? Смятам, че смесването на бизнеса с удоволствието от храненето разстройва стомаха ми — отвърна Орландо.

— Виждате ли? Винаги си намира извинение да не се изправи срещу проблема.

Думите бяха промърморени тихо и щом се обърнах, видях, че зелените очи на Маус се взират право в мен.

— Може би вие ще го накарате да постъпи разумно. Бизнесът може дори да мине изцяло онлайн. Общинските такси върху

книжарницата са астрономически, а приходите, както знаете, са пренебрежимо малки. Сметката просто не става.

Отклоних с мъка очите си от странно хипнотичния му поглед.

— Боя се, че не знам нищо за бизнеса — успях да кажа.

— Простете ми, неуместно е да говоря за това със служителка.

Особено когато началникът ѝ е достатъчно близо, за да чуе, помислих ядосана. Някак бе успял да се отнесе снизходително към мен и да ме омаловажи, обезсилвайки и без това вялото си извинение.

— Та каква точно е връзката между вас и Флора Макникъл, госпожице...?

— Д'Аплиез — отговори Орландо вместо мен. — И може би ще ти е интересно да научиш, че истинското ѝ лично име е „Астеропа“ — каза бавно той, шавайки многозначително с вежди като развълнуван бухал.

— Астеропа? Като една от Седемте сестри на Плеядите?

— Да — отвърнах рязко.

— Наричат я Ася, което според мен доста ѝ отива, не мислиш ли? — добави Орландо.

Съмнявах се, че Маус е съгласен. Той се мръщеше, сякаш нещо около мен беше голяма загадка.

— Брат ми ми каза, че баща ви е умрял наскоро? — каза накрая.

— Да. — Сложих вилицата си до ножа с надеждата да прекъсна въпросите в тази посока.

— Но не е бил истинският ви баща? — продължи да пита Маус.

— Не.

— Макар да се е отнасял с вас, сякаш е?

— Да, държеше се прекрасно с всички ни.

— Значи не бихте се съгласили, че кръвната връзка между родител и дете е неразрушима?

— Как бих могла? Никога не съм познавала родителите си.

— Не, предполагам, че не сте.

Маус замлъкна, а аз затворих очи, защото внезапно се бях почувствала готова да заплача, колкото и да беше абсурдно. Този човек не знаеше нищо за баща ми, а въпросите му бяха изцяло лишени от емпатия. Усетих как някой стиска ръката ми за миг и веднага се отдръпва — беше Орландо, който ме погледна със съчувствие.

— Орландо трябва да ви е казал, че се опитвам да изследвам семейната история — заговори ми Маус. — Винаги е имало много объркване относно различните... фракции, и затова реших веднъж завинаги да разкрия как стоят нещата. И, разбира се, съм попадал на Флора Макникъл. — Забелязах пренебрежителния тон, с който каза името ѝ.

— Коя е била тя?

— Сестрата на прабаба ни Аурелия — отговори Орландо, но от дясната ми страна се чу само тишина. И, накрая, дълбока въздишка.

— Това не е цялата история, както знаеш, Орландо, но не е сега времето — каза Маус.

— Извинете ме, моля, госпожице Ася, наредиха ми да помогна на Маргьорит да отнесе чиниите — каза Орландо и се изправи.

— И аз мога да помогна — заявих и също се изправих.

— Не. — Той нежно ме бутна обратно на стола. — Вие сготвихте този превъзходен обяд и при никакви обстоятелства не ви е позволено да играете и кухненска слугиня.

Когато той се отдели от мен, реших, че би било по-приятно да излъскам всяка тоалетна в огромната къща, отколкото да седя до човека, наречен Маус. Въображението ми вече го бе понижило до огромен канален плъх.

— Имате ли някаква представа каква е връзката между баща ви и Флора Макникъл?

Каналния плъх отново говореше. Щях да отговоря. Учтиво.

— Никаква. Не мисля, че е имало такава връзка. Баща ми остави на нас, сестрите, следи към собствения ни произход, а не към своя. Следователно каквато връзка съществува, най-вероятно е между нея и мен.

— Имате предвид, че може да сте още една кукувица в гнездото на Хай Уийлд? Е, нека ви кажа, има доста такива в историята на семейство Вон — Форбс.

Той грабна чашата си с вино и го изгълта наведнъж, а аз се запитах какво се е случило в живота му, за да го направи толкова изпълнен с гняв. Игнорирах инсинуацията му и отказах да му дам удоволствието да види, че ме е засегнал. Използвайки усъвършенстваната си техника да отговарям на тишината с тишина,

седях със свити в скута си длани. Знаех, че мога да спечеля всяка битка, която би искал да проведе на този фронт. И накрая той заговори.

— Предполагам, че трябва да се извиня за втори път в краткото ни познанство. Убеден съм, че не сте златотърсачка, а просто следвате следата на покойния си баща. Орландо спомена, че той ви е оставил и някаква друга улика?

Преди да успея да отговоря, Орландо внесе през вратата на трапезарията голяма торта, покрита със свещи, и масата запя „Честит рожден ден“. Маргьорит и Орландо се снимаха усмихнати над раменете на Рори. Позволих си да погледна Каналния плъх и разчетох изражението му, което в началото бях помислила за мрачно — поглеждайки в очите му, насочени към Рори, видях, че са изпълнени с тъга.

След като изядохме меката шоколадова торта, която Орландо бе донесъл в кошницата чак от Лондон, и пихме кафе в дневната, която, за да усили завистта ми към къщата, разполагаше с две огромни етажерки за книги от двете страни на широкия комин, Орландо се изправи.

— Време е да тръгваме, госпожице Ася. Трябва да хванем влака в пет часа. Маргьорит — той се доближи до нея и я целуна по двете бузи, — за мен беше удоволствие, както винаги. Да извикам ли такси?

— Аз ще ви закарам — чу се глас от отсрещното кресло.

— Благодаря ти, друже — отговори Орландо на брат си.

Маргьорит се изправи на крака и видях изтощението в очите ѝ, когато се обърна към мен.

— Ася, моля те, обещавай ми, че скоро пак ще ни дойдеш на гости и ще ми позволиш да сготвя обяд на *теб*.

— Много бих се радвала — отговорих искрено. — Благодаря ви за гостоприемството.

Рори се появи до нас, отваряйки и затваряйки въодушевено ръце, и осъзнах, че прави знака за името ми отново и отново.

— Да се върнеш скоро — добави той със странния си тих глас, след което обви кръста ми с ръчички.

— Чао, Рори — отвърнах, след като ме пусна, и погледнах над главата му, за да видя как Каналния плъх се взира в нас.

— Благодаря ти за страхотната торта — чух да казва Маргьорит на Орландо. — Все пак си струваше да мъкнеш тази смехотворна кошница за пикник чак дотук.

Послушно последвахме Каналния плъх навън до един ленд роувър, също толкова стар и очукан, колкото и фиатът на братовчедка му.

— Седнете отпред, госпожице Ася. Имате много повече да говорите с Маус, отколкото аз. Толкова е отегчително, когато човек знае всичко необходимо за другия — каза Орландо и се качи на задната седалка с кошницата си.

— Той не ме познава — изръмжа тихо Каналния плъх, докато сядаше до мен и палеше двигателя. — Дори да си мисли, че е така.

Не отговорих, понеже не исках да се месея във война между двамата братя, и напуснахме Хай Уийлд в тежка тишина, която продължи през остатъка от пътуването. Разсейвах се, като гледах през прозореца нежния есенен залез, окъпал дърветата в кехлибарена светлина, бавно преминаващ в здрач. И си мислех колко не ми се иска да се връщам в Лондон.

— Много съм ти благодарен, Маус — каза Орландо, когато пристигнахме на гарата и слязохме от колата.

— Имате ли мобилен номер? — чух гласа на Каналния плъх от мрака.

— Да.

— Напишете го тук. — Подаде ми телефона си.

Той видя моментното ми колебание.

— Ще ви се извиня за трети път днес и обещавам, че ако ми дадете номера си, ще ви се обадя да говорим за Флора Макникъл.

— Благодаря. — Бързо записах номера си, почти напълно убедена, че това е просто проява на учтивост и че никога няма да ми се обади. Върнах му мобилния. — Довиждане.

Във влака обратно към Лондон Орландо заспа почти веднага.

Аз също затворих очи, за да преживея отново събитията от деня и да си помисля за странните и интересни роднини на Орландо.

И за Хай Уийлд...

Днес бях намерила къщата, в която бих могла да живея щастливо завинаги.

[1] Роман от Едит Уортън. — Б.пр. ↑

[2] Мерна единица за течности; британската пинта е равна на 568 милилитра. — Б.пр. ↑

8.

— Е, роднините ми май доста те харесаха — каза Орландо, когато пристигна в книжарницата на другата сутрин със следобедния си кейк.

— Не и брат ти обаче.

— О, не обръщай внимание на Маус. Той винаги е подозрителен към хората, у които не може да намери недостатъци. Човек никога не знае какви са причините за реакцията на друг, докато... е, докато не разбере — започна да усуква Орландо. — А що се отнася до величествения ти обяд, обмислям дали да не се откажа от храната в кутии и да помоля теб да се погрижиш за храната в нашето скромно учреждение. Макар че кухненските приспособления горе едва ли ще ти се сторят достатъчни за професионално готварство. — Вгледа се в мен замислено. — Има ли някакви други тайни таланти, които криеш от мен?

— Не. — Усетих, че се изчервявам, както винаги, когато някой ми направеше комплимент.

— Действително имаш много способности. Къде си научила езика на знаците?

— Бавачката ми ме научи на основите на френския език на знаците, когато бях малка. Но сестра ми и аз си правехме най-вече свои знаци. Беше, защото не обичах да говоря много.

— Ето още една от дарбите ти! Ако човек няма нищо полезно за казване, по-добре да не казва нищо. Затова толкова обичам да говоря с Рори, толкова е наблюдателен, а говорът му бързо се подобрява.

— Маргьорит каза, че се справяш прекрасно с Рори.

Беше ред на Орландо да се изчерви.

— Колко мило от нейна страна. Много съм привързан към племенника си. Такова будно момче, макар за жалост да няма баща или друг мъж, който да го направлява. Не че някога бих се почувствал достоен за такава роля, но се справям както мога.

Отчаяно ми се искаше да попитам кой е и къде е бащата на Рори, но не исках да си пъхам носа в чуждите работи.

— Сега трябва да тръгвам, макар че съм сигурен, че имах да ти казвам нещо. Няма значение, ще се сетя.

Виждах, че вниманието на Орландо — което се бе задържало върху една тема много по-дълго от обикновено — се бе отклонило. Така че запалих огъня и направих кафето, което никой нямаше да изпие. После започнах да бърша праха от етажерките, мислейки си за коментарите на Каналния плъх за стойността на данъците върху книжарницата. И колко много пари биха получили, ако продадат сградата. Не можех дори да си го представя. Когато Орландо го нямаше, книжарницата беше като гнездо без птицата си; това беше естественият му хабитат и двете бяха неразривно свързани.

Денят беше студен и влажен и знаех, че никой от редовните клиенти няма да дойде, така че свалих „Орландо“ от етажерката и седнах край огъня, за да го препрочета. Умът ми обаче не можеше да се фокусира върху думите, което беше необичайно за мен. Мислите ми все се пренасяха към вчерашния ден в опит да разплета семейните отношения, а вътрешното ми око постоянно се връщаше към яркия образ на Хай Уийлд и спокойната му красота.

* * *

Каналния плъх така и не ми се обади, както и очаквах. Бавно се примирих, че повече няма да видя Хай Уийлд, и вместо това концентрирах енергията си върху това как някой ден да мога да си позволя подобен дом.

Дните ставаха все по-кратки и всяка сутрин на път за работа ме посрещаше дебел слой скреж, а редовните клиенти се появяваха все по-рядко. Така че, с новооткритата си мотивация, един ден, когато няхах какво друго да правя, седнах край огъня и започнах да правя бележки по романа, който исках да напиша. Позволих на окуражителните думи на Татко Солт да се преборят със съмненията ми спрямо собствените ми способности и бях толкова увлечена в идеите си, че не чух как Орландо слиза по стълбите. Едва след като шумно прочисти гърлото си, вдигнах очи и го видях да стои надвесен над мен.

— Съжалявам, съжалявам... — Затворих рязко тетрадката.

— Няма проблем. Госпожице Ася, дойдох да ви попитам имате ли ангажименти по време на предстоящите почивни дни?

Потиснах желанието да се засмея на официалния тон на Орландо.

— Не. Няма да правя нищо.

— Е... мога ли да ви предложа нещо, в такъв случай?

— Да.

— Маргьорит е получила предложение за голяма поръчка във Франция. Трябва да отлети дотам за няколко дни, за да уговори условията и да провери как стоят нещата на място.

— Да, спомена ми за това.

— Тя ме попита дали е възможно с вас да отидем в Хай Уийлд през уикенда, за да се грижим за Рори, докато я няма. Каза, че би се радвала да ви плати...

— Няма нужда да ми плаща — отсякох веднага, леко обидена, че тя гледа на мен като на „персонал“.

— Не, разбира се, че не, моля, простете ми — трябваше да кажа, че първата й мисъл беше колко много ви харесва Рори и че бихте могли да предоставите майчинското отношение, на което аз не съм способен, докато Маргьорит я няма.

— Много бих се радвала — отговорих, а духът ми се повдигна при мисълта за завръщане в Хай Уийлд.

— Наистина ли? Господи, какъв късмет за мен! Никога не ми се е налагало сам да се грижа за дете. Не знам дори къде да започна с времето за къпане и тъй нататък. Мога ли да кажа на Маргьорит „да“?

— Можеш.

— Значи всичко е решено. Ще тръгнем утре вечер с влака в шест часа. Ще запазя места в първа класа. Пътуването, особено в петък, е направо кошмар напоследък. Вече закъснявам за опакованата храна, но щом се върна, ще хапнем, след което ще ви помогна да си припомните езика на знаците през остатъка от следобеда.

Щом вратата се затвори зад него, заставах в центъра на магазина и се прегърнах от удоволствие. Това беше по-добро, отколкото можех да си представя. Цял уикенд — две вечери — в къщата на мечтите ми.

— Благодаря ти — казах на тавана на книжарницата. — Благодаря.

Влакът за Ашфорд беше препълнен и имаше правостоящи дори в нашия вагон от първа класа. За щастие Орландо не бе донесъл кошницата си за пикник, а само един очукан кожен куфар и платнена торба, от която извади половин бутилка шампанско и две чаши.

— Винаги празнувам така края на седмицата. За ваше здраве, госпожице Ася — вдигна тост, докато влакът потегляше от „Чаринг Крос“.

След като изпи шампанското си, Орландо скръсти ръце на гърдите си и заспа. Мобилният ми внезапно даде сигнал за получено съобщение. Предположих, че е от Кики, която беше недоволна, че отново отивам в Кент за уикенда с работодателя си.

Но съобщението беше от непознат номер.

Чух, че ще идвате в Хай Уийлд с брат ми. Надявам се, че ще можем да уговорим време, за да се срещнем и да обсъдим Флора Макникъл. О.

Замислих се за инициала в края — беше любопитно, че имената на двамата братя започват с една и съща буква.

Малко повече от час по-късно излязохме от гарата. Орландо се насочи към едно такси, което ни закара по потъналите в мрак селски пътища до Хай Уийлд.

— Ландо! Ааася! — Рори ни чакаше, за да ни поздрави.

Орландо плати на шофьора, докато племенникът му висеше на врата му като шимпанзе. Обърнах се и видях фигура на входа, вече потракваща с ключовете от колата си.

— Аз ще тръгвам в такъв случай — каза Маус, докато Орландо и аз се влачехме към него с куфарите си. — Дадох му да яде каквото беше оставила Маргьорит, но хапна съвсем малко. Сигурен съм, че се радва, че и двамата сте тук. Ако имаш нужда от нещо, знаеш къде съм — каза на Орландо. После се обърна към мен и допълни: — Имате номера ми, свържете се с мен, когато е удобно. Ако някога е удобно. — Кимна рязко, качи се в колата си и отпътува.

— Господи, чувствам се сякаш сме родители — прошепна Орландо, носейки както куфара си, така и Рори към къщата. Аз вървах

след него с продуктите и чантата си.

— Обичаш ли палачинки? — опитах се да попитам със знаци. Орландо се засмя леко, а Рори ме погледна неразбиращо. Затова начертах внимателно буквите с пръсти.

Рори кимна въодушевено.

— С шоколад и сладолед? — добави, изписвайки търпеливо буквите за мен, преди да се измъкне от ръцете на Орландо и да хване ръката ми.

— Ще потърсим дали има. Ти иди да разопаковаш багажа — обърнах се към Орландо над главата на Рори, защото знаех колко обича организацията.

— Благодаря — отвърна той.

Нямаше шоколадова заливка, но намерих десерт „Марс“ в килера и го стопих, за да залей с него палачинките, преди да добавя сладоледа. Рори ги погълна, докато му обяснявах бавно, че ще трябва да ми помага със знаците, защото съм много назад спрямо него. След като изчистих шоколада от лицето му, той се прозя.

— Сън? — направих знак.

Той се намръщи неохотно в отговор.

— Да отидем ли да намерим Орландо? Бас държа, че разказва най-хубавите приказки преди сън.

— Да.

— Ще трябва да ми покажеш къде е спалнята ти.

Рори ме поведе по голямото стълбище, а после по един дълъг, скърцащ коридор, докато не стигнахме последната врата.

— Моята стая.

Първото нещо, което забелязах между футболните плакати, яркото одеяло на Супермен и общата неразбория, бяха рисунките, безразборно налепени по стените.

— Кой ги е рисувал? — попитах Рори, докато си лягаше.

— Аз — посочи с палец.

— О, Рори, фантастични са! — казах аз и се разходих из стаята, за да ги разгледам.

Чу се почукване на вратата и влезе Орландо.

— Тъкмо навреме. Рори иска най-добрата ти приказка — казах с усмивка.

— С удоволствие. Коя книга?

Рори посочи „Лъвът, вещицата и дрешникът“ и Орландо завъртя очи.

— Пак ли? Кога ще продължим с останалите книги от поредицата? Казвал съм ти толкова пъти, че „Последната битка“ е може би любимата ми книга изобщо.

Не исках да се меся в ритуала им преди сън, затова тръгнах към вратата, но когато минах край леглото на Рори, той разтвори широко ръце за прегръдка. И аз се отзовах.

— Лека нощ, Ася.

— Лека нощ, Рори. — Усмихнах се и помахах, преди да изляза от стаята.

Докато Орландо и Рори се забавляваха, аз слязох на долния етаж и влязох в сумрачната дневна, където спрях да разгледам снимките, разпръснати по малките масички из стаята. Повечето бяха неясни черно-бели фотографии на хора в официално облекло, но се усмихнах на цветната снимка на Рори, гордо яхнал едно пони с Маргьорит до себе си.

Продължих да изследвам къщата и минах по един коридор, който водеше до някакъв кабинет. Старомодното бюро беше отрупано с хартия, по пода бяха натрупани книги, а на широката облегалка за ръка на протрития кожен диван се крепеше пепелник и празна чаша от вино. Различни картини висяха по стените, чиито избелели раирани тапети ми подсказваха, че тази стая отдавна не е ремонтирана. Над камината имаше портрет на красива руса жена в дрехи от времето на крал Едуард. Прескочих препълнено кошче за хартия, за да я погледна поотблизо, но подскочих, когато чух стъпки по стълбите над главата си. Бързо се изнизях от стаята и отидох в кухнята. Не исках Орландо да знае, че разужнавам из къщата.

— Племенникът ми вече спи спокойно в леглото. А сега... — Показа ми бутилка червено вино и шест яйца. — Мога да се погрижа за едното, ако можеш да направиш от другото омлет за нас двамата.

— Разбира се — отвърнах, тъй като вече познавах кухнята, само петнайсет минути по-късно вече седяхме на масата и се хранехме дружески. *Точно като остаряла женена двойка*, помислих си. Или може би „като брат и сестра“ беше по-подходяща аналогия.

— Утре аз и Рори ще те разведем из имението. Предвид страстта ти по ботаниката, сигурно ще ахнеш от ужас, като видиш в какво

състояние са градините. Но за мен и така са доста красиви. Останките от отминала епоха и тъй нататък — въздъхна той. — И коренът на всичко — да използвам подходяща метафора — е липсата на пари.

— Мисля, че тази къща е идеална, каквато си е.

— Това, мило мое момиче, е, защото не ти се налага да живееш в нея, нито да плащаш за поддръжката ѝ. Например голямата зала на Уийлд Хол, където някога са се провеждали елегантни събирания на висшето общество, от години стои заключена, защото липсват средства за възстановяването ѝ. Освен това съм сигурен, че след един уикенд спане на матрак от конски косми, целия на бучки, и липса на топла вода, за да се изкъпеш, плюс факта, че спалните са смразяващо студени поради липсата на модерна отоплителна система, мнението ти по всяка вероятност ще се промени. От естетическа гледна точка съм съгласен, но практически погледнато, животът в тази къща е кошмар. Особено през зимата.

— Тези неща не ми пречат. Свикнала съм да спя в лоши условия — свих рамене.

— Това е било в горещи страни, което, уверявам те, е съвсем друг случай. Истината е, че след войната семейство Вон, като много други, е загубило състоянието си. Намирам за доста иронично, че малкият Рори един ден ще стане „лорд“, при положение че единственото му владение е едно разнебитено имение.

— Лорд? Нямах представа. От кого ще наследи титлата? От баща си ли?

— Да. А сега — бързо смени темата Орландо, — какво можем да изровим от килера за десерт?

* * *

Събудих се на другата сутрин в стая, която сякаш бях виждала в някоя историческа драма по телевизията. Леглото ми беше направено от месинг и всеки път щом се обърнех, топките на четирите стълба дрънчаха като коледни звънци поради разхлабената конструкция, а матракът беше точно толкова пълен с бучки, колкото ме бе предупредил Орландо. Тапетът беше обелен на места, а завесите на прозорците — прокъсани. Когато седнах на леглото, дори моите дълги

крака провиснаха на няколко сантиметра от пода. Вървейки на пръсти към банята погледнах с копнеж към камината с желязна решетка и ми се щеше да можех да запаля огън, за да прогоня студа.

Предната нощ бях сънувала странни сънища, което не беше нормално за мен. Обикновено спях спокойно и не помнех нищо от нощните машинации на мозъка си, щом се събудех. Помислих си за Кики и собствените ѝ кошмари и изрових мобилния си, за да ѝ кажа, че съм пристигнала без проблеми, но установих, че няма никакъв сигнал.

Погледнах през прозореца и видях нежните листа от скреж, виещи се по малките квадратни стъкла, през които проблясъците на утринната светлина възвестяваха зората на ясен есенен ден — точно от тези, които обичах. Облякох толкова ката дрехи, колкото бях донесла със себе си, и слязох долу.

Докато стигна кухнята, прозяващият се Орландо вече беше там, облечен в копринен халат на индийски шарки, с вълнен шал около врата и потресаващи копринени чехли в пауново синьо на краката.

— Ето я и готвачката! Рори и аз намерихме малко наденички и бекон в хладилника, а яйца, разбира се, има в изобилие. Какво ще кажеш да започнем деня с пълна английска закуска?

— Добра идея — съгласих се. Всички помогнаха в готвенето, като Рори разбърка тестото за яйчен хляб, какъвто каза, че никога досега не е опитвал, и го обяви за „много вкусен“, след като пробва.

— Е, млади Рори, тази сутрин ще заведем госпожица Ася да разгледа имението ти, или поне каквото е останало от него, с надеждата неделният обяд да не падне от небето върху главите ни — добави Орландо.

— Какво искаш да кажеш? — запитах.

— Боя се, че сега е сезонът за лов на фазани. Маус ще донесе една връзка, върху която да приложиш кулинарната си магия утре за обяд. — Орландо се изправи. — Може докато ние, мъжете, се мием, да направиш списък на всички продукти, които ти трябва за гарнитура към фазаните, а аз ще се погрижа местният фермерски магазин да го достави. Впрочем — каза той, спирайки на вратата на кухнята, — дърветата в двора още дават плод, който пада на земята и се хаби. Ако не е проблем, дали не би могла да направиш от плодовете пай?

Намерих парче хартия и писалка в чекмеджето и седнах да напиша списъка. Никога преди не бях готвила фазан, така че потърсих

готварски книги в кухнята, но не намерих, така че реших, че ще се наложи просто да си измисля собствена рецепта.

Половин час по-късно вървахме по заскрежената алея за коли. Орландо планираше маршрут, който да ни заведе до най-далечните граници на имението и до онова, което наричаше перлата в короната на Хай Уийлд.

— Поне така е било преди седемдесет години — добави той.

Рори караше колело пред нас и когато достигна портата, Орландо му извика да спре, защото навън беше пътят, но той не го направи.

— Боже мили! Той не може да ме чуе! — извика Орландо и се втурна след него. Изведнъж осъзнах пред какви опасности щеше да се изправи растейки Рори и от какви постоянни грижи се нуждаеше сега. Аз също затичах с разтуптяно сърце, само за да видя Рори да се усмихва дяволито, подавайки се от храстите на тревата край пътя.

— Скрих се! Хванахте се!

— Да, определено е така, приятелю — каза Орландо със знаци, докато се опитвахме да си поемем дъх и да се успокоим. — Никога не бива да караш колело на пътя. Има коли.

— Знам. Маг ми каза.

Орландо прибра колелото на Рори зад портата.

— Сега ще пресечем пътя заедно.

Така и направихме, с Рори между нас, държейки и двама ни за ръка, и изведнъж се усетих, че Рори нарича майка си с умалително на името й; наистина бохемско семейство, помислих си, а Орландо ни поведе през отвор в живия плет от другата страна. От двете ни страни се простираха безкрайни поля, оградени от жив плет, и загледах как Рори се обръща на всички страни, за да не пропусне никоя от гледките около себе си. Той пръв видя късните къпини и заедно ги набрахме, като повечето се озоваха в устата на Рори.

— Ето я пътеката за езда по границата на старото имение — посочи Орландо, след като продължихме. — Яздите ли, госпожице Ася?

— Не. Страх ме е от коне — признах, спомняйки си единствения си урок по езда с Кики, когато бях прекалено уплашена, за да се кача на коня.

— И аз не обичам много крантите. Маус язди отлично, разбира се, както прави и всичко друго. Понякога направо го съжалявам.

Смятам, че да имаш прекалено много дарби може да бъде също толкова лошо, колкото да нямаш никакви, не е ли така? Умереност във всичко, това е моето мото. Иначе животът ще намери начин да ти го върне.

Докато ходехме, забелязах, че по живите плетове хвърчат малки птички; въздухът беше чист и свеж и да го вдишвам бе истинска наслада след седмици в задимения град. Слънцето караше косата на Рори да блести като бронз, в тон с дърветата, още обагрени в последния си великолепен цвят преди зимата.

— Вижте! — извика той, забелязвайки червен трактор в далечината. — Маус!

— Точно така — потвърди Орландо, след като закри очи с ръка от слънцето и се загледа с присвити очи към полята. — Рори, имаш очи като на ястреб.

— Да кажем здрасти? — обърна се към нас Рори.

— Той не обича да го притесняват, когато работи с трактора — предупреди Орландо. Изведнъж чухме изстрели от ловни пушки в далечината. — И стрелбата започва. Трябва да се връщаме. Фазаните ще падат постоянно около нас, а те имат ужасния навик да удрят силно всичко под себе си, независимо дали е живо или не.

Орландо ни поведе с бързо темпо назад по същия път към къщата.

— Значи брат ти е фермер?

— Не бих го нарекъл така, предвид другите му занимания, но поради постоянния недостиг на работна ръка, причинен от финансовата криза в семейството, няма друг избор, освен да бъде.

— Той ли притежава тази земя?

— И двамата я притежаваме, всъщност. Имотът е бил разделен през четирийсетте години между брат и сестра. Нашият клон от семейството — този на баба ни, Луиз Форбс — е получил земята от тази страна на пътя, плюс Домашната ферма. А пък прачичо ни, Теди Вон, дядото на Маргьорит, наследил основната къща и градините. И, разбира се, титлата. Доста феодално, но така е в Англия, госпожице Ася.

Прекосихме пътя и влязохме обратно в двора на Хай Уийлд. Зачудих се кой клон на семейството е изтеглил късата клечка при

деленето на имота, но не знаех нищо за стойността на обработваемата земя в сравнение с недвижимите имоти в този край.

— Рори! — Орландо отново се затича, за да настигне племенника си, който караше с пълна скорост към къщата на колелото си. — Сега трябва да покажем на Ася градините.

Рори вдигна палец нагоре и пак започна да кара с бясна скорост, този път изчезвайки по пътеката отстрани на къщата.

— Господи, толкова ще се радвам, когато това приключи — въздъхна Орландо. — Живея в страх, че нещо ще се случи на милото ни момче, докато ние отговаряме за него. Много се радвам, че си с мен, Ася. Нямахте да ме пуснат тук без теб.

Коментарът му ме учуди. Последвах го по пътя към задния двор на къщата. Излязохме на широка тераса, застлана с каменни плочи, и дъхът ми спря, когато погледнах надолу към огромната оградена градина.

Сякаш се бях озовала в замъка на Спящата красавица и сега трябваше да си проправя път през гората от тръни и гигантски плевели, която го обграждаше. Тръгнахме по стъпалата надолу и продължихме по обраслите пътеки, виещи се в лабиринт, заобиколен от някога поразителни храсти. Видях дървените скелети на арки, по които някога са растели великолепно увивни рози. Бордюрите и лехите все още пазеха оригиналната си форма, но не можеха да удържат растенията и храстите, които бяха избуяли извън границите си и чиито сухи, кафяви клони покриваха пътеките.

Спрях и се вгледах във величествено древно тисово дърво, което властваше над градината и чиито решителни корени бяха пробили каменните пътеки около него. В градината имаше атмосфера на дива романтика, но и на опустошение. И, помислих си, намек за възможност онези растения, които бяха оцелели въпреки всичко, още да можеха да бъдат спасени.

Затворих очи и си представих градината покрита с рози, магнолии и камелии, правите линии на подрязан квадратен плет, отстъпващи място на син калифорнийски люляк... всяко кътче изпълнено с великолепен, пищен живот...

— Виждаш колко прекрасно трябва да е било някога — каза Орландо, сякаш четейки мислите ми.

— О, да, виждам — промърморих. Видях как Рори кара по обраслите, виещи се пътеки, умело маневрирайки с колелото си около избуялите растения, сякаш беше на някакъв изпит по колоездене.

— Трябва да ти покажа оранжерииите, където дядо ми е отглеждал растителни видове от цял свят. Но сега — каза Орландо, — мислиш ли, че би могла евентуално да приготвиш нещо за обяд? За довечера съм поръчал филе. Телешкото от фермата е най-доброто, което познавам. — Орландо се прозя. — Боже, тази разходка напълно ме е изтощила. Слава богу, че живея в града. В провинцията няма какво да се прави, освен да ходиш, нали така? И човек се чувства виновен, ако не го прави.

След като се наобядвахме, Орландо стана от масата.

— Надявам се, че ще ме извините, ако отида да подремна за малко. Сигурен съм, че двамата ще се разберете чудесно, докато ме няма.

— Харесвам как готвиш, Ася — въздъхна Рори, след като чичо му излезе от кухнята.

— Благодаря ти. Ще ми помогнеш ли с миенето? — посочих пълната мивка.

Рори ми се намуси.

— Ако ми помогнеш, ще ти покажа как се правят шоколадови браунита. Много са вкусни.

Заехме се за работа и точно след като позволих на Рори да оближе купата, задната врата се отвори и чух стъпки на тежки ботуши. Помислих, че е доставката от фермата, но когато се обърнах, видях Каналния плъх да влиза през кухненската врата. Рори и аз го зяпнахме изненадани.

— Здравейте.

— Здравейте — отвърнах.

— Рори. — Той кимна на момчето, което му махна в отговор, понеже вниманието му бе обзето от последните останки шоколад. — Нещо тук ухае приятно.

— Правим браунита.

— Тогава съм сигурен, че Рори е в рая.

— Какво ще кажете за чаша чай? — промърморих, смутена от присъствието му.

— Само ако и вие ще пиете.

— Да, и аз ще пия. — Пуснах чайника. — Рори — обърнах се към него, — хайде да те избърша. — Започнах да бърша шоколада от устата му с кърпа, а Каналния плъх не помръдна — само стоеше и се взираше в нас с втренчения си поглед.

— Ася, може ли да гледам Супермен?

— Разрешено ли му е да гледа филм? — попитах Каналния плъх.

— Защо не? Ще дойда с теб и ще ти го пусна, Рори.

Когато Каналния плъх се върна, чаят вече се вареше в голям керамичен чайник на масата.

— В оная дневна можеш направо да замръзнеш. Запалих огън. Благодаря за чая — каза той, сядайки, все още с яке. — Предполагам, че Орландо си взима дрямката. Брат ми е човек на навиците.

Видях проблясък на усмивка от привързаност да преминава по лицето му, но изчезна, преди да достигне пълния си потенциал.

— Да.

— Всъщност не съм дошъл да говоря с Орландо, а с вас — продължи той. — Първо искам да изразя благодарността си, че сте тук този уикенд. Иначе щеше да се наложи аз да го играя бавачка, докато се стреля в земите ми.

— Сигурна съм, че Орландо би се справил също толкова добре и без мен.

— Маргьорит никога не би го позволила.

— Защо не?

— Не ви ли е казал? Освен че е астматик, Орландо има и тежка епилепсия. Още откакто беше тийнейджър. Напоследък болестта е общо взето под контрол, но Маргьорит се страхува, че може да получи пристъп, а Рори не може да говори по телефона така, че да го разберат. Учи се да пише съобщения, разбира се, но тук, в Хай Уийлд, няма никакъв сигнал, така че това не върши много работа.

— Не знаех. — Изправих се и отидох до печката, за да проверя браунитата и да скрия шока си.

— Това е много добра новина, защото означава, че Орландо се държи като добро момче и си пие лекарствата. Но все пак смятам, че е важно да знаете, докато работите с него, просто за всеки случай. Орландо се срамува от състоянието си. Истината обаче е, че ако получи пристъп, има нужда от незабавна лекарска помощ, иначе може

и да умре. Почти го загубихме два или три пъти, когато беше по-млад. А другото нещо е...

Той млъкна и аз затаих дъх в очакване да продължи.

— Искам да ви се извиня, че се държах неучтиво с вас последния път, когато бяхте тук. В момента имам много грижи от един или друг вид.

— Няма проблем.

— Напротив, има. Но както със сигурност вече сте забелязали, аз не съм много приятен човек.

От всички самовлюбени, самосъжалителни и изобщо себични извинения, които бях чувала през живота си, това беше върхът. Усетих как ме изпълва гняв, сякаш абсорбирах горещината на печката.

— Както и да е, донесох ви това. Това е съкратеният ми препис на дневниците на Флора Макникъл, които е писала от десетгодишна до двадесетгодишна възраст.

— Ясно. Мерси — успях да кажа накрая на браунитата на печката пред мен.

— Е, ще ви оставя на мира. — Чух стъпките му да прекосяват кухнята напът към вратата. После спряха. — Само още един въпрос...

— Какво?

— Донесохте ли фигурката с вас? Бих искал да я видя.

Знаех, че се държа детински, но раздражението ми от вбесяващото му поведение взе превес.

— Не съм... сигурна. Ще погледна — отвърнах.

— Добре. Ще се върна утре. Впрочем неделният ни обяд е в преддверието. Чао засега.

След като се възстанових и изпих две чаши вода, за да потуша горещия гняв, който изпитвах към нежелания си гост, игнорирах купчината страници, поставени внимателно върху масата, и погледнах в преддверието. Там намерих връзка фазани и кутия с асортимент от пресни плодове и зеленчуци.

Срам ме е да призная, че си изкарах гнева на най-големия фазан като ожесточено го оскубах, изкормих го и му отрязях главата, краката и крилата. Щом приключих, се свлякох изтощена на стола, чудейки се как човек, който не означава абсолютно нищо за мен, успява да събуди в мен толкова дълбока ярост.

Докоснах с пръсти ръкописа пред мен и самият факт, че ръцете му го бяха докоснали, ме накара да потръпна. Но ето че беше тук — възможната следа към миналото, което търсех. И каквото и да изпитвах към онзи, който го беше написал, много по-висша кауза ме бе довела в Хай Уийлд.

Намерих чиния и сложих на нея три браунита, а в другата си ръка взех ръкописа. Отидох да потърся Рори и го открих залепен за телевизора да гледа как Кристофър Рийв лети в небето.

Потупах го по рамото, за да привлеча вниманието му, и посочих чинията с браунита.

— Благодаря!

Той хапна от браунитата и отново насочи вниманието си към филма. Когато се уверих, че е зает и се забавлява, подкладох огъня и седнах в креслото до огнището. Сложих ръкописа на коляното си и започнах да чета.

ФЛОРА
ЕСТУЕЙТ ХОЛ, ЛЕЙК ДИСТРИКТ, АПРИЛ
1909

9.

Флора Роуз Макникъл тичаше с всички сили по тревата, а подгъвът на полата ѝ попиваше ранната утринна роса като лист попивателна хартия. Меката утринна светлина проблясваше по езерото и караше останките от скрежа да искрят.

Мога да стигна навреме, каза си тя, доближи се до езерото и зави наляво, а многострадалните ѝ ботуши с черни копчета танцуваха леко по познатите хълмчета от твърда крайезерна почва, която упорито отказваше да се преструва, че е равна ливада, и не обръщаше никакво внимание на постоянните грижи на градинаря.

Флора стигна точно навреме до големия камък на брега на езерото. Никой не знаеше как се е озовал там, нито защо; беше просто самотен сирак, отделен от многото си братя и сестри, които населяваха околните сипеи и долини. Изглеждаше като ябълка, от която някой е отхапал парче, и бе предоставил подходящо място за сядане за поколения Макникъл, наслаждаващи се на прекрасната гледка как слънцето изгрива зад планините от другата страна на езерото.

Точно когато седна, първите лъчи на слънцето озариха синьото небе. Една чучулига летеше в пълен синхрон с отражението си на повърхността на езерото долу — сребърен силует на самата себе си. Флора въздъхна от удоволствие и подуши въздуха. Най-сетне пролетта бе дошла.

Раздразнена, че от бързане бе забравила да си донесе скицника и водните бои, за да запечата момента, тя загледа как слънцето се освобождава от веригите си на хоризонта и озарява заснежените върхове, окъпвайки долината под тях в мека златна светлина. След това стана, осъзнавайки, че бе забравила и шала си, и че зъбите ѝ тракат в студения утринен въздух. Усети изгарящи убождания по нежната кожа на лицето си, като стрели, изстреляни от небесен лък. Погледна нагоре и осъзна, че е завалял сняг.

— Истинска пролет — засмя се Флора, обърна се и тръгна обратно нагоре по хълма към къщата, знаейки, че ще трябва да свали мократа си пола и ботуши и да се преоблече, преди да се появи на

масата за закуска. Тази зима сякаш беше продължила по-дълго от всяка друга и тя можеше само да се надява, че жестокият вятър, който вееше снега диагонално, скоро ще бъде само спомен. И както хората, животните и природата се събуждаха от зимен сън, така и нейната вселена щеше да се съживи и да се изпълни с ярките цветове, за които бе мечтала.

В безкрайните месеци на кратки, мрачни дни тя бе седяла до прозорците в спалнята си, за да улови малкото светлина навън и да нарисува пейзажа с въглини, понеже смяташе, че дори да го нарисува с бои, пак ще бъде само в бяло и черно. И също като скорошната фотографска сесия с нея и по-малката ѝ сестра Аурелия, за която бе настояла мама, резултатът щеше да бъде само слаба имитация на реалността.

Аурелия... красивата, златна Аурелия... Сестра ѝ напомняше за порцелановата кукла, която някога бе получила за Коледа, с широки сини очи, обградени от гарвановочерни мигли на перфектното ѝ лице.

— Праскови и сметана, сравнени с овесена каша — промърмори Флора, доволна от уместното си описание на разликата във външния вид между двете.

Мислите ѝ се върнаха към сутринта преди фотографската сесия, когато двете се бяха облекли заедно в спалнята ѝ, слагайки най-хубавите си рокли. Гледайки отраженията в позлатеното огледало, Флора бе забелязала, че всичко у Аурелия има меки, заоблени контури, докато лицето и тялото на Флора в сравнение с нея изглеждаха остри, като издялани с длето. Сестра ѝ притежаваше вродена женственост от малките си крачета до деликатните пръсти и сякаш излъчваше нежност. Макар да ядеше попара със сметана, Флора така и не успяваше да постигне божествените извивки на Аурелия и майка си. Когато изрази тази мисъл, Аурелия леко мушна с пръст хълбока ѝ.

— Мила Флора, колко пъти трябва да ти казвам, че си красива?

— Виждам се съвсем ясно в огледалото. Единствената ми хубава черта са очите ми, а те определено не стигат, за да направят голямо впечатление.

— Те са като сапфирени фарове, блестящи в нощното небе — каза Аурелия и прегърна топло сестра си.

Въпреки добротата на Аурелия нямаше как да не се чувства не на място в семейството. Баща ѝ имаше червеникавозлатистата коса на

шотландските си предци, а сестра ѝ бе наследила студената руса красота на майка им. И между тях стоеше Флора, с нос, който баща ѝ доста жестоко бе нарекъл „германски“, нездрава бледа кожа и гъста тъмна коса, която упорито отказваше да стои прибрана в шиньон.

Тя спря, чувайки слабо песента на кукувица някъде далеч сред дъбовете на запад от езерото, и си позволи саркастична усмивка. *Кукувица в гнездото. Това съм аз.*

Стъпвайки внимателно по туфите груба трева, Флора се доближи до протритите каменни стъпала, които водеха до терасата. Тежките каменни плочи, прилични на гробове, бяха покрити с листа и лишеи, трупани цяла зима. Къщата се издигаше над нея, а многото ѝ прозорци блестяха в бледата утринна светлина. Прапрадядо ѝ, Андрю Макникъл, бе построил Естуейт Хол преди сто и петдесет години не за да изглежда красиво, а за да предпазва обитателите си от жестоките зими край езерата — здравите ѝ стени бяха изработени от груби шистови плочи, издълбани от близките планини. Беше сурова тъмносива сграда с ниски отбранителни покриви с остри ръбове. Къщата бе надвиснала над езерото Естуейт, непоколебима и непоклатима сред дивата местност.

Флора заобиколи къщата и влезе през задната врата към кухнята, където момчето доставчик вече бе донесло продуктите за седмицата. Вътре госпожа Хилбек, готвачката, и Тили, кухненската прислужница, вече приготвяха закуската.

— Добро утро, госпожице Флора. Предполагам, че ботушите ви пак са прогизнали целите? — изгледа я госпожа Хилбек, докато ги развързваше.

— Да. Дали ще можете да ги оставите да изсъхнат на печката?

— Ако нямате нищо против да миришат като закуската на баща ви — отвърна готвачката, докато режеше дебели парчета черен пудинг в един тиган.

— Благодаря — каза Флора и ѝ подаде ботушите. — Ще дойда да си ги взема по-късно.

— На ваше място бих помолила майка си за нови, госпожице Флора. Тези са виждали по-добри дни. Подметките съвсем са се изтъркали — завайка се госпожа Хилбек, докато окачаше ботушите за връзките, за да изсъхнат.

Флора излезе от кухнята, мислейки си, че наистина би било прекрасно да получи нови ботуши, но знаеше, че няма как да помоли за тях. Докато вървеше по коридора, силна миризма на плесен нахлу в ноздрите ѝ. Както нямаше пари за нови ботуши, така нямаше и за ремонт, за да се спре влагата, която бе започнала да се просмуква през дебелите каменни стени и да унищожавя стогодишния тапет в китайски стил, обсипан с цветя и пеперуди, който украсяваше стените на спалнята на мама.

Семейство Макникъл бяха „обеднели аристократи“ — фраза, която Флора бе чула една клиентка да прошепва на друга, докато чакаше на опашка в селския магазин в Ниър Соури. По тази причина не бе изненадана, когато миналата година майка ѝ Роуз ѝ каза, че просто нямат средства, за да организират дебют в Лондон за Флора и да я представят в двора.

— Разбираш ни, нали, Флора?

— Естествено, мамо.

Флора тайно се радваше, че ще ѝ бъде спестен циркът да я наконтят, парфюмират и обличат като кукла през целия сезон на дебютите. Потръпна при мисълта да бъде заобиколена от глупави кикотещи се момичета, които не разбират, че цялото събитие е не по-различно от търг за добитък, където най-хубавата млада крава отива при мъжа, който предложи най-много пари. Което по човешките параметри означаваше да уловиш сина на някой херцог, който ще наследи голям имот след смъртта на баща си.

Освен това мразеше Лондон. В редките случаи, когато бе придружавала майка си на посещения у леля Шарлот в голямата ѝ бяла къща в Мейфеър, Флора се бе чувствала потисната от претъпканите улици и постоянното тракане на копита, смесено с рева на моторните коли, които ставаха толкова популярни, дори тук, в любимия ѝ Лейк Дистрикт.

При все това Флора беше наясно, че след като не беше представена в обществото заедно с другите млади дами, шансовете ѝ да си намери съпруг с висок ранг и обществено положение бяха много по-малки.

— Може и да си умра като стара мома — прошепна на себе си, докато се качваше по широкото махагоново стълбище, бързайки към спалнята си, преди мама да забележи мокрите ѝ поли. — И не ме

интересува — каза си предизвикателно, когато влезе в стаята и видя многото чифтове малки очички, гледащи към нея от клетките си.

— Винаги ще имам вас, нали така? — каза с по-мек глас, отиде до първата клетка и я отключи, за да позволи на Поузи, голяма сива зайка, да скочи в ръцете ѝ. Тя бе спасила Поузи от устата на една от хрътките на баща си и зайката беше най-дълголетната членка на менажерията ѝ. Флора задържа Поузи на коляното си и погали дългите ѝ, меки като коприна уши — върхът на лявото липсваше, защото кучето го бе отхапало, когато измъкна Поузи от челюстите му. Флора остави Поузи да си подскача по пода и поздрави останалите си съквартиранти, които включваха два съсела, жабок на име Хорас, който живееше в самоделен вивариум, и Албърт, бял плъх с гладка козина, наследен от сина на коняря и кръстен на съпруга на покойната кралица Виктория. Майка ѝ се бе ужасила.

— Сериозно, Флора, нямам желание да преча на любовта ти към животните, но имаме проблем, когато нарочно споделяш спалнята си с вредители!

Роуз не беше казала на Алистър, съпруга си, за Албърт, но бе достигнала края на търпението си, когато Флора донесе водна змия, намерена в гората. Письците ѝ се разнесоха в дневната и се наложи Сара, единствената останала камериерка, да изтича да ѝ донесе амоняка.

— Да ни плашите тъй с туй същество! — скара се Сара на Флора на лейклендския си диалект, засилен от напрежението. Змията бе надлежно върната в естествения си хабитат.

Флора се съблече по кюлоти и нахрани животните с различните им закуски — в някои купички сложи лешници и слънчогледови семена, а в други — слама или зелени листа. За Хорас, жабока, имаше шепа червеи, които баща ѝ използваше за стръв за риболов. Бързо се преоблече в чиста поплинова блуза, закопчана до врата, и синя пола на цветя и се огледа в огледалото. Като всичко останало в гардероба ѝ и този на сестра ѝ, платът беше леко избелял, а стилът определено не беше най-новата мода в *haute couture*, но дрехите, по настояване на майка им, поне бяха добре скроени.

Флора намести стегнатата яка и се вгледа в отражението си.

— Приличам на Сибил — промърмори, спомняйки си за насекомото пръчица, което живя във вивариума близо година, преди да

се нанесе Хорас, и колко бе щастлива, когато разбра, че милата Сибил е родила, Флора дори не забеляза малките, докато не достигнаха почти пълните си размери — толкова добре се сливаха с околната си среда.

Призрачни създания... Също като нея: бяха практически невидими.

Тя прибра един висящ кичур коса обратно в кока на тила си, върна Поузи в клетката ѝ и отиде да се присъедини към семейството си за закуска.

Когато влезе в мрачната трапезария, родителите ѝ и сестра ѝ вече седяха около захабената махагонова маса. Щом се присъедини към тях, иззад вестник „Таймс“ се чу отчетливо недоволено цъкане.

— Добро утро, Флора. Радвам се, че най-накрая благоволи да се присъединиш към нас. — Зоркият поглед на майка ѝ незабавно се насочи към краката на Флора и забеляза, че са само по чорапи. Роуз вдигна вежда, но не каза нищо. — Добре ли спа, мила моя?

— Да, благодаря ти, мамо — отговори Флора, а Сара сложи пред нея купа овесена каша с весела усмивка.

Сара се грижеше за сестрите, откакто бяха бебета, и знаеше, че от мириса на готвено месо на Флора направо ѝ прилошаваше. Останалите членове на семейството закусваха, както обикновено, с пушена риба, черен пудинг и наденички, но след като Флора в продължение на години отказваше да изяде и хапка от тези неща, накрая всички се съгласиха, че е по-добре да ѝ се поднася овесена каша. Тя се бе заклела, че когато се сдобие със собствено домакинство, там никога нямаше да се сервира и едно мъртво животно в чиния.

— Аурелия, скъпа, изглеждаш бледа — Роуз хвърли загрижен поглед на дъщеря си. — Добре ли се чувстваш?

— Добре съм, благодаря — отвърна Аурелия, вдигна малко парче наденица към устата си и деликатно отхапа малка хапчица.

— Трябва да си почиваш колкото може повече в следващите няколко седмици. Сезонът на баловете може да бъде много уморителен, а ти едва наскоро се възстанови от онази ужасна зимна настинка.

— Да, мамо — отговори Аурелия, както винаги търпелива към суетенето на майка си.

— Мисля, че Аурелия направо сияе — обяви Флора и Аурелия ѝ отправи благодарна усмивка.

Аурелия беше болнава като бебе и всички в къщата се отнасяха към нея като към порцеланова кукла, на каквато приличаше. А точно сега никой не можеше да си позволи тя да се разболе. Майка им бе обявила преди месец, че Аурелия въпреки всичко ще дебютира в Лондон и ще бъде представена на краля и кралицата в двора. Всички се надяваха, че ще успее да хване окото на достатъчно богат мъж от добро семейство като тяхното. Стига спокойният ѝ характер и красотата ѝ да надделеяха над липсата на пари в семейството.

Макар Флора да нямаше никакво желание да дебютира, все пак се чувстваше обидена, че леля Шарлот, сестрата на майка ѝ, която бе поела разносните по дебюта на Аурелия, не бе пожелала да направи същото за по-възрастната си племенница.

Закуската продължи, както обикновено, в почти пълно мълчание. Алистър не обичаше празните приказки на масата, понеже му пречели да се концентрира, докато чете за световните събития. Флора хвърли поглед на баща си изпод миглите си. Виждаше само оплешивяващото му теме, изгряло като полумесец над вестника, и кичурите посивяваща червена коса над ушите му. *Колко е остарял от Англо-бурската война*, помисли си с тъга. Алистър бе получил огнестрелна рана и макар хирурзите да бяха съумели да спасят десния му крак, още куцаше и ходеше с бастун. Най-ужасното последствие от нараняването му беше, че бившият кавалерийски офицер, който бе прекарал живота си на кон, сега изпитваше прекалено много болка, за да участва в местните ловни дружини.

Макар да живееха под един и същ покрив от деветнадесет години, Флора не помнеше повече от два или три разговора с баща си, съдържащи нещо повече от проста учтивост. Алистър използваше жена си като вестносец, който да предава желанията му на дъщерите им и да изразява недоволството му към тях. За стотен път Флора се запита защо майка ѝ се е омъжила за него. С нейната красота, интелигентност и високо потекло — преди да се омъжи, е била „почитаема“^[1] — Роуз със сигурност бе имала множество обожатели, между които да избира. Флора можеше само да предполага, че баща ѝ притежава скрити качества, които никога не е имала късмета да намери.

Алистър прилежно сгъна вестника си, с което възвести края на закуската. Лекото кимване на Роуз беше знак, че и двете момичета

могат да станат от масата. Те избутаха столовете си назад и се приготвиха да се изправят.

— Не забравяйте, че семейство Вон ще дойдат на чай утре следобед, така че тази вечер и двете трябва да се изкъпете. Сара, можеш ли да приготвиш ваните преди вечеря?

— Да, госпожо — отвърна с реверанс Сара.

— А ти, Аурелия, ще си облечеш розовата рокля от муселин.

— Добре, мамо — съгласи се Аурелия и двете момичета излязоха от трапезарията.

— Дъщерята на семейство Вон, Елизабет, ще дебютира заедно с мен — каза Аурелия, докато двете прекосяваха преддверието. Стъпките ѝ отекваха в тишината, докато краката на Флора, само по чорапи, стъпваха тихо по леденостудените гранитни плочи. — Мама казва, че сме им били на гости в Кент, когато сме били по-малки, но посмъртно не мога да си ги спомня. Ти помниш ли нещо?

— За жалост да — каза Флора, докато се изкачваха по стълбите. — Синът им Арчи, който трябва да е бил на шест, докато аз бях на четири, ме замеряше с киселици в овощната им градина. Цялата бях посинена. Беше най-ужасното момче, което някога съм срещала.

— Чудя се дали има подобрене в характера му — засмя се Аурелия. — Сега трябва да е на двадесет и една, щом ти си на деветнайсет.

— Е, ще видим, но ако реши пак да ме замеря с киселици, ще върна услугата с камъни.

Аурелия се закиска.

— Моля те, недей. Лейди Вон е най-старата приятелка на мама — знаеш колко я обожава мама. Е, поне ще познавам един човек, преди да отида в Лондон. Надявам се Елизабет да ме хареса, защото съм сигурна, че младите дами на юг са много по-изискани. Ще се чувствам като селянка в сравнение с тях.

— А аз съм абсолютно сигурна, че никой няма да гледа на теб по този начин, когато се облечеш в най-хубавите си дрехи. — Флора отвори вратата на спалнята си и Аурелия влезе след нея. — Ще бъдеш най-прекрасната дебютантка този сезон, Аурелия, убедена съм. Макар да не ти завиждам — добави тя и прекоси спалнята, за да отвори клетката на Поузи и да я пусне на свобода.

— Сигурна ли си в това, Флора? — Аурелия седна на ръба на леглото. — Въпреки възраженията ти се притеснявам, че може и да не е така. Все пак не е честно аз да имам дебют, а ти — не.

— Какво ще правят животните ми без мен?

— Вярно, макар че ми се ще да видя лицето на бъдещия ти съпруг, когато разбере, че настояваш да делиш семейната си спалня с цялата си менажерия! — Аурелия взе Поузи в ръце.

— Ако не се държи прилично, ще насъскам плъха Албърт срещу него.

— Тогава мога ли да взема назаем домашния ти любимец, ако се наложи?

— С удоволствие. — Флора направи гримаса. — Аурелия, и двете знаем, че целта на представянето ти в обществото е само да ти се намери съпруг. Искаш ли да се омъжиш?

— Ако трябва да съм честна, не съм сигурна за женитбата, но би ми се искало да се влюбя, да. Не е ли така за всяко момиче?

— Знаеш ли, започвам да си мисля, че животът на стара мома ще ми се отрази добре. Ще живея в малка селска къща, заобиколена от животните си, които до едно ще ме обичат безрезервно. Изглежда много по-безопасно, отколкото да обичаш мъж.

— Но доста скучно, не мислиш ли?

— Може би, но си мисля, че и аз съм доста скучна. — Флора взе съселите Мейзи и Етел в едната си длан и те се свиха доволни, увивайки пухкавите си опашки около главите си, докато тя метеше клетката им с другата си ръка.

— Божичко, Флора, ще спреш ли да се обиждаш сама? Ти се справяш прекрасно в класната стая, говориш френски свободно и рисуваш прекрасно. Аз съм пълна глупачка в сравнение с теб.

— Сега кой се обижда сам? — закачи я Флора. — Освен това и двете знаем, че красотата е много по-ценно качество у една жена. Хубавите и забавни момичета се женят добре, а не невзрачните като мен.

— Във всеки случай ще ми липсваш ужасно, когато се ожена. Може да дойдеш с мен в новия ми дом, защото наистина не знам какво ще правя без теб. Сега трябва да сляза долу. — Аурелия остави Поузи да скочи на пода. — Мама иска да говори с мен за лондонската програма.

Когато сестра ѝ излезе от стаята, Флора си представи как се мотае в бъдещия дом на Аурелия — неомъжената леля, която се появяваше толкова често в романите, които четеше. Флора слезе от леглото, отиде до бюрото си, отключи най-долното чекмедже и извади дневника си с копринена подвързия. Нави ръкавите си, за да не изцапа с мастило дантелените маншети, и започна да пише.

[1] Honorable — почетна титла, давана на някои високопоставени официални лица, както и на деца на благородници с определени титли. — Б.пр. ↑

10.

На следващата сутрин Флора впрегна понито си Майла във файтона и отиде до Хоуксхед, за да прибере кутията изхвърлени зелени листа и стари моркови, които ѝ запазваше господин Болтън, зарзаватчията. Тя знаеше, че родителите ѝ не одобряват да се вози сама, понеже смятаха за неуместно най-голямата дъщеря на Естуейт Хол да се придвижва в нещо по-малко от карета, но Флора не се остави да я разубедят.

— Все пак, мамо, след като вие с татко освободихте кочияша ни, само Стенли би могъл да ме закара, а той е толкова зает в конюшните, че ми се струва ужасно нечестно да го моля.

Майка ѝ не можеше да възрази и в крайна сметка отстъпи. Напоследък дори бе започнала да моли Флора да изпълнява поръчки за нея, докато е в селото.

Горката мамо, помисли с въздишка Флора, представяйки колко трудно е за нея непрестанното затъване на семейството в немотия. Още помнеше посещенията в родния дом на майка си като малка — за ококореното четиригодишно момиче това беше направо дворец. Десетки слуги, прислужнички и един иконом с лице сякаш изваяно от мрамор, се бяха подредили да посрещнат дъщерята на дома и семейството ѝ. Флора и Аурелия веднага бяха отведени от старата бавачка на майка си в детската стая и Флора дори не бе видяла баба си и дядо си. Макар че, ако си спомняше правилно, тригодишната Аурелия бе отведена за малко от детската стая, за да им бъде представена.

След като си свърши работата, Флора даде едно пени на момчето, което бе помолила да наглежда понито, и се качи обратно на дървената пейка с щайга, пълна със зеленчуци, и хартиена торба крушовидни захарни сладки — любимите на Аурелия.

Денят беше ясен и тя реши, докато излизаше от Хоуксхед с файтона, да мине по заобиколния път около езерото Естуейт през село Ниър Соури, за да види дивите минзухари и нарциси, които тъкмо започваха да цъфтят. Дори въздухът сякаш беше по-лек, а лекият сняг

тази сутрин едва бе целунал земята, преди да се стопи. Докато минаваше по пътя от Ниър Соури към дома, тя погледна нагоре към къщата в чифлика, която едва се виждаше на върха на хълма вляво.

За стотен път Флора се замисли дали да не спре и да се представи на единствената ѝ обитателка, за да ѝ напомни как се бяха срещнали преди толкова много години. И какъв източник на вдъхновение беше за нея оттогава.

Както обикновено, щом накара Майла да забави ход, куражът ѝ я напусна. Един ден ще спра, обеща си. Защото зад здравите стени на онази къща живееше въплъщението на всичките ѝ надежди и мечти за бъдещето.

Майла подмина в тръс фермата Хил Топ, а Флора беше толкова дълбоко замислена, докато направляваше файтона по извития мост над шумно ромолящия ручей, че не чу трополенето на копита, които идваха с пълна скорост от поляната вляво. Докато взимаше завоя веднага след моста, на няколко метра пред нея се появи ездач на кон. Майла се уплаши и се вдигна толкова високо на задните си крака, че предните колела на файтона се отделиха от земята за няколко секунди и Флора се плъзна по седалката, опасно наклонена на една страна. Флора се хвана за ръба и се опита да се изправи, а ездачът спря коня си само на няколко сантиметра от разширените ноздри на Майла.

— Какво си мислите, че правите?! — изкрещя Флора, докато се опитваше да успокои ужасеното си пони. — За пръв път ли излизате на пътя?!

Точно в този момент Майла реши да избяга в галоп към вкъщи, далече от червеникавокафявия жребец, който бе препречил пътя ѝ. Флора залитна напред, изгуби контрол на файтона, защото поводителите се изтръгнаха от ръцете ѝ, и Майла прелетя покрай коня и ездача, устремена към дома. Флора видя за миг шокираното изражение в тъмнокафявите очи на ездача.

Всичките ѝ сили едва стигнаха да се задържи за седалката с една ръка, докато с другата дърпаше безрезултатно поводителите. Едва след като влязоха през портите на имението, Майла забави ход, изпотена от галопата. Флора стигна до конюшната разтреперана и лошо насинена.

— Госпожице Флора! Какво, за бога, се е случило? — запита Стенли, конярят, опитвайки се да успокои ужасеното пони.

— Някакъв ездач се появи отникъде на пътя ни и Майла избяга — отвърна Флора, почти разплакана, подаде юздите на Стенли и слезе от файтона с негова помощ.

— Госпожице Флора, бледа сте като призрак — каза той. Вече стъпила на *terra firma*, на Флора внезапно ѝ прилоша и се облегна на широкото рамо на Стенли, за да не падне.

— Да извикам ли Сара да ви помогне да се качите до къщата?

— Не, остави ме да поседя в обора за малко. Ще бъдеш ли така добър да ми донесеш малко вода?

— Да, госпожице. — Стенли я заведе в обора, сложи я да седне на една купа сено и отиде да ѝ донесе чаша вода. Флора откри, че трепери.

— Заповядайте, госпожице — Стенли се върна с водата. — Сигурна ли сте, че не искате да доведе Сара? Не изглеждате добре, определено.

— Не. — Флора заговори толкова твърдо, колкото беше способна. И най-лекият шепот, че е била видяна да губи контрол над файтона на публично място, би означавал край на пътуванията — и на свободата ѝ. — Моля те — каза тя, събирайки сили да се изправи на малелите си крака, — не казвай нищо.

— Както пожелаете, госпожице.

Флора излезе от обора с високо вдигната глава, но костите ѝ сякаш се бяха разтресли в кожената си обвивка. Прекоси поляните към къщата, разбирайки, че не трябва и с едно мигване на окото да издаде на родителите си какво се е случило.

Влезе в кухнята и видя смутеното изражение на госпожа Хилбек, която тъкмо вадеше парче агнешко от печката.

— Къде, за бога, бяхте, госпожице Флора? Майка ви слезе преди няма и десет минути да попита дали сме ви виждали. Вече са седнали да обядват в трапезарията.

— Бях... навън.

— Госпожице Флора? — Сара се приближи до нея.

— Да?

— Имате кално петно на носа, а косата ви е цялата разрошена.

— Имаш ли кърпа?

— Разбира се. — Сара взе една кърпа и избърса лицето ѝ, както когато Флора беше дете.

— Махна ли се?

— Махна се, но косата ви...

— Нямам време, благодаря. — Флора изтича от кухнята, опитвайки се на сляпо да прибере изплъзналите се кичури обратно в шиньона. Спря пред вратата на трапезарията, където се чуваше като тихо бръмчене разговорът вътре, Флора си пое дълбоко дъх и влезе. Шест глави се обърнаха към нея.

— Моля, простете ми, мамо, татко, лейди Вон, госпожице Вон и Ар...

Погледът на Флора следваше думите ѝ около масата и се спря на две тъмни очи, разширени от тревога и изненада, щом я разпознаха.

— Арчи — довърши вбесена.

Значи този нещастник почти я беше съборил от файтона — ужасното малко момче, което я бе насинило с киселици преди толкова години. Вече беше пораснало, но продължаваше да създава също толкова проблеми.

— Синът ми вече е пълнолетен и правилното обръщение към него е „лорд Вон“ — поправи я лейди Вон.

— Простете ми, не знаех. Лорд Вон — успя да каже, докато сядаше.

— Къде, за бога, си била, Флора? — попита майка ѝ. Гласът ѝ беше мил, но изражението ѝ казваше всичко, което не можеше да изрече на глас. Флора забеляза, че майка ѝ носи най-хубавата си следобедна рокля.

— Забавих се... на път за вкъщи, защото... една каруца се беше преобърнала на пътя. — Флора се спря на полуистина. — Съжалявам, мамо, наложи се да прекарам файтона по обиколните пътища.

— Дъщеря ти се вози сама във файтона? — попита лейди Вон и острите ѝ черти се свиха в неодобрително изражение.

— Обикновено не, разбира се, Арабела, скъпа, но тази сутрин кочияшът ни не беше добре, а Флора имаше неотложна работа в Хоуксхед.

— Съжалявам, мамо — повтори Флора, докато най-сетне сервираха обяда.

Макар да направи всичко възможно да се концентрира върху доста празноглавата Елизабет до себе си и думите ѝ за прекрасните ѝ тоалети за предстоящия сезон в Лондон, усещаше извинителния

поглед на „лорд“ Арчи, вперен в нея от другата страна на масата. Аурелия беше сложена да седи до него и правеше всичко възможно да го увлече в разговор, но той изглеждаше също толкова разсеян, колкото беше Флора. Борейки се с основното ястие — агнешко, което остави настрана в чинията и изяде само гарнитурата, — се утешаваше с идеята да примами Арчи долу в конюшните и да забие юмрук в арогантния му аристократичен нос. Най-накрая Алистър издърпа стола си назад и обяви, че се оттегля в кабинета си да се погрижи за някакви документи.

— Арабела, Елизабет и аз ще се съберем в дневната — обяви Роуз и се изправи. — Имаме да си разказваме много неща, нали така, скъпа?

— Точно така — потвърди лейди Вон.

— Аурелия, защо не разведеш Арчи из градините? Денят изглежда достатъчно топъл, стига да се облечеш добре. Аурелия претърпя ужасна настинка преди няколко седмици, но така е, като живееш в забравения от Бога север — обясни Роуз на лейди Вон.

* * *

Като единствения член на групата, който не бе получил инструкции, Флора се изправи последна и излезе от трапезарията след останалите. Минавайки по коридора, видя, че Роуз, лейди Вон и Елизабет вече са отишли в дневната, а Аурелия и Арчи са излезли в градината през входната врата.

Флора се качи бавно и болезнено до спалнята си горе. Щом стигна благополучно там, заключи вратата отвътре и се свлече на леглото си.

Вече се смрачаваше, когато я събуди тихо почукване на вратата.

Предпазливо се обърна и седна на леглото.

— Кой е?

— Аз съм, Аурелия. Може ли да вляза?

Флора се принуди да стане и да отиде скована до вратата, за да отключи.

— Здравей.

— Арчи ми каза какво е станало по-рано. Как се чувстваш? —
Очите на Аурелия бяха загрижени. — Беше толкова притеснен за теб и
се чувстваше направо ужасно. Не говори за нищо друго, докато се
разхождахме. Дори настоя да ти напише извинителна бележка и аз
обещах да ти я донеса. Ето — Аурелия ѝ подаде плик за писмо.

— Благодаря — Флора прибра писмото в джоба си.

— Няма ли да го отвориш?

— По-късно.

— Флора, разбирам, че срещите ви досега са били... неприятни,
но Арчи наистина е много мил. Мисля, че ще го харесаш, ако му дадеш
шанс. Аз го харесвам... много.

Флора видя как замечтаният поглед на Аурелия се отнесе към
прозореца.

— Божичко, Аурелия! Да не си вече влюбена в него?

— Аз... не, разбира се, че не, но дори ти трябва да признаеш, че
е страшно красив. И толкова образован! Струва ми се, че е прочел
всяка книга, написана някога, и е бил на обиколка в Европа една
година, така че има много висока култура. Чувствах се като невежа
глупачка по време на разговора ни.

— Арчи е имал привилегията да получи истинско образование,
за каквото ние, жените, за жалост изглежда не сме достойни — възрази
Флора.

— Е... — Аурелия знаеше, че когато сестра ѝ е в такова
настроение, няма смисъл да се опитва да спори с нея. — Така стоят
нещата и няма начин да ги променим, тъй че просто трябва да ги
приемем. Понякога имам чувството, че не ти харесва, че си жена.

— Права си, може би не ми харесва. Както и да е — продължи
Флора по-меко, когато видя колко неудобно се чувства Аурелия. —
Просто не ми обръщай внимание, миличка, пострада не само тялото
ми, а и гордостта ми. Предполагам, че гостите ни вече са си тръгнали?

— Да, но се надявам да ги виждам често по време на сезона.
Домът им в Лондон е на съседния площад до този, на който живее леля
Шарлот. А Елизабет беше толкова мила с мен, разказа ми за всички
момичета, които ще дебютират заедно с нас. Дори Арчи каза, че може
да дойде на няколко бала тази година.

*Пак този поглед, помисли си Флора, а сестра ѝ замлъкна,
унесена в блянове.*

— Ще слезеш ли на вечеря? — попита накрая Аурелия. — Винаги мога да кажа на мама, че имаш главоболие, и тя ще каже на госпожа Хилбек да ти прати храната в стаята. Много си бледа.

— Благодаря ти. Мисля, че е най-добре да си остана в леглото, тази вечер не се чувствам на себе си.

— Ще се върна да видя как си след вечеря. Сигурна ли си, че не искаш да кажа истината на мама?

— Недей. Само ще се притесни. Добре съм, Аурелия, сериозно.

Щом сестра ѝ излезе от стаята, Аурелия пхна ръка в джоба си и напипа плика вътре. Извади го и обмисли дали просто да не го скъса и хвърли в огъня, защото каквото и да беше написал, не можеше да има никакво значение. Накрая обаче любопитството надделя и тя скъса плика, отбелязвайки красивия почерк, и прочете съдържанието.

Мила госпожице Макникъл,

Моля за извинението ви за неприятния инцидент по-рано днес. Отне ми много усилия да успокоя коня си и щом го направих, тръгнах след вас, за да видя дали се нуждаете от помощ, но не можах да ви намеря.

Бих искал да се извиня и за злобното си поведение с киселиците. Преди новата катастрофа, която ни сполетя днес, бях взел решение да ви помоля за прошка със задна дата и да ви благодаря, че не направихте това, което повечето малки момиченца биха направили — да изтичат разплакана при майка си. Това ми спести един бой.

Ако има нещо, което бих могъл да направя, за да ви се реванширам, бих желал да се опитам. Познанството ни досега винаги е било бурно, но се надявам, че в бъдеще ще имаме шанс за ново начало. Късмет от третия път, както казват.

Ще ви видя, сигурен съм, в Лондон този сезон. Дотогава оставам ваш покорен и разкаян слуга,

Арчи Вон

Флора метна писмото през стаята. Загледа как се носи по въздуха като разтревожена пеперуда, преди да падне на пода, и реши, че Арчи

Вон сигурно има много опит в писането на изтънчена, елегантна проза на жени. Макар да не искаше да го признава, Аурелия беше права. Той имаше силна фигура и сякаш изваяни черти, които леките трапчинки на всяка буза само подобряваха. Вълнистата му тъмна коса падаше свободно на челото, а кафявите му очи лесно се усмихваха. Беше наистина вбесяващо красив.

Но характерът му беше съвсем друг въпрос.

— Той приема за даденост, че винаги ще му се прощава. Е, не и този път — промърмори Флора, вървейки към клетките от другата страна на стаята, и коленичи пред тях въпреки скованото си тяло. Лекото шумолене отвътре ѝ напомни, че отдавна е време менажерията ѝ да вечеря. Пресегна се към кутията, в която държеше семената и зеленчуците, и издаде отчаян стон.

— И след всичко това храната ви е паднала от файтона!

11.

— Флора, скъпа, мислех си, че трябва да поговорим за идното лято.

— Да, мамо. — Флора стоеше в будоара на майка си, а Роуз седеше пред трите огледала на тоалетката си и си закачаше перлените обици за вечеря.

— Седни, моля.

Флора се настани на една табуретка със синя дамаска и зачака майка ѝ да заговори. Лицето на Роуз беше също толкова гладко и красиво, колкото трябва да е било, когато тя самата е била млада дебютантка, но Флора виждаше стягането около устните на майка си и леката бръчка от притеснение между русите ѝ вежди.

— Както знаеш, Аурелия и аз заминаваме за Лондон след една седмица. А баща ти отива на ежегодната си ловна ваканция с братовчедите си в планините на Шотландия. Въпросът е какво да правим с теб. — Роуз спря и погледна отражението на Флора в огледалото. — Наясно съм, че мразиш града и не би искала да ни придружиш в Лондон.

Всъщност не си ме питала, помисли си тя.

— Но същевременно — продължи Роуз, — жените не са добре дошли на лов в Шотландия при мъжете. Така че говорих с персонала и двамата с баща ти смятаме, че за теб ще е най-добре да останеш тук, в къщата. Какво мислиш?

Каквито и противоречиви емоции да бушуваха в ума ѝ, Флора знаеше, че има само един отговор, който майка ѝ иска да чуе.

— Ще се радвам да остана, мамо. Все пак, ако ме няма, бих се тревожила за здравето на менажерията си.

— Да, така е. — По лицето на майка ѝ се изписа моментно облекчение.

— Макар че, разбира се, с татко и Аурелия ще ми липсват.

— И ти ще ни липсваш. Но поне въпросът е решен. Ще уведомя баща ти за решението ни.

— Да, мамо. Ще те оставя да се приготвиш за вечеря.

— Благодаря ти.

Флора се изправи и тръгна към вратата. Тъкмо се канеше да я отвори, когато видя, че майка ѝ се е обърнала и се взира в нея.

— Флора?

— Да, мамо?

— Много те обичам. И съжалявам.

— За какво?

— Аз...

Флора видя как майка ѝ полага усилия да се успокои.

— Нищо — прошепна Роуз. — Нищо.

* * *

— Направо сияеш — обяви Флора седмица по-късно, докато стоеше на прага с Аурелия, за да изпрати сестра си и майка си към Лондон.

— Благодаря ти — отвърна Аурелия с лека гримаса. — Трябва да призная, че тази кадифена рокля за пътуване е много тежка и неудобна, а корсетът е толкова стегнат, че не знам как ще дишам, докато стигнем в Лондон и успея да го сваля!

— Във всеки случай ти стои прекрасно и съм убедена, че ще бъдеш дебютантката на сезона. — Флора я прегърна силно. — Накарай ме да се гордея, нали така?

— Време е да тръгваме, Аурелия. — Роуз се появи на прага зад тях. Тя целуна Флора по двете бузи. — Грижи се за себе си, скъпа моя, и недей да лудуваш твърде много из района, докато ни няма.

— Ще се постарая, мамо.

— Довиждане, скъпа Флора. — Аурелия я прегърна за последно и ѝ прати въздушна целувка, докато се качваха на старата карета, която щеше да ги закара до гара Уиндърмиър, след което щяха да се прекачат на влака за Лондон в Оксънхолм.

Дори за неопитните очи на Флора каретата изглеждаше като същинска реликва. Знаеше колко съжалява баща ѝ, че не можеха да си позволят моторна кола. Аурелия се подаде през прозореца, за да ѝ помахва, докато конят трополеше по алеята, Флора помахва в отговор, докато каретата не излезе през входната врата и се изгуби от поглед.

После се върна в мрачната къща, която сякаш споделяше чувството ѝ за изоставеност. Баща ѝ бе заминал за Шотландия предния ден и чувайки как стъпките ѝ отекват в преддверието, Флора изпита внезапна паника пред перспективата за два месеца в почти пълна тишина.

Горе в стаята си извади Поузи от клетката ѝ и погали меките ѝ уши, за да се успокои. Реши, че това е тренировка за бъдещия ѝ живот на стара мома. Трябваше да го приеме.

* * *

Лишена от установения ред, към който се бе придържала от дете, Флора започна да си създава свой. Ставаше по първи петли и, след като се отказа от идеята за официална закуска сама в трапезарията, слизаше в кухнята при госпожа Хилбек, Сара и Тили за чаша чай, пресен хляб със сладко и клюки. След това излизаше със сандвичи със сирене, увити в промазана хартия и прибрани в голяма платнена чанта, заедно с пособията ѝ за рисуване.

Флора си мислеше, че познава добре земята около семейния си дом, но едва това лято наистина откри чудотворната ѝ красота.

Правеше дълги разходки из хълмовете около езерото Естуейт, повдигайки страдащите си поли, за да прескача ниските каменни стени, разделящи обработваемата земя от векове насам. С отдадеността на опитен естествоизпитател каталогизираше всяко съкровище, на което попадеше, като малката група потайничета, които намери да растат на един зъбер. Ушите ѝ търсеха високото чикчирикание на черешарките и трелите на копринарките, а пръстите ѝ нежно галеха острата трева и грапавите камъни на долините, нагорещени от слънцето.

В един от най-горещите дни на онзи юни Флора отиде на разходка по бреговете на хладно, гладко като огледало планинско езеро с надеждата да открие едно цвете, което бе виждала само в книгите си по ботаника. След часове търсене в изгарящата жега най-накрая попадна на ярките цикламени цветове на алпийското плюскавиче^[1], захванато за богатите на минерали скали. Поразена от контраста

между нежните цветове и грубия им дом, Флора легна на затоплената от слънцето земя, за да ги скицира.

Явно бе заспала в сънливата горещина, защото се събуди, когато меките пръсти на залязващото слънце вече докосваха рамото ѝ. Ставайки, погледна през клоните на шотландските борове високо горе и видя рядко срещан сокол скитник, кацнал на един от най-високите клони.

Без да смее дори да диша, тя огледа гладките му пера, блестящи под слънчевите лъчи, и извития му клюн, издигнат на вятъра. За миг и човекът, и соколът застанаха абсолютно неподвижни. След това соколът разпери царствено криле, понесе се във въздуха, разклащайки клона, и излетя към залеза.

Флора се върна вкъщи по здрач и веднага отиде да довърши и оцвети кратката скица, която бе направила на сокола в полет.

Прекарваше повечето вечери надвесена над любимата си книга за цветята от Сара Боудич, сравнявайки цветовете, които бе събрала, с илюстрациите в книгата и добавяйки латинските им названия към тефтера си, заедно с току-що хербаризирани цветя. Чувстваше ирационална вина, че затваря нещо толкова ярко и живо между страниците на книга, но поне сега красотата им беше запазена за по-дълго от естествената продължителност на живота им.

Също така добави към менажерията си мяучещо котенце, което бе открила полуудамено до едно езерце. Беше толкова мъничко, че можеше да седи в дланта ѝ, и Флора реши, че не е на повече от няколко дни, понеже още не си беше отворило очите. По някакъв начин малкото животинче бе успяло да се измъкне от предопределения си воден гроб. Волята му за оцеляване трогна Флора повече от всяко друго животно, което бе осиновила, и тъй като нямаше кой да я спре, черното котенце с лъскава козина споделяше топлината на леглото ѝ.

Нарече новото попълнение Пантера, след като го видя да се визира хищно в Поузи през решетките на клетката ѝ, макар зайката да беше пет пъти по-голяма от котенцето. Скоро котаракът се възстанови напълно и упражняваше малките си остри нокти, като се катереше по завесите на спалнята, Флора знаеше, че щом го отбие от млякото, ще трябва да го свали долу в кухнята, защото иначе половината менажерия ще свърши в стомаха му.

Аурелия ѝ пишеше всяка седмица, докладвайки за приключенията си в Лондон.

Радвам се, че самото представяне свърши. Нервите ми едва издържах, докато чаках на опашката да ме представят на краля и кралицата. Да си остане между нас, Флора, но Александра е много по-красива и деликатна, отколкото изглежда на снимка, а кралят е много по-грозен и дебел! За моя изненада далеч не ми липсват партньори за танци на баловете, които посетих, а двама от тях дори помолиха да ме посетят у леля Шарлот. Единият е виконт, който според мама притежава половин Бъркшир, така че можеш да си представиш колко е щастлива! Аз не съм толкова въодушевена; той е съвсем малко по-висок от мен, а знаеш колко съм ниска, и накуцва, понеже, както ми казаха, е боледувал от полиомиелит като дете. Съчувствам му, но определено не е чаровният принц от приказките, макар вината да не е негова.

И като говорим за „принцове“, Арчи Вон дойде да придружи сестра си Елизабет на един от баловете миналата седмица. О, няма съмнение, че той е най-красивият мъж в цял Лондон! Другите дебютантки толкова ревнуваха, когато ме покани на танц неведнъж, а три пъти! Леля Шарлот каза, че е почти неприлично! След това си поговорихме и той попита за теб — беше озадачен, че не си в Лондон. Обясних, че мразиш градския живот и си останала в Естуейт Хол. Той каза, че се надява да си му простила. Признавам, че може би съм малко влюбена в него, макар у него да има нещо, което доста ме смущава.

Това са всичките ми новини засега. Мама праща благопожеланията си. Сигурна съм, че разбираш колко се радва отново да се движи в обществото. Тук като че ли всички я познават и очевидно е била много популярна дебютантка, преди да се омъжи за татко. Казва, че ще ти пише скоро.

Липсваш ми, любима сестро.

— Мили боже! — възкликна безсилно Флора към Пантера, който се бе качил по полите ѝ в скута ѝ, докато четеше писмото. — Такъв ми е късметът — като нищо Арчи Бон ще ми стане зет!

* * *

Няколко дни по-късно, в един горещ юлски следобед, Флора седеше в градината и рисуваше скици. Беше намерила широкопола платнена шапка с неизвестен произход, изоставена в килера за ботуши, и сега я използваше, за да се предпазва от силните лъчи на следобедното слънце. Пантера подскачаше по ливадата, гонейки пеперуди и изглеждаше толкова сладък, че Флора изостави цветята, които скицираше, и вместо тях седна на земята да нарисова него.

Стресна се от внезапния шум от стъпки зад себе си. Обърна се, очаквайки да види Тили да се връща от седмичния пазар. Вместо това над нея надвисна дълга сянка и тя погледна в тъмните очи на Арчи Бон.

— Добър ден, госпожице Макникъл. Извинявам се, ако съм ви притеснил, но ръката ме заболя от блъскане по предната врата, затова минах отзад в търсене на човешко същество.

— Господи, аз... — Флора се изправи припряно, а Пантера се наежи и изсъска яростно към непознатия. — Всички от персонала са навън, а семейството ми, както знаете, не е тук — отсече рязко.

— Значи сте направо сираче в собствения си дом.

— Не бих казала — възрази тя. — Просто не обичам Лондон и реших да остана.

— За това поне сме на едно мнение. Особено по време на размножителния период, когато новата група невинни млади женски трябва да трепкат с мигли колкото може по-кокетно, за да победят съперничките си и да вземат най-голямата награда от мъжки пол.

— И вие ли се смятате за „награда“ от мъжки пол, лорд Бон? Чух от сестра си, че сте били на бал миналата седмица.

— Точно обратното — отговори той. — Въпреки родословното ни дърво и древното ни име, ние сме направо разорени. Може би знаете, че баща ми умря в последната Англо-бурска война преди седем години и нямаше кой да направлява кораба на семейство Вон, докато аз не навърших пълнолетие преди няколко месеца. Въпреки това ви уверявам, че правя всичко възможно да се изплъзна от хватките на богатите наследнички, които срещам.

Флора не бе очаквала да получи толкова пряк отговор на закачливия си въпрос.

— Мога ли да попитам какво правите тук?

— Връщам се от Шотландия. Отидох там да пострелям за няколко дни с баща ви и неговата дружинка. Пътят обратно до Лондон е дълъг, така че реших да убия с един куршум два заека.

— И кои точно са тези „зайци“?

— Първо, да си почина от пътуването, и второ, да ви посетя с надеждата, че сте си вкъщи и бихте ми отделили няколко минути от времето си. Бих желал да ви се извиня лично за това, което се случи през април. Освен това бих се радвал да пийна чай, макар че това едва ли ще е възможно, щом персоналът не е тук.

— Това е най-лесната за изпълняване от молбите ви, лорд Вон. Напълно способна съм да приготвя чай и може дори да се справя с един сандвич.

— Дама, която може да прави чай и сандвичи! Съмнявам се сестра ми и майка ми да имат и най-бегла представа как да го направят.

— Не е толкова сложно — промърмори Флора и се изправи. — В градината ли ще останете, докато ги приготвям?

— Не, ще дойда с вас, за да се възхитя на кулинарните ви умения.

— Както желаете — отвърна остро Флора.

Тръгнаха по стъпалата нагоре към терасата и Флора се ядоса на себе си, че е позволила гневът ѝ към него да се стопи под натиска на чара и искреността му. Решена да му остане ядосана, Флора закричи по-бързо, когато влязоха в кухнята. Чайникът вече беше пълнен, така че го сложи на печката и се зае с хляба, маслото и сиренето.

— Умеете да домакинствате направо като селска съпруга, както виждам — изкоментира Арчи и си издърпа стол, за да седне.

— Моля не ми говорете така снизходително, лорд Вон, особено докато ви приготвям храна.

— Мога ли да ви помоля за една услуга, госпожице Макникъл? Тъй като сме се озовали в толкова неофициална обстановка, какво ще кажете да ме наричате „Арчи“, а аз да опитам с „Флора“?

— Категорично не ви позволявам да ме наричате Флора. Ние едва се познаваме. — Тя тресна сандвичите в чинията. — Мъжете в този край ги ядат с коричките. Това устройва ли ви?

— Господи, наистина сте свирепа! — Той се усмихна нахално, когато тя му подаде чинията сякаш ѝ се щеше да я хвърли по него. — Ох! — извика изведнъж, махайки с ръка към малката пухкава напаст, която току-що го бе ухапала по глезена. — Котенцето ви май също не ме харесва.

Флора потисна усмивката си, вдигна Пантера в ръка и се обърна, за да налее чая.

— Госпожице Макникъл, има ли начин да започнем отначало? Като имаме предвид, че при първия случай с киселиците още бях шестгодишен сополанко, а вторият беше нещастен случай.

— Лорд Вон — нахвърли му се тя, — нямам представа защо сте тук и защо ви интересува какво мисля за вас, след като по думите на сестра ми половината млади жени в Лондон направо ви боготворят. Ако просто не можете да понесете, че има една жена на света, която не сте в състояние да съблазните, тогава съжалявам за вас, но просто така стоят нещата. А сега, да изнесем ли подноса на терасата?

— Позволете ми. А вие вземете него — Арчи посочи Пантера. — Този свиреп тигър в котешка кожа трябва да бъде държан под контрол, за да не ме нападне отново. Избрала сте си перфектния домашен любимец, госпожице Макникъл. — Арчи вдигна подноса и тръгна към вратата.

Навън, на терасата, слънцето блестеше весело, в пълен контраст с гробната тишина, която се бе възцарила между тях. Флора наля чая и седна до Арчи, който погълна сандвичите с корички. Тя осъзнаваше, че се държи невероятно грубо. Ако майка ѝ можеше да я види, със сигурност би я упрекнала сурово за поведението ѝ, но Флора не можеше да се принуди да проведе учтив разговор с него. Изглежда и Арчи не можеше.

— Ако ме извините — каза накрая, — трябва да отида и да си прибера скицника, преди да се навлажни. — Тя стана от масата и посочи към ливадата.

— Разбира се — кимна той. — И моля, вземете този тигър с вас. Когато се върна, Арчи беше на крака.

— Благодаря ви за гостоприемството. Съжалявам само, че изглежда сте останала с погрешното впечатление за мен и не мога да променя мнението ви. Доскоро виждане, госпожице Макникъл.

— Убедена съм, че впечатлението ми не е погрешно, но сестра ми много би се радвала да ви посрещне, ако отново се намерите по тези места. — Флора остави скицника си на масата и погледът на Арчи го последва.

— Мога ли да погледна?

— Няма нищо, което да си струва да се гледа. Това са просто груби скици, аз...

Но Арчи вече беше отворил скицника и прелистваше рисунките с въглен.

— Госпожице Макникъл, подценявате таланта си. Някои от тези рисунки са изключителни. Този сокол... тази скица на вашия черен тигър...

— Името му е Пантера.

— Идеално е за него — призна Арчи. — Е, тази рисунка е великолепна. Просто великолепна. Имате око за природата и животните.

— Рисувам само за собствено удоволствие.

— Но не е ли така при всички велики артисти? Страстта идва отвътре, нуждата да изразиш себе си чрез какъвто вид изкуство си избереш.

— Да — съгласи се неохотно Флора.

— Докато обикалях Европа, видях много невероятни произведения на изкуството. Но толкова много от създателите им са живели в бедност през по-голямата част от живота им — роби на музите си. Изглежда почти всички са страдали по един или друг начин. — Погледът на Арчи се измести от скицника към Флора. — И вие ли изпитвате болка, госпожице Макникъл?

— Що за въпрос! Това, че съм избрала да рисувам, не означава, че страдам от някакво умствено или емоционално разстройство!

— Добре. Защото не бих искал да страдате. Или да се чувствате самотна. Не сте ли самотна, оставена да се скитате сама из този стар мавзолей? — притисна я Арчи.

— Не съм сама. Имам персонала и цяла менажерия животни за компания.

— Сестра ви спомена за вашата... колекция от диви животни, когато говорихме за последно в Лондон. Разбрах, че веднъж сте се сприятелили със змия.

— Безобидна водна змия, да — призна Флора, оставена без дъх от внезапната градушка от въпроси, които я удряха точно като киселиците, които някога бе мятал по нея. — Не ми позволиха да я задържа.

— Мисля, че дори аз не бих могъл да приема змия да живее под покрива ми. Вие сте много необичайна жена, госпожице Макникъл. Трябва да призная, че будите интереса ми.

— Радвам се, че странностите ми ви забавляват.

— Е, поздравявам ви, госпожице Макникъл — каза Арчи след кратка пауза. — Успявате да превърнете дори най-похвалния комплимент в нещо негативно. Какво повече мога да направя, за да спечеля прошката ви? Опитах практически всичко, включително да карам с колата нагоре-надолу из провинцията, когато можех лесно да взема Шотландския експрес директно до Единбург и обратно. Ето, казах ви истината.

Сякаш изтощен от признанието си, Арчи внезапно седна на един стол.

— Тръгнах си от лова по-рано, за да дойда да ви видя. Но след като очевидно не мога да спечеля благоволенieto ви, независимо колко упорито се опитвам, ще продължа по пътя си и ще спра в някой хотел на юг.

Флора го загледа. Липсата ѝ на опит с мъжете, особено светски мъже като Арчи, ѝ пречеше да използва инстинктите си. Тя просто не разбираше защо си е причинил неудобството да ѝ се извинява, след като явно можеше да има всяка жена в Лондон, която пожелаеше.

— Аз... не знам какво да кажа.

— Дали не бихте могла да обмислите идеята да ми позволите да прекарам няколко дни с вас? През това време бихме могли да

поговорим по всички онези теми, от които сестра ви казва, че се интересувате. И от които се интересувам и аз.

— Като например?

— Аз съм запален ботаник, госпожице Макникъл, и макар най-вероятно да нямам вашите обширни познания, ми харесва да мисля, че съм в началния стадий на образованието си по темата. Макар нашата градина в Хай Уийлд да няма за фон дивата красота на тукашната природа, и тя е също толкова красива по свой начин. Били ли сте някога в Кю Гардънс^[2]?

— Не. — Флора се оживи при споменаването на градината. — Но винаги съм искала да я видя. Чела съм, че в колекцията им има растителни видове от всички краища на света, дори от толкова далечни места като Южна Америка.

— Точно така е, а новият директор, сър Дейвид Прейн, работи с вдъхновение. Той беше така добър да ни предостави помощта си за собствените ни градини. Открих, че поради благоприятния климат в Южна Англия могат да виреят растения от различни климатични зони, стига да са защитени. Бих се радвал да видя и необичайната местна флора, която със сигурност расте в изобилие в този район. Искам да създам необичайна колекция от растения от всички краища на Англия... Ох!

Пантера се бе качил по крачола на Арчи и сега мъркаше и се ближеше между краката му, а остриите му като иглички нокти месеха по плата на панталоните му. Виждайки, че дори котаракът ѝ му е простил, Флора най-последно отстъпи.

— Ако смятате, че мога да бъда от помощ на изследванията ви, тогава бих се радвала да ви покажа каквото мога.

— Благодаря ви — каза Арчи и лицето му се отпусна. Той вдигна колебливо ръка и погали Пантера. — Бих бил много благодарен, ако споделите познанията си с мен.

— Но къде ще отседнете?

— Вече взех стая в местната странноприемница в Ниър Соури. А сега — каза той, стана и ѝ подаде ръка, докато в другата държеше доволното котенце, — бихте ли ме развели из тази прекрасна градина?

В началото на разходката им Флора направи всичко възможно да изпита познанията му, понеже все още не беше сигурна дали това не е някаква нова хитрина на Арчи, за да я обиди и нарани. Но бързо

осъзна, че интересът му и познанията му са истински. В лехите имаше множество необичайни растения, които Арчи бе разпознал по име, без да се замисли. Не познаваше само едно — росицата, *Parnassia palustris*, която местните наричаха „звездно цвете“ или „блатна звезда“.

— Доколкото знам, е доста рядко срещана и предпочита климата тук, в Северна Англия, което вероятно е причината да не я разпознавате.

Докато се разхождаха, Арчи ѝ разказа как като дете е следвал градинаря насам-натам като опитомено куче.

— За жалост и той умря в Англо-бурската война. Върнах се от Оксфорд преди година без пари да наема пълен персонал, така че се наложи да се самообуча. Така открих страстта си по растенията. Да можехте да ме видите вкъщи, облечен в гащеризон — допълни с усмивка. — Следващият път, когато ви дойда на гости, ще го облека, ако желаете. Никога не съдете за книга по корицата, госпожице Макникъл — смъмри я той с вдигнат пръст.

— Но именно вашата „корица“ ви е направила фаворит на дамите в Лондон — Флора го изгледа със съмнение.

— Това пречи ли ми да се интересувам от растения? Или просто смятате, че съм някакъв нехранимайко, който пилее издръжката си по гуляи?

Флора сведе засрамено поглед.

— Признавам все пак — продължи той, като видя изражението ѝ, — че съм само на двадесет и една и се радвам от време на време да ходя на празненства и да се наслаждавам на компанията на хубави жени. За жалост, както знаете и вие, старите аристократични семейства на Англия вече не са толкова богати, колкото бяха, и наследството ми е рушащото се имение Хай Уийлд, а не голяма банкова сметка. Искам да направя каквото мога, за да запазя блясъка му, поне откън. Оградената градина е известна с красотата си. И ако това означава, че трябва да си изцапам ръцете, тъй да бъде.

* * *

По-късно същата вечер Флора седна на бюрото си и започна да пише в дневника си. Главата ѝ се въртеше от странното развитие на

събитията. След като записа всяка дума, която си спомняше от разговора им, прибра дневника в бюрото си за писане. Тази нощ Флора дълго лежа, без да може да заспи, още мислейки за различните страни на Арчи, които бе открила днес. И за факта, че по някакъв начин, преди да си тръгне, я бе убедил да го заведе по-надалече утре, за да му покаже върховете Лангдейл.

— Той е истинска енигма — прошепна на Пантера, чиято малка главичка бе облеgnата на възглавницата до нея. — И се мразя за това, че започвам да го харесвам.

[1] *Silene suecica*, цвете от семейство Карамфилови. — Б.пр. ↑

[2] Кралската ботаническа градина в Кю. — Б.пр. ↑

12.

— Добро утро, госпожице Макникъл — каза Арчи, когато се срещнаха в двора на конюшните, както се бяха уговорили. — Донесох обяд за двама ни. Не се притеснявайте, сандвичите са си още с коричките. — Той качи кошницата за пикник на файтона и подаде ръка на Флора, за да ѝ помогне да се качи.

Той се качи до Флора, а тя хвана юздите и се усмихна на облеклото му. Арчи носеше овехтели панталони от туид, груба карирана риза и дебели работнически ботуши.

— Взех ги назаем от кръчмаря, у когото съм отседнал в селото — обясни той, виждайки накъде гледа. — Панталоните са ми прекалено широки, така че ги вързах с връв. Справям ли се с ролята?

— Определено, лорд Вон — съгласи се тя. — Изглеждате точно като фермер от провинцията.

— Щом ще прекараме деня като други хора, каквито иначе не сме, дали *сега* бихме могли да оставим формалностите? Аз съм просто Арчи, момчето на градинаря, а вие сте Флора, доячката.

— Доячка! Толкова зле ли изглеждам? — престори се на обидена Флора и подкара коня. — Не мога ли поне да съм камериерка или лична прислужница на дама?

— О, но във всяка приказка, която съм чел, винаги доячката е представена като най-красивата. Не беше обида, а комплимент.

Флора се концентрира върху карането на файтона, радвайки се, че шапката прикрива изчервеното ѝ лице. Това беше първият директен комплимент за външния ѝ вид, който получаваше от мъж, и тя нямаше представа как да отговори.

Долината Лангдейл лежеше свита между величествените върхове, прорязващи облаците високо горе. Те стояха, разделени почти по библейски, ограждащи зеленината, постепенно претопяваща се в камък, колкото по-нагоре вдигаше поглед човек.

Арчи помогна на Флора да слезе от файтона. Двамата се изправиха и погледнаха нагоре.

— „В комбинациите, които образуват, издигайки се един над друг, или възправяйки се в гребени като вълните на бурно море...“

— „... и в красотата и разнообразието на повърхностите и цветовете си, те са ненадминати“ — довърши Флора. — Аз съм момиче от Лейксайд, познавам Уърдсуърт — сви рамене, виждайки изненадата му.

— Ето затова обичам да ходя в планината — въздъхна той. — Усецаш собствената си незначителност. Ние сме само точки в безкрайния космос.

— Да, и може би това е причината лондончани да са толкова убедени в собствената си важност.

— Те се чувстват като господари на собствената си вселена в построените си от човешка ръка градове, докато тук... — Арчи не довърши изречението си, а само вдиша дълбоко свежия въздух. — Качвала ли си се някога на някоя от тези планини, Флора?

— Разбира се, че не. Аз съм момиче. Мама би получила удар, ако предложи такова нещо.

— Искаш ли да се качим? Утре? — Арчи грабна ръката ѝ. — Ще бъде приключение. Кой връх предпочиташ? Този? — Пусна ръката ѝ, за да посочи един от върховете. — Или може би онзи там?

— Ако ще се качваме, трябва да се качим на най-високия — връх Скафел. — Флора посочи най-високата планина, с връх, скрит от облачен ореол. — Най-високият в Англия е, а баща ми казва, че изгледът отгоре е несравним.

— Е, ще го направим ли?

— Не и докато съм облечена в рокля!

Арчи се засмя.

— Тогава ще трябва да вземете на заем от някого панталони. Съгласна ли сте?

— Стига това да си остане наша тайна.

— Разбира се. — Арчи протегна ръка, за да прибере изпаднал кичур коса обратно зад ухото на Флора. — Ще ви взема от портите на имението утре точно в шест и половина.

Тази вечер Флора направи нещо, което никога не бе правила преди — влезе в гардеробната на баща си. Отвори вратата колебливо,

макар да знаеше, че няма кой да я види — Сара си беше у дома в малката къща, която споделяше с майка си, а Тили и госпожа Хилбек си разменяха клюки в кухнята, както всяка вечер. Престъпвайки прага на стаята, Флора потръпна от внезапния спад в температурата. Забеляза, че вътре миришеше на прах и влага с лек намек за одеколona на баща ѝ. Стаята бе потънала във вечерни сенки, покриващи тясното дървено легло. На нощното шкафче имаше часовник, отброяващ секундите, в които собственикът му го нямаше.

Флора разтвори тежките дъбови врати на гардероба и прерови с пръсти панталоните, докато накрая се спря на ловни бричове от туид. Осъзна, че ще има нужда и от чорапи, и отвори подходящо на вид чекмедже в махагоновия скрин, но откри, че е пълно с документи. В ъгъла му имаше малка купчинка кремави пликове, здраво завързани с канап. Флора разпозна почерка на майка си и се зачуди дали не са писма от дните, когато са се ухажвали. Беше силно изкушена да погледне, с надеждата да намери обяснение на мистериозния брак на родителите си. Флора бързо затвори чекмеджето, преди предателските ѝ пръсти да се насочат към писмата. Намери чорапите, добави дебела риза към купчината на ръката си и тръгна обратно към вратата.

Пръстите ѝ едва бяха докоснали бравата, когато изкушението надви здравия разум и тя тръгна обратно към скрина. Остави дрехите на леглото, отвори чекмеджето и извади купчината писма. Извади найгорното изпод канапа и прочете съдържанието му.

КРАНХЪРСТ ХАУС

КЕНТ

13 АВГУСТ 1889

Скъпи мой Алистър,

След седмица вече ще бъдем женени. Не мога да ти се отблагодаря достатъчно, че беше моят рицар в бляскави доспехи и ме спаси от безчестието. В замяна се заклевавам, че ще бъда най-преданата и вярна съпруга, която би могъл да иска един мъж. Баща ми каза, че вече е превел парите и се надявам да са пристигнали в сметката ти.

Очаквам с удоволствие да те видя, както и новия си дом.

С най-добри пожелания,
Роуз

Флора четеше и препрочиташе писмото, опитвайки се да схване значението на думата „безчестие“. Какво може да е направила майка ѝ, което да е било толкова ужасно?

— Каквото и да е, поне обяснява брака им — каза на празната гардеробна.

Най-вероятно майка ѝ се бе влюбила в неподходящ мъж — поне това се случваше в много от книгите, които беше чела. Флора се зачуди кой ли може да е бил. Макар майка им никога да не говореше за детството и младостта си, Аурелия наскоро бе отбелязала в писмата си, че сякаш всички познават Роуз. Което само подчертаваше факта, че тя явно имаше минало. Флора върна писмото в плика и внимателно го пъкна обратно под канапа, след което върна купчинката в чекмеджето. Взе дрехите на баща си от леглото и излезе от гардеробната.

* * *

Флора стана в шест часа на следващата сутрин и набързо облече бричовите, ризата и чорапите на баща си. Слезе на пръсти до стаята за ботуши и взе на заем здравите ботуши на Сара — които ѝ бяха доста малки, но щяха да свършат работа — и една туидова шапка, която принадлежеше на баща ѝ. Остави бележка за персонала, че е излязла да събира цветя и да рисува, след което се измъкна от къщата. Тръгна по алеята, излезе през портите и видя чисто нова моторна кола ролс-ройс, паркирана на тревата. Арчи ѝ отвори вратата и тя се качи.

— Добро утро. — Усмихна се, като видя как е облечена. — Днес изглеждаш особено добре, доячката Флора. Перфектно облечена за пътуване в Сребърния призрак.

— Поне дрехите са практични — защити се тя.

— Всъщност с тази шапка на главата можеш да минеш за момче. Ето, сложи си тези моторни очила, за да допълнят костюма.

Нахлузи ги намръщена пред очите си.

— Радвам се само, че никой в околността няма да ме разпознае.

— Представяш ли си какво биха казали майка ти и сестра ти, ако те видят сега? — попита той, докато палеше двигателя.

— Предпочитам да не си представям. А ти как така имаш подобна кола, ако семейството ти няма пукната пара, както ми каза? Според татко струват цяло състояние.

— За жалост не е моя. Собственикът на съседното имение ми я даде на заем, а в замяна аз му позволих да използва една къщичка в Хай Уийлд. Обещах му да не питам за какво я използва. Макар че, трябва да призная, съпругата на горкия човек е бременна с шестото им дете за също толкова години, ако разбираш какво искам да кажа.

— Изобщо не разбирам — прояви благоприличие Флора.

— Е, ще се радвам да направя няколко кръгчета с колата през планините. Прибрах храна за пикник в една раница, която господин Търнбул, услужливият ми ханджия, ми позволи да заема, заедно с две одеяла за всеки случай.

Флора погледна през прозореца към небето над върховете в далечината. Намръщи се, виждайки надвисналите облаци.

— Надявам се, че не сме избрали единствения ден от седмици насам, в който ще се излее порой.

— За щастие тази сутрин е топло.

— Може и така да е, но баща ми често казва, че температурите спадат рязко на по-висока надморска височина. Той е изкачил повечето върхове през годините, в които живее тук.

— В такъв случай ще трябва да намерим някой хамбар, в който да паркираме моторната кола. Заклех се в живота си, че ще я върна на Феликс в добро състояние и не мога да рискувам да завали върху нея.

Един местен фермер бе така добър да се съгласи да прибере ролс-ройса, макар че Арчи гледаше лошо опулените му деца, които изглежда искаха да се качат на колата, да не говорим за пилетата.

— Татко каза, че му е отнело около четири часа да се качи до върха — каза Флора, когато тръгнаха по сухата трева към долината.

— Баща ти е опитен катерач; смятам, че на нас ще ни отнеме доста повече — отвърна Арчи и изрови карта от раницата си. — Ханджията предложи добра пътека, която да следваме. Ето я. — Той вдигна една пръчка и начерта маршрута в сухата кал. — Трябва да

тръгнем на юг към Еск Хауз, после да продължим към Броуд Краг Кол.
— Арчи тръгна напред с картата си в ръка.

— Какви са всички тези малки бели точки по склоновете на планината? — запита той.

— Овце. Оставят барабонки навсякъде, трябва да внимаваш да не стъпиш в тях.

— Може да яхнем някоя, ако се уморим. Такива полезни животни — дават ни вкусна храна и покриват телата ни с вълната си.

— Мразя вкуса на агнешкото — заяви Флора. — Вече съм решила, че няма да сервирам месо, когато имам собствено домакинство.

— Наистина ли? Какво ще сервираш тогава?

— Зеленчуци и риба, разбира се.

— В такъв случай не съм сигурен, че бих искал да дойда на вечеря у вас.

— Както искаш — вдигна рамене Флора и закрачи напред, изпреварвайки го.

Първите два часа по по-ниските склонове на планината минаха леко. Арчи и Флора спираха от време на време край ручеите, течащи към долината, пиеха вода в шепи и мокреха изпотените си лица. Следваха добре отъпканите от други катерачи пътеки и си говореха приятелски за всичко от любими книги до музикални произведения. След това катеренето стана по-трудно и разговорът спря, докато се катереха задъхани по остри скали, с които бяха обсипани склоновете на планината.

— Мисля, че сме изминали към две трети от пътя нагоре — каза Арчи, след като се качи на една скала и погледна нагоре. — Ела, да се състезаваме до следващия хребет!

Час по-късно стигнаха до самия връх. Стояха един до друг, останали без дъх, но въодушевени от успеха си. Флора се разходи бавно по върха, от който се разкриваше величествена гледка надолу.

— Снощи прочетох в една книга, че в ясни дни отгук се виждат Шотландия, Уелс, Ирландия и остров Ман — каза Арчи, заставайки до нея. — Жалко, че нямаме фотограф, за да запечата момента. Да ти помогна ли да се качиш на маркировъчните камъни?

— Благодаря ти. — Арчи я хвана за ръката и я задържа изправена, докато се качваше по купчината камъни, после я пусна и тя

разпери ръце и се вгледа нагоре в небесната синева. — Чувствам се на върха на света!

— Точно там си — поне на върха на Англия — засмя се той и разпери ръце към нея, докато тя слизаше към него. Хвана я за кръста и я завъртя обратно на земята. Задържа я там за няколко секунди и се вгледа в нея. — Флора, мога да заявя, че си просто невероятно красива, когато си щастлива.

Флора усети как бузите ѝ отново се зачервяват. Изведнъж падна мъгла и гледката изчезна.

— Умирам от глад — заяви тя, за да скрие смущението си.

— Аз също. Какво ще кажеш да слезем на слънце и да си направим пикник там? Господин Търнбул предложи да тръгнем на северозапад към Лингмел; пътят е ясно маркиран със струпани камъни. Според него гледката оттам към Уасдейл е изключителна. Можем да спрем да ядем там.

Двадесет минути по-късно Флора заяви, че не може да върви повече, така че се настаниха на една плоска скала и Арчи разопакова обяда.

— Сандвичите със сирене никога не са били толкова божествено вкусни — промърмори Флора. — Ще ми се само да се бях сетила да си донеса скицника и въглена за рисуване. Трябва да се опитам да запомня тази гледка, за да мога да я пресъздам на хартия.

Флора си свали шапката, освобождавайки косата си, която се изля около раменете ѝ, и наклони лице нагоре, към топлината на слънцето.

— Имаш най-прекрасната коса, която съм виждал, трябва да призная — каза Арчи, пресегна се и завъртя един кичур около пръста си.

Нещо в тялото на Флора сякаш потрепна от интимното докосване на Арчи.

— Гъста и здрава е като въже за теглене и майка ми няма представа откъде се е взела — обясни тя. — Ако се подхлъзнеш и паднеш по пътя, ще ти подам един кичур и можеш да го използваш, за да се изтеглиш обратно.

Флора се усмихна и се обърна. Арчи се взираше в нея със странен израз в очите си.

— Какво има? — попита тя.

— Би било непристойно да ти кажа какво си мислех. Затова ще кажа само, че те намирам за прекрасна компания, когато си в това еуфорично настроение.

— Благодаря ти. Аз пък искам да ти кажа, че най-накрая ти простих, че за малко не ме уби. Два пъти.

— Значи сме приятели?

За момент лицето на Арчи беше много близо до нейното.

— Да, приятели сме.

Докато лежах на затоплената от слънцето скала, Флора реши, че никога не се е чувствала толкова отпусната в присъствието на друг човек, което беше сериозен обрат предвид обстоятелствата.

— Откъде мислиш, че е дошъл талантът ти да рисуваш? — попита той.

— Нямам представа, но определено знам кой ме вдъхнови. Оттук сигурно можеш да видиш къщата й.

— И коя е тази личност?

— Детска писателка на име Биатрикс Потър. Когато бях на седем, тя дойде в Естуейт Хол с родителите си на чай. Аз седях в градината и се опитвах да нарисувам една гъсеница, която току-що бях намерила върху едно листо, и я сравнявах с един гол охлюв. Тя седна на тревата до мен, похвали гъсеницата ми и попита дали може да ми покаже как да я нарисувам. Седмица по-късно получих плик по пощата. Бях толкова развълнувана — никога преди не бях получавала каквото и да е, адресирано до мен. Вътре имаше писмо от госпожица Потър. Но не беше обикновено писмо, защото разказваше историята на гъсеницата Седрик и неговия приятел, охлювът Саймън, и съдържаше миниатюрни рисунки с водни бои. То е най-ценното ми притежание.

— Чувал съм за госпожица Потър и нейните книги. Станала е известна с тях в последните няколко години.

— Така е, но когато се запознах с нея, още не беше известна. А сега живее в Ниър Соури, във фермата Хил Топ, много близо до странноприемницата, където си отседнал.

— Срещала ли си се с нея, откакто е пристигнала тук?

— Не. Тези дни е толкова заета и прочута, че не ми е удобно да се явя на прага й, без да съм поканена.

— Сама ли живее?

— Така мисля, да.

— Тогава може би е самотна. Това, че се е прочула, не означава, че не иска компания. Особено тази на млада жена, която някога е вдъхновила.

— Може би, но още не мога да събера смелост. Тя е моята героиня. Надявам се животът ми един ден да е подобен на нейния.

— Какво? Искаш да бъдеш стара мома само с животни и растения за компания?

— Имаш предвид независима жена със средства, която е имала възможността сама да избере съдбата си? — контрира Флора.

— Вярваш, че съдбата ти е да бъдеш сама?

— Тъй като родителите ми не намериха за необходимо да бъда представена в двора като по-малката си сестра, вече съм се примирила с мисълта, че най-вероятно никога няма да се оженя.

— Флора... — Арчи колебливо протегна ръка към нейната, — фактът, че не си била представена, не ти пречи да се влюбиш и да споделиш живота си с мъж. Може би е имало причини...

— Да. Родителите ми нямаха необходимите финанси, нито помощта на леля Шарлот като Аурелия.

— Нямах предвид точно това. Понякога има... обстоятелства, с които може да не сме съвсем наясно, които влияят на действията на другите.

— Имаш предвид, че не съм красавица като Аурелия?

— Определено нямах това предвид! Нямах представа колко ярко сияеш. Както отвън, така и отвътре.

— Моля те, Арчи, разбирам, че се опитваш да бъдеш мил, но знам защо. Сега трябва да тръгваме надолу по планината. Виждаш ли облаците, които се събират над нас? Мисля, че скоро ще завали. — Флора стана и внезапно ѝ се прииска този разговор никога да не бе започвал. Чувстваше се необяснимо уязвима и настроението ѝ се бе променило също толкова внезапно, колкото облаците бяха закрили слънцето.

Петнайсет минути по-късно двамата лежах с лице надолу върху острата трева и овчите барабонки, докато небесата се разтваряха и вятърът мятеше по тях остри като иглички дъждовни капки.

— Ето — каза Арчи, ровейки в раницата си, — хвани ръба на одеялото и можем да се скрием под него.

Флора хвана края на одеялото и го издърпа над главата си. Арчи държеше другия край и двамата лежаха един до друг в мрака. Неподходящият им щит бързо прогизна.

— Здравей — прошепна той и тя усети дъха му на бузата си.

— Здравей.

— Срецали ли сме се някъде преди? Казвам се Арчи, момчето от фермата.

— А аз съм Флора, доячката.

— Тук доста мирише на овчи изпражнения, нали?

— Доколкото разбирам, това е предпочитаният парфюм в този край на света.

— Флора?

— Да?

Устните му потърсиха нейните и той я целуна. Малки стрели на желание се изстреляха от устата ѝ през цялото ѝ тяло, и макар да се опитваше да накара устните си да се откъснат от неговите, те отказваха да се подчинят. Той я привлече по-близо и я обгърна в топла прегръдка. Целувките сякаш продължиха много дълго време, а намеренията на Флора да остарее сама бяха издухани от вятъра като някой от облаците горе. Най-накрая, когато дъждът спря, с огромно усилие отдели лицето си от неговото.

— Господи, Флора — каза задъхан Арчи, — какво ми причиняваш? Ти си истинско чудо! Обожавам те...

Отново се пресегна към нея, но този път Флора се отдръпна, отметна одеялото и седна, замаяна от изненада и удоволствие. Няколко секунди по-късно Арчи също се изправи и двамата седнаха един до друг в мълчание.

— Искрените ми извинения, боя се, че чувствата ми ме надвиха. Сигурен съм, че сега ще добавиш и тази проява на лошо поведение към списъка с греховете ми. Моля те, Флора, недей. Просто не можах да се спра. Държа на това, което казах, и колкото и да е непристойно, наистина те обожавам. Истината е, че не мога да мисля за нищо и за никой друг, откакто те видях през април.

— Аз...

— Изслушай ме. — Арчи взе ръката ѝ в своята. — Това е един от последните ни шансове да бъдем заедно насаме. Причината да придружа Елизабет на онзи бал в Лондон беше, че очаквах да те видя

там заедно със сестра ти. След това си спомних, че баща ти ме беше поканил да се присъединя към ловната дружина в Шотландия и това беше перфектното извинение да мина и да те видя на път за вкъщи. Последните три дни с теб бяха... поразителни. Ако има двама души на света, които си отиват като ръка и ръкавица, това сме аз и ти. И ти го усещаш, нали?

Флора се опита да се изправи, но той държеше здраво ръката ѝ.

— Моля те, повярвай на думите ми — настоя той. — И искам да запомниш всяка дума, която казах, да ме погледнеш и да видиш, че е истина. Трябва да си тръгна тази вечер с колата, защото обещах на майка ми, че ще се върна утре. Но се кълна, че ще ти пиша и че ще се видим отново. — Той стисна ръката ѝ по-силно, а тъмните му очи се възряха в нейните. — Искам да ми се довериш. Каквото и да се случи, трябва да ми имаш доверие.

Флора се обърна към него, объркана от внезапното му излияние на чувства. След едва три дни, прекарани заедно, как би могла да му има доверие?

Откъсна с усилие очите си от неговите.

— По-добре да тръгваме, или Сара ще се чуди къде съм.

— Да, разбира се. — Ръката му пусна нейната като въже, скъсано от напрежение, и я остави със странно чувство за изоставеност.

Проправиха път надолу в пълна тишина, унили и подгизнали.

Най-накрая стигнаха до моторната кола. Флора едва си държеше очите отворени, страдайки едновременно от преумора и объркани емоции. Докато Арчи караше, седяха само на няколко сантиметра един от друг, всеки потънал в собствените си мисли. Накрая спряха пред портите на къщата и Арчи спря моторната кола.

— Флора, трябва да се върна вкъщи и да поправя ужасната грешка, която вече знам, че съм направил. Но се кълна, че ще го сторя. И те умолявам да не пренебрегваш случилото се помежду ни в последните три дни. Колкото и нереално да ти се струва след време, опитай се да запомниш, че беше истинско. Ще ми обещаеш ли това?

Флора се вгледа в него и си пое дълбоко дъх.

— Да, обещавам.

— Тогава сбогом, скъпа Флора.

— Сбогом.

Флора слезе от моторната кола, затръшна вратата и мина с доста несигурна крачка през портите — чувстваше се сякаш няма твърда земя под себе си. Влезе в кухнята и откри Сара да дъвче парче торта с качени на печката крака, докато госпожа Хилбек седеше на масата с Пантера в ръцете. И двете я погледнаха стреснати, след което избухнаха в смях.

— Госпожице Флора! Къде бяхте, за бога? И в какво сте облечена? Изглеждате полуудавена! — възкликна Сара, когато се успокои.

— Така е — отвърна тя, благодарна, че ѝ бяха върнали усещането за нормалност, от което имаше нужда, за да се възстанови физически и емоционално. Сара вече бършеше косата на Флора с муселинена кърпа, за да я изсуши. — Бях в планината — каза замаяна.

— А навън вали като из ведро — промърмори Сара. — Божичко, дете! Качи се горе и свали тези мокри дрехи. Ще донеса чай и ще напълня ваната.

— Благодаря ти.

Флора отиде бавно до стаята за ботуши и свали подгизналите ботуши от краката си. Мина, накуцвайки, през преддверието, качи се по стълбите и стигна до спалнята си, където я посрещнаха недоволни звуци от гладните животни. Свали мокрите си дрехи и си сложи халата, след което бързо пхна листа и семена през решетките. Внезапно я заля вълна от изтощение и тя се просна на леглото.

Когато Сара се качи горе с чая, госпожица Флора вече спеше дълбоко.

13.

Флора прекара следващата седмица в леглото с ужасна настинка. С повишаването на температурата ѝ целият епизод с Арчи започна да ѝ се струва като сън и тя взе да се чуди дали не си го е въобразила.

Когато най-после се почувства достатъчно добре, за да стане от леглото, слезе с омекнали крака на долния етаж и намери няколко писма, адресирани до нея, на сребърния поднос, оставен в преддверието за тази цел. Разпозна по почерка, че две от тях са от Аурелия, едно от майка ѝ, но четвъртото беше написано с елегантния почерк на Арчи. Седна на най-долното стъпало и отвори с треперещи ръце писмото, отслабена от болестта и от страха какво би могло да съдържа.

Хай Уийлд
Ашфорд, КЕНТ
5 юли 1909

Скъпа моя Флора,

Надявам се това писмо да те открие в добро здраве, макар аз самият да прекарах лоша настинка в дните след планинското ни приключение. Искам да те уверя, че всичко, което ти казах, беше истина. Моля те да проявиш търпение, защото се намираме в сложна ситуация, на която трябва да се постарая да намеря решение. Ти нямаш вина за това, нито дори аз — тази ситуация се роди вследствие на готовността ми да взема правилното решение за всички, които обичам.

Знам, че говоря с гатанки, но за жалост определени планове бяха приведени в действие, преди да те видя, и сега трябва да се постарая да се измъкна от тях и да си проправя път напред. Предлагам, с оглед на деликатната ситуация в момента, да изгориш това писмо, понеже знам,

че подобни послания често се озовават в грешните ръце. А не бих искал да те поставя в неудобна ситуация.

Междувременно отново те моля да ми имаш доверие и оставам твой приятел и ревностен обожател,

Арчи Вон

П. П. Моля предай поздравите ми на Пантера. Надявам се, че се грижи за теб.

Флора препрочете думите му отново и отново, опитвайки се да разбере нещо от тях. Когато започнаха да танцуват по страницата пред нея, тя сгъна писмото с въздишка и го пхна обратно в плика му.

За да се разсее, Флора взе писмата от Аурелия. Първото беше написано с радостен тон и пълно с клюки.

Вече бяха обявени два годежа и с мама ни поканиха и на двете празненства. Всъщност тук има доста млади мъже, които проявяват интерес към мен, но никой не успя да хване сърцето ми. Разочарована съм от твоя архивраг Арчи Вон, който не се чувствал добре и затова се наложило да отмени планираното си посещение в Лондон. Сега се съмнявам, че ще го видя отново, преди да свърши сезонът и всички да се приберат за лятото у дома или в някои случаи в чужбина. Признавам, че завръщането в Естуейт може да ми се стори малко скучно след Лондон, но очаквам с нетърпение да те видя, скъпа моя сестро. Нямах представа колко ми липсваш.

— „Архивраг“... ха! — Флора остави писмото и се замисли колко много неща се бяха променили, откакто за последен път видя Аурелия. След това с натежало сърце ѝ се наложи да помисли за чувствата на Аурелия към Арчи. Аурелия искаше само Флора да го хареса и да му прости. Колко ли би била ужасена, ако научи истината?

Флора се качи в спалнята си, прибра писмата в копринения джоб на гърба на настоящия си дневник и го затвори в бюрото си за писане. Изпрати безмълвна — и доста себична — молитва някой мъж, който и

да е мъж, освен Арчи, да спечели сърцето на Аурелия в малкото оставащи дни от сезона. Имаше много неща, които бе готова да сподели със сестра си, но ѝ беше болезнено ясно, че новооткритата ѝ страст към Арчи Вон никога не би могла да бъде едно от тях.

Тя легна на леглото си и скъса плика на второто писмо от Аурелия.

Гросвенър Скуеър 4

Лондон

7 юли 1909 г.

Скъпа сестро,

Пиша ти със смесица от тъга и силна радост, че в крайна сметка няма да се присъединя към теб у дома толкова скоро, колкото си мислех. Лейди Вон ме покани да посетя Хай Уийлд! Елизабет ми разказа много за красотата на имението и очаквам с нетърпение да видя легендарната градина, която ми описа. Както можеш да си представиш, с най-голямо нетърпение очаквам да се видя с Арчи, който ще бъде там. Казаха ми, че още не се е излекувал от настинката, която е причината да го няма в Лондон, където липсва на всички ни. Мама ще се върне в Естует самата и се надявам, че ще можеш да ми простиш за удължаването на престоя ми на юг и да разбереш защо го правя. Ще се върна през септември, а междуременно ще продължа да ти пиша.

С любов към теб, скъпа моя сестро,

Аурелия

Внезапна болка стегна сърцето на Флора. Болка, по-силна от всякакви подбити крака, болест или някогашна скръб за някой член на менажерията ѝ. Аурелия щеше да гостува в Хай Уийлд. Щеше да види със собствените си очи къщата, която Арчи бе описал, и, още по-мъчително, любимите му градини.

Предателският ум на Флора си представи Аурелия в една от красивите ѝ рокли, с голяма шапка за слънце, украсена с цветя, върху

русата ѝ коса, да се разхожда из градините с Арчи. Флора се свлече на възглавниците си, чувствайки се сякаш ще повърне върху меката черна козина на Пантера.

Когато Сара почука на вратата час по-късно, за да я пита какво иска за обяд, Флора се престори на заспала. Съмняваше се, че някога отново ще огладнее.

* * *

Майка ѝ се върна у дома от Лондон през първата седмица на август. Флора забеляза, че Роуз е напрегната, но го отдаде на нещастieto ѝ от завръщането вкъщи след ярките светлини на Лондон. Три дни по-късно баща ѝ, който винаги ѝ се струваше нещастен, се върна от Шотландия. Може би се дължеше и на отсъствието на Аурелия, и на факта, че развитото въображение на Флора ежечасно ѝ поднасяше мрачни мисли за сестра ѝ в Хай Уийлд с Арчи, но сякаш над цялото домакинство бе надвиснала мрачна сянка.

Вече напълно оздравяла след настинката си, Флора се завърна към нормалната си дневна програма: събуждаше се рано, за да събере храна за животните си, ходеше с фойтона по работа в Хоуксхед и рисуваше новите съкровища, открити при пътуванията ѝ в мекото следобедно слънце. Когато си беше вкъщи чуваше приглушен шепот зад вратата на кабинета на баща си, а разговорите на вечеря бяха още по-кратки от обикновено.

Когато август издаде последния си предсмъртен стон и си отиде заедно с лятото за още една година, Роуз помоли дъщеря си да дойде да я види след закуска. Флора усети странно облекчение, докато вървеше към дневната и чукаше на вратата; каквото и да имаше да ѝ казва майка ѝ, поне щеше да разсее облаците след седмици на трупано напрежение.

— Здравей, мамо — каза тя, когато влезе.

— Ела и седни, Флора.

Флора седна в стола, посочен от майка ѝ. През прозорците струеше ярка светлина и осветяваше избелелите цветове на махалския килим на пода. В камината имаше запален огън — още един знак за промяната на сезона.

— Флора, в последните няколко седмици баща ти и аз обсъждахме бъдещето на... нашето семейство.

— Разбирам.

— Надявам се това, което ще кажа, да не ти причини прекалено голям шок. Макар да не казваш нищо, знам, че забелязваш всичко.

— Наистина ли? — изненада се Флора от коментара на майка си.

— Да. Ти си умна и наблюдателна млада жена.

Флора разбра, че новините трябва да са много лоши, защото никога не бе чувала такъв комплимент от устата на майка си.

— Благодаря ти, мамо.

— Няма друг начин да ти го кажа — баща ти продава Естуйейт Хол.

Дъхът на Флора спря, а Роуз продължи, без да поглежда дъщеря си в очите.

— През последните няколко години всяко пени, което имаме, отива за поддръжката на къщата, което е и причината да живеем толкова скромно. Фактите са, че просто няма пари. А баща ти с право отказва да трупам дългове, за да покрие необходимите ремонти. Имаме купувач, който е готов да плати добре и има средствата да възстанови къщата. Баща ти ни намери къща в шотландските планини, край Лох Лий, и ще се преместим там през ноември. Съжалявам, Флора. Знам колко много обичаш дома ни и околностите му, повече от всички нас. Но няма какво друго да се направи.

Флора не проговори. Не можеше да проговори.

— Признавам, че решението не е идеално, и... — Флора видя как майка ѝ преглътна тежко, за да запази спокойствие. — Преместването определено ще е трудно за мен, но така стоят нещата. Що се отнася до теб, Флора, баща ти и аз смятаме, че не би било правилно да те вземем с нас на толкова изолирано място, при положение че си още млада и се нуждаеш от компания. Затова ти намерих работа при едно семейство в Лондон, която, мисля, ще ти хареса много.

За момент Флора се видя да чисти печки и да бели картофи в някоя кухня.

— И каква е тази работа, мамо? — успя да каже накрая с пресъхнала уста.

— Моя близка приятелка се нуждае от допълнително обучение за двете си дъщери. Разказах ѝ за уменията ти в рисуването и познанията

ти по ботаника. Тя ме попита дали ще е възможно да се присъединиш към домакинството ѝ и да обучиш дъщерите ѝ в уменията си.

— Значи ще бъда гувернантка?

— Не в буквалния смисъл, не. Семейството, за което ще работиш, е богато и има голям персонал, който да се грижи за децата и да ги образова. Виждам ролята ти като тази на частен учител.

— Мога ли да попитам как се казва тази твоя приятелка?

— Името ѝ е госпожа Кепел. Високо уважавана дама в лондонското общество.

Флора кимна, макар, тъй като живееше в дивите земи около езерата, да не знаеше името на никого в Лондон, уважаван или не.

— Тя е дама, която се движи в най-високите кръгове на обществото и е истинска чест да ти предложи такава позиция. — По лицето на майка ѝ за момент премина странно изражение. — Е, това е. Ще се присъединиш към домакинството ѝ в началото на октомври.

— Ами Аурелия? Тя с вас ли ще се премести в Шотландия?

— Аурелия ще живее с леля си Шарлот в Лондон, когато се върне от Кент. Надяваме се да не мине дълго време преди Аурелия да се сдобие със собствено домакинство.

Сърцето на Флора спря за миг.

— Тя ще се жени? За кого?

— Убедена съм, че сестра ти сама ще ти каже, щом годежът бъде потвърден. Имаш ли някакви въпроси, Флора?

— Не. — Какъв смисъл имаше? Съдбата ѝ вече беше решена.

— Мила моя... — Роуз протегна колебливо ръка към дъщеря си. — Толкова съжалявам. Ще ми се нещата да бяха различни, за теб и за мен. Но не са и ще трябва да се справим както можем със ситуацията.

— Да. — Флора изпита внезапна емпатия към майка си, която изглеждаше също толкова нещастна, колкото и тя. — Аз ще... свикна с новите си обстоятелства, сигурна съм. Кажи на госпожа Кепел... кажи ѝ, че съм ѝ много благодарна.

И преди да се посрами, като избухне в ридания, Флора бързо излезе от дневната. Качи се горе, заключи вратата на спалнята си, строполи се в леглото, зави се през глава и заплака колкото можеше тихо.

Загубих всичко... дома си, сестра си, живота си...

Пантера също се промъкна под завивките и усещането от меката му топла козинка я разплака още повече.

— А какво ще се случи с теб? И Поузи, и останалите от менажерията ми? Съмнявам се госпожа Кепел — Флора изплю името, сякаш беше отрова, — да иска някаква стара жаба и плъх да развалят перфектния ѝ дом. Да обучавам деца! Господи, Пантера, аз почти не познавам деца, камо ли да знам как да ги обучавам. Дори не съм сигурна, че ги харесвам.

Пантера слушаше търпеливо и мъркаше в ухото на Флора вместо отговор.

— Как можаха мама и татко да ми причинят това?

Флора отметна завивките си, седна в леглото и погледна прекрасната гледка към езерото Естуейт през прозореца. Скръбта бе заменена от гняв и тя се изправи и закрачи напред-назад из стаята, отчаяно опитвайки се да намери начин да спаси собственоръчно любимия си дом. След като изчерпа всички възможности — просто нямаше никакви — Флора отвори вратите на всичките си клетки. Животните от менажерията ѝ затичаха и заскачаха на свобода и се струпяха около господарката си, сякаш за да я защитят.

— О, господи. — Флора въздъхна тежко и прегърна животните. — Какво ще правя?

* * *

Над езерото започна да пада мъгла всяка сутрин, а вечер се здрачаваше все по-рано. Флора прекарваше колкото може повече време извън къщата. Баща ѝ все още не ѝ бе споменал директно за предстоящата продажба на къщата, нито за преместването на Флора в Лондон. Хранеха се заедно, както винаги, и Флора се зачуди дали баща ѝ изобщо ще ѝ каже сбогом, когато си тръгне след две седмици.

Единственият знак за промяна бяха няколкото товарни коли, които спряха пред къщата и си тръгнаха натоварени с мебели — дали за продажба на търг или за новата къща на родителите ѝ в Шотландия, Флора не знаеше. Когато видя да внасят празни кашони в библиотеката, Флора се спусна вътре и, като същинска крадла, събра

толкова от любимите си книги, колкото можеше да носи на ръце, и избяга горе с плячката си.

Беше сезонът за коситба в Естуейт и околностите и необичайно хубавото време бе накарало цялото село да излезе наведнъж, за да прибере сеното, преди да завали. Флора ходеше по алеите с кошницата си, поздравяваше познати лица, с които скоро щеше да се сбогува, и събираше мостри от колкото можеше повече видове растения. Предполагаше, че в Лондон няма да има изобилие от интересна флора и фауна, която да скицира и рисува.

Най-належащият проблем беше какво да прави с менажерията си. Ако пуснеше животните на свобода, никое от тях не би оцеляло в природата след всичките си години на хотел в Естуейт Хол. Но какво друго можеше да направи?

И тогава, докато лежеше будна рано една сутрин, отговорът я осени. След закуска Флора сложи най-хубавото си боне и отиде до конюшната, за да впрегне понито във файтона.

— Е, добре — каза на Майла, докато я подкарваше, — най-много да каже не.

Флора спря файтона пред фермата Хил Топ и завърза понито за един стълб. След това приглади полите си, намести бонето си и отвори дървената врата на двора. Вървейки по пътеката, забеляза добре поддържаните лехи, пълни с лилави есенни минзухари^[1] и далии. Отляво, зад зелена врата от ковано желязо, бяха засадени зеленчуци — тя забеляза големи зелки и листа от моркови. По фасадата на къщата се катереше глициния; зреещи японски дюли също придаваха цвят на сивите ѝ стени.

Спря се отпред, осъзнавайки, че единственото нещо, което стоеше между нея и героинята ѝ, беше дъбовата врата. Почти загуби кураж, но мисълта за сигурната съдба на менажерията ѝ, ако не направи поне опит, я накара да удари месинговото чукало. Секунди по-късно чу да се приближават стъпки. Вратата се отвори и две ясни, питащи очи изгледаха оценяващо посетителката.

— Здравейте. С какво мога да ви помогна?

Флора веднага разпозна госпожица Потър, и тъй като бе очаквала прислужницата да отвори вратата, направо онемя при вида ѝ. Героинята ѝ изглеждаше доста раздърпана — бършеше си ръцете на

престилка, покрита с петна от плодове, върху проста пола от сива вълна и семпла бяла блуза.

— Едва ли си ме спомняте — започна свенливо, — но се казвам Флора Макникъл и живея в Естуйейт Хол, недалеч оттук. Веднъж дойдохте у нас на чай, а после ми написахте писмо с една история за гъсеница и охлюв...

— О, да, разбира се, че си спомням! Леле, госпожице Макникъл, колко сте пораснала оттогава! Няма ли да влезете? Тъкмо правя сладко от боровинки и трябва да го наглеждам, докато кипне. За пръв път го правя, нали разбирате?

— Благодаря ви — отвърна Флора, която направо не можеше да повярва, че прочутата госпожица Потър я е поканила да влезе.

Посрещна я богато украсено преддверие, много различно от простата фасада на къщата. Край стълбището тиктакаше часовник с махало, а до стената имаше голям дъбов скрин, пълен с малки съкровища. Всичко беше перфектно подредено, почти като в кукленска къща, и Флора почти можеше да си представи как мишките от приказките на госпожица Потър се щурат насам-натам и създават хаос в къщата. Скришом се ощипа, за да се увери, че не сънува.

— Божичко, пак е загоряло по дъното — въздъхна госпожица Потър и се спусна към готварската тенджерка, висяща над открит огън, чието съдържание бълбукаше прекалено весело. Силен мирис на горяща захар изпълваше стаята. — Ще трябва да ме извините, налага се да продължа да бъркам. Обикновено госпожа Кенън се занимава с това, но реших и аз да се науча как се прави. Но моля ви, седнете и ми кажете на какво дължа радостта от посещението ви?

— Аз... истината е, че дойдох да ви помоля за услуга, или поне за съвет. — Флора седна на масата и чу раздраженото мяучене на голяма тигрова котка, която освободи стола. Нима това беше прочутата Табита Туичит?

— Не се притеснявайте от Том, само вдига врява. И каква точно услуга искате от мен?

— Аз... ами... — Флора прочисти гърло. — Аз спасих няколко животни, които сега живеят в спалнята ми у дома.

— Точно като мен, когато бях дете! — засмя се очарована госпожица Потър. — Какви животни имате?

Флора описа колекцията си, докато госпожица Потър бъркаше сладкото и я слушаше внимателно.

— Да, имах всички животни, които описахте, освен може би жаба. Макар че май имах и жаба по едно време... Както и да е, още не сте обяснили каква е услугата?

— Може би сте чули, че Естуейт Хол ще се продава. Ще трябва да се преместя в Лондон като част от семейно домакинство и да преподавам ботаника и рисуване на деца. И истината е, че не знам какво да правя с бедните си осиротели животинки.

— Аха! — Госпожица Потър вдигна тенджерата от огъня и я остави на коркова поставка на масата. — Отговорът е съвсем прост: те ще дойдат да живеят в Хил Топ с мен. Не мога да обещаая, че ще получават вниманието, с което са свикнали, понеже тези дни съм изключително заета. Не знам дали знаете, но пиша книги.

— Да, госпожице Потър, имам всички, които сте публикували.

— Наистина ли? Колко мило от ваша страна. Що се отнася до проблема ви, имам голям градински навес, който е сух и топъл и редовно го използвам, за да приютявам ранени птички и други подобни. С удоволствие ще настаня там и вашата менажерия. Вътре има много буболечки за жабата ви. Държим и семена под ръка за другите животни, макар че вече не давам семена от коноп на зайци — подействаха доста странно на бедния ми Бенджамин. Имате и бял плъх, така ли? Ще трябва да се погрижа Том никога да не влиза в навеса.

Докато госпожица Потър изреждаше на глас мерките, които ще вземе, за да бъдат новите попълнения в безопасност, Флора изпита огромно облекчение и благодарност.

— Имам и котенце на име Пантера — добави с надежда.

— Боя се, че това може да е проблем, тъй като милият ми Том се разпорежда тук толкова отдавна, че може да не се зарадва на нов съперник. Сецате ли се за друго място, където би могъл да отиде Пантера?

— Не се сецам за друга възможност, на която да имам истинско доверие.

— Е, ще разпитам, и съм сигурна, че ще намерим някой готов да го вземе.

— Благодаря ви — каза Флора, макар думите ѝ да ѝ се струваха недостатъчни пред щедростта на госпожица Потър.

— Дали бих могла да ви помоля да ми помогнете с прецеждането и изливането на сладкото в бурканите?

— Разбира се.

Флора веднага се изправи, а госпожица Потър качи табла с буркани на масата. Двете застанаха една до друга и започнаха да прецеждат сладкото през муселин, за да отстранят семената на боровинките, след което го изляха в бурканите.

— Толкова мило плодче — отбеляза госпожица Потър. — Узрява в дъжда, а както знаеш, тук пада доста дъжд. Радваш ли се, че ще заминаваш за Лондон?

— Не, изобщо. Не знам как ще понеса да напусна Естуйейт — призна Флора. — Всичко, което обичам, е тук.

— Е, трябва да го понесеш, и ще го понесеш. — Госпожица Потър изгреба последните остатъци от сладко от тенджерата. — Аз израснах в Лондон и там има множество красиви паркове и градини, както и, естествено, Природонаучният музей... и Кю Гардънс, разбира се! Съветът ми към вас, мила моя, е да извлечете възможно най-много от преживяванията си там. Промяната е също толкова добра, колкото и почивката, както казват.

— Ще се опитам, госпожице Потър.

— Добре — кимна тя и двете започнаха да слагат восъчни дискове върху сладкото и да затварят капаците на бурканите. — А сега мисля, че заслужаваме малко сок от бъз като награда за труда ни. Бихте ли налили по чаша и на двете ни, докато аз занеса тези буркани да се охладят в килера?

Флора го направи, мечтаейки да можеше да обясни някак на госпожица Потър, че нейният живот е всичко, което желае. Страхуваше се, че ще звучи клиширано, така че просто подаде чашата сок от бъз на своята героиня, опитвайки се да запечата този момент в паметта си, за да я утешава в несигурното бъдеще.

— Още ли рисувате, госпожице Макникъл? Помня, че го правехте като по-малка.

— Да, но най-вече растения и понякога животни.

— Какво друго има да се рисува? — засмя се госпожица Потър. — А и флората и фауната не са такива страшни критици на изкуството

като човешките същества. Значи ще бъдете нещо като гувернантка. Семейният живот не е това, което желаете, така ли? Определено изглеждате достатъчно добре, за да си намерите съпруг.

— Аз... може би. Но животът още не ми е поднесъл такава възможност.

— Мила моя, аз съм на четирийсет и три и още чакам животът да ми я поднесе! И за жалост на разбитите сърца им трябва много години, за да се излекуват. — Внезапна тъга помрачи сините очи на госпожица Потър. — Кажете ми — продължи тя, — кой ще бъде работодателят ви в Лондон?

— Някоя си госпожа Алис Кепел. Децата, на които ще преподавам, се казват Вайълет и Соня.

При тези думи госпожица Потър отметна глава и се разсмя.

— Моля ви, госпожице Потър, какво е толкова смешно?

— О, извинете ме, държа се детински. Но, мила моя, не са ли ви предупредили за... връзките на госпожа Кепел?

Флора не искаше да изглежда невежа, затова скри объркването си.

— Тъъ... да.

— Е, ако има нещо, за което да си струва да напуснете красотата на Лейк Дистрикт, не бих могла да си представя по-интересно домакинство, към което да се присъедините! Сега обаче трябва да се залавям за работа, защото утре и аз трябва да се върна в Лондон, за да видя скъпата си болна майка, а тук има да се свършат много неща, преди да тръгна. Моля ви, доведете менажерията си тук в следващите няколко дни. Ако не съм се върнала, господин и госпожа Кенън, които живеят в другото крило на къщата, с радост ще се погрижат за тях. Бъдете сигурна, че те разбират, че в моята къща животните са на първо място. За вашите животни ще се полагат грижи като за... кралски особи. — Госпожица Потър пак се засмя и изпрати Флора до входната врата.

— Сбогом, госпожице Потър. Не знам как да ви се отблагодаря за помощта ви.

— Ние, любителките на животните и Лейксайд, трябва да се държим заедно, нали така? Сбогом, госпожице Макникъл.

[1] *Colchicum autumnale*, есенен минзухар, наричан също „обикновен мразовец“ и „кърпикожух“. — Б.пр. ↑

14.

Малкото оставащи дни в детския ѝ дом отлитаха бързо и мъката в сърцето на Флора нарастваше, докато гледаше как притежанията на семейството биват опаковани и отнасяни. Дадоха ѝ голям куфар, в който да опакова личните си съкровища, които щяха да отидат в Шотландия с родителите ѝ. Докато подреждаше дневниците си с копиринени корици — детайлни описания на живота ѝ в Естуейт — за да ги увие в кафява хартия, не можеше да се сдържи да не ги отваря и прочита откъси от тях, скърбейки за всичко, което щеше да загуби.

Родителите ѝ бяха толкова заети, че рядко се сещаха да ѝ кажат добра дума. Макар да бе свикнала с отношението им, чувството за изолация нарастваше и тя започна да си мисли, че може дори да се почувства облекчена, когато дойде денят на заминаването ѝ за Лондон.

Отгоре на всичко не бе получила никаква вест от Арчи и реши, че въпреки молбата му да му има доверие, би било най-добре да прибере спомена за времето, прекарано с него, заедно с остатъка от миналото си. Предвид очевидните чувства на Аурелия към него, изразени в писмата, които бе написала на Флора от Хай Уийлд, това беше единственото разумно решение. Не че ѝ помогна много. Тя продължаваше да мисли за него почти във всеки миг от деня.

Най-болезнено беше сбогуването с обичните ѝ животни, докато ги подреждаше в навеса на госпожица Потър и даваше инструкции на госпожа Кенън как да се грижи за тях. Тежестта от сбогуването беше съвсем малко облекчена от радостта на Ралф и Бетси, най-големите деца на госпожа Кенън, които веднага вдигнаха Мейзи и Етел — двата съсела — и обещаха, че ще се грижат за тях точно като Флора.

Що се отнася до Пантера, Сара, която бе отказала да замине за Шотландия „зарад сичките ония кърлежи“, се съгласи да го вземе в уютната къщичка, която споделяше с майка си във фар Соури. Поне Флора бе облекчена, че животните ѝ са на сигурно място, макар тя самата да не беше.

На сутринта преди заминаването си за Лондон, със сърце, натежало като големия камък на брега на езерото Естуейт, Флора слезе, за да посрещне изгрева над езерата за последен път.

Пейзажът навън ѝ подари последен прекрасен спомен. Есенното небе светеше на яркочервени и лилави ивици и когато тя седна на камъка, ниско във въздуха тежеше мъгла. Наслаждавайки се на всяка нота от утринния хор на птиците, Флора вдиша дълбоко чистия, свеж въздух.

— Сбогом — въздъхна, затваряйки очите си като щракващ затвор на фотоапарат, за да запечата образа в ума си така, че да не може да бъде изтрит.

След като се върна в спалнята си, Флора бързо се облече за пътуването и докато намяташе пътната си пелерина, извика Пантера. Очакваше, както обикновено, той да се измъкне сънливо изпод завивките и да се протегне бавно с очи, изразяващи раздражението му, че са го събудили. Днес обаче той не се появи и след като претърси обстойно спалнята си, Флора заключи, че явно е оставила вратата си отворена по-рано и Пантера я е последвал долу.

Тили и госпожа Хилбек вече работеха в кухнята.

— Майка ви поръча да ви опаковаме храна за из път. Пътуването до Лондон е дълго — обясни Тили, закопчавайки кожените ремъци на кошницата.

— Виждали ли сте Пантера? — попита ги Флора, проверявайки под масата. — Търсих навсякъде, но не мога да го намеря. Трябва да се сбогувам...

— Не може да е отишъл далеч, госпожице Флора, но майка ви вече ви чака на вратата. Ще го потърся, не се притеснявайте — каза Сара, излизайки от килера.

— Сбогом, госпожице Флора, и късмет в оня ужасен град, където отивате. По-добре вие, отколкото аз — изсумтя госпожа Хилбек. — Направих ви пасти с касис — знам колко ги обичате.

— Благодаря ви много, но можете ли да ми обещаете, че ще потърсите Пантера и ще ми пишете, че е в безопасност?

— Разбира се, скъпа. Грижете се за себе си. Ще ни липсват — добави госпожа Хилбек с насълзени очи.

— Сбогом.

Флора хвърли последен отчаят поглед на кухнята, след което излезе, за да отиде при майка си.

— Флора, трябва да тръгнем веднага, иначе ще закъснеем за влака. — Майка ѝ изглеждаше царствена, стоейки в преддверието с ръце в маншон от кожа срещу утринния хлад. Флора тръгна към вратата, следвана от Сара с кошницата за пикник. — Сбогувай се с баща си. Ще те чакам в каретата.

За нейна изненада, баща ѝ бе слязъл по стълбите до преддверието, опирайки се на бастуна си повече от обикновено.

— Флора, мила моя.

— Да, тате?

— Аз... ами... много съжалявам как се подредиха накрая нещата.

— Не е твоя вината, че нямаме пари да поддържаме къщата, тате.

— Не, аз... — Алистър погледна към краката си. — Не говорех точно за това, но все пак благодаря. Сигурен съм, че ще пишеш редовно на майка си и ще чуя всичко за приключенията ти. Пожелавам ти късмет в бъдещето. Сбогом, скъпа.

— Благодаря, тате. Сбогом.

Флора се обърна и изпита внезапна дълбока тъга от окончателното сбогуване с баща си. Качи се на каретата и погледна за последен път Естует Хол. Докато излизаха през портите, се запита дали за последен път вижда къщата. И баща си.

* * *

След като се настаниха във вагона от първа класа за дългото пътуване до Лондон, Флора седеше тихо и наблюдаваше как пейзажът се променя от стръмни хълмове и долини към непознати равнини и вътрешно скърбеше за всичко, което бе загубила толкова скоро. Настроението на Роуз, от друга страна, започна да се подобрява с всяка измината миля, отдалечаваща ги от дома.

— Може би няма да е зле да ти разкажа малко повече за семейство Кепел.

— Да, мамо.

Флора слушаше с половин ухо, докато Роуз разказваше за красивия дом на Портман Скуеър, високото положение на семейството

в обществото и двете момичета, Вайълет и Соня, които бяха съответно на петнайсет и девет.

— Разбира се, Вайълет е красавица, а Соня... е, милото дете, нека да кажем, че има други качества, които компенсират невзрачния ѝ вид. Тя е много мило момиче; Вайълет е тази, която създава проблеми. Но все пак — Роуз погледна през прозореца и се усмихна леко, — е трудно да я обвиняваш, предвид живота, който води.

— Какъв живот, мамо?

— О — Роуз се свести, — може би имам предвид просто, че на първото дете винаги се угажда повече.

Беше ред на Флора да отмести очи. Но не преди да види леката червенина по бузите на майка си. И двете знаеха, че нещата далеч не стояха така в собствения им дом.

В един часа Роуз обяви, че е гладна, и Флора отвори кошницата за пикник.

— Намирам храната във влака за напълно негодна за ядене — добави Роуз, докато Флора ѝ подаваше чиния и салфетка. И двете изпищяха, когато от кошницата изскочи малко черно дяволче и, след кратък оглед на обстановката, се скри под полите на господарката си.

— Мили боже! Какво прави *той* тук?! Флора — очите на Роуз се впиха в нея, — нали не си го скрила ти вътре?

— Разбира се, че не, мамо! Той — на очите ѝ избиха радостни сълзи и тя вдигна Пантера изпод полите си и го притисна до себе си, — сам се е скрил.

— Какво ще правим с него, когато пристигнем в Лондон, направо не знам. Убедена съм, че семейство Кепел няма да искат животни в къщата си, предвид кръговете, в които се движат.

— Мамо, разбирам, че Пантера може да причини неудобство, но доколкото знам, повечето деца обичат котенцата. Може би и с Вайълет и Соня ще е така.

— Все пак това не е добро начало — въздъхна Роуз. — Никак не е добро начало.

* * *

Пантера заспа в кошницата за пикник, почти все едно разбираше каква игра трябва да играе, а майката и дъщерята слязоха от влака на гара Юстън.

— Милата Алис каза, че ще изпрати моторната си кола и шофьора да ни посрещнат. А, ето го и Фрийд.

Флора последва майка си през тълпата към един нисък мъж с мустаци, облечен в тъмозелено палто с лъскави месингови копчета. Той си свали шапката и им се поклони. Миризмата и неспирният шум на локомотивите и хората караха Флора да се чувства замаяна и обърквана. Дори Пантера измяучи негодуващо от дълбините на кошницата.

— Добър вечер, госпожо, госпожице, и добре дошли в Лондон — каза Фрийд и повика носач да вземе куфарите им. — Надявам се, че пътуването ви е било приятно? — попита учтиво, докато Флора и майка ѝ вървяха след него към изхода, а носачът ги следваше с количката с багажа. Навън ги чакаше автомобил, чиито дървени повърхности блестяха в късното следобедно слънце. Качиха се и се настаниха на меките кожени седалки. Фрийд запали двигателя и потеглиха по широките улици на Лондон.

Флора загледа облечените по последна мода мъже и жени, разхождащи се по улица „Мерилбоун“, и внушителните сгради, които сякаш докосваха небето. От кошницата се чуваше постоянно умолително мяучене, но Флора не смееше да я отвори и да успокои Пантера, докато майка ѝ седеше до нея.

Автомобилът заобиколи великолепен парк, ограден от високи тухлени къщи, и спря пред една от тях. Вратата веднага се отвори и дойде лакей, за да им помогне да слязат. Влязоха в къщата и лакеят предложи да вземе кошницата на Флора.

— Не, благодаря ви, господине, вътре има... подаръци за семейството — набързо скалпи лъжа Флора.

Пелерините и шапките им бяха отнети и ги изпратиха нагоре по тясно стълбище към гостна стая, която на пръв поглед приличаше повече на оранжерия, пълна с уханни орхидеи, лилии и малмазонски рози в гравирани стъклени вази.

Сред дантелените възглавници на дивана седеше може би най-красивата — и определено най-добре облечената — жена, която Флора някога бе виждала. Гъстата ѝ червеникавокестенява коса блестеше,

подредена в сложна прическа, перлените огърлици около врата ѝ подчертаваха бялата ѝ кожа, а дълбокото деколте разкриваше впечатляващ бюст. Очите ѝ бяха невероятно яркосини и Флора гледаше като хипнотизирана как жената се изправи и тръгна към тях през пищно обзаведената стая, за да ги поздрави.

— Мила моя Роуз — каза тя, прегръщайки майката на Флора. — Много ли беше уморително пътуването? Надявам се, че не.

— Не, Алис, беше много приятно, макар и двете с Флора да се радваме, че вече пристигнахме.

— Разбира се. — Проницателният поглед на Алис Кепел се насочи към Флора. — Значи това е прочутата Флора. Добре дошла в дома ми, скъпа моя. Надявам се, че ще бъдеш щастлива тук. Децата очакват с нетърпение да те видят. Нани ми каза, че малката Соня е прекарала по-голямата част от деня, рисувайки картини за теб. И двете момичета обаче в момента се къпят и ги слагат да си легнат, колкото и да им е неприятно, така че обещах да ги запозная с теб утре сутринта.

От кошницата за пикник се чу жалостиво скимтене и изпод капака се подаде мъничка черна лапичка.

— Какво, за бога, има вътре? — запита госпожа Кепел и всички очи в стаята се насочиха към кошницата.

— Това е... котенце — отвърна Флора и хвърли поглед на ужасеното лице на майка си. — Моля ви, госпожо Кепел, нямах намерение да го водя тук, но той се скри в багажа.

— Наистина ли? Какво изобретателно животно — засмя се тя. — Хайде да видим този пътник без билет. Сигурна съм, че децата много ще му се зарадват.

Флора се наведе, за да откопчае кожените ремъци на кошницата, докато майка ѝ се извиняваше засрамена. Госпожа Кепел я игнорира и също се наведе и щом Пантера се показа, го вдигна с добре отработено движение.

— Колко си красив, младежо, и пакостлив, не се съмнявам. Имах подобна котка като дете в Дънтрийт. Убедена съм, че ще бъде добро попълнение към детската стая.

Когато госпожа Кепел подаде шаващия Пантера обратно на господарката му, Флора бе готова да падне на колене и да целуне краката ѝ.

— Вечерята е в осем и съм поканила някои твои стари приятели, мила Роуз. Икономката ми, госпожица Дрейпър, ще ви заведе до стаите ви, за да се преоблечете, Флора, сложила съм те в стая до тази на майка ти. Надявам се да ти хареса. — Госпожа Кепел хвана ръцете на Флора и ги стисна здраво. — Добре дошла.

Докато се качваха по още едно стълбище Флора се зачуди дали приятелското поведение на госпожа Кепел е истинско, или само преструвка. Защото ако беше истинско, то това беше най-топлото посрещане, което някога бе получавала от непознат. Точно преди Роуз да влезе в стаята си, Флора се сети за нещо и придърпа майка си встрани.

— Мамо, нямам подходящи дрехи за вечеря — прошепна тя, докато икономката и камериерката кръжаха зад тях.

— Права си, разбира се — каза Роуз. — Прости ми, Флора, трябваше да се сетя за това, но не знаех, че госпожа Кепел възнамерява да те представи в обществото. Ще ѝ кажа, че си изтощена от пътуването, и ще помоля някоя от прислужниците да ти донесе вечеря в стаята. Когато се върна къщи утре, ще ти оставя роклята, която донесох за себе си. Ще трябва да се прекрои, но съм убедена, че има шивачка сред персонала. Госпожа Кепел има огромен гардероб, както можеш да си представиш.

— Благодаря ти, мамо.

Икономката заведе Флора по-нататък по дългия коридор и отвори вратата на широка и богато обзаведена спалня с висок таван. Върху скрина имаше ваза със свежи цветя, а на умивалника бяха закачени меки хавлии.

— Ако имате нужда от нещо, госпожице, само позвънете на Пеги — каза икономката и посочи камериерката зад себе си, която направи реверанс. — Тя ще заведе и котката ви долу в мазето, за да си... свърши работата.

— Благодаря ви — каза Флора и понечи да добави, че е готова да заведе котката сама, но двете прислужници вече си бяха тръгнали. Отиде до прозореца и видя, че вече се е стъмнило и площадът долу е осветен от газови лампи. Пред другите къщи спираха карети и пътниците им слизаха, с блестящи черни цилиндри или широкополи шапки с пера на главите си.

Обърна се и видя, че Пантера вече се е настанил като у дома си и се чисти с език в средата на голямото месингово легло. Тя легна до него и се вгледа в безупречния таван без нито една цепнатина или петно от влага.

— Господи, трябва да са наистина богати, ако дори прислугата им живее в такива спални — промърмори Флора, а очите ѝ се затвориха сами и тя задряма. По-късно я събуди почукване на вратата и тя седна в леглото, опитвайки се в просъница да си спомни къде се намира.

— Здравей, скъпа. Събудих ли те? — попита Роуз, влизайки в стаята.

Носеше смарагдово зелена рокля и семейната тиара, която обикновено седеше в сейфа на Естуйт Хол, тъй като нямаше много поводи да се носи. Тази нощ Роуз блестеше също толкова ярко, колкото и диамантите на главата ѝ.

— Явно пътуването ме е изтощило, мамо. Надявам се госпожа Кепел да не е обидена, че не мога да слеза на вечеря.

— Тя напълно разбира. А сега съм ти донесла нещо. Реших, че може да са подходящи за теб — каза Роуз, подавайки кутия за бижута на дъщеря си.

Флора ахна, когато отвори кутията и видя перлената огърлица и обици на майка си върху кадифето. Роуз взе огърлицата и я закачи на врата на Флора. Заедно се полюбуваха на отражението на Флора в огледалото.

— Моята майка ми я даде, когато направих дебюта си в Лондон — каза тихо Роуз. — Пазих я до себе си толкова дълго, но сега е време да я получиш ти. — Тя нежно сложи ръка на рамото на дъщеря си.

— Благодаря ти, мамо — Флора беше наистина трогната.

— Надявам се да се чувстваш добре тук. Госпожа Кепел сякаш вече те харесва.

— Сигурна съм, че всичко ще е наред. Госпожа Кепел изглежда много мила.

— Да. Сега трябва да слизам на вечеря. Госпожа Кепел каза да ти предам, че ще те чака в дневната детска стая на горния етаж точно в осем часа сутринта, за да те представи на децата и останалите от персонала. По-късно ще се сбогуваме. Утре ще взема влака за Шотландия, за да подготвя новата къща за пристигането на баща ти. —

Роуз целуна Флора по главата. — Пеги ще ти донесе вечерята. Лека
нощ, Флора.

— Лека нощ, мамо.

15.

Флора се събуди на другата сутрин от непознатите звуци на къщата и шумната ѝ околност. В седем часа на вратата ѝ се почука и Пеги влезе с подноса със закуската и запали огън в камината.

Отпивайки от чая си, Флора се изуми от великолепието на едно домакинство, в което има слуги, прислужващи на други слуги. След като Пеги излезе, здраво хванала Пантера, Флора сложи най-хубавите от малкото си дрехи — синя ленена рокля с избродирани на ръка от Сара цветя по подгъва. Докато прибираще непокорната си коса и я закрепяше с игли, вратата се отвори и Пантера и Пеги се върнаха в стаята.

— Готова ли сте, госпожице? Чакат ви в детската стая.

Флора взе Пантера и последва Пеги по поредното стълбище.

Въведоха я в стая с ярко бели стени и големи прозорци, разкриващи прекрасна гледка към парка долу. Госпожа Кепел седеше до камината с двете си дъщери. Соня, по-малката от двете, беше облечена в прясно колосана бяла работна риза и черни кожени обувки с катарамата. По-голямата ѝ сестра Вайълет, която според майката на Флора беше на петнайсет, носеше пола и нещо като мъжка риза и яка, при това с вратовръзка.

— Хайде, милички, поздравете госпожица Макникъл.

— Здравейте, госпожице Макникъл — казаха учтиво в хор двете момичета.

— Здравейте.

Флора им се усмихна и видя, че Вайълет, въпреки странното си облекло, вече изглежда като копие на майка си, със същите женствени извивки и сини очи. Соня беше по-тъмна, по-слаба и повече приличаше на самата Флора. Контрастът между двете сестри веднага ѝ напомни за нея и Аурелия.

— Как се казва котаракът? — Вайълет посочи Пантера, който седеше под лакътя на Флора. — Безопасно ли е да го държим? Ноктите му изглеждат доста остри и като нищо може да започне да драска.

— Това е Пантера и ви уверявам, че е напълно питомен. Но не обича да го закачат — допълни Флора, защото инстинктът ѝ подсказваше, че Вайълет има капризен характер.

— Може ли да го погаля? — Соня се приближи до Пантера и боязливо протегна ръка.

— Разбира се — отвърна Флора, подаде ѝ Пантера и веднага усети симпатия към по-малкото дете, защото Пантера започна да потрива главичка в пръстите ѝ с притворени от удоволствие очички.

— А сега, госпожице Макникъл, мога ли да ви представя Нани и мадмоазел Клисак? — каза госпожа Кепел, а двете жени влязоха в детската стая. Едната беше едра жена в сива рокля и престилка без нито една гънка; другата беше дребна, пълничка блондинка, която погледна Флора сякаш усещаше някаква лоша миризма под носа си.

— Радвам се да се запознаем — каза Флора, усещайки по някаква причина че би трябвало да направи реверанс на Нани, която явно беше природната стихия, властваща над двата етажа с детските стаи.

— И аз, госпожице Макникъл — отвърна тя с доста по-мек тон от очакванията на Флора, с намек за шотландски акцент.

— *Enchantée* — каза мадмоазел Клисак. — Можете да ме наричате мадмоазел — добави надменно.

— Мадмоазел преподава на Соня в учебната стая — обясни госпожа Кепел. — А Вайълет посещава училището на госпожица Уолф на „Саут Одли стрийт“.

— И не бива да закъснявам, мамо — допълни Вайълет, поглеждайки часовника на стената. — Вита ще ме чака отвън.

— Разбира се, скъпа. Сега ще оставя вие трите да измислите програма, която да включва един час на ден за момичетата с госпожица Макникъл.

— Да, госпожо — отвърна Нани и направи почтителен, но несръчен реверанс.

Вайълет внезапно кихна и майка ѝ се обърна намръщена към нея.

— Надявам се, че не си настинала, Вайълет, скъпа.

— Не, почти със сигурност е от това — Вайълет посочи Пантера, все още щастливо сгушен в ръцете на Соня.

Флора затаи дъх в очакване да чуе дали котенцето ще бъде изгонено от детската стая, но госпожа Кепел само сви рамене.

— Не вярвам в тези тъй наречени алергии и най-доброто, което можеш да направиш според мен, скъпа, е да свикнеш с животинската козина.

Флора започваше да харесва госпожа Кепел все повече и повече.

Вайълет отиде на училище, а Пантера с нежелание се отдели от Соня, която последва Мадмоазел за сутрешните си уроци. Флора остана сама с Нани и двете се опитаха да намерят час от деня, в който Флора да преподава на децата. Изглеждаше обаче невъзможно да се вмести между уроците по танци, гимнастика, посещения на музеите и галериите с мадмоазел, да не говорим за множеството социални ангажименти следобед.

— Може би в шест часа? — отчаяната Флора посочи празен час в дневника.

— Може би понякога, госпожице Макникъл, но често ги викат долу, за да пият чай с... един гост на майка им.

— Е, трябва да започнем отнякъде, иначе никога няма да ги видя.

— Ще говоря с мадмоазел дали не може да освободи Соня за час-два на седмица сутринта — успокои я Нани. — И, разбира се, сте добре дошла да се присъедините към нас в дневната детска стая за обяд и вечеря, макар да съм убедена, че скоро ще вечеряте долу. А сега — изправи се Нани, — трябва да се заемам за работа.

Флора не бе получила никакви инструкции какво да прави, така че се върна в спалнята си на долния етаж. Седна на леглото, чудейки се защо, за бога, госпожа Кепел я е поканила да се присъедини към домакинство, което очевидно няма нужда от нея.

На вратата се почука и влезе Пеги.

— Госпожице Макникъл, майка ви ви чака в гостната на госпожа Кепел.

— Благодаря, Пеги.

Флора слезе и откри майка си вече загърната в пътната си пелерина.

— Здравей, Флора. Как ти се сториха децата?

— И двете изглеждат като чудесни момичета, макар че прекарах само няколко минути с тях.

— Добре, много добре — кимна Роуз. — Сигурна съм, че ще бъдеш щастлива тук, Флора. Госпожа Кепел е много мила и разбираща

дама. И ще се срещнеш с много високопоставени особи. Надявам се да не ме разочароваш.

— Ще се постарая, мамо.

— Имаш новия ни адрес, нали?

— Да, и често ще ви пиша.

— Тогава ще разчитам на теб да ми разкажеш всички клюки от Лондон. Признавам, че ти завиждам; ще ми се аз да оставах тук. Сбогом, скъпа Флора, и се надявам това да е правилното решение. За всички нас.

Роуз целуна дъщеря си по двете бузи, след което излезе от стаята.

Флора усети сълзи в очите си. Отиде до прозореца, за да види как майка ѝ се качва в каретата долу. Макар тя да беше отпратена от обичния си дом, Флора не можеше да не чувства, че майка ѝ е онази, която всъщност е прогонена.

— Добре ли си, мила моя? — Госпожа Кепел бе влязла в стаята.

— Да, благодаря ви — Флора бързо изтри сълзите си.

— Сигурно е трудно да напуснеш Лейк Дистрикт и семейството си. Но моля те, смятай тази къща за новия си дом, а всички нас — за свое семейство. А сега, утре в десет сутринта шивачката ми ще дойде при теб. Трябва да ти осигурим гардероб, за да можеш да се появиш в обществото, и освен това — госпожа Кепел кръжеше около Флора като орел над плячката си, — тази прекрасна коса има нужда от подрязване.

— Моля ви, госпожо Кепел, мога да се справя с това, което имам, а косата ми беше подстригана само преди няколко седмици.

— Мило мое момиче, *ти* може да успееш да се справиш, но аз няма да мога!

— Мислех, че може да получа униформа.

— Униформа! Господи, да не мислиш, че си тук като прислужница?! — внезапно извън мелодичният смях на госпожа Кепел. — Мила Флора, ситуацията става все по-смешна с всяка изминала секунда! Мисля, че ще те наричам „Пепеляшка“ — добави тя, заведе Флора до кушетката и леко я дръпна да седне до нея. — Ти не си тук като прислужница, а като млада семейна приятелка, която ни е на гости. Само чакай да разкажа на Бърти! Ще му е много забавно. Засега обаче, докато дрехите ти не станат готови, ще трябва да те държа на горните етажи с децата. Кое то поне ще ти даде възможност

да ги опознаеш. Соня е толкова мило малко момиче, а Вайълет... да кажем — въздъхна госпожа Кепел, — че според мен Вайълет има нужда от напътствията на по-голямо момиче. Тя е в толкова уязвима и чувствителна възраст.

— Ще направя всичко по силите си да помогна и на двете, госпожо Кепел.

— Благодаря ти, скъпа. А сега трябва да се преоблека. Ще ми идват гости за обяд.

Флора излезе от гостната на госпожа Кепел, чудейки се защо тази жена би искала да харчи пари и време за нея. Беше дошла с идеята, че ще бъде нещо като гувернантка. Сега нямаше ясна представа каква е ролята ѝ в този дом.

Но от малкото, което бе видяла, вече беше осъзнала, че това не е обикновен дом, а Алис Кепел не е обикновена жена.

Флора прие поканата на Нани за обяд и яде с мадмоазел и Соня в детската стая. Соня не спираше да бърбори, доволна, че има нова слушателка.

— Мадмоазел казва, че може да ме научите да рисувам? И за цветята.

— Да, бих се радвала, стига да намерим време.

— Моля намерете време — прошепна Соня, докато мадмоазел носеше пудинга от масата на колела. — Мразя мадмоазел и уроците.

— Ще направя всичко възможно — отвърна също шепнешком Флора.

— Имате ли сестра, госпожице Макникъл?

— Да, имам.

— Харесвате ли я?

— Много. Всъщност я обичам.

— Дори Нани казва, че Вайълет е малко нахална. И не е много мила с мен.

— Някои сестри са такива, но все пак вътрешно те обичат.

Соня отвори уста да направи още някакъв коментар, но явно размисли, докато мадмоазел се връщаше на масата.

— Ще се постарая да обичам сестра си повече — заяви сериозно.

След обяда Нани отведе Соня да се измие и срещи, преди да отиде на урок по танци, така че Флора се прибра в стаята си да чете.

След това почувства нужда от малко чист въздух, така че взе Пантера и слезе долу, за да потърси начин да излязат.

Тъкмо отвори една врата в задния коридор на партера, чиито стълби подсказваха, че води до някакъв двор, когато господин Ролф, икономът, я хвана за ръката.

— Къде отивате, госпожице Макникъл?

Флора обясни мисията си на господин Ролф, който ставаше все по-нервен, хвърляйки поглед постоянно към часовника на близката маса.

— Ще извикам Пеги да вземе котенцето и да ви го върне, след като си свърши работата навън.

— Щеше ми се и аз да изляза малко на чист въздух.

— В момента не е възможно. Госпожа Кепел очаква гост за чай всеки момент. — Господин Ролф извика Пеги, която се появи след секунди и взе Пантера от ръцете на Флора.

— Не се притеснявайте, госпожице, аз ще се погрижа за него. Много обичам котки.

Прислужницата си тръгна, а господин Ролф изпрати Флора обратно до главното стълбище, като постоянно поглеждаше към входната врата. Докато Флора се качваше, чу отвън да спира карета.

— Той е тук, Джонсън. Отвори вратата, ако обичаш — каза господин Ролф на лакея, който скочи да изпълни заповедта.

На Флора ѝ се щеше да остане и да види кой е този специален гост, но не смееше да наруши заповедите на иконома, така че се качи бързо нагоре по стълбите, минавайки покрай гостната на госпожа Кепел, от която се носеше силен аромат на цветя. Вече на сигурно място на горния етаж, тя занаднича над парапета и чу мъжки глас и тежки стъпки, вървящи нагоре по стълбите. Който и да беше, мъжът кашляше дълбоко и гърлено и от него се носеше силна миризма на дим от пури. Тя се наведе напред в опит да види мъжа, но усети нечия ръка на рамото си да я дърпа назад.

— По-добре е, госпожице Макникъл, да не шпионираме никого в тази къща — каза Нани и я погледна леко насмешливо.

На долния етаж се затвори врата и стъпките заглъхнаха зад нея.

— Госпожа Кепел никога не бива да бъде притеснявана, докато забавлява гости следобед. Разбирате ли?

— Да, Нани.

Изчервена от срам, Флора отново се скри в спалнята си.

16.

Две седмици по-късно Флора си пое дъх, докато Барни, личната прислужница на самата госпожа Кепел, стягаше корсета ѝ. Помисли си, че ребрата ѝ може да се счупят под натиска.

— Ето, готово е.

— Но аз не мога да дишам...

— Не, никоя от вас, дамите, не може, но вижте — посочи Барни в огледалото. — Вече имате талия. Ще свикнете, госпожице Макникъл, като всички други дами. След известно време ще се отпусне. Сега просто е ново за вас.

— Едва се движа... — промърмори Флора, а Барни събра леденосинята коприна и я накара да стъпи в средата ѝ.

— Госпожа Кепел е права, че този цвят ще ви отива. Тя е права за всичко, ако трябва да сме честни — каза Барни одобрително, закопчавайки малките перлени копчета на гърба на роклята.

— Така е — съгласи се охотно Флора.

Ако тя беше Пепеляшка, то госпожа Кепел несъмнено беше феята кръстница от „Портман Скуеър“ 30. От кухненската прислужница до добре облечените гости, които идваха на вечеря на долните етажи почти всяка нощ, всички я обожаваха. Тя сякаш носеше със себе си почти магическа аура на спокойствие. Никога не ѝ се налагаше да повишава глас, за да получи каквото иска; обикновено и една дума стигаше.

— Тя е като кралица — отбеляза Флора пред Нани един ден предната седмица, след като се върна с премрежени очи от първото си пазаруване с госпожа Кепел и момичетата. Бяха посетили магазина за играчки на Морел, където персоналът изпълняваше с поклон всяка нейна молба.

Нани, обикновено толкова сериозна, избухна в смях, виждайки изражението на Флора.

— Такава си е, госпожице Макникъл, няма съмнение!

Флора започна да научава ритъма на къщата и характерите на хората, които доминираха в нея. Също като самата госпожа Кепел,

хората от персонала бяха общо взето приятни и явно смятаха за висока чест да бъдат част от домакинството на семейство Кепел. Господин Ролф и госпожа Стейси, готвачката, стояха начело, докато госпожица Дрейпър, икономката и Барни бяха в привилегированата позиция да приготвят госпожа Кепел и личната ѝ гостна за посрещане на гости, което означаваше часове подреждане на цветя, чистене, обличане и гримиране.

Флора не бе видяла много от съпруга на госпожа Кепел, господин Джордж, както го наричаше персонала — гигантски мъж с мило лице и тих глас — но го бе харесала. Всяка нощ Соня отиваше в дневната на баща си и се свиваше на коляното му, а той ѝ четеше приключенски истории, които тя после преразказваше на Флора.

През последните две седмици тя бе прекарала повечето време на етажа с детските стаи, опитвайки се да помага на Нани и мадмоазел, понеже нямаше какво друго да прави. Вечер тя и децата си печеха питки на огъня в дневната детска стая, а Флора им разказваше истории за детството си в Естуейт. Вайълет се правеше на незаинтересована, навела глава над една тетрадка, в която не пишеше толкова често, колкото гризеше края на молива си, но Флора знаеше, че слуша.

— Сама си карала фойтона си с пони? — поиска потвърждение, след като Флора им разказа за Майла.

— Да.

— Без кочияш? Нито бавачка или прислужница?

— Точно така.

— О, как мечтая за такава свобода! — въздъхна Вайълет и се върна към тетрадката си.

Поне, помисли си Флора, връщайки се в настоящето, вече притежаваше достатъчно дрехи, за да облече цяла дворцова свита, и се надяваше госпожа Кепел да ѝ позволи да се разхожда в парка и евентуално по-надалече в Лондон. След толкова време, прекарано вътре, не само Пантера се чувстваше като животно в клетка.

— Мога ли да ви направя прическата, госпожице Макникъл?

— Благодаря. — Флора седна пред огледалото на тоалетката и Барни започна да реши дългата ѝ гъста коса със сребърна четка.

Макар почти всичко в домакинството вече да беше общо взето ясно на Флора, оставаше една мистерия: самоличността на следобедния гост на госпожа Кепел. Флора винаги знаеше кога се

очаква да пристигне, защото цялата къща се изпълваше с осезаемо напрежение. Първият знак за пристигането на госта бяха Мейбъл и Кейти, шумно полиращи месинговите перила на стълбите, точно когато Флора се будеше в седем сутринта. Започваха от последния етаж на къщата и продължаваха надолу. По обяд пристигаше цветарят, за да напълни дневната с уханни рози, а след обяд Барни се скриваше в будоара на госпожа Кепел, за да подготви господарката си за пристигането му.

Щом гостът си заминеше в огромната си карета, чийто покрив Флора бе видяла от прозореца на спалнята си, персоналът сякаш колективно въздъхваше от облекчение и нещата се връщаха към нормалното си положение. На Флора ѝ се щеше да попита някое от момичетата с кого се срещат зад затворените врати на гостната, но смяташе, че е неучтиво да си пъха носа.

— Готово, госпожице Флора. Харесва ли ви? — Барни отстъпи, за да огледа творението си.

Флора огледа вдигнатата нагоре прическа, която Барни бе постигнала, но се съмняваше, че гребените ще стигнат да задържат косата ѝ за повече от няколко минути. Беше изненадана, въпреки желанието си, колко по-добре изглежда с хубави дрехи и прибрана коса.

— Изглеждам... различно.

— Бих казала, че изглеждате красива, госпожице — каза Барни с усмивка. — Мисля, че сте готова да слезете. Госпожа Кепел иска да ви види в гостната си.

Флора се изправи, но турниюрът на гърба на роклята ѝ и стегнатия корсет около гърдите ѝ я забавиха на път към вратата.

— Благодаря, Барни — успя да каже и излезе на площадката, точно когато Нани водеше Соня надолу по стълбите.

— Върх боже!

Това беше новият любим израз на Соня, който дочула от Мейбъл, камериерката, когато от кофата за въглища изпълзял огромен черен паяк.

— Изглеждаш много хубава, Флора! Едва те познах.

— Благодаря — каза с усмивка и направи непохватен реверанс на Соня.

— Къде отиваш?

— Майка ти организира сбирка в дневната и ме покани.

— О, това значи, че много дами ще стоят там, ще пият чай и ще ядат кексчета, нали така, Нани?

— Точно така, скъпа.

— Ще бъде много скучно, Флора. Защо не дойдеш с нас в парка, да слушаме латерната, да галим маймунката и да ядем сладолед?

— Ще ми се да можех — прошепна Флора в ухото на Соня, преди да тръгне към гостната на госпожа Кепел.

Лицето на госпожа Кепел излъчваше удовлетворение при появата на Флора.

— Мила моя, изглеждаш като истинска изтънчена млада дама. Ела да се запознаеш с гостите, които съм поканила да те видят. — С госпожа Кепел се хванаха под ръка и тръгнаха заедно надолу по стълбите. — Имам и една изненада за теб. Сестра ти също ще дойде.

— Аурелия? Колко прекрасно! Дори не знаех, че се е върнала в Лондон.

— Предполагам, че може би ѝ е омръзнало да седи в Кент и да чака нещо, което така и не се случва. — Госпожа Кепел сниши глас, когато стигнаха до дневната. — Макар че настоя да доведе доста скучната си приятелка госпожица Елизабет Вон. Чувам, че се е сгодила за производител на чай, ако можеш да си представиш, и скоро след като се омъжи, ще замине за Цейлон. Не смяташ ли, че е скучна, Флора?

— Аз... не я познавам достатъчно добре, за да преценя характера ѝ, но винаги ми е изглеждала много мила.

— Толкова си дискретна. Това ще ти свърши добра работа в Лондон — отвърна одобрително госпожа Кепел, точно когато часовникът удари три часа и отпред спря карета. — А сега да покажем на сестра ти — и на Лондон — точно как си разцъфтяла.

* * *

— Флора! Това наистина ли си ти? — възкликна Аурелия, след като влезе в дневната и я прегърна. — Изглеждаш... прекрасно! И тази рокля... — Тя огледа скъпата дантела по яката и ръкавите и сложната бродерия по полите. — Направо е прелестна. — Наведе се по-близо и

прошепна в ухото на Флора. — Изглежда вече и ти си имаш спонсор, скъпа. И то самата госпожа Кепел; тя е една от най-влиятелните жени в Лондон.

След като поздрави радостната Елизабет, която самодоволно носеше на показ доста големия си годежен пръстен със сапфир, Флора отведе Аурелия встрани, за да поговорят насаме.

— Госпожа Кепел наистина е много мила с мен — каза тя и посочи една кушетка. — Да седнем ли? Искам да чуя всичко за лятото ти.

— Тогава по-добре да остана за вечеря, че и за закуска утре — въздъхна Аурелия не особено весело. Пристигаха други жени и сестрите гледаха как госпожа Кепел поздравява всяка от тях с топлота и внимание. — Ако можеше само мама да ни види сега: двете ѝ момичета сред каймака на лондонското общество. Мисля, че много би се гордяла.

— Е, като изключим едно пазаруване, това е първият ми ден сред обществото. Госпожа Кепел не искаше да ме виждат, преди да са готови новите ми дрехи.

— Не се учудвам. Госпожа Кепел организира най-елегантните събирания в Лондон.

— Трябва да призная, че съм доста объркана от това развитие на нещата. Мислех, че идвам тук да обучавам дъщерите ѝ, но госпожа Кепел явно има други идеи.

— Ако е решила да се заеме с представянето ти в обществото, не би могла да имаш по-добър покровител. Макар че, трябва да знаеш, има някои несъгласни и някои врати, които са затворени за нея, и съм убедена, че щом живееш под нейния покрив, вече знаеш за...

— Флора, мило момиче! — Леля Шарлот се появи пред тях и Флора стана, опитвайки се да направи лек уважителен поклон, но новите ѝ стегнати дрехи ѝ попречиха.

— Как си, лельо Шарлот?

— Изтощена от сезона, разбира се. Но ти, мила моя, изглеждаш направо божествено. Лондон явно ти отива.

— Едва започвам да се уча как стоят нещата тук, лельо.

— Истинско чудо е, че госпожа Кепел е решила да те вземе под крилото си. Но от друга страна предполагам, че е разбираемо. Трябва да дойдеш да ни посетиш на „Гросвенър Скуеър“ колкото може по-

скоро. Толкова се радвам, че милата Аурелия е с мен у дома. Ще съжалявам, когато си тръгне, за да се прибере у дома при милата ви майка и баща. А сега, ако ме извините, трябва да говоря с лейди Алингтън за малката ни благотворителна организация за сираците.

— Връщаш се в Шотландия? — Флора се обърна към сестра си.

— Да — очите на Аурелия изведнъж потъмняха.

— Но нямаше ли десетки млади мъже, отчаяно молеци за ръката ти?

— Имаше, да, но се боя, че ги отхвърлих и вече всички са насочили вниманието си другаде. Бъркширският виконт е сгоден за моя приятелка. Обявиха го в „Таймс“ по-рано тази седмица.

— Значи наистина не си се влюбила в никого?

— О, да, влюбих се, но точно това беше проблемът. И, бих казала, още е.

— Какво имаш предвид? — Флора реши, с внезапно лошо чувство, че вече знае.

— Ами, когато получих покана да отседна у семейство Вон в Хай Уийлд, си мислех, че... че Арчи ще ми предложи. Той ходи на лов с татко през юли и знаех, че... са обсъдили някои неща. Затова отказах другите предложения, които бях получила, защото предположих, че ме е поканил в Кент, за да ми предложи брак. Но макар да живяхме под един покрив цял месец, имах чувството, че прави всичко възможно да ме отбягва. Всъщност рядко го виждах, освен когато се хранехме. Ох... — Аурелия прехапа устна и на очите ѝ избиха сълзи — Флора, толкова го обичам.

Флора слушаше, а предателското ѝ сърце се изпълни със спонтанно облекчение, но и с гризачо чувство за вина, че е допринесла за нещастията на сестра си.

— Ами... може би просто е чакал подходящ момент.

— Мила Флора, много е мило от твоя страна, че се опитваш да ме утешиш, но имаше предостатъчно възможности, ако искаше да се възползва от тях. Майка му постоянно го окуражаваше да ме води на разходки из градините, които действително са най-красивите, които някога съм виждала. Не говореше за нищо друго, освен как се кани да засади всякакви екзотични растения, за които никога не бях чувала! След това се връщаме в къщата и той изчезваше в любимата си

оранжерия, и... — Аурелия отново прехапа устна. — Накрая реших, че трябва да се върна в Лондон.

— Може би ще осъзнае, че му липсваш, и ще те последва тук — предположи с равен тон Флора. Писмото на Арчи до нея най-накрая придоби ужасен смисъл.

— Не. Не мога повече да се възползвам от щедростта на леля Шарлот, така че трябва да се прибера у дома.

— О, Аурелия, толкова съжалявам. Може би Арчи просто не е от типа мъже, които искат да се женят.

— Не е в това въпросът. Една от причините татко да продаде Естует Хол беше да ми осигури достатъчно голяма зестра, за да помогне на семейство Вон да поддържат Хай Уийлд, който щеше да стане моят семеен дом. Знаеш, че лейди Вон и мама са близки приятелки от детинство. — Аурелия сниши глас още повече, защото Елизабет стоеше само на няколко метра от тях. — Двете са го планирали, а татко го е обсъдил с Арчи в Шотландия.

— Разбирам. — И наистина разбираше съвсем ясно.

— Нямам никакъв избор, освен да се върна обратно в Шотландия. Доста иронично, не мислиш ли? — Аурелия се усмихна неомощно на сестра си. — Аз се връщам у дома като провал, а ти оставаш тук, в Лондон, под покровителството на госпожа Кепел. Не че не се радвам за теб, разбира се, скъпа.

— Аурелия, повярвай ми, бях съкрушена, когато мама ми каза, че ще трябва да напуснем Естует. Знаеш колко го обичах. Липсва ми толкова много — бих дала всичко, за да се върна там.

— Знам, скъпа сестро — каза Аурелия и хвана ръката на Флора. — Извини ме, че изглеждам толкова отчаяна, но ако не мога да говоря с теб за това, с кого бих могла да говоря?

— Но ако има споразумение между него и татко, Арчи ще трябва да го изпълни, нали така? — намръщи се Флора.

— А аз съм напълно сигурна, че дори да го направи, вече няма да искам да се омъжа за него. В началото на сезона ми обръщаше толкова много внимание, а когато пристигнах в Кент беше съвсем разсеян. Усещам, че някоя друга е откраднала сърцето му. Но нямам никаква идея коя би могла да бъде. — Аурелия въздъхна дълбоко и на Флора й се прищя подът да се отвори и да погълне нея и двуличното й сърце, че и Арчи Вон заедно с тях.

— Но сега, скъпа, нека не говорим повече за моите проблеми. Разкажи ми всичко за живота у семейство Кепел.

Флора се постара да разкаже на Аурелия за Вайълет и Соня и за дневните си занимания, но предателството, на което бе станала невинна, но самоволна съучастничка, изпълваше мислите ѝ. Зарадва се, когато госпожа Кепел дойде и пожела да я представи на приятелките си.

— Всички отчаяно искат да се запознаят с най-новата и най-красива млада членка на домакинството ни.

Госпожа Кепел се усмихна, хвана Флора под ръка и я поведе из стаята, показвайки я на всички като някакъв личен трофей. И действително, много от дамите сякаш бяха много възбудени от срещата с нея. От време на време поглеждаше към Аурелия, която седеше обезсърчена на кушетката и се опитваше да води разговор с някаква старица, облечена в черно, която като че ли също нямаше никакви приятели.

Най-накрая, когато гостите започнаха да си тръгват, Флора се освободи от графиня Торби, която ѝ отправи покана за следващото си соаре.

— Нели Мелба ще пее за нас. Току-що се върна от турнето си в Австралия, скъпа, и ще дойде направо в Кенууд Хаус — похвали се графинята пред кръга обожателки около Флора.

Аурелия дойде да я целуне за довиждане.

— Кога заминаваш за Шотландия?

— В края на тази седмица. Колкото по-скоро, толкова по-добре, така смятам — отвърна Аурелия. — Лондон не приема провалите.

— Ще дойдеш ли да ме посетиш тук, преди да си тръгнеш?

— Разбира се, и моля те, не се притеснявай за мен. Може би ще срещна някой шотландски земевладелец горе в планините и ще стана господарка на красиво имение там. — Аурелия се усмихна немощно. — Време е да забравя всичко за Арчи Вон. Сбогом, скъпа сестро.

След като всички си тръгнаха, а Мейбъл и лакеят отнесоха чашите за чай и чиниите с недокоснати сладкиши, госпожа Кепел посочи на Флора да седне на стола срещу нейния до огнището.

— Е, Флора, първата ти поява в лондонското общество пожъна пълен успех! Мисля, че ще се окажеш доста заета в идните седмици.

Получи толкова много покани. Всички ми казаха, че те намират за очарователна.

— Благодаря ви. Не бива обаче да пренебрегвам задълженията си към дъщерите ви.

— Мило момиче, не виждаш ли, че това беше просто претекст, който дадох на теб и майка ти, за да те доведе да живееш под моя покрив? Разбира се, тъй като никога не те бях срещала, не бях сигурна дали ще си достатъчно... представителна, затова исках да имам и резервно място за теб. Но ти пристигна — толкова елегантна, културна и очарователна! След този следобед, една доста по-пищна вечеря по-късно тази седмица, и малко по-интимно чаено парти скоро след това, вече няма да има дом в Лондон, който да не иска да бъде удостоен с присъствието ти. Ще бъдеш най-голямата новина в града!

Флора погледна в пълно недоумение тази невероятна жена.

— Госпожо Кепел, не мога дори да си представя защо, който и да било в Лондон би искал да ме покани в дома си. В крайна сметка дори не бях представена в двора.

— Не виждаш ли, че това те прави още по-интересна?

— Ако трябва да съм честна, не — призна Флора. — Моля ви, не ме мислете за неблагодарна, но след като приех съдбата си, всичко да се промени изведнъж без видима причина е малко... странно.

— Мила моя, напълно те разбирам. Един ден всичко ще бъде обяснено, но не мисля, че имам правото да го обясня аз. Засега те моля само да ми имаш доверие. Няма да те насоча в грешна посока. И макар да няма как да го знаеш, между нас има много прилики. Искам да ти помогна, докато мога.

Флора, все още не разбирайки нищо, можеше само да се съгласи.

Тази нощ си легна внимателно, облекчена от свалянето на твърдия корсет. Погледна надолу към ребрата си, преброи малките синини, които се бяха появили, и се зачуди как жените от дневната на госпожа Кепел можеха да понасят тази болка всеки ден от живота си.

Премести Пантера, който се опита да се качи на гърдите ѝ, и започна да го гали.

— Мисля, че заслужавам тази болка за това, което направих. Освен ако Арчи не е излъгал и двете ни и не е ужасният човек, за каквото го смятах някога. Мога само да се надявам, че бях права, когато казах на Аурелия, че просто не е от типа мъже, които искат брак

— обясни Флора на котарака, докато чешеше меките му ушички. — А що се отнася до днешните събития, признавам, че се чувствам като Алиса, когато падна в заешката дупка, което май прави теб Чеширския котарак. Въпросът е, Пантера, скъпи, защо, за бога, сме в тази къща?

В отговор Пантера само замърка доволно.

17.

— Госпожице Флора, трябва веднага да слезете долу в гостната на госпожа Кепел.

— Защо?

— Имате посетител.

— Наистина ли? Сестра ми ли е?

— Не, някакъв господин.

— Как се казва?

— Простете, госпожице Флора, но не знам.

Флора последва Пеги по стълбите, повдигайки тежките си вълнени поли, за да не се спъне в тях. Откри госпожа Кепел да стои край огъня с Арчи Вон.

— Флора, скъпа, не е ли много мило от страна на лорд Вон да ни посети, за да попита дали си щастлива в новия си дом? Опитах се да го уверя, че не те държа в мазето и не те храня с вода и умрели мишки, но той настоя да го докажа. И ето я и нея, лорд Вон.

Флора можеше да се сети за много прилагателни, с които да опише причината за присъствието на Арчи тук, но „много мило“ не беше сред тях.

— Здравейте, госпожице Макникъл.

— Здравейте, лорд Вон.

— Изглеждате много... добре.

— В добро здраве съм, благодаря. А вие?

— Да, възстанових се от настинката си.

Флора отказа да го погледне в очите и госпожа Кепел, като същинска фея кръстница, каквато си беше, наруши падналото мълчание.

— Ще пийнеш ли малко шери, Флора? Убедена съм, че ще се пребори с всякакви настинки.

— Благодаря ви — Флора прие чашата и тримата вдигнаха тост, неясно за какво.

— Госпожо Кепел, виждам, че сте увеличили колекцията си от яйца на Фаберже. Това е прекрасен екземпляр — каза учтиво Арчи и

кимна към едно малко яйце, инкрустирано със скъпоценни камъни, което стоеше на масата.

— Колко мило от ваша страна да го забележите, лорд Вон — отвърна госпожа Кепел. — А сега моля да ме извините, но трябва да говоря с госпожа Стейси за менюто за утрешната вечеря, а цветарят ще дойде всеки момент. Моля, предайте поздравите ми на милата си майка.

— Разбира се, госпожо Кепел.

Госпожа Кепел напусна стаята, но не преди да хвърли многозначителен поглед на Флора.

Двамата стояха в пълна тишина, Флора гледаше навсякъде другаде, само не и към него, но усещаше погледа му върху себе си.

Накрая агонията от корсета и новите обувки я принуди да се предаде.

— Защо не седнем? — Тя почти се свлече в един стол край огъня и посочи на Арчи да седне срещу нея. Отпи от затоплящото се шери и зачака той да заговори.

— Простете ми, госпожице Макникъл... мога ли да ви наричам Флора.

— Не. Не можете.

Арчи преглътна тежко.

— Не... трябва да обясня... вие не разбирате.

— Грешите. Видях сестра си едва вчера. Разбирам всичко.

— Ясно. Мога ли да попитам какво ви е казала?

— Че вие и баща ми сте се разбрали Естуейт Хол да бъде продаден, за да осигури на Аурелия зестра, която да плати за необходимата поддръжка на Хай Уийлд, след като се ожените за нея.

Арчи отмести поглед от нея.

— Да, това е точно описание на ситуацията.

— Като изключим факта, лорд Вон, че според сестра ми, макар да сте имали много възможности да ѝ предложите в Хай Уийлд, още не сте го направили. А Аурелия, след като е отказала множество добри предложения, сега се оказва без друга алтернатива, освен да отиде в дома на родителите ни в планините на Шотландия. Преместването им се наложи единствено поради факта че Естуейт Хол беше продаден, за да осигури вашето общо бъдеще с Аурелия.

— Да — отвърна Арчи след дълга пауза.

— Тогава, лорд Вон, моля да ми обясните какво правите в гостната на госпожа Кепел с мен, когато би трябвало да побързате да спрете сестра ми, преди да се върне у дома при бъдещето на самота и изолация, на което сте я обрекли?

— Господи, Флора! Думите ви могат да убият човек от двадесет крачки! Хрумвало ли ви е да ги запишете на хартия?

— Не съм в настроение за шеги, лорд Вон. И моля престанете да ме наричате Флора.

— Виждам това, също както виждам колко хубаво сте облечена и колко прекрасно изглеждате...

— Достатъчно! — Флора се изправи, трепереща от гняв. — Ще ми кажете ли защо ви трябваше да си играете, както Пантера би си играл с някоя мишка, с мен и сестра ми? И защо, отгоре на това, измавихте баща ми, така че да продаде дома, който принадлежи на семейството ни от пет поколения?

— Не се ли сещате?

— Изпитвам известни трудности, лорд Вон.

— Позволете ми тогава да ви кажа нещо, което не знаете. — Арчи се изправи и закрачи из стаята, спирайки само за да си налее още шери от гарафата. — Когато за пръв път видях сестра ви в Естуейт Хол, реших, че няма особено значение за кого точно ще се ожения, след всички възможни невесты, които моята майка ми представи. Знам, че сте добре запозната с репутацията ми и не я отричам. Ухажвал съм много жени през годините. В своя защита ще кажа, че не го правех заради егото си, а от отчаяна нужда да намеря партньорка, която да плени сърцето ми. Може би си мислите, госпожице Макникъл, като много други жени, че мъжете нямат романтични идеи за любовта като вас. Но ви уверявам, че поне в моя случай грешите. Аз също чета Дикенс, Остин и Флобер... и ми се щеше да открия любовта.

Флора, която се взираше в огъня, отпи последната си глътка шери и не проговори.

— Когато се запознах със сестра ви, ако трябва да съм честен, вече бях изгубил надежда да срещна такава жена. А на мама, както можете да си представите, много ѝ харесваше идеята да се сгодя за Аурелия — дъщерята на най-старата ѝ приятелка. Тя вече бе обсъждала идеята с майка ви, която се бе съгласила да говори с баща ви за евентуална продажба на Естуейт. Може би знаете, че тя винаги е

мразела къщата, виждайки я като наказание за... стари прегрешения. Смятам, че мисълта да има извинение да посещава дъщеря си и най-старата си приятелка в Кент, когато пожелае, и да остане колкото дълго ѝ се иска, е компенсирала неудобството от преместването в Шотландия, място, което е знаела добре, че баща ви обича.

— Какви „прегрешения“? — изстреля Флора. — Решил сте да обиждате и майка ми, така ли?

— Простете ми, Флора, просто се опитвам да обясня как се стигна до сегашното положение. Моля, позволете ми да продължа.

Флора отново се загледа в огъня и леко сви рамене в знак на съгласие.

— Ще бъда откровен — харесах сестра ви, когато я видях в Лондон. Стори ми се мила и хубава и реших, че поне ще мога да понеса да живея с нея. Така че по време на лова се разбрах с баща ви да ѝ предложа брак, а Естуейт Хол да бъде продаден.

— Тогава защо, за бога, дойдохте да ме посетите по обратния път?

— Истината е, че просто... не знам. — Арчи се вгледа в нея. — Мога да кажа само — осъзнавайки, че не е достатъчно — че нещо у мен ме накара да го направя, Флора: малкото момиченце, което бях замерял с киселици и което после за малко не убих, докато яздех към Естуейт Хол. Но което никога не ме „изпорти“, както би направило всяко друго момиче. А сега, вече пораснала, толкова умна, безстрашна и горда, със сила в душата си, каквато никога преди не бях виждал у жена. И, да, също и красива. Простете ми, Флора, все пак и аз съм мъж.

— Прав сте. Това не е добър отговор — каза накрая Флора.

— Вие ме запленихте — продължи Арчи. — Толкова много, че дойдох да ви видя, въпреки уговорката, която бях направил с баща ви само ден по-рано. И всичко, което си бях представял, когато мислех каква жена бих искал за съпруга, се разкри пред мен в дните, които прекарахме заедно. И осъзнах, че всичко, което бях търсил, през цялото време е било под носа ми.

Флора не смееше да диша; просто продължи да се концентрира върху пламъците, които така леко танцуваха в огнището, в контраст с тежкия му поглед върху нея.

— Така че си тръгнах от Естуйейт и ви казах, че има ситуация, с която трябва да се справя. Но тогава плановете вече бяха задействани и Аурелия пристигна в Хай Уийлд няколко дни по-късно. Направих всичко възможно да я избягвам, но виждах, че и тя, и семейството ми са разочаровани и ядосани. Въпреки това удържах и успях да не ѝ предложа брак, и накрая тя си тръгна. Видях колко е нещастна, но не мога да променя решението си, нито желанията на сърцето си. Защото вие сте тази, която обичам.

Арчи седна тежко на кушетката. В гостната се възцари тишина.

— Няма ли да отговорите на обяснението ми, госпожице Макникъл? — замоли я Арчи.

Флора най-накрая вдигна очи към него и се изправи.

— Да, ще отговоря. И отговорът ми е този: вие казвате, че всичко, което сте направили, е било за мен. Това не е вярно. Всичко, което сте направили, е било за вас самия. Поради някаква странна причина вие вярвате, че аз държа ключа към щастието ви. И в търсене на това щастие причинихте продажбата на семейния ни дом, който, трябва да ви напомня, обичах, и принудихте родителите ми да живеят в изгнание в Шотландия. Но по-важното е, че унижихте сестра ми пред лондонското общество и разбихте сърцето ѝ. Питам ви, лорд Вон, как може което и да е от тези неща да е направено заради *мен*?

Гневът ѝ се събуди и тя закрочи из стаята.

— Не виждате ли какво направихте? Преследвайки собствените си егоистични желания, унищожихте семейството ми!

— Но не е ли търсенето на любовта често егоистично? Мислех... че може да отвърнете на чувствата ми.

— Грешите, но дори да беше така, никога не бих поставила собствените си чувства над нуждите на онези, които обичам.

— Значи сте човекът, който вярвах, че сте — прошепна сякаш на себе си Арчи. — И, разбира се, Флора — въздъхна тежко той, — вие сте права. Какво предлагате да направим?

— Първо, няма никакво „ние“ — отвърна вече уморена Флора. — И никога не може да има. Но ако наистина искате да докажете, че ме обичате, и да възстановите поне малко от честта си, ще отидете веднага при Аурелия и ще ѝ отправите много закъснялото си предложение за брак. Освен това ще я убедите, че я обичате.

— Това ли искате да направя?

— Да.

— И не можете да признаете, че изпитвате каквито и да било чувства към мен?

— Не.

Арчи вдигна очи, за да погледне в очите на Флора, но не видя в тях нищо, освен гняв.

— Така да бъде — каза тихо. — Ако това е желанието ви, ще го изпълня.

— Това е желанието ми.

— Тогава ще се сбогувам с вас и ще ви пожелаю късмет в бъдещето.

— И аз на вас.

Флора загледа как излиза от гостната.

— И аз те обичам — прошепна съкрушена на празната стая, докато каретата му заминаваше от входната врата.

18.

За щастие плановете на госпожа Кепел да я представи в лондонското общество не позволяваха на Флора да мисли много за факта, че доброволно бе отпратила Арчи обратно в ръцете на сестра си.

Следващата нощ кампанията на госпожа Кепел наистина се развихри. Флора, пременена в рокля от кобалтово син сатен, с взети назаем сапфири около врата си, бе представена като почетната гостенка на официална вечеря. Над питиетата в гостната след това около нея се събра море от лица, възхищаващи се на достойнството и красотата ѝ и хвалеци госпожа Кепел, че я е довела в Лондон.

— Струва ми се честно и тя да получи свой дебют. Просто правя всичко възможно да ѝ го осигуря. — Госпожа Кепел се усмихна на гостите си. Флора им беше представена в такъв вихър от имена и титли, че главата ѝ се завъртя от усилието да ги запомни всички — „Моля, запознай се с лейди Еди-коя-си и лорд Някой си от Някъде си“ — така че с облекчение разпозна графиня Торби от следобедния чай преди няколко дни. И, разбира се, семейство Арлингтън от другата страна на площада, чиито деца си играеха със Соня и Вайълет.

Вечерята се състоя във великолепна трапезария на същия етаж като дневната. Флора се радваше, че седи отляво на Джордж Кепел. Той се обърна към нея с усмивка под спретнатия си накъдрен мустак.

— Госпожице Макникъл, Флора, за мен е такова удоволствие да седите до мен тази вечер — каза той, опитвайки се да успокои нервите ѝ, като налее рубиненочервено вино в чашата ѝ. — Макар за вас сигурно да е голям шок да се преместите да живеете в град след красотата на лейклендския си дом, се надявам да намерите тук много стимули за страстта си към ботаниката и изкуството. Многото галерии в града могат да ви научат на повече от която и да било книга. Трябва да се опитате да привлечете и нашите дъщери да развият такива интереси.

— Ще направя всичко възможно. — Флора слушаше само с половин ухо господин Джордж, защото лейди Арлингтън от другата

страна обясняваше, че „момичето на Вон си е намерило подходящ обожател. А за онзи техен син има слухове...“.

— Флора? Добре ли сте? Пребледняла сте. — Гласът на господин Джордж привлече обратно вниманието ѝ.

— Извинете ме, господине, явно съм се изтощила през деня.

— Разбира се, мила моя. Надявам се Вайълет да не ви е проглушила ушите с поредната си идея за поема.

— Тя има силен характер — каза предпазливо Флора. — Това заслужава възхищение.

От другата ѝ страна се чу смях. Изпъкналите очи на лейди Сара Уилсъм светеха развеселени.

— Милата Алис спомена колко сте дипломатична, госпожице Макникъл.

Чувстваше се неудобно в тези язвителни лондонски разговори.

— Казвам само това, което виждам, лейди Сара. Как ви се струва гъшият дроб?

Имаше десет ястия — с поне седем повече от необходимото, според Флора. Беше гризнала от гарнитурата около месото, шокирана от броя на животните, които госпожа Стейси трябва да е опекла, задушила или сварила в този ден.

Когато господин Джордж най-сетне отведе мъжете да пият бренди и да пушат пури, Флора последва жените в дневната, където тихо отпиваше от кафето си, докато те си разменяха безсмислени клюки, най-вече за разни жени, видени в града с мъже, които не са им съпрузи. Тя слушаше със смесица от интерес и ужас. Може би беше просто наивна, но досега бе смятала брака за свещен.

— Е, избрала ли си някой млад мъж за Флора? — лейди Арлингтън попита госпожа Кепел.

— Може би Флора има свои собствени идеи — отвърна покровителката ѝ, хвърляйки пронизателен поглед към Флора.

— О, и кой е късметлията?

— Аз... господи, та аз току-що пристигнах в Лондон — отговори дипломатично Флора.

— Е, сигурна съм, че няма да мине много време преди някой да те вземе, щом имаш покровителството на госпожа Кепел. Има много зимни балове, на които ще можеш да се огледаш за кандидати. Макар повечето свестни момчета вече да са заети.

След принудителното заминаване на Арчи от живота ѝ вчера, Флора бе щастлива да се върне към първоначалния си план и да прекара остатъка от дните си сама.

След като всички си тръгнаха, госпожа Кепел я целуна по двете бузи.

— Лека нощ, мила моя, и бих искала да кажа, че се справи прекрасно. Гордея се с теб тази вечер. Виждаш ли, Джордж, бях права за нея — обърна се към съпруга си, докато той я извеждаше от стаята.

— Беше права, скъпа, но кога изобщо си грешала? — чу го да казва Флора, докато се качваха по стълбите.

* * *

Флора бе помолила мадмоазел и госпожа Кепел за позволение да заведе Соня в Кю Гардънс през деня. Господин Ролф вече бе уредил да ги закарат там с моторната кола и Флора трепереше от вълнение при мисълта да бъде заобиколена от природата и да изследва редки видове. Макар че сигурно щяха да ѝ напомнят за Арчи.

— Няма да му позволя да го провали — каза си твърдо.

— Съжалявам, госпожице Флора — каза Пеги, влизайки в стаята на Флора със закуската, — но госпожа Кепел иска да се присъедините към нея и госта ѝ за чай този следобед. Каза, че ще трябва да отидете в градините друг ден.

— О — Флора прехапа устна. — Знаеш ли кой е гостът?

— Скоро ще разберете, госпожице, но аз ще бъда на ваше разположение, преди да се присъедините към тях в гостната на госпожа Кепел. Ще ви чакам тук точно в три часа.

— Не се притеснявай — каза Флора на Соня, когато се видяха в детската стая и момичето изрази разочарованието си от отмененото излизане. — Сигурна съм, че мадмоазел не би възразила вместо това да излезем на разходка до парка „Сейнт Джеймс“ сутринта. Ще трябва да обещаем да говорим френски по целия път дотам и обратно — намигна ѝ Флора. — Как се чувстваш тази сутрин, Вайълет? — попита, обръщайки се към другото момиче.

— Добре, благодаря. Най-добрата ми приятелка Вита ще дойде на обяд след уроците. Днес сме само половин ден в училище.

— Разбирам.

— Ще очаквам да си тук точно в един часа, Нани — каза Вайълет.

Нани, която тъкмо влизаше в стаята, вдигна вежда на властното поведение на Вайълет.

— Трябва да ви кажа, че тази госпожица Саквил-Уест е много странна птица — прошепна Нани на Флора. — Само се радвам, че не е под моя опека. Само да ги чуете двете как разискват книгите и литературата, все едно са истински професори. Взима се много насериозно онова момиче. А Вайълет е направо обсебена от нея, не може да се отрече.

— Тогава очаквам с нетърпение да се запозная с нея.

— Е, госпожице Флора, бих казала, че по един или друг начин ви очаква интересен ден.

Разходката в парка „Сейнт Джеймс“ със Соня беше точно това, от което се нуждаеше Флора. Октомврийският ден беше ясен, макар и хладен, а листата, обагрени във всички отънъци на кехлибарено жълто, златно и червено, падаха и създаваха многоцветен килим пред тях.

— Виж — Флора посочи един покрив високо над тях на ръба на парка. — Виждаш ли как се събират врабчетата? Приготвят се да отлетят до Африка. Зимата е на път.

— Олеле, Африка! — възкликна Соня, гледайки как врабчетата си пеят едно на друго. — Това е много далече. Какво става, ако се уморят, докато прекосяват морето?

— Добър въпрос, и отговорът е, че не зная. Може би кацат да си починат на някой кораб. Виж, ето една катерица. Сигурно събира кестени за зимата. Скоро ще заспи и няма да я видим чак до пролетта.

— Ще ми се и аз да бях катерица — Соня сбърчи малкото си носле. — И аз искам да спя зимен сън.

Флора се върна у дома точно навреме за обяда в детската стая и седна на масата с персонала и децата. Вайълет почти не ѝ обърна внимание, увлечена в разговора си, воден шепнешком, с приятелката си — тъмнооко дете с бледа кожа, къса кестенява коса и слабо тяло. Ако не знаеше, че е момиче, Флора като нищо можеше да я помисли за момче. Порази я странната интимност помежду им: Вайълет

постоянно докосваше ръката на Вита и в един момент дори сложи ръката си на коляното на другото момиче.

— Нани, Вита и аз ще се оттеглим в стаята ми. Вита иска да ми прочете новите си поеми.

— Така ли иска? — промърмори Нани. — Е, гледайте да сте тук точно в три часа, когато бавачката на госпожица Вита ще дойде да я прибере. Специалният гост на майка ви идва в четири и къщата трябва да е тиха. Вие ще се присъедините към тях в четири, госпожице Флора — добави Нани и отведе Соня да си измие лицето, а Вита и Вайълет напуснаха стаята хванати под ръка след тях.

В три часа Барни влезе в стаята на Флора с рокля, преметната на ръката ѝ.

— Госпожа Кепел поиска да облечете тази рокля за чая, така че я занесох долу да я поизгледа.

Флора седна на тоалетката и остави Барни да прибере косата ѝ в подредени вместо свободни къдрици, закрепени със седефени гребени. След това, докато се подлагаше на ужасния корсет, си помисли, че въпреки очевидната щедрост на госпожа Кепел започва да се чувства като голяма кукла, която обличат когато пожелае собственичката ѝ. Не че имаше какво да направи, без да изглежда ужасно неблагодарна. Докато Барни закопчаваше роклята на сини и кремави ивици, Флора си помисли, че въпреки настояването на обществото, че мъжете искат жените им да бъдат стегнати, боядисани и украсени, тя си спомняше как изкачи Скафел в бричовите на баща си. А на Арчи сякаш изобщо не му пречеше...

— Госпожице Флора?

— Да? — Откъсна се от бляна си.

— Попитах дали не искате да укрепя обещите по-здраво. Господ да ни е на помощ, ако някоя от тях падне в чая следобед!

— Божичко, това наистина би било катастрофа — съгласи се тя, опитвайки се да потисне усмивката си.

— Ще сложа малко руж на бузите ви, за да им придам цвят, и ще сте готова да слезете, когато ви повикат. Просто седнете тихо с някоя от книгите си и госпожица Дрейпър ще дойде да ви вземе, когато са готови за вас.

— Благодаря ти.

— Късмет, госпожице.

Флора се намръщи, докато Барни излизаше от стаята, чудейки се защо ще ѝ трябва „късмет“, за да изпие чаша чай с този мистериозен гост, когото чу да пристига десет минути по-късно. За да убие времето, Флора седна на бюрото си и извади дневника си, за да продължи да записва ужасния разговор с Арчи. Дори записването му почти я докара до сълзи. Накрая на вратата се почука и се появи госпожица Дрейпър.

— Госпожа Кепел иска да се присъедините към нея в гостната сега.

— Чудесно.

Флора последва госпожица Дрейпър на долния етаж и усети напрегнатата тишина, която се възцаряваше в къщата в присъствието на специалния гост на госпожа Кепел.

— Готова ли сте? — попита я госпожица Дрейпър.

— Да.

— Много добре.

Тя вдигна ръка, за да почука на вратата на гостната, и Флора забеляза, че леко трепери.

— Влезте — чу се отвътре гласът на госпожа Кепел.

— И, за бога, не забравяйте да направите реверанс, когато ви представи — просъска госпожица Дрейпър, преди да хване дръжката и да отвори вратата.

— Флора, мила моя. — Госпожа Кепел тръгна към нея. — Днес изглеждаш прекрасно, не си ли съгласен, Бърти? — Тя хвана Флора за ръката и я заведе при един господин със сива брада, чието туловище заемаше целия двоен диван.

Флора усети как две пронизващи очи я преценяват. Госпожа Кепел я заведе толкова близо, че накрая се оказа на по-малко от метър от него. Стаята беше пълна с дим от пура и господинът продължи да пуши, докато я оглеждаше, Флора леко подскочи, когато нещо край краката на господина се размърда, и видя, че е бял фокстериер с кафяви уши, който се бе изправил при влизането ѝ и сега идваше да я поздрави.

— Здравей — усмихна се Флора на малкото кученце и инстинктивно се пресегна да го погали.

— Флора, това е най-добрият ми приятел, Бърти. Бърти, мога ли да ти представя госпожица Флора Макникъл.

Както ѝ беше казано, Флора направи дълбок — и, надяваше се, грациозен — реверанс. Докато се изправяше колкото можеше по-елегантно, осъзна, че този джентълмен ѝ е много познат. В последвалата тишина, докато очите му продължаваха да се взират в нея по най-смустващия възможен начин, Флора най-после направи връзката. И коленете ѝ омекнаха.

— Не ти ли казах, че е красавица? — наруши тишината госпожа Кепел. — Ела, Флора, седни до мен.

Тя последва госпожа Кепел и седна на кушетката, поставена срещу мъжа, който явно се наричаше „Бърти“. Флора беше благодарна, че може да седне, иначе можеше да падне от шока.

Мъжът все още не проговаряше, само продължаваше да се взира в нея.

— Ще позвъня за още чай. Сигурна съм, че всички имаме нужда от още една чаша.

Госпожа Кепел натисна звънеца от едната страна на камината и Флора видя, че дори прочутото спокойствие на покровителката ѝ е нарушено от тишината. Най-накрая Бърти вдигна отново пурата си, запали я пак и си дръпна от нея.

— Как ви се струва Лондон, госпожице Макникъл? — попита я той.

— Много ми харесва, благодаря ви... — Не довърши изречението, осъзнавайки, че не е сигурна как да се обърне към него.

— Моля, когато сме насаме, можете да ме наричате Бърти, като скъпата госпожа Джордж. Тук всички сме приятели. А ми се виждате твърде зряла, за да ме наричате „Кралчо“, както правят Вайълет и Соня. — Той се усмихна одобрително, а сините му очи излъчваха веселие, и напрежението в стаята намалю.

— Е — започна той, дръпвайки отново от пурата си, — как е милата ви майка?

— Аз... добре е, благодаря ви. Или поне така смятам, тъй като не съм я виждала, откакто замина за Шотландия.

— Спомняш ли си, Бърти, че ти казах, че родителите на Флора се преместиха от къщата си в Лейк Дистрикт горе в планините на Шотландия? — включи се госпожа Кепел.

— А, да, и много добър избор са направили! Шотландия несъмнено е любимата ми част от Британските острови. Особено

Балморал. Била ли сте в шотландските планини, госпожице Макникъл?

— Когато бях малка, отидох на гости у родителите на баща ми и си спомням, че беше много красиво. — Флора се помъчи да се успокои достатъчно, за да образува свързани изречения. Изненада я акцентът му — думите му имаха почти тевтонски тембър и го караха да звучи направо като чужденец.

Госпожица Дрейпър и лакеят пристигнаха с чая и масичка на колела, пълна със сандвичи, торти и пасти. Черна сянка се стрелна покрай краката на госпожица Дрейпър и териерът, който дотогава беше забележително спокоен, се хвърли към нея, лаейки силно. Без да мисли, Флора скочи от кушетката и вдигна на ръце съскащия котарак.

Гръмък смях се смеси с лая на кучето.

— Цезар, седни! — заповяда той и кучето се върна да седне до господаря си. — И кой е това, госпожице Макникъл?

— Това е Пантера — каза Флора, опитвайки се да успокои треперещия котарак.

— Какъв чудесен младеж — каза Бърти. — Къде го намерихте?

— Спасих го от едно езеро, когато беше малко котенце, у дома в Лейксайд.

— Флора, моля те, изведи Пантера навън — каза госпожа Кепел.

— Няма нужда да го правиш заради мен, госпожо. Обичам животните, както знаеш.

Флора послушно пушна Пантера в коридора и затвори вратата, след което седна отново. Докато госпожа Кепел наливаше чая, тя осъзна, че няма да може да го докосне от страх, че ръката ѝ ще се разтрепери толкова силно, че ще го разлее по хубавата си рокля.

— Госпожице Макникъл, струва ми се, че имате много лукава и умна съратничка в лицето на госпожа Джордж. Защото — Бърти пак пое от пурата си, усмихвайки се нежно на госпожа Кепел, — мога честно да ви кажа, че не очаквах някога да видя деня, в който...

За какъв ден ставаше дума, Флора така и не узна, защото вдишването на дима от пурата му докара ужасен пристъп на кашлица и даване. Вече зачервеното му лице стана още по-червено, направо като цвекло, и очите му се насълзиха, докато гърдите му се мъчеха да си поемат дъх. Госпожа Кепел наля чаша вода, вмъкна се до него на дивана и доближи чашата до устните му, принуждавайки го да отпие.

— Проклетата да си, жено! Не ми трябва вода, а бренди!

Той извади копринена носна кърпа от палтото си и, след като бутна водата встрани, така че се разля по полите на госпожа Кепел, шумно си издуха носа.

— Бърти, наистина ще трябва да се откажеш от пурите — скара му се госпожа Кепел, стана и отиде до гарафата на бюфета. — Знаеш, че всички лекари ти казват същото. Тези неща ще те вкарат в гроба, няма съмнение. — Тя му подаде брeндитo, което той изпи на една глътка и подаде чашата за второ.

— Глупости! От проклетото британско време е, с постоянната му влага. Помниш ли колко добре бях в Биариц?

— Бърти, знаеш, че това не е вярно. Едва последния път, когато бяхме там, ти...

— Достатъчно! — изрева той и изгълта на един дъх второто брeнди. След това погледът му отново се спря на Флора. — Виждате ли какво ми се налага да търпя, госпожице Макникъл? Държи се с мен като с дете.

— Държа се с теб като с някого, когото обичам — възрази твърдо госпожа Кепел.

Флора зачака нова експлозия, но той само кимна покорно, а госпожа Кепел седна до него и взе ръката му в своята.

— Знам, скъпа моя. Но се чувствам сякаш всички се опитват да ми развалят удоволствието тези дни.

— Всички се опитваме да си спестим болката от загубата ти.

— Стига толкова по тази тема. — Той махна с ръка към госпожа Кепел, сякаш гонеше досадна муха. — Не правя много добро първо впечатление на госпожица Макникъл. Е, разкажете ми за себе си. Какво обичате да правите?

— Обичам природата в провинцията — каза Флора първото нещо, което ѝ дойде наум. — Разбира се — добави бързо, — не познавам нищо друго и ако бях отгледана в града, може би щях да обичам повече него. Напоследък научих, че Лондон е много красиво място.

— Няма нужда да се извинявате, госпожице Макникъл. Ако съдбата беше по-милостива, и аз бих избрал провинцията. Кажете ми, яздите ли?

— Да, яздя — отвърна Флора, неспособна да се обърне към него с „Бърти“. — Макар че, признавам, не бих се справила на Ротън Роу.

Научих се да яздя по насечен терен и не съм особено изящна на седлото.

— Ах, какво хубаво време беше! — Той плесна с ръце като дете. — Като младеж нямаше нищо, което да обичам повече от ездата по шотландските поля. Какви други занимания вълнуват сърцето ви, госпожице Макникъл?

— Ще ми се да можех да ви кажа, че е поезията, или бродерията, или че мога да свиря добре на пиано, но истината е, че всичко, което обичам, е навън, на чист въздух. Животните, например...

— Напълно съм съгласен! — Той посочи с обич кучето, което махаше с опашка в краката му. — А що се отнася до изкуствата... е, в моята позиция съм длъжен да ги понасям и аплодирам. Но не можете да си представите безкрайните нощи, които съм прекарал, седейки в операта, или на разни пиеси, в които се очаква да намеря някакво духовно или психологическо значение, или на поетични рецитали, от които не разбирам и дума...

— Бърти! Отнасяш се несправедливо към себе си — намеси се госпожа Кепел. — Ти си много начетен.

— Само защото съм длъжен да бъда. Част от работата ми е — намигна на Флора.

— Обичам и да рисувам животни, макар че не успявам да запечатам хората. Изглеждат много... по-сложни. — Флора се надяваше отговорът да задоволи и двамата.

— Добре казано! — Бърти плесна огромното си бедро.

— Бърти, каретата ти чака долу. Знаеш, че имаш ангажименти тази вечер, и...

— Да, наясно съм. — Той завъртя очи към Флора в жест на безмълвна дружба. — Госпожице Макникъл, госпожа Джордж е права. Трябва да си тръгна, за да служа на страната и на кралицата.

Флора веднага се изправи и се приготви да направи още един дълбок реверанс, но той я подкани да се приближи до него.

— Ела тук, мила моя.

Тя измина няколко крачки между тях и застана пред него. Беше изумена, когато той взе ръцете ѝ в своите, покрити с пръстени с рубини и златни гербове.

— За мен беше удоволствие да се запозная с вас, госпожице Макникъл. Това послужи само да ми напомни, че инстинктите на

госпожа Джордж винаги са верни. А сега ела и ми помогни да се изправа, жено, ако обичаш.

Той се изправи от дивана с помощта на госпожа Кепел. И макар самата Флора да беше висока, той се извисяваше над нея.

— Надявам се, че ще можем да прекараме повече време заедно в бъдеще. Особено в провинцията. Може би в Дънтрийт? — Погледът му се насочи към госпожа Кепел, която кимна.

— Разбира се.

— А сега, госпожице Макникъл, Флора, трябва да се сбогуваме. Довиждане, мила моя.

— Довиждане.

— Ела, Бърти, ще те заведа до долу.

С тези думи госпожа Кепел, териерът и Негово Величество Кралят на Великобритания, Ирландия и на Британските територии отвъд морето, Защитник на вратата и император на Индия, излязоха от гостната.

19.

— Видя ли се с Кралчо? — Соня, готова да си ляга с хартии за къдрене в косата, я спря на площадката на детския етаж два часа покъсно.

— Да, видях го.

— Не е ли много мил? Може и да изглежда страшен и дебел, но всъщност е много мил джентълмен.

— Напълно съм съгласна — засмя се Флора и целуна Соня по темето. — Лека нощ.

— Флора?

— Да?

— Моля те, ще дойдеш ли да ми разкажеш някоя от твоите истории? Много по-интересни са от книжките с картинки, от които ми чете Нани.

— Утре ще го направя.

— Възрастните винаги така казват.

Соня се намуси, а Нани надвисна над подопечната си, готова да я заведе горе.

— Обещавам, Соня. А сега лека нощ и приятни сънища. — Флора, която имаше нужда да се разсее след изумителния следобед, продължи към детската стая, където намери Вайълет, свита в един стол до огнището, да чете книга.

— Преча ли ти? — попита тихо Флора.

Вайълет подскочи и погледна над ръба на книгата си.

— Би било грубо, ако кажа да.

— Тогава ще си тръгна.

— Недей! — Вайълет посочи стола срещу себе си.

— Сигурна ли си?

— Да, напълно — заяви решително Вайълет.

Флора прекоси стаята и седна.

— Какво четеш?

— Кийтс. Вита ми го даде като закъснял подарък за рождения ден.

— Много щедро от нейна страна. Трябва да призная, че не бих могла да различа добрата поезия от лошата.

— Това е само мое наблюдение, разбира се, но при поетите романтици като Кийтс няма значение дали разбираш от литература. Има значение само дали разбираш любовта.

— Не съм сигурна, че разбирам какво имаш предвид, Вайълет — отвърна Флора, макар да беше почти сигурна, че разбира.

— Ами преди да срещна Вита и тя да ми обясни поезията, и аз я намирах за много скучна — каза Вайълет, загледана в огъня. — Но сега чета думите, които е написал, и разбирам, че те са универсален израз на любов за онези, които не могат да я изразят сами. Разбираш ли?

— Мисля, че да, Вайълет. Моля, продължавай.

— Е, фактът, че Вита ми подари тази антология, сочи, че иска да прочета думите, които тя самата се чувства неспособна да каже.

— Искаш да кажеш, че смяташ, че тя те обича?

— Както и аз я обичам. — Прямият син поглед на Вайълет — точно като на майка ѝ — предизвикваше Флора. — Смяташ ли, че това е грешно?

След цял ден усилия да прецени думите си, преди да проговори, Флора отговори честно.

— Има много видове любов, Вайълет. Човек може да обича родителите си по един начин, брат или сестра по друг, любовник, приятел, животно... всички по различен начин.

Флора гледаше лицето на Вайълет, което сякаш се смекчи и от очите ѝ падна покров.

— Да, да! Но Флора, как да изберем кого да обичаме, когато обществото ни го заповядва?

— Бих казала, че макар външно да трябва да следваме повелите на обществото, чувствата вътре в нас може напълно да им противоречат.

Вайълет замълча за момент, но после се усмихна и за пръв път, откакто Флора я бе видяла, изглеждаше щастлива.

— Ти разбираш! — Вайълет затвори книгата си, изправи се и тръгна към Флора. — Не бях сигурна какво точно вижда мама в теб, но вече знам и се радвам, че си тук. И ти си била влюбена. Лека нощ, Флора.

След като Вайълет излезе, на вратата се появи Барни.

— Извинете ме, госпожице Флора, госпожа Кепел пита дали ще можете да я посетите в будоара ѝ, преди да излезе за вечеря.

Флора се изправи и последва Барни до другия край на коридора, където беше личният апартамент на господин и госпожа Кепел.

— Флора, влез и седни до мен. — Госпожа Кепел седеше пред тоалетката си като императрица.

— Благодаря ви — каза Флора, седна на ръба на облицования в кадифе стол и се възхити на разпуснатата червеникавокестенява коса на госпожа Кепел, която се спускаше по бледите ѝ рамене на естествени къдрици. Носеше дантелен халат с корсет под него и бюстът ѝ изпъкваше над ръба му. Флора помисли, че никога не е виждала госпожа Кепел по-красива.

— Искам да ти кажа, че Бърти много те хареса днес.

— И аз него — отговори предпазливо Флора.

— Е, той вече не е това, което беше — каза госпожа Кепел, забелязвайки тона ѝ. — Болен е, но не прави нищо, за да се излекува. Въпреки това е мил и мъдър човек, и много ценен за мен.

— Да, госпожо Кепел.

— Барни, ще бъдеш ли така добра да ни оставиш за няколко минути?

— Да, госпожо. — Барни, която стоеше зад господарката си, чакайки сигнал да започне да фризира косата ѝ, излезе и госпожа Кепел се обърна с лице към Флора.

— Скъпа моя. — Тя хвана ръцете на Флора и ги стисна силно. — Не бях сигурна дали е добра идея да те представя на Бърти, но ти не би могла да се справиш по-добре.

— Така ли мислите? Бях ужасно нервна.

— Ти просто беше себе си, и както ми каза кралят, преди да си тръгне, естествена като диво шотландско цвете, което расте сред скалите.

— Аз... се радвам, че съм спечелила одобрението му.

— О, Флора — въздъхна тежко госпожа Кепел. — Нямаш представа колко много. И колко съм благодарна на *теб*, че си... такава, каквато си. Той ме предупреди да не те развалям, да не те превръщам в поредната градска дама, да се уверя, че чистата ти същност няма да бъде разрушена от града. Той се надява да прекара още време с теб. Но тъй като не си била официално представена в двора, бих предпочела —

както и той — днешната ви среща и всяка следваща такава да бъде държана в тайна.

— Да, макар че Вайълет и Соня знаят, че се видях с него.

— О, разбира се, че знаят! — засмя се госпожа Кепел. — Не говоря за хората сред тези стени. Една от причините Бърти толкова да обича да ни посещава тук, на Портман Скуеър, е пълната дискретност и уединението, които открива тук, и които липсват в останалата част от живота му. Разбираш ли, Флора?

— Да, госпожо Кепел.

— Добре. В такъв случай съм сигурна, че с Бърти ще имате възможност да се опознаете по-добре в бъдеще.

— Да, много бих се радвала. Аз...

— Какво има, мила моя?

— Просто се чудех дали господин Джордж е... посветен в тайната на посещенията на краля. — Флора усети, че се изчервява от намека, който бе направила.

— О, да, разбира се! Той и Бърти са големи приятели и често ловуват заедно, когато кралят ни гостува в Дънтрийт през есента.

Чувствайки се като глупачка, че е попитала, Флора се изчерви още повече.

— Вътре в тази къща нямаме тайни един от друг. А сега трябва да извикам Барни да влезе, тъй като след половин час излизаме за вечеря в Марлборо Хаус. — Госпожа Кепел натисна звънеца на тоалетката си. — Премиерът ще присъства тази вечер, което означава, че цяла вечер ще обсъждаме какви ги е свършил този път кайзер Вилхелм.

Флора се изуми от тази жена, която пускаше прочути имена като костилки от череша.

— Надявам се да си прекарате добре.

— Благодаря ти, но едва ли. Току-що си спомних, че утре трябва да посетиш сестра си Аурелия и леля си в къщата ѝ на „Гросвенър Скуеър“. Аз ще бъда заета, но Фрийд ще те откара дотам и обратно.

— Благодаря ви.

— А сега, скъпа моя, отново те поздравявам за държанието ти на чая този следобед. Сигурна съм, че това няма да е последната ти среща с Бърти.

— Скъпа сестро!

Флора бе посрещната със силна прегръдка на вратата на дневната на леля Шарлот. Когато влязоха вътре, Аурелия затвори вратата зад тях.

— Помолих леля Шарлот да ни остави малко насаме, защото имам спешна нужда от съвета ти.

Тя заведе Флора на дивана и седна до нея. Флора забеляза колко различна изглежда сестра ѝ от предишния път, когато се бяха видели. Красивите ѝ очи блестяха оживено, а лицето ѝ сякаш светеше. И Флора знаеше точно каква е причината.

Моля те, Господи, не ми позволявай да покажа болката си...

— Помолих те да дойдеш тук, защото след като се видяхме за последно, имах посетител.

— Наистина ли? И кой е бил?

— Арчи Вон! — възкликна тя. — Посети ме преди два дни, точно когато довършвах опаковането на багажа си. Заминавам за Шотландия вдругиден. Можеш да си представиш колко бях изненадана да го видя.

— Божичко! — престори се на изненадана Флора. — Да, мога да си представя.

— Естествено, помислих си, че просто е дошъл да се сбогува от учтивост. Влезе тук, затвори вратата и веднага взе ръцете ми в своите и ми каза, че е допуснал ужасна грешка! Бях направо изумена.

— Да, напълно разбираемо.

— Попитах го за каква „грешка“ говори и той ми обясни, че отговорността, която идва с брака, внезапно го е изплашила, че може би просто не е от типа мъже, които се женят — точно както ти ми каза! — и се страхувал, че ще ме разочарова като съпруг, поради което не ми е предложил, докато бях в Хай Уийлд.

— Разбирам.

— Каза ми, че едва след като съм си тръгнала от Хай Уийлд, е осъзнал колко много му липсвам. — Погледът на Аурелия се зарея в пространството, докато преживяваше отново момента.

— О, колко... романтично.

— И когато майка му го уведомила, че съм готова да напусна Лондон и да замина за Шотландия всеки момент, той разбрал, че

трябва да ме последва и да ме спре. И точно това направил!

— Значи ти предложи брак?

— Да! О, Флора, той ме попита дали мога да му простя, че е допуснал такава ужасна грешка, и веднага падна на коляно и ми предложи най-невероятния смарагдов годежен пръстен.

— И какъв беше отговорът ти?

— Ами — надявам се, че ще се гордееш с мен за тази постъпка, — аз му казах, че поради този неочакван обрат на събитията ще ми трябват няколко дни да помисля. И затова те помолих да дойдеш да ме видиш, ти си толкова благоразумна, когато става дума за чувства, мила Флора. Какво мислиш, че трябва да направя?

Флора преглътна личните си мисли по въпроса.

— Може би първият въпрос, който трябва да бъде зададен, е защо не си приела предложението му веднага. Какво те спря?

— Ами, Флора, аз ти казах само преди няколко дни, че ще откажа всяко следващо предложение от него, макар че може би просто се опитвах да защитя себе си и гордостта си. Освен това не съм сигурна, че ме обича, както аз го обичам.

— Каза ли, че те обича?

— Да... или поне каза, че животът му би бил празен без мен.

— Е, тогава всичко е ясно! — Флора се насили да се усмихне. — Означава все едно и също, каквито и думи да е избрал Арчи.

— Означава ли наистина? — Аурелия я погледна умолително. — Може би очаквам прекалено много и имам твърде романтични представи, но първоначалното му колебание ме кара да чувствам — въпреки причините, които изтъкна, — че е имал известни резерви.

— Които очевидно вече няма и които нямат нищо общо с теб.

— Попитах го дали някоя друга не е пленила сърцето му. Той се закле, че не е.

Сърцето на Флора заби по-бързо.

— В такъв случай всичко, което ти е казал, не стига ли да приемеш предложението му?

— Да, но както знаеш, имах други обожатели по-рано, по време на сезона, и те ме ухажваха страстно. — Аурелия стана и закрачи из малката дневна. — Заливаха ме с цветя и любовни писма, и макар да не ги исках, няхах никакво съмнение, че те искат мен. С Арчи се

чувствам сякаш аз съм обожателката, преследваща човек, който винаги ми е изглеждал... незаинтересован от мен.

— Но дори с моя скромнен опит с мъжете знам, че много от тях се отнасят към любовта по различен начин от жените. Някои са много романтични, но други не са. Погледни баща ни — каза Флора, търсейки отчаяно пример. — Макар да е очевидно, че обожава мама, той не е и никога не е бил открито романтичен към нея.

— Наистина ли мислиш, че я обожава? — Аурелия се спря. — Винаги съм се чудила. И определено не искам брак като техния.

Флора осъзна, че е загубила позиции, използвайки хладната връзка на родителите си за пример.

— Може би е просто защото мъжете са научени да не показват емоции. И Арчи Вон е тъкмо от тези мъже.

Аурелия се вгледа в сестра си с нотка на подозрение в очите.

— Знам, че никога не си го харесвала, нито му имаш доверие. Доста съм изненадана, че толкова държиш да го защитиш в този случай.

— Чувствата ми към него нямат значение. Просто се опитвам да бъда колкото може по-прагматична и честна с теб. Ти поиска мнението ми и ти го дадох. Той е осъзнал грешката си и иска да се ожени за теб. Едва ли можеш да искаш нещо повече, особено предвид каква е алтернативата...

— Знам. Преди Арчи да ми предложи имах чувството, че ще умра от мъка при мисълта да замина в изгнание в Шотландия с мама и татко.

— Ето го значи отговора на въпроса ти.

— Да, обаче не бих го понесла, ако Арчи не ме обича и се ожени за мен само за да спаси семейния си дом със зестрата ми.

— Скъпа Аурелия, мисля, че лорд Вон успешно е доказал, че има собствена воля и не може да бъде принуден да направи нещо, което не желае.

— Значи наистина смяташ, че трябва да кажа да?

Флора изрече най-голямата си лъжа досега.

— Да.

— И въпреки ненавистта си към него, ще се съгласиш да бъдеш главната ми шаферка и да танцуваш на сватбата ми?

— Разбира се.

— В такъв случай... — облаците се вдигнаха от лицето на Аурелия, — успя да ме убедиш. Когато ме посети утре следобед, ще му кажа, че съм решила да приема предложението му. Благодаря ти, мила сестро, не знам какво щях да правя без теб! Сега, след като решението е взето, нека повикаме да ни донесат чай. Чувствам се много уморена от всичкия този стрес.

Час по-късно Флора позволи на Фрийд да ѝ помогне да се качи в колата, изтощена от напрежението от поддържането на заблудата. Беше постъпила правилно, убеждавайки Аурелия да приеме предложението на Арчи. Но я гризяха съмнения по целия път до „Портман Скуеър“. Аурелия искаше само любовта ѝ към Арчи да бъде споделена.

А Флора знаеше, че това е нещо, което той никога не би могъл да ѝ даде.

* * *

— Предполагам, че вече знаеш за обявата в Таймс тази сутрин? Госпожа Кепел ѝ подаде вестника и Флора прочете съдържанието ѝ.

— Да, Аурелия ми каза за предложението на лорд Вон.

— Радваш ли се, че планират да се оженят преди Коледа? Това е необичайно кратък годеж.

— Може би и двамата чувстват, че вече са загубили достатъчно време. Много се радвам за тях, а те се обичат силно.

Очите на госпожа Кепел се присвиха многозначително.

— В такъв случай и аз съм щастлива и ще им изпратя поздравителна бележка от семейството незабавно.

— А аз ще изпратя своята.

— По случайност днес пристигна на ръка писмо за теб от лондонския дом на семейство Вон. Казах на господин Ролф, че ще ти го предам лично.

— Благодаря ви. — Флора взе писмото от нежната бяла ръка на госпожа Кепел колкото можа по-спокойно.

Госпожа Кепел видя как опипва плика.

— Скъпа Флора, този следобед съм си у дома и няма да имам посетители, така че ако желаш, след като прочетеш писмото, можеш

да се присъединиш към мен за чай.

— Аз... благодаря ви.

Флора излезе от гостната и бързо се качи в спалнята си на горния етаж. Затвори вратата, седна на леглото и загледа втрещено писмото. Само при вида на почерка му очите ѝ се насълзиха. Скъса плика и разтвори листа хартия.

БЪРКЛИ СКУЕЪР 18

МЕЙФЕЪР

19 октомври 1909

Постъпих както ме помоли, макар да знам, че това е грешното решение и за трима ни. Щом вече е решено, предложих да се оженим колкото може по-бързо.

Въпреки всичко те обичам,

Арчи

— А, Флора, очаквах те.

— Така ли? — Флора стоеше нерешително на вратата на гостната на госпожа Кепел по-късно същия следобед.

— Разбира се. Затвори вратата след себе си. Чаят ти вече е тук, така че няма да ни безпокоят.

Флора го направи и бавно тръгна към госпожа Кепел, изпълнена с болезнена нерешителност. Нямаше навика да споделя чувствата си с други, но днес...

— Седни, мила моя, и се стопли до огъня. — Госпожа Кепел подаде на Флора чаша чай и тя отпи с благодарност. — А сега, можем да поседим тук, да пием чай и да си разменяме клюки, или можем да поговорим за истинската причина да се явиш пред мен сега. Кое предпочиташ?

— Аз... не знам.

— Любовта е много объркваща, нали? А ти, също като мен, предпочиташ да не споделяш мислите си с други. Скъпият ми Бърти винаги ми казва, че знанието е сила и че колкото и да е силно

изкушението да дадеш тази сила на друг и да получиш в замяна утеха, не е много разумно. И двете сме решили да не го правим.

— Да. — Флора беше изумена от пронизателността ѝ.

— Е, Флора, ти вече си посветена в моята тайна. Всички в Лондон си мислят, че разбират връзката ми с краля, и я критикуват. Но злобните им клюки и желанието им да ме злепоставят ги заслепява за простия факт, че аз го обичам. Един външен човек би могъл да заяви, че връзката ми с него е просто преструвка, служеща на собствените ми амбиции, също както би могъл да каже, че отказът ви на ухажването на лорд Вон е жесток. Но аз знам, че истинската ви мотивация е любовта към скъпата ви сестра.

— Госпожо Кепел, за какво говорите? Аз... никой не знае нищо за каквато и да било връзка между мен и лорд Вон...

— Наясно съм с това и се съмнявам който и да било в Лондон, освен мен, да се е досетил как стоят нещата. Видях лицата ви, след като се срещнахте тук преди няколко дни. И вашето... сложно положение беше изписано на тях. Тайната ви е на сигурно място у мен. Моля те, Флора, довери ми се и я сподели, преди да се подлудиш сама.

Накрая Флора го направи. И когато госпожа Кепел ѝ наля шери и ѝ предложи чиста дантелена кърпичка, а тя ѝ разказа всичко, което се беше случило между тях, действително усети, че ѝ олеква.

— Няма да си първата, нито последната, която отпраща мъжа, когото обича, в ръцете на друга, понеже вярва, че така е редно — каза госпожа Кепел. — Веднъж се озовах в много подобна ситуация, преди да се омъжа за Джордж или да срещна Бърти. Ти си постъпила правилно с най-благородните възможни подбуди, а сега трябва да продължиш напред.

— Знам. Точно това е трудната част.

— Е, най-добрият начин да го направиш, е нещо да отвлече вниманието ти, а аз с радост ще ти предоставя такава възможност — усмихна се госпожа Кепел. — Предстоят няколко бала и те уверявам, че до сватбата на сестра ти ще си получила поне две предложения.

— Благодаря ви, но в момента не се интересувам от никакви ухажори.

— Защото още не си ги срещнала. — Очите на госпожа Кепел блеснаха. — Ще започнем с бал в Девъншир Хаус, а след това ще има

доста по-голям бал в Бленхайм, който е доста далече, но смятам, че ще успеем да отидем, и...

— Госпожо Кепел?

— Да, мила моя?

— Защо правите всичко това за мен?

Тя отмести поглед към пламъците, после пак погледна Флора.

— Защото се чувствам, сякаш ти си детето, което така и не ни се роди.

АСЯ
ОКТОМВРИ 2007
КАЛИФОРНИЙСКИ ЛЮЛЯК

(Ceanothus — семейство Rhamnaceae)

20.

Усетих нечия ръка да ме потупва многократно по рамото и се върнах в настоящето. Вдигнах поглед и видях надписите на „Супермен“ на екрана, а Рори стоеше до мен.

— А сега „Супермен II“?

Погледнах си часовника и видях, че минава пет и половина следобед.

— Не — поклатих глава. — Мисля, че стига толкова за един ден. Искаш ли да видиш фазана? — попитах Рори, за да го разсея.

Той кимна ентузиазирано и аз станах от стола и излязох от миналото, знаейки, че не е това моментът да анализирам прочетеното и дали то има някаква връзка със собственото ми съществуване. В кухнята Орландо подреждаше доставките от фермерския магазин.

— Браво, че толкова старателно си оскубала фазана — каза той. — Ще се зарадваш да научиш, че току-що извадих сачмите, които са отнели живота му, така че утре няма да има счупени зъби. — Той вдигна малка чинийка, на дъното на която имаше три оловни сачми.

Рори веднага взе едната и я заразглежда.

— Горката птица.

— О, да, но утре ние ще сме късметлии. Госпожице Ася, това е за тазвечерното пиршество.

Видях на мраморния плот пред него прекрасно кървавочервено филе за пържоли.

— Не познавам никой друг, който би могъл да приготви подобаващо нещо толкова перфектно. Ако нямате нищо против, предпочитам да ям точно в осем часа вечерта. Така остават три часа за смилане на храната преди лягане — обясни Орландо и погледна часовника.

— Тогава по-добре да се заемам.

— Докато се занимавате с това, аз ще заведа младежа да поиграем шах. Губещият ще измие чиниите след вечеря.

— Но ти винаги печелиш, чичо Ландо — оплака се Рори, докато напускаха кухнята.

Приготвих месото и зеленчуците, след което седнах, вдишах аромата на готвено и се насладих на прекрасната топлина на кухнята. Обмисляйки прочетеното, осъзнах, че фигурката, която Татко ми беше дал, трябва да е любимата котка на Флора, а не истинска пантера, както си бях помислила. След това се замислих за Флора, която според Татко Солт имаше връзка с мен. Между нас определено имаше прилики — общият ни интерес към ботаниката и любовта към природата. Но милиони други хора също обичаха тези неща, а от прочетеното изглеждаше по-вероятно да имам роднинска връзка с Аурелия. Все пак изглежда тя бе тази, която щеше да се омъжи в семейство Вон.

Най-лошото беше, че отчаяно исках да намеря връзка, нещо, което да ме свърже неразривно с Хай Уийлд и да ми позволи да стана част от това изключително семейство, двама членове на което заобичвах все повече и повече с всеки изминал ден.

След като изядохме филето и Орландо го обяви за „героично“, заведох Рори на горния етаж, за да се изкъпе, без да съм сигурна как се прави това тук. Оставих го да води, а той си свали слуховите апарати и внимателно ги постави на един рафт.

— Да изляза ли? — попитах, докато той влизаше в покритата с гъста пяна вана, която му бях напълнила. Но той поклати глава.

— Говори ми. Разкажи ми история за семейството си, Ася.

Така че седнах на старомодния дървен капак на тоалетната и, разчитайки основно на мимики и гримаси, когато езикът на знаците не ми достигаше, дадох на Рори възможно най-съкратената версия на детството ми в Атлантис, като добавих няколко истории как с Кики си навличахме неприятности.

— Палави сестри! — засмя се Рори, докато излизаше от ваната и се загръщаше в хавлията, която му подадох. Тогава обаче зелените му очи станаха сериозни. — И аз искам сестра или брат. Звучи забавно.

Помогнах му да си сложи пижамата и му подадох слуховите апарати. Той ги върна обратно в ушите си, след което обви с ръце раменете ми и ме целуна по бузата.

— Ще ми бъдеш ли сестра, Ася?

— Да, разбира се — отвърнах, докато вървахме по коридора към спалнята му.

Няколко минути по-късно Орландо се появи на вратата с несигурен вид.

- Свършихте ли с банята?
— Да. Лека нощ, ангелче — казах и целунах Рори.
— Лека нощ, Ася.

* * *

След закуска на другия ден запържих бутчетата на фазана в голяма желязна тенджерка, след което добавих плодчета, билки и малко червено вино, надявайки се, че ще образуват плътен сос, след като поврят. След това увих гърдите в бекон и ги оставих настрана за покъсно печене. Рори седеше на кухненската маса и рисуваше, докато аз точех тестото за плодов пай. Бях гледала Кики да рисува стотици пъти, но тя обикновено работеше много прецизно, докато Рори смесваше водните боички до желания оттенък, след което ги мажеше щедро по листа. Слагайки пая в печката, видях, че е произвел есенен пейзаж, който не бих могла да повтора, дори да имах месеци на разположение.

— Невероятно! — възкликнах, докато той подписваше рисунката, и забелязах, че ръката му изписва буквите несръчно, в контраст с плавните движения на четката му.

— Обичам да рисувам.

— Всички обичаме нещата, в които сме добри — усмихнах му се.

Орландо бе излязъл по-рано тази сутрин. Не беше казал къде отива, но имах чувството, че не му е особено приятно. Върна се, следван от Маус, докато мачках картофите на пюре.

— Виж! — Рори посочи рисунката си. — За Ася.

Орландо се постара да похвали рисунката, докато Маус само й хвърли лек поглед.

— Какво ще кажете да донеса бутилката „Вакейрас“, която реших, че ще подхожда на фазана на Ася? — каза Орландо, без да се обръща към когото и да било, и тръгна към килера да вземе виното.

— Прочетохте ли преписа ми? — попита рязко Маус.

— Да, благодаря ви. — Посочих спретнатата купчинка хартия до телефона.

— Намерихте ли го за информативен?

— Много.

— Бих искал да видя онази фигурка, ако я носите.

— Всъщност, мисля, че в крайна сметка не съм я донесла — излъгах с надеждата да не съм се изчервила, както обикновено ставаше, когато не казвах истината.

— Жалко. Орландо мисли, че може да е на Фаберже.

— Ще я потърся пак, преди да си тръгна.

— Направете го.

Телефонът иззвъня и Маус вдигна слушалката.

— Здравсти, Маргьорит. Да, тук всичко е наред. И той е добре, нали, Рори?

— Да! — изкрещя Рори, за да го чуе майка му. — Добре!

— Кога ще се връщаш?

Започнах да работя на печката, за да не изглежда все едно слушам.

— Разбирам. Е, аз определено не мога, но ще попитам Орландо и Ася дали могат. Орландо?

— Да? — Той излезе от килера с виното.

— Маргьорит са я помолили да остане по-дълго във Франция. Искат да знае дали с Ася можете да останете тук няколко дни по-дълго, за да се грижите за Рори.

— За жалост, не е възможно. Предстоят ми два големи търга в Лондон, на които непременно трябва да присъствам. А ти, Маус?

— Няма начин. Знаеш как е с фермата в момента. Освен това Рори е в междусрочна ваканция...

Очите ми се спряха на Рори, който стоеше между двамата братя, обръщайки глава от едната страна на другата, докато те водеха вербалния си тенис мач. И вероятно се чувстваше не по-важен от метафоричната топка, която си подхвърляха.

— Аз ще го направя — казах внезапно. — Имам предвид, ако можеш да се справиш без мен в книжарницата, Орландо.

— Мога да го обмисля, определено.

Рори потупа ръцете на Орландо и заговори разпалено със знаци.

— Да, остави Ася тук, моля те! Хубава храна!

Падна тишина и погледите на двамата братя се задържаха върху мен.

— Предвид колко малко клиенти има книжарницата, едва ли има какво да върши там, освен да чисти праха — каза Маус.

Коментарът му ме ядоса, но се опитах да си наложа самоконтрол. Видях, че и Орландо прави същото.

— Разбира се, най-важното е Рори да е щастлив — каза накрая.

— Добре тогава, чу ли всичко това, Маргьорит? Ася ще остане, а Рори е доволен от този вариант — каза Маус в слушалката. — Ще минавам да ги наглеждам. Ще ни кажеш по кое време ще се върнеш в сряда, нали? Добре, чао засега.

— Храната е готова — казах на Орландо, който беше налял по чаша вино на всеки от нас.

— Чудесно. Ще ядем тук, нали? И аз... *ние* — Орландо хвърли поглед на брат си, — сме много благодарни за помощта ти.

— Няма проблем — отвърнах и се обърнах обратно към печката.

След обяда, който, без да се хваля излишно, беше направо триумф, предвид факта, че никога преди не бях готвила фазан, Орландо замина за Ашфорд с ленд роувъра на Маус, за да хване влака за Лондон. Хладината между него и брат му беше очевидна и предположих, че се дължи на по-ранната им среща и на разговора с Маргьорит.

Маус бе казал, че ще се върне да пожелае лека нощ на Рори, но мина осем и още го нямаше. Откъснах Рори от филма му за „Супермен“, изкъпах го и го сложих да си легне.

Върнах се в собствената си стая и потърсих в раницата си писмото на Татко Солт и черната котка. Огледах внимателно малкото същество, спомняйки си ярките описания на „Пантера“ от дневниците на Флора.

— Това ти ли си? — попитах въздуха, но не получих отговор и отново го прибрах. Ако наистина беше Фаберже, както бе предположил Маус, знаех, че е много ценно. Може би госпожа Кепел, която също обичаше творенията на Фаберже, бе дала котката на Флора като подарък...

Имаше само един начин да разбере и той беше да покажа на Каналния плъх... на Маус, поправих се. Галеното ми име за галеното му име при никакви обстоятелства не биваше да се изплъзва от устата ми.

Влязох в банята и се потопих колкото можах по-бързо във ваната, която бях напълнила за Рори, понеже снощи бях разбрала, че бойлерът може да стопли вода само за една вана на ден. След това побързах да

се върна в спалнята и да се облека дебело, преди да сляза на долния етаж.

Застанах нерешително до входната врата, чудейки се дали трябва да заключа за през нощта, когато от сумрака зад мен излезе нечия фигура и ме накара да извикам от изненада.

— Аз съм — каза Маус. — Влязох през задната врата, докато бяхте горе. Исках само да ви дам ключовете. — Подаде ми два огромни месингови ключа на халка.

— Благодаря.

— Благодаря ви за това, което правите. Рори очевидно вече ви харесва. Маргьорит каза, че утре ще се обади. Много е непривично за нея да се съгласи да остане. Явно става нещо — промърмори той. — Тя обикновено работи в околността, така че може поне да се прибира при Рори вечер. Но явно славата ѝ се е разнесла. Както и да е, ще имате нужда от още провизии за следващите няколко дни. Ако ми напишете списък, утре сутрин ще ги донеса. Ще бъде рано обаче.

— Няма проблем — отвърнах. — Имате ли нещо против да използвам телефона, за да кажа на сестра ми, че няма да се връщам тази вечер? Мобилният ми не работи тук.

— Чувствайте се свободна. А ако имате нужда да пратите имейл, можете да дойдете у нас. Тръгнете надясно от портата и прекосете пътя. На няколкостотин ярда вляво има знак за „Домашната ферма“. Не е нещо особено, но поне има безжичен интернет.

— Мисля, че ще се справя и без интернет.

— А ако успеете да намерите онази фигурка, наистина бих желал да я видя. В миналото на семейството ни има някои дупки, които бих искал да запълня.

— Пак ще я потърся в чантата си.

— Надявам се накрая да я намерите. Лека вечер тогава.

— Лека вечер.

Пуснах го да излезе през вратата, след което я заключих здраво. После отидох в кухнята, вдигнах телефона и набрах номера на Кики.

— Здравсти, аз съм.

— Сия! Къде си? И защо се обаждаш от непознат номер?

Обясних толкова добре, колкото можах, и последва дълга пауза.

— Значи това семейство не само ти плаща жълти стотинки, за да работиш дълги часове в книжарница, а вече те използва и като

неплатена бавачка и готвачка.

— Орландо каза, че ще продължа да си получавам надницата, а и Маргьорит ще ми плати нещо отгоре.

— Проблемът ти е, че си прекалено мекосърдечна.

— Беше спешен случай, а аз бях единствената, която можеше да помогне. И наистина нямам нищо против, обичам това място — отговорих честно.

— Само се увери, че ти плащат каквото ти дължат. Липсваш ми, Сия. Този апартамент е прекалено голям за един човек.

— Ще се върна скоро, а ако имаш нужда от мен, можеш да ме намериш на този номер.

— Ще пропусна последния урок в колежа в сряда, за да вечеряме заедно. Имам чувството, че почти не съм те виждала последните няколко седмици.

— Знам, съжалявам. Да спиш добре, Кики.

— Ще се опитам. Чао.

Обаждането прекъсна внезапно от другата страна и въздъгнах, после влязох в дневната, за да се уверя, че огънят няма да ни запали през нощта — още едно златно правило на Татко. Загасих светлините и се качих горе да си легна. Проверих как е Рори, който спеше спокойно, и благодарих на небесата, че са ми дадени още две вечери в тази прекрасна къща.

21.

На другата сутрин станах рано, събудена от Рори, който скочи на леглото ми и заяви, че е гладен. Когато Маус дойде да вземе списъка ми за пазаруване, вече сядахме да закусваме.

— Нещо мирише хубаво — каза Маус, за мое удивление. Рядко се случваше да каже нещо позитивно.

— Искате ли малко? Просто яйчен хляб е.

— Не съм ял такъв, откакто бях дете. Да, ако не е проблем.

— Има и прясно кафе в чайника на масата — посочих.

Рори потупа ръката на Маус и заговори със знаци.

— Мога ли да дойда на трактора?

— Какво? — Маус почти не го погледна.

— Рори пита дали може да се качи на трактора ви — казах и тупнах чинията пред него с повече от необходимата сила.

— Господи, не — отвърна той и започна да поглъща яйчения хляб с апетит, който липсваше предишните пъти, когато му бях готвила. — Толкова е вкусно, обожавам храната от детството. Така. — Изпи на една глътка кафето си, стана и взе списъка от масата. — Ще се върна да донеса продуктите, когато мога.

И с тези думи излезе навън.

— Няма трактор? — Рори ме погледна с умолително изражение, което направо разкъса сърцето ми.

— Не днес, Рори, не. Но какво ще кажеш да се облечеш и да покараш колело?

Рори отиде с колелото до овощната градина и събрахме толкова ябълки и джанки, колкото можехме да носим. Древните дървета имаха отчаяна нужда от подрязване, но знаех, че ще трябва да почака до късната зима.

— Никога няма да изядем всичко това — каза със знаци Рори, докато влачехме плодовете обратно в скърцащата ръчна количка, която бях намерила.

— Не, но ще бъдат вкусни, като ги направя на пайове и сладко.

— Сладкото се прави?

— Да — засмях се на изненадата му, осъзнавайки, че сигурно е израснал с представата, че повечето неща, които яде, идват от някаква невидима фея на супермаркетите.

Прекарах следобеда в приготвяне на пайове, а Рори помоли за обичайния си филм за „Супермен“. След като му го пуснах, се върнах в кухнята да направя чаша чай и да проверя как са пайовете в печката. Сърбяха ме пръстите да препоредя килера и шкафовете, но се спрях, понеже знаех, че би било нахално.

Погледнах часовника и видях, че приближава шест и е време за вечерята на Рори. Тъй като нямаше следа от обещаните продукти, отидох да видя какво мога да намеря.

Тъкмо вадех последния пай от печката, когато задната врата се отвори и влезе Маус с две найлонови торби продукти.

— Ето къде сте били — каза той и ги остави на кухненския плот. — Парти ли планирате? — Посочи пайовете.

— Просто използвам падналите плодове от овощната градина.

Извади бира от едната торба и я отвори.

— Искате ли една? — предложи ми.

— Не, благодаря.

— Рори добре ли е?

— Да — отвърнах кратко, извадих от торбата няколко наденици, сложих ги в една тава и ги пяхнах в печката. — Ще правя домашен чипс — добавих, докато отварях една торба картофи и вадех белачката от чекмеджето. — Надявам се на Рори да му хареса.

— Той и Маргъорит обикновено преживяват на яйца и консерви с боб, така че съм сигурен, че ще му хареса. Както и на мен, ако има достатъчно.

Тайно се усмихнах на внезапния му ентусиазъм.

— Разбира се. — Посочих голямата торба с картофи. — Ще отида да кажа на Рори, че сте тук. — Тръгнах към вратата.

— Преди да го направите... — Тонът му ме спря. Обърнах се и видях внезапно сериозното му лице. — Искам да ви попитам искрено дали носите фигурката на Фаберже със себе си. Или наистина не сте я взели, или просто не искате да ми я покажете. Разбирам защо може да ми нямате доверие — продължи той. — Все пак не проявих особено гостоприемство към вас. Не се притеснявайте, Ася, всички ме мислят за задник. И не грешат. Такъв съм.

И ето пак самосъжаление. Ако очакваше да възразя, беше сбъркал.

— Както и да е — продължи той, изправен пред мълчанието ми, — какво ще кажете да направим сделка? Аз ще ви кажа остатъка от това, което открих за семейната ни история, а вие ще ми покажете котката. Защото ако наистина е Фаберже, имам доста добра представа кой я е дал на Флора Макникъл.

— Аз...

— Маус! — Рори влезе в кухнята и моментът си отиде.

По време на вечерята Маус беше доста по-весел, отколкото го бях виждала преди: дали защото полагаше усилия да приспи вниманието ми, преди да се върне към обичайното си поведение, или заради домашния чипс, нямах представа. Но се радвах заради Рори, че Маус поне се опитва да общува с него. Предложих да поиграят на морски шах, за който Рори никога не беше чувал. След като му показах как се играе, се впусна ентусиазирано в играта, крещейки от радост всеки път, когато спечелеше с хиксовете. Знаех, че Маус го оставя да печели, и това също беше подобрение.

— Време е за лягане — каза изведнъж Маус.

Погледнах часовника и видях, че едва минава седем, но Рори вече беше станал, като войник новобранец, получил заповед от сержанта.

— Ще те заведа горе да се изкъпеш — казах и му подадох ръка.

— Лека нощ, Маус — каза Рори.

— Лека нощ, Рори.

След като напълних ваната, Рори се поплиска в нея, после легна неподвижно и затвори очи, докато миех косата му с шампоан. Потопи се под водата, подаде се пак и отвори очи.

— Ася?

— Да?

Извади ръце от водата и започна да прави знаци.

— Не мисля, че Маус ме харесва много.

— Мисля, че те харесва, но не го бива в това — посочих ръцете ни.

— Не е трудно. Ще го научим.

— Да — отвърнах и разтворих хавлията пред себе си, за да може да се загърне в нея веднага щом излезе. Помогнах му да си сложи

пижамата и го заведох по коридора до спалнята му.

— А сега искаш ли да ти прочета приказка, или се справям твърде зле? — закачих го и леко го погъделичках.

— По-добра си от Маус, така че да, моля.

Рори се обърна и видя преди мен Маус, който стоеше на вратата. Зарадвах се, че не разбира езика, който говореха ръцете ни.

— Искаш ли да те сложа да си легнеш, Рори? — попита Маус.

— Да, моля — отвърна покорно Рори.

— Лека нощ. — Целунах Рори по челото и излязох от стаята.

— Много добре се справяте с него — каза Маус малко по-късно, когато влезе в кухнята, докато привършвах с миенето на чиниите. От всички модерни уреди, които можех да си пожелаая в Хай Уийлд, първо бих взела миялна машина.

— Благодаря.

— Предполагам, че и преди сте работили с глухи деца?

— Не, никога.

— Тогава как...?

Обясних му накратко как съм научила езика на знаците. Той извади една бира от хладилника и я отвори.

— Интересно е, че с Рори сте се запознали и сте се привързали един към друг, тъй като вие не сте особено разговорлива. На него не му липсват думите, както на човек, който може да чува.

Нито пък ти, помислих си. Не разкривате много от себе си, нали?

— Живеете със сестра си, нали така?

Значи си спомняше.

— Да.

— Имате ли приятел? Съпруг?

— Не. — *Не че е твоя работа.* — А вие? — контрирах.

— Няясно съм, че никоя жена не би ме искала, и нямам проблем с това.

Нямаше да му позволя да ме предизвика да отговоря. Прибрах в тишина чиниите и приборите.

— Всъщност — започна накрая, разкривайки, както всички правят след дълго мълчание, повече информация, отколкото възнамеряваше, — някога бях женен.

— О.

— Тя мислеше, че не съм толкова лош.

Отново замълчах.

— Но тогава...

Продължих да мълча.

— Тя умря.

Знаех, че съм победена. Нямах как да не отговоря на *това* изявление.

— Съжалявам. — Обърнах се и го видях да стои неловко до масата.

— И аз съжалявах. Но такъв е животът... и смъртта, нали така?

— Да, така е — отвърнах, мислейки за Татко Солт.

След кратка пауза той погледна часовника на стената и каза:

— Трябва да тръгвам. Имам да оправям сметки за три месеца назад. Благодаря за вечерята.

Маус остави полупразната си бира на масата и излезе през задната врата.

* * *

Тази нощ не можах да заспя. Чувствах се ужасно, че хладният ми отговор на новината за смъртта на жена му го бе накарал да си тръгне толкова внезапно. Колкото и да беше груб обикновено, беше споделил силно емоционална лична тайна. А аз му бях отговорила с лишена от емоции банална фраза.

Бях си позволила да падна до неговото ниво.

Най-накрая, изтощена от изтощението, станах с изгрева в шест и половина, облякох се и слязох в кухнята.

После направих единственото нещо, което знаех, че ще ме успокои — опекох кейк.

След закуска попитах Рори дали може да ме заведе до къщата на Маус във фермата, а той кимна въодушевено.

— Мислех си, че може да му занесем този кейк като подарък — казах.

— Да. — Рори вдигна палци. — Маус е самотен.

Рори се качи на колелото си, а аз сложих кейка в тенекиена кутия и я хванах в ръце. Така тръгнахме по алеята и прекосихме пътя. Рори

ме поведе по тревата и аз вдишах неповторимия аромат на късна есен в Англия: богатия мирис на ферментация, когато провинцията сваляше останките от поредното лято, готова да се обнови отново през пролетта.

— Тук.

Рори посочи един знак, който ни заведе до обрасла с трева алея. Спусна се напред, а аз го следвах по-бавно с кейка. Най-накрая видях къщата — здрава тухлена постройка без никоя от украсите на съседката си от другата страна на пътя. Ако Хай Уийлд беше аристократичен, то Домашната ферма бе просто уютна.

В центъра на къщата имаше голяма врата — някога боядисана в яркочервено, но сега само олющена, избеляла сянка на предишната си същност. Пред фасадата на къщата растяха лавандулови храсти, които вече трябваше да се сменят, но спокойният им аромат все още изпълваше въздуха. Рори изтича около къщата и се насочи право към задната врата.

— Можеш ли да почукаш? — показах и той удари вратата, наслаждавайки се на вибрациите. Нямаше отговор.

— Почукай пак — предложих.

— Винаги е отворено. Да влезем?

— Добре.

Чувствайки се като натрапник, последвах Рори в къщата и се озовах в кухня, която беше като миниатюрна версия на онази, от която преди малко бяхме излезли. Само дето тази беше още по-разхвърляна, масата почти не се виждаше под мръсните чаши от кафе, вестници и счетоводни книги, от които се изливаха касови бележки и сметки. Течението от вратата, която се затвори зад нас, издуха няколко на пода. Оставих кейка и се наведох да ги вдигна точно в момента, в който Маус влезе в кухнята от вътрешната врата.

Видя сметките в ръката ми и се намръщи.

— Паднаха на пода — казах вяло и ги върнах на масата. — Носим ти подарък. Рори, дай на Маус кутията.

— Ася го опече — каза със знаци Рори. — За теб.

— Лимонов кейк е — добавих.

Маус погледна кутията, сякаш в нея имаше бомба.

— Благодаря.

— Моля.

Настана неловка тишина, а аз потреперих от студ. Печката не беше включена. Вътре в къщата нямаше и следа от уюта, който си бях представила, гледайки я отвън.

— Всичко наред ли е? — попита Маус.

— Да.

— Добре. Е, ако ме извините, трябва да продължавам да работя.

— Окей.

Рори и аз се върнахме до задната врата. Спрях се с ръка на бравата и реших да постъпя като по-добър човек.

— Ще има овчарски пай за вечеря, ако искаш да се присъединиш към нас.

След това отворих задната врата и излязохме в мразовития октомврийски ден, който все пак беше малко по-топъл от къщата.

Рори и аз прекарахме следобеда в безкрайни игри на морски шах. Когато му омръзна, го научих да играе на бойни кораби. Не бях сигурна, че е разбрал идеята: вместо да отбелязва корабите с кръстчета, той направо рисуваше кораби, което поне го занимаваше по-дълго време, защото настояваше да направи всеки миниатюрен кораб перфектен, изтривайки лошите опити.

След като пуснах любимия му „Супермен“ започнах да се прозявам, докато слагах чайника на печката. Не беше само от безсънната нощ, а и от първия ми ден непрестанно забавляване на дете.

Замислих се за Атлантис и какво правехме ние, момичетата, за да се забавляваме през ваканциите, и се изумих как Мама се бе справила с цели шест деца в различни фази на развитието им. Осъзнах, че не помнех някога да ми е доскучавало — винаги имах на разположение Кики и другите ми сестри. Като единствено дете, Рори нямаше с кого да си играе. Ако някога някаква малка част от мен бе негодувала, че съм в средата на огромното ни женско гнездо и ми липсва индивидуално внимание, сега се чувствах благословена.

Приготвих овчарския пай и го оставих в печката да се доопече, след което се качих горе да оправя леглото на Рори, както и своето. Седнах на него и с вкочанени от ужасния студ пръсти взех кутията, съдържаща „Пантера“. След като лимоновият кейк явно не бе достатъчен да оправи отношенията ни, а все още се чувствах виновна, че съм позволила на гнева да измести емпатията предната вечер,

прибрах кутийката в задния джоб на дънките си и слязох долу, знаейки, че това е единственото нещо, което бих могла да предложа на Маус, за да изкупя вината си.

Мина седем часът, мина и осем. Изкъпах Рори, сложих го да си легне и се върнах долу да почистя остатъците от вечерята. Тъкмо се канех да изключа светлините в кухнята и да седна да чета пред огъня, когато задната врата се отвори.

— Съжалявам, че закъснях. Работих до късно — каза Маус. — Останал ли е овчарски пай?

— Да. — Отидох да го взема от килера и го сложих в печката. — Ще трябва няколко минути да се стопли.

Не бях сигурна какво да правя и застанах нерешително до кухненската маса.

— Бих убил за една бира. Искаш ли малко вино? — попита той.

— Окей.

Маус донесе питиетата.

— Наздраве. — Чукна чашата ми с кутията си бира и седнахме.

— Благодаря за кейка, впрочем. Хапнах от него за обяд и беше фантастичен. Дойдох също да ти кажа, че няма да съм тук утре. Отивам в Лондон да убедя Орландо, че трябва да продаде книжарницата.

— Това ще разбие сърцето му — казах ужасена. — Тя е целият му живот.

— Мислиш ли, че не го знам? — сопна се той. — Но не можем да продължаваме така. Както казах и на теб, и на него, търговията може да върви онлайн. Парите от продажбата на сградата поне ще стигнат да погасим дълговете, които сме натрупали. А аз трябва и да купя някои нови машини, за да поддържам фермата. Разбирам чувствата ти, Ася, но се боя, че животът е несправедлив и просто така стоят нещата.

— Знам — отвърнах и прехапах устната си, за да спра сълзите, които заплашваха да се излеят.

— За жалост един от двамата ни трябва да живее в реалността, а ако трябва да съм честен, ако не действаме веднага, съществува опасност банката да обяви бизнеса за фалирал и да конфискува книжарницата заради неизплатените ни дългове. Тогава ще я продадат

за една десета от реалната ѝ стойност и няма да видим нищо от парите, които ще останат след продажбата.

— Да, разбирам. Но и ти трябва да разбереш каква загуба е. Това е наследство от...

— Наследство? — изсумтя пренебрежително Маус. — Това семейство никога не е имало късмет — или може би разум — когато става дума за пари. Едва сме успели да задържим Хай Уийлд. Не че е моя работа, но знам, че и Маргьорит е затънала в дългове.

— О, Господи! — възкликнах немошно и станах да донеса овчарския пай, защото не знаех какво да кажа.

— Както и да е, това не е твой проблем, знам. Като изключим факта, че след няколко месеца може да ти се наложи да си търсиш друга работа. Такъв ни е късметът, че точно в момента има спад в цената на имотите заради световната икономическа криза. Нещастieto никога не идва само, както казват.

— Не се притеснявай за мен, Орландо е този, който ще страда.

— Ти много държиш на него, нали така?

— Да, много.

— Както и той на теб. Няма много хора, способни да понасят ексцентричността му. Тези дни вероятно биха му поставили диагноза някой или друг синдром — obsесивно-компулсивно разстройство или нещо подобно — и то без да броим желанието му да живее като човек отпреди сто години. — Той поклати глава. — Когато бяхме малки, цялото внимание на майка ми беше насочено към Орландо. Той беше галеното ѝ дете; даже го учеше у дома от деветгодишна възраст, защото астмата му беше толкова тежка. Двамата се затваряха в библиотеката и четяха любимия си Дикенс. Никога не му се е налагало да живее в реалността. Както винаги казва, миналото е било по-цивилизовано и мирно време.

— Като изключим постоянните ужасяващи войни — отвърнах. — И липсата на антибиотици и здравеопазване за бедните.

Погледна ме шокиран и ме възнагради с внезапен смях.

— Вярно. Да не говорим за затворите за длъжници.

— Орландо не би се справил добре на такова място.

— Няма да има „Сансер“ и колосани ризи в приюта за бедни.

Разменихме си иронични усмивки, докато слагах чинията му пред него. Замислих се колко са различни тези двама братя, също като

мен и Кики.

— Много хора искат да виждат миналото в романтична светлина. Не е само Орландо — и аз съм такъв — промърмори, преди да вдигне вилицата си и да започне да яде.

— На колко години беше жена ти, когато умря? — попитах предпазливо, понеже усещах, че трябва да повдигна темата и да се постарая да компенсирам поведението си снощи.

— На двайсет и девет. Бяхме много щастливи заедно.

— Сестра ми загуби годеника си в нещастен случай на кораб преди два месеца, малко след като почина баща ни. Както каза, животът е несправедлив. — Принудих се да говоря, да кажа повече от обикновено, в знак на покаяние.

— Съжалявам за сестра ти. Не бих пожелал на никого да загуби любимия си и баща си толкова бързо. И с мен се случи същото — въздъхна той. — Връщайки се отново в миналото, имаш ли теории каква връзка би могла да имаш с това семейство?

— Никакви.

— Какво? Искаш да кажеш, че не си прекарала последните три дни в Хай Уийлд, претърсвайки шкафовете, за да намериш връзка?

— Не, аз...

Усетих как бузите ми се зачервяват от чувство за вина. Маус беше толкова труден за разчитане, че няхах представа дали се закача с мен или сериозно ме упреква.

— Определено бих го направил на твое място — продължи той. — Нека да си го кажем направо — ако беше открила връзка, би могла да си помислиш, че имаш да наследиш сериозна сума. Както стоят нещата в момента, можем да те включим в молбата за обявяване на банкрут.

— Не съм претърсвала къщата, нито съм бедна — отвърнах отбранително.

— Късметлийка такава. И да знаеш, Ася, само се шегувах с теб.

— О. — Подразних се, че сякаш е прочел мислите ми.

— Моля те, знам, че чувството ми за хумор е объркващо, но се кълна, че беше само шега. Защитен механизъм, нали разбираш? За да държа хората настрана. Всички имаме такъв. Ти например. Много си трудна за разчитане. Понякога си мисля, че разбирам какво мислиш от тези твои сини очи... но през повечето време нямам идея.

Веднага отместих поглед от него, а той се засмя, преди да отпие отново от бирата си.

— Както и да е, надявах се, че докато си тук, може да намериш нещо, което не съм виждал много отдавна.

— Какво е то?

— Както вече знаеш, Флора Макникъл е писала подробни дневници през по-голямата част от живота си. Дневниците ѝ — около четирийсет или петдесет — стояха на един рафт в кабинета в Домашната ферма в продължение на години. Баща ми ги намерил в един куфар на тавана, докато почиствал къщата след смъртта на родителите си. Така научил за... аномалията, за която ми каза на смъртното си легло.

— Каква аномалия?

— Става дума за наследството, когато Хай Уийлд бил разделен през четирийсетте години. Казано просто, той смяташе, че нашият род — семейство Форбс — е бил лишен от това, което ни се е полагало по право.

— Разбирам.

— Естествено, когато започнах да проучвам семейната ни история, свалих дневниците и започнах да ги чета поред. Но стигнах до непреодолимо препятствие — всичките ѝ дневници след 1910 г. липсват. Ася, знам, че е имало много повече, отколкото има сега на рафта. Някога са заемали два рафта, а сега не запълват и един. — Той сви рамене. — Проблемът е, че тези липсващи години може да съдържат доказателството за теорията на баща ми. Не че мога да направя каквото и да било по въпроса днес, но бих искал да знам със сигурност как стоят нещата.

— Разбирам — повторих.

— Впрочем, намери ли си фигурката?

— Да, намерих я. — Реших, че няма смисъл да лъжа повече.

— Така си и помислих. Може ли да я видя?

Бръкнах в джоба на дънките си и извадих кутията.

— Ето я.

Подадох му я през масата.

Той отвори тържествено малката кутийка, бръкна в горния джоб на ризата си и извади оттам очила за четене, след което огледа внимателно фигурката.

— Виж ти, виж ти — промърмори той и си свали очилата. — Мога ли да я взема за около седмица?

— Защо?

— За да я занеса да проверят автентичността ѝ.

— Не съм сигурна...

— Нямах ли ми доверие, Ася?

— Да, обаче...

— Или имаш, или нямаш — каза той с усмивка. — Е, Астеропа, Ася... изглежда играем на котка...

— И мишка. — И двамата се засмяхме и напрежението помежду ни се стопи. — Можеш да вземеш фигурката, стига да се закълнеш, че ще я върнеш. Много е ценна за мен — подчертах.

— Обещавам. О, между другото, Маргьорит се обади и каза, че ще се върне чак късно утре вечер.

— Няма проблем. Ще остана до четвъртък сутринта и ще отида направо на работа в Лондон.

— Благодаря. Добре — каза и отпи от бирата си, — боя се, че трябва да си вървя. Тази нощ трябва да събера счетоводните книги, за да мога утре да покажа на Орландо всичко, което не иска да види.

— Ще бъдеш внимателен с него, нали така? — помолих го, подавайки му фигурката.

— С Орландо или с котарака? — пошегува се той, прибирайки кутийката в джоба на палтото си. — Ще се постарая. — Стана и тръгна към задната врата. — Но понякога истината боли. — Спря се. — Тази вечер прекарах добре. Благодаря ти.

— Няма защо.

— Скоро пак ще поговорим. Лека нощ, Ася.

— Лека нощ.

22.

На следващия ден на задната врата почука някаква жена и обяви, че идва да вземе Рори за урока му по езда. Разпитах повереника си дали това е нормално, но топлата прегръдка и целувка, с които я посрещна, доказваха, че не е дошла да го отвлече. Върна се с почервенели бузи от студа и веселието, и когато седнахме на кухненската маса, го помолих да ми нарисува свой автопортрет. Той ми забрани да гледам, докато рисува, затова му направих две тави браунита — една за фризера и една за сега.

Гледах главата му с цвят на мед, надвесена усърдно над рисунката, и усетих вълна от покровителствена любов към това момченце, което бе успяло да се промъкне в сърцето ми. Кой знае какво го очакваше в бъдеще, предвид казаното от Маус. Дали Хай Уийлд още щеше да бъде негов, когато порасне достатъчно, за да го управлява? Добрата новина беше, че той сякаш почти не забелязваше проблемите на възрастните и имаше оптимистичен и открит характер, който привличаше хората.

Той има вяра в човечеството...

— За теб, Ася. — Рори ме побутна и гордо ми подаде рисунката.

Взех я от него и я разгледах. И усетих буца в гърлото си. Рори беше нарисувал двама ни заедно в градината: той държеше ръката ми, докато аз се навеждах да огледам цветята. Бе успял да пресъздаде начина, по който стоях, как косата ми падаше над бузите ми, дори дългите ми пръсти, които сега държаха рисунката.

— Рори, прекрасна е. Благодаря ти.

— Обичам те, Ася. Върни се скоро.

— Ще я пазя като съкровище завинаги — казах му и се опитах да се взема в ръце. — А сега, какво ще кажеш за едно брауни и малко „Супермен“?

Той вдигна ентузиазирано палец и тръгнахме към дневната ръка за ръка.

След последната приказка за лека нощ си стегнах багажа, за да съм готова да тръгна рано на следващия ден. Надявах се, че Маргьорит

няма да има нищо против да ме закара до гарата, за да стигна навреме в книжарницата. Опитах се да не мисля за разговора, който сигурно се бе състоял днес между двамата братя. Докато слизах надолу, докоснах перилата на стълбите и се опитах да запечатам солидната им красота в ума си до следващия път, когато успеех да се върна тук.

Видях автомобилни фарове да присветват по алеята в десет часа. Няколко секунди по-късно вратата се затръшна и отидох да посрещна настоящата господарка на Хай Уийлд.

— Скъпа Ася. — Маргьорит ме прегърна. — Добре ли е Рори? Толкова ти благодаря, че остана тук с него. Маус ми каза, че си била чудесна. Има ли нещо за ядене? Умирам от глад — успя да изрече на един дъх.

— Да, Рори е добре. Спи дълбоко, но очаква с нетърпение да те види. И да, има нещо топло в печката.

— Прекрасно. Боже, имам нужда от чаша вино. А ти? — каза Маргьорит и се насочи към хладилника в килера.

— Не, благодаря.

Тя си сипа пълна чаша вино и веднага отпи голяма глътка.

— Чувствам се все едно цял ден съм била на пътя. Шатото е в средата на нищото. А после, разбира се, и самолетът се забави.

Въпреки оплакванията си Маргьорит изглеждаше невероятно. Блясъкът в очите ѝ и руменината на кожата ѝ ми подсказваха, че където и да е била и колкото и да се радваше, че се е върнала, тя беше щастлива.

— Как мина във Франция?

— Чудесно — отвърна унесена Маргьорит. — О, и рисуването също. — Засмя се тихо.

— Рори също е талантлив. Трябва да го е наследил от теб.

— Съмнявам се. — Маргьорит вдигна вежди. — Неговото изкуство е на съвсем друго ниво. Дарбата му е дошла от някой друг — допълни. — Нали знаеш, че Маус отиде да види Орландо по-рано днес в книжарницата? — Тя започна да рови в обемистата си кожена чанта и извади кутия цигари „Житан“. — Искаш ли една цигара?

— Благодаря. — Взех една и тя ми я запали. Отдавна не бях пушила френски цигари. — Маус ми каза снощи, че ще ходи в Лондон.

— Орландо е разстроен, разбира се. — Маргьорит си дръпна от цигарата и пусна пепелта в саксията с кактуса на перваза. —

Абсолютно отказал дори да погледне сметките.

— В такъв случай с нетърпение очаквам да го видя утре — промърморих тихо, докато сипвах *соq au vin*^[1] в една чиния.

— Ако трябва да съм честна, много се радвам, че ще бъдеш с него. Както и Маус. Той ме взе от „Гетуик“ на връщане от Лондон. Макар да не ми се вярва Орландо да направи нещо глупаво, човек никога не знае. Божичко, парите наистина са коренът на всичкото зло, нали?

— Да — съгласих се и оставих чинията пред нея, след което си направих чай от лайка и седнах.

— Ася, ти си истинска героиня. Това изглежда страшно вкусно. Колко е хубаво да се върна вкъщи и да сложат пред мен готово ястие! — Тя взе малко пилешко с вилицата си и ме погледна развеселена. — Когато най-накрая продадат книжарницата, ще останеш без работа. Какво ще кажеш да дойдеш тук и да ми помагаш с домакинството и с Рори?

Виждах, че говори полушеговито, но все пак свих рамене и казах:

— Може би.

— Разбира се, ти си прекалено висококвалифицирана за подобна работа — моля те, не се обиждай от предложението. Просто ми е толкова трудно да намеря човек, на когото имам доверие да се грижи за Рори, а Маус не спря да те хвали колко добре се разбираш с него. А Елен, собственичката на шатото, ми предложи да изрисувам още една стая. Много бих се радвала да приема предложението. Мястото е прекрасно и страшно много ми харесва там.

Седях безмълвна, знаейки, че Маргьорит няма представа, че ми е предложила да изпълни мечтата ми. Да живея тук, в Хай Уийлд, да се грижа за Рори, за къщата и за градината, да имам възможността да готвя всеки ден за това необичайно и интригуващо семейство. Знаех, че трябва да хвана момента, преди умът на Маргьорит да премести фокуса си върху нещо друго, или някого друго.

— Сериозно, много бих се радвала да ти помогна, по всяко време. Обичам това място — признах. — Както и Рори.

— Наистина ли? — Маргьорит вдигна вежда. — Господи, сериозно ли говориш? Не бих могла да ти плащам много, както сигурно вече знаеш, но ще получавах стая и храна... ще трябва да

попитам Орландо, но може дори да успеем да споделим помощта ти? Ако се съгласи, ще мога да приема онази поръчка. Елен иска да започна колкото може по-бързо...

Тя замлъкна и видях в очите ѝ колко е развълнувана от възможността.

— Не бих искала да разочаровам Орландо, разбира се, нито да го карам да се чувства все едно съм го изоставила. Особено сега. Но той всъщност няма нужда от мен през цялото време.

— Орландо ще иска да направи това, което е най-добро за Рори, сигурна съм. И освен това — очите на Маргьорит заблестяха, — той спомена, че може да си ни роднина.

— Не знам дали е така. Поне още не — обясних.

— Е, определено успя да си намериш място в сърцата ни, откакто дойде, Ася. Нямам търпение да видя къде ще се наместиш в родословието. Маус трябва да ти е казал колко е било заплетено родословното дърво на семейство Вон — Форбс. И още е.

Изведнъж млъкна и се прозя силно; плътните ѝ, чувствени устни се разтвориха и затвориха. У нея нямаше нищо деликатно, но привлекателността ѝ беше в прекалено големите ѝ черти и силата, която излъчваха.

— Време е за лягане — каза тя и стана.

— Аз ще заключа — предложих.

— Наистина ли? Чудесно.

— Ще можеш ли да ме закараш до гарата сутринта? Трябва да хвана влака за Лондон в осем.

— Маус каза, че ще те закара. Мисля, че иска да те предупреди за Орландо. Лека нощ, Ася, и отново благодаря.

* * *

Станах рано на следващата сутрин, за да приготвя закуска за Маргьорит и Рори, преди да тръгна.

Оставих бележка на Маргьорит, че надениците, беконът и палачинките са в печката, за да останат топли, и я насочих към четирите пая на дъното на хладилника. Маус почука на задната врата, а аз си взех чантата и го последвах до колата.

— Видя ли Маргьорит снощи, когато се прибра? — попита ме той, докато излизахме по алеята.

— Да.

— Значи трябва да ти е казала, че Орландо не прие новината добре.

— Да, каза ми.

— Слушай, Ася, ако има някакъв начин да го накараш да се вразуми, ще ти бъда много благодарен. Опитах се да му обясня, че банката така или иначе ще се намеси, ако ние самите не продадем книжарницата, но той буквално си захлупи ушите с ръце, изтича горе и се заключи в спалнята си.

— Като малко дете в изблик на гняв.

— Точно така. Орландо може да изглежда мил и любезен, но не познавам по-упорит човек, когато опре до трудни решения, които не иска да прави. Истината е, че нямаме избор. Той трябва да го разбере.

— Ще се постарая, но се съмнявам да ме послуша.

— Струва си най-малкото да се опиташ. Той те харесва и ти има доверие. Поне пробвай.

— Ще се опитам — уверих го, докато се приближавахме до гарата.

— Ще можеш ли да ми се обадиш и да ми кажеш как е? Снощи не отговори нито на мобилния, нито на домашния си телефон.

— Ще се обадя — обещах му и излязох от ленд роувъра. — Благодаря, че ме докара.

— Това е най-малкото, което можех да направя. А когато пак дойдеш в Хай Уийлд, ще ти разкажа за следващата част от дневниците на Флора — извика през прозореца. — Пригответи се да бъдеш изумена. Чао, Ася. — И тогава на устните му се появи широка усмивка, която бавно се разля до очите му и озари красивото му лице. — Всичко най-добро!

Помахам му леко и влязох в гарата.

Бях изпълнена с тревога, когато пристигнах на „Кенсингтън Чърч стрийт“ и отключих вратата на книжарницата. Не само защото нямах представа какво ще заваря вътре, а и заради безкрайните текстови и гласови съобщения от Кики, които бях получила, когато мобилният ми хвана сигнал във влака. Толкова се бях увлякла в Хай Уийлд, че бях забравила да ѝ се обадя и да ѝ кажа, че ще остана още една нощ.

Последното ѝ съобщение гласеше: „Ася, ако не ми се обадиш до утре сутрин, ще се обадя в полицията, че си изчезнала. Къде си?!“.

Почувствах се ужасно и ѝ оставих също толкова много извинителни съобщения, като я уверих, че съм добре и ще се видим в апартамента по-късно тази вечер.

Успокоих се, като видях, че нищо в книжарницата не се е променило, и тъй като Орландо никога не беше там, когато пристигах, се заех с рутинната си работа. Когато обаче стана единайсет часът, без той да се появи, започнах да се притеснявам. Погледнах вратата в дъното на книжарницата, която водеше до стълбището и горния етаж, където никога не се бях качвала, а можех само да предполагам, че се намира жилището на Орландо. Разбира се, беше възможно да е там и да води някой от търговете си... Но когато не се появи с обичайния си кейк, наистина се разтревожих. Знаех, че дневната програма на Орландо е свещена за него.

Прекарах следващия половин час, бродейки из стаята, като ту поглеждах през прозореца към улицата, ту се спирах да слушам на вратата в задната част на магазина.

По обяд вече се бях побъркала от тревога и реших, че нямам друг избор, освен да проверя дали е горе. Отворих вратата, която изскърца и издаде действията ми. Качих се тихо по стълбите и се озовах на малка площадка с три врати. Почуках предпазливо на вратата вдясно.

— Орландо? Ася е. Тук ли си?

Не получих отговор, така че хванах бравата и отворих вратата. Озовах се в малка кухня със стара мивка, малка печка „Бейби Белинг“ и хладилник с форма, която наскоро пак бе излязла на мода след близо петдесет години — това определено беше оригиналната версия. Излязох и извърших същите действия със следващата врата, която водеше до също толкова стара баня с ужасен линолеум на пода — напомняше ми за апартамента, в който живеехме с Кики, преди да се преместим. Как Орландо успяваше да поддържа такъв перфектен външен вид при такива скромни средства беше мистерия за мен.

Обърнах се към последната врата и пак почуках.

— Орландо — този път заговорих по-високо. — Аз съм, Ася. Моля те, ако си вътре, кажи нещо. Притеснявам се за теб. Всички са притеснени — добавих умолително.

Все още нищо. Пробвах бравата, но този път не поддаде. Явно беше заключено. Отвътре се чу внезапно тупване, сякаш от тежка книга, паднала на земята. Прониза ме внезапен страх. *Ами ако не си е взел лекарствата?*

Потропах по-настоятелно по вратата.

— Моля те, знам, че си вътре, Орландо. Добре ли си?

— Върви си — чу се приглушен глас.

Заля ме вълна от облекчение. Ако се чувстваше достатъчно добре, за да се държи грубо, нямаше от какво да се притеснявам.

— Добре, махам се — извиках през вратата. — Но ще бъда долу в книжарницата, ако искаш да поговорим.

Слязох обратно по стълбите, сложих още дърва в огъня и излязох, за да пратя съобщение на Маус, че Орландо най-малкото още е жив, макар още да отказва да излезе.

В един часа, когато се надявах да слезе, за да напълни винаги гладния си стомах, не чух стъпките му по стълбите. Взех си чантата и ключовете, излязох от книжарницата, като заключих след себе си, и тръгнах към магазините от другата страна на пътя. Ако имаше нещо, което би могло да извади Орландо от бърлогата му, това беше ароматът на храна.

Двадесет минути по-късно се върнах с продуктите си и се качих в малката кухничка. Липсата на готварски прибори се оказа проблем, но намерих една малка тенджерка, в която приготвих лука и чесъна за соса, след което добавих сметана, билки и малко бренди. Имаше и безформен тиган за двете филета миньон, към които добавих гъби и нарязан домати. Щом всичко бе готово, излязох от кухнята и минах по площадката, забелязвайки със задоволство, че по нея се разнасят изкусителните аромати на чесън и месо.

Почуках на вратата на Орландо.

— Обядът е готов — извиках весело. — Сега ще го сложа в чинии и ще го занеса долу. Може да донесеш виното — охлажда се в хладилника.

После подредих филетата и гарнитурата в чиниите и заставах на върха на стълбището.

— Не се бави, няма нищо по-лошо от изстинало филе миньон — допълних и слязох внимателно по стълбите с примамката си. Минаха около три минути, преди да чуя стъпките му по стълбите. На вратата се

появи един тъжен, разчорлен двойник на Орландо с бутилка „Сансер“ и две чаши в ръце. Косата му беше разрошена и не се беше избърснал. Носеше копринения халат, с който го бях видяла в Хай Уийлд, и сините си бродирани пантофи.

— Заключена ли е вратата? — попита ме, поглеждайки я нервно.

— Разбира се. Време е за обяд — отговорих спокойно.

Той започна да се влачи едва-едва напред и за пръв път в живота си видях клишето как някой остарява с години за една нощ.

— Надявам се пържолата да ти хареса. Толкова сурова е, колкото може да бъде, а сосът е билков — насърчих го, звучейки дори на себе си като бавачка, говореща на дете.

— Благодаря ти, Ася — промърмори той и остави виното и чашите на масата. След това седна бавно на стола, сякаш костите го боляха. Въздъхна тежко и събра сили да вземе бутилката и да налее щедро в двете чаши.

— За теб — вдигна тост. — Имам поне една приятелка и съюзничка.

Видях как изпи чашата си на един дъх и веднага я напълни отново и се зачудих притеснено как ли би се държал Орландо пиан.

— Хапни си — помолих го.

Това беше първият случай в кратката ни история, в който свърших с яденето преди него. Той ядеше като болник, режеше пържолата на малки парченца и дъвчеше дълго всяко едно.

— Храната е перфектна, както знаеш много добре, Ася. Аз не съм... — Гласът му стихна и той сложи още едно парченце месо в устата си. Преглътна, отпи голяма глътка вино и ми даде сянка на усмивка, докато оставяше приборите си. — Днес не мога да понеса дори храната. Предполагам, че си говорила с брат ми.

— Да.

— Как може да ми го причини? Имам предвид... колко е жестоко! Това — той разпери ръце, посочвайки вътрешността на книжарницата, — е светът ми. Единственият ми свят.

— Знам.

— Той казва, че ще банкрутираме, или по-точно, че банката ще вземе всичко, освен ако не продадем книжарницата. Можеш ли да си представиш?

— За жалост мога.

— Но как? Този... човек от банката не би могъл да открадне това, което е наше, нали така? Брат ми сигурно преувеличава, нали?

Изражението на лицето му беше толкова сърцераздирателно, че ми се наложи да преглътна тежко, преди да му отговоря.

— Боя се, че не. Изглежда има дългове...

— Да, но те са нищо в сравнение с цената на тази сграда, ако я продадат. Трябва да разбират, че имат гаранция.

— Мисля, че проблемът е, че и банките не са в добро положение. Те също са... — подбрах внимателно думите си, — уплашени. Световната икономика не е в добро състояние в момента.

— Нима ми казваш, че продажбата на книжарница „Артър Морстън“ — да не говорим за *душата ми* — ще реши кризата им? Ася, очаквах повече от теб. Мислех, че си на моя страна.

— На твоя страна съм, Орландо, кълна се. Но понякога животът просто не се подрежда така, както ни се иска. Ужасно е, но е истина. Животът просто не е справедлив. А и доколкото разбрах, фермата също е в лошо положение.

— Какво?! — Бледата кожа на Орландо порозовя, мина през червено и стигна до пурпурно. — Така ли ти е казал?

— Да. Има нужда да купи нови машини, за да даде шанс на фермата да се издържа сама.

Зачудих се дали Орландо няма буквално да избухне от гняв. Иначе милото му лице се изкриви от такава ярост и презрение, че беше трудно да разбере как едно човешко тяло може да контролира толкова много емоции.

— Ха! Ха-ха-ха! А случайно да ти е казал защо фермата е западнала така?

— Не.

— Значи не е споменал, че почти не излизаше от стаята си през първите три години след като Ани умря? Че остави всичката си земя да пропадне, защото не беше в състояние да се изправи, да слезе долу и да говори с управителя на фермата, който го чака дни и седмици с неплатените сметки? Докато всички доставчици не отказаха да доставят нещата, от които се нуждае всяка ферма, и управителят нямаше друг избор, освен да напусне? Животни умряха под надзора на брат ми, госпожице Ася, поради недохранване и небрежност. Да не говорим за посевите, които бяха оставени да линеят с години, докато

накрая дори те загубиха воля за живот... Нека да те уверя, тази ситуация е почти изцяло по вина на брат ми. Не моя.

— Но сигурно — казах накрая, нарушавайки тишината, докато Орландо обръщаше поредната си чаша, — разбираш защо?

— Да, естествено. Той загуби любовта на живота си. Не съм толкова безсърдечен, че да не му съчувствам. Обаче — лицето му отново помръкна — има неща, които вие не знаете, и които нямам правото да ви казвам, които са — поне за мен — неппростими. В живота на всеки човек идва време, когато трябва да забрави собствената си трагедия и да помогне на онези, които се нуждаят от него. Брат ми прекара години в самосъжаление — това е истината. Ние всички направихме всичко възможно да му дадем любов и подкрепа, но дори най-нежните и състрадателни сърца могат да се втвърдят, когато гледат човек, решен да се самоунищожи.

Орландо се изправи и закрачи напред-назад из стаята с ръце в джобовете на халата си.

— Уверявам ви, госпожице Ася, че семейството го подкрепяше по всеки възможен начин. Както знаете добре, човек избира дали да стане жертва или герой. Той избра първото. И сега, заради това, аз... и *това* — той отново посочи стаята, а около него се рееха пращинки като малки ангелчета в слабата октомврийска светлина, — ще сме жертвените агнета.

С тези думи се свлече на пода и заплака.

— Господи, каква бъркотия... — чух го да мърмори на себе си. — Всички сме сбъркани. Всеки един от нас.

Коленичих до него и внимателно обгърнах раменете му с ръце. В началото се съпротиви, но после се отпусна в прегръдката ми и го залюлях като малко дете.

— Не разбираш какво значи това за мен. Не разбираш...

— Орландо, разбирам. И ако можех, бих те оставила да живееш тук завинаги. Кълна се.

— Ти си добър човек, Ася. На моя страна си, нали?

Погледна ме с болка в очите.

— Да, разбира се. И когато се успокоиш, може да ти кажа за някои идеи, които ми хрумнаха.

— Наистина ли? Бих направил всичко, всичко...

Действително имах някои идеи, но те бяха рационални и взимаха предвид обстоятелствата, а се съмнявах това да се хареса на Орландо.

— Е, целият съм в слух. — Той се отдръпна от мен и се изправи, с такова изражение, сякаш щях да му предложа златното руно. — Какво ще кажеш да се кача горе и да се поизмия? Толкова съм разчорлен, че се отвращавам от себе си — призна той, оглеждайки облеклото си. Тръгна към чиниите, но аз поклатих глава.

— Днес е необичаен ден, така че аз ще разтребя.

— Така да бъде. — Той тръгна към задната врата, но пак се обърна. — Благодаря ви за всичко, госпожице Ася. Знаех, че сте единственият човек, на когото мога да се осланям. А когато се върна, ще ви кажа една тайна.

Изкикоти се точно като Рори.

— Каква? — не се сдържах да не попитам.

— Знам къде са. — Орландо се усмихна широко, обърна се и излезе.

Изчаках, докато стъпките му стигнат горния край на стълбите, след което събрах остатъците от обяда ни и го последвах с усещането, че съм преминала още един мост, щом ми позволи да се кача в личното му убежище. Докато миех чиниите в малката мивка, се замислих върху последните му думи. Бях почти сигурна, че знам за какво говори Орландо — можеше да става дума само за дневниците на Флора Макникъл. Чувствах се разкъсана между воюващите братя.

Върнах се долу, обърнах знака „Затворено“ на „Отворено“, тъй като минаваше два часът, застанах в центъра на стаята и започнах да оглеждам етажерките. Защото знаех, че бях видяла група книги с корици от кафява коприна, докато взимах друга от рафта до тях. Освен това познавах Орландо и игривия му ум. Какъв по-добър начин да скрие взетите от Домашната ферма книги от това да ги сложи сред хиляди други?

Очите ми се плъзнаха по рафтовете. Затворих ги, опитвайки се да си спомня точно коя книга бях извадила и откъде...

Ето я. Ясна като компютърен файл, изваден от паметта ми.

— Орландо — промърморих, тръгнах към секцията с английска литература и погледнах третия рафт от долу нагоре. Ето ги — на рафта с надпис „Британска художествена литература, 1900-1950“.

Наведох се, извадих една тънка книга и я отворих на първата страница.

Дневникът на Флора Макникъл
1910 г.

Затворих книгата и я върнах на рафта, понеже чух тежки стъпки по стълбите. Орландо слизаше по-бързо от обикновено и едва успях да стигна до огъня и да започна да го подклаждам, когато влезе с трясък в стаята.

— По-добре ли се чувстваш? — попитах спокойно, добавяйки още въглища.

Тишината продължи толкова дълго, че се обърнах, за да видя защо. Лицето му пак беше почервеняло, а ръцете му скръстени, докато се приближаваше към мен.

— Ще те помоля да спреш да се отнасяш снизходително към мен. Тъй като успя да ме успокоиш, приех обаждането на брат ми. Той заяви, че си приела да работиш като домакиня и детегледачка в Хай Уийлд.

— Аз...

— Не ме лъжи, Ася! Прие ли или не предложението, което ти беше направено?

— Маргьорит беше отчаяна, понеже има дългосрочна поръчка, затова казах, че ще...

— Че ще ме изоставиш и ще отидеш да работиш за врага?!

— Казах, че понякога ще ходя да помагам на Маргьорит, като наглеждам Рори! Това е всичко. Тя каза, че ще те попита дали имаш нещо против понякога да работя за нея, когато книжарницата няма много клиенти. Това няма нищо общо с Маус.

— Господи, жено! Има всичко общо с брат ми. Той върши всичката ѝ мръсна работа, включително да ми се обади сега под претекст да провери дали съм добре. А после да обяви, че ще работиш в Хай Уийлд от уикенда.

— Орландо, нямам никаква представа за какво говориш.

— Да бе, разбира се, че нямаш. А аз си мислех, че си на моя страна...

— На твоя страна съм, Орландо. Наистина.

— Не, не си! Не виждаш ли, че това помага на него? Но не и на мен!

Той се спря и си пое дълбоко въздух няколко пъти.

— Съжалявам — казах безпомощно.

— Аз съжалявам още повече — отвърна той и се вгледа в мен. Гневът в очите му бе заменен от изражение, което не можех да разчета.
— Е, тръгвай си.

— Моля? Къде да тръгвам?

— Отивай в заешката дупка, където живееш, и си опаковай багажа за Хай Уийлд. Маргьорит и Маус имат нужда от теб.

— Моля те, аз работя за теб и съм лоялна към теб. Обичам това място...

— Съжалявам, но ако очакваш да се боря за теб след предателството ти, няма да стане.

Той сви рамене театрално, скръсти ръце още по-здраво на гърдите си и се извърна от мен като намусено момченце.

— Няма да ходя в Хай Уийлд. Искам да остана тук.

— А аз те уволнявам.

— Не е честно!

— Както ти самата ми каза днес, Ася, животът не е честен.

— Да, но...

— Ася, беше очевидно от момента, в който направих грешката да те заведа в гнездото на осите, че си се влюбила в Хай Уийлд и по-словоохотливите членове на семейството ми. Кой съм аз да те държа настрана от тях? Това е зовът на сирените, мила моя, и ти се улови на него като риба на въдица. Излитай, но се пригответи да те ужилят.

Ако думите му не бяха толкова болезнени, щях да се изсмея на мелодраматичната ситуация. На очите ми избиха сълзи.

— Добре — казах накрая и минах покрай него, за да си взема раницата и чантата. — Довиждане, Орландо. Толкова съжалявам.

Отидох до вратата в тишина и тъкмо бях сложила ръка на бравата, когато той проговори отново.

— Поне Рори ще се радва на нежните ти грижи. От това поне съм щастлив. Сбогом, госпожице Ася.

Отворих вратата и излязох на мъгливата улица, където вече се смрачаваше. Краката ми автоматично ме заведоха до автобусната

спирка отсреща. Спирката, където за пръв път бях видяла книжарница „Артър Морстън“.

Заставах на спирката и погледнах обратно към книжарницата. Там, в сенките, зад картите на витрината, видях силуета на мъж, който гледаше към мен.

Извърнах глава, неспособна да понеса мълчаливото презрение на Орландо.

[1] Пиле, задушено с червено вино. — Б.пр. ↑

23.

За щастие апартаментът беше празен, когато се върнах. Оставих чантата си в общата ни спалня, която ми се струваше още по-задушаваша, след като бях прекарала последните пет вечери сама, и влязох да си взема дълъг душ. Докато горещата вода се изливаше върху тялото ми, оставих не само сълзите си, а и гласът си да потече и закрепях, питайки се как, за бога, бях успяла за двайсет и четири часа да проваля всичко.

Излязох и се увих в пухкава бяла хавлия, и осъзнах отговора. Бях проявила алчност. И егоизъм. Като силно влюбена жена, не бях преценила последствията от действията си, понеже жадувах твърде силно целта си.

Която, както Орландо бе казал кратко и ясно, беше Хай Уийлд. И обитателите му...

Разбира се, не трябваше изобщо да казвам, че бих приела каквато и да било работа там, особено предвид обстоятелствата. Не, трябваше да кажа, че ще говоря с Орландо — който, в крайна сметка, бе човекът, който ме заведе в тази страна на чудесата — преди да се съглася за каквото и да било.

Но не го бях сторила. И ето ме, отново безработна. Понеже, ако сега отидех в Хай Уийлд — гнездото на осите, както го бе описал Орландо, — най-добрият приятел, когото някога бях имала, щеше да ме вижда като предателка. А аз просто не можех да понеса мисълта за това.

Докато изпразвах раницата си, за да си намеря четката за коса, забелязах със свито сърце, че месинговите ключове за книжарницата още са във вътрешния джоб. Спомних си прекрасния момент само преди няколко седмици, когато Орландо сложи ключовете в ръката ми с усмивка, но бързо го прогоних от ума си. Реших, че Орландо може да дойде да си ги вземе сам, или ще му ги оставя, ако някога се окажех в околността. Но нямаше да ходя специално за да му ги върна.

Слязох долу, за да си направя чаша чай, и открих обикновено безупречната кухня в хаос. Чиниите от последните пет дни бяха

зарязани в мивката — макар миялната да беше точно до нея. Подът бе покрит с трохи и петна, а когато се опитах да извадя торбичка чай от кутийката, за да я сложа в току-що измитата чаша, открих, че е празна.

— За бога, Кики! — промърморих ядосана и претърсих в отчаяние шкафовете, за да задоволя нуждата си.

Накрая пуснах торбичка билков чай във врялата вода и излязох на терасата си, оставяйки кухнята в безпорядък. За щастие повечето растения или зимуваха, или нямаха нужда от вода поради обилната роса. Отбелязах, че камелията трябваше да влезе вътре, за да не измръзне, но предвид размера и теглото ѝ се чувствах твърде слаба, за да я завлека сама, така че тази нощ трябваше да издържи само с найлонова торбичка върху нежните си цветове.

Прибрах се вътре и реших, че след като минаваше шест часът, можех да си позволя чаша вино. Налях си и седнах в средата на един от огромните кремави дивани. Огледах перфектното, стерилно пространство около себе си — точно обратното на Хай Уийлд — и очите ми отново се изпълниха със сълзи.

Защото знаех, че не принадлежа на никой от двата свята — нито тук, в света на сестра ми, в който нямаше почти нищо мое, нито в Хай Уийлд.

Бях в леглото, когато чух трясъка на входната врата няколко часа по-късно. Бях оставила на Кики бележка, написана с големи букви и закачена на хладилника, за да я види. Пишеше, че имам ужасна настинка и съм си легнала в стаята за гости, за да не я заразя. Както очаквах, след като я чух да ме вика, когато влезе, чух стъпките ѝ в кухнята, където обикновено очакваше да ме намери. Последва кратка пауза и си представих как чете бележката ми.

След това я чух да се качва по стълбите. На вратата се почука.

— Ася? Добре ли си? Може ли да вляза?

— Да — отвърнах с прегракнал глас.

Вратата се отвори и сянката на Кики се появи в светлината от коридора.

— Не идвай твърде близо. В ужасно състояние съм. — Изкашлях се колкото можах по-гърлено.

— Горката. Да ти донеса ли нещо?

— Не. Взех лекарства.

— Ако имаш нужда от мен през нощта, знаеш къде съм.

— Да, знам.

— Опитай се да поспиш. Може би сега, вкъщи, ще се почувстваш по-добре.

— Да. Благодаря, Кики.

Видях през полуотвореното си ляво око, че още стои на вратата и ме гледа.

— Липсваше ми — каза Кики.

— И ти на мен.

Врата се затвори и осъзнах, че съм изрекла още една лъжа. Обърнах се и се помолих на небесата за сън. И, слава богу, накрая Той отвърна на молитвата ми.

* * *

Събудих се на следващата сутрин, чувствайки се сякаш наистина се бях натъпкала с лекарства, както казах на Кики предната вечер. Вдигнах се с мъка от леглото и видях, че под вратата ми е пъхната бележка: „Отивам в колежа. Обади се, ако има нужда. Обичам те. Кики“.

Слязох по стълбите и забелязах, че кухнята е почистена и изглежда подредена както винаги, което ме накара да се почувствам виновна, че излъгах Кики. Пуснах чайника, но си спомних, че няма чай.

Влязох безцелно в дневната и погледнах през прозореца. Денят изглеждаше доста по-ясен от предишния.

Гледайки през прозореца, мислите ми неволно се отнесоха към Хай Уийлд и се запитах дали Рори вече е буден и какво ще яде за закуска, когато вече ме няма да му стотвя. *Стига, Ася, той е с майка си, щастлив е...*

Но все пак — може би от суета, а не инстинкт — усетих, че му липсвам.

Не.

— Това не е твоят живот. Те не са твоето семейство. Рори не е твое дете — казах си на глас.

Качих се горе и в търсене на начин да запълня празнотата, възприех навика на Орландо да се придържа към определен дневен ред

— взех си още един душ, след което се облякох и слязох долу, за да седна на бюрото. Днес, казах си, ще се опитам да започна романа си. Да направя нещо за себе си, да започна да определям собственото си бъдеще. Взех си бележника и писалката и започнах да пиша.

Няколко часа по-късно се съвзех и видях, че вече се спуска огнен залез. Оставих писалката и разтрих пръстите, които я бяха стискали толкова силно, след което отидох да си наляя чаша вода. Погледнах мобилния си и видях няколко съобщения, две от тях гласови, които се постарях да игнорирам, докато любопитството и страхът, че нещо може да се е случило с Орландо — или с Рори — не победиха волята ми.

— Здравсти, Ася, Маус е. Не знам дали Орландо ти е предал, но Маргьорит ще е във Франция за уикенда. Каза, че може да се съгласиш да се грижиш за Рори и къщата, докато я няма. Моля, обади ми се колкото може по-скоро. Домашният телефон в Хай Уийлд не работи — май заради неплатени сметки — затова тя ме помоли да ти се обадя. Благодаря.

Следващото съобщение беше от Шанти, която питаше къде съм и как съм, и предлагаше да се видим скоро. Мекият ѝ глас ми подежда успокоително и си отбелязах наум да ѝ се обадя и да уговорим ден и час. Проверих и текстовите си съобщения и открих още две от очевидно отчаяния Маус. Тъй като Орландо не беше на разположение, задължението да се грижи за Рори щеше неизбежно да се стовари на него. Канех се да оставя телефона, когато Маус отново се обади. Реших, че този път трябва да вдигна.

— Ася, слава богу. Вече се чудех дали не съм набрал грешен номер. Опитвах се да се обадя на Орландо, но и той не вдига.

— Не се учудвам.

— Получи ли съобщенията ми? И можеш ли да дойдеш в Хай Уийлд другата седмица?

— Не, боя се, че не мога.

— Ясно. — Последва пауза. — Мога ли да попитам защо? Маргьорит каза, че си изглеждала много ентузиасирана от идеята да работиш за нея от време на време.

— Да, но само със съгласието на Орландо. А той не е съгласен.

— Не може ли да се оправи без теб няколко дни заради племенника си?

— Да, може. Вчера ме уволни след разговора си с теб. Нарече ме предателка — добавих рязко.

— Господи! — Маус въздъхна тежко. — Съжалявам, Ася. Тази бъркотия няма нищо общо с теб и не биваше да те замесваме. Не се замислих, преди да му се обадя...

— Да, но така стоят нещата.

— И няма начин да дойдеш тук, дори само за уикенда?

— Съжалявам, но не мога. Орландо беше толкова мил с мен. Не искам да предавам доверието му.

— Разбирам те. Е, както и да е... така или иначе е по-добре за теб да си нямаш работа с откаченото ни семейство. Рори ще бъде съкрушен — досади на всички с възхвалите си за теб.

— Предай му, че го обичам.

— Разбира се. И може би, когато нещата се успокоят, ще промениш решението си.

— Не мисля. Съжалявам.

— Окей. Ще те оставя на мира. Само още едно нещо — ще ми дадеш ли адреса си, за да ти пратя дължимото за дните, в които се грижи за Рори?

— Няма значение. Направих го с радост.

— За мен определено има значение, така че ако нямаш нищо против...

Дадох му адреса и той обеща да прати чек по пощата.

— Е, добре, аз и ненормалните ми роднини ще те оставим на мира. Може би Орландо ще се успокои и ще дойде да те моли на колене да се върнеш.

— Съмнявам се. Ти ми каза колко е опърничав, а аз го нараних жестоко.

— Не, Ася, аз го нараних. Всичко това е по моя вина. Както и да е, късмет с намирането на нова работа и се обаждай. Чао засега.

— Чао.

Той затвори телефона и въпреки твърдата си позиция, се чувствах сякаш съм сложила край на красива любовна връзка. С къща, семейство и може би със собственото си минало. Преглътнах сълзите си и отидох в кухнята да готвя вечеря за себе си и Кики. Отново си бяхме само двете.

Докато режах зеленчуците за пържене доста по-агресивно от необходимото, осъзнах, че съм се върнала в начална позиция по всички параметри. Само се надявах, чакайки Кики да се върне, фалшивата ми болест да я убеди да не ми се сърди, че бях забравила да ѝ се обадя, че оставам по-дълго в Хай Уийлд. После пратих съобщение на Шанти — трябваше да започна отнякъде с намирането на собствен живот — и я поканих да дойде на кафе, когато ѝ е удобно. Тя веднага отговори, че ще се радва да дойде утре в четири. Зарадвах се, че поне ще имам извинение да направя кейк — но не лимонов, помислих тъжно, и чух входната врата да се отваря и затваря.

— Здравсти, Сия, как се чувстваш?

— Много по-добре, благодаря.

Тя огледа лицето ми и се намръщи.

— Още изглеждаш много бледа.

— Аз винаги съм бледа, Кики — отвърнах с лек смях. — Кълна се, добре съм. А ти как си?

— О, добре, горе-долу — каза тя и разбрах, че не е така. — Искаш ли бира? — попита ме, отваряйки хладилника да си вземе една.

— Не, благодаря.

— Как беше работата като бавачка? — попита тя, сядайки срещу мен.

— Добре, мерси. Рори е прекрасно дете.

— Ще ходиш ли пак?

— Не. Беше еднократно.

— Радвам се. За бога, Ася, ти имаш първокласна диплома по английска литература, говориш перфектно два езика и си най-интелигентният човек, когото познавам. Трябва да спреш да се подценяваш.

Това беше познатият рефрен на Кики и нямах намерение да го обсъждам.

— А ти? Какво е станало при теб?

— Защо мислиш, че нещо е станало? — Кики дойде при мен и ме обгърна с ръце. — Слава богу, че имам теб — въздъхна тежко.

— Но какъв е проблемът?

— Трудно е да го обясня, но все едно пак съм в училище и всички други ученици си намират приятели, а аз се чувствам не на мястото си. Всъщност е по-лошо от училище, защото теб те няма.

Опитвам се да не се засягам, но наистина си мислех, че група художници ще бъдат различни. Но не са. И ме боли, Сия, много.

— Разбира се, че боли.

— Преподавателите постоянно критикуват работата ми. Знам, че за това им плащат, но би било хубаво от време на време да правят и по някой комплимент. В момента съм останала без абсолютно никаква мотивация и съм на ръба да зарежа всичко.

— Но нали целият смисъл е изложбата на края на годината? Когато колежът ще доведе изтъкнати критици и колекционери да видят работата ти? Колкото и да е трудно, не можеш да се откажеш от това, нали?

— Не искам да се отказвам, Сия, но Татко все казваше, че животът е прекалено кратък, за да си нещастен.

— Казваше също, че не трябва никога да се отказваме — предупредих я. Осени ме мисълта, че сега, когато го нямаше, ние, сестрите, можехме да интерпретираме многото мъдри поучения на Татко както си искаме.

— Да — Кики прехапа устна и за моя изненада на очите ѝ избиха сълзи. — Толкова ми липсва. Мислех, че ще се справя, но сякаш има дупка, нали разбираш?

— Разбирам — потвърдих тихо. — Кики, не ходиш на уроците много отдавна. Защо не си дадеш повече време и не видиш как ще се развият нещата?

— Ще се постарая, но ми е много трудно, Сия. Особено когато толкова често те няма.

— Е, върнах се.

Кики отиде да си вземе душ, а аз започнах да слагам съставките в дълбокия тиган. Хрумна ми, че може би и двете сме аутсайдери — две самотни вълчици, които си нямат никого, освен една друга. Колкото и да се бях опитвала да избягам, историята и литературата бяха пълни с неомъжени сестри, намиращи утеха една в друга. Може би трябваше да се предам и да приема съдбата си.

Вечеряхме заедно и за пръв път присъствието на Кики ми донесе утеха, вместо да ме дразни. Тя ми показа снимки на последните си картини от колежа и наистина смятах, че са най-добрите, които е рисувала от много време насам. Замислих се как смяната на перспективата и приемането могат да променят всичко.

Тази вечер си легнахме рано, изтощени по различни причини.

Може би си приличахме повече, отколкото ми се щеше да вярвам, помислих си, взирайки се в луната през прозореца. И двете се страхувахме от жестокия свят извън удобното ни гнездо.

24.

По причини, вероятно свеждащи се до чиста гордост, не бях казала на Кики, че са ме уволнили от работа. Затова на следващия ден станах заедно с нея, знаейки, че тя излиза половин час преди мен, и се приготвих за излизане както винаги.

— Приятен ден! — извика Кики на излизане.

— И на теб! — Помахах ѝ и се престорих, че бързам да си изпия кафето.

Щом вратата се затвори, започнах да ровя в готварските си книги в търсене на рецепта за кейк, който да опека за Шанти. Спрях се на типично английска рецепта — малцов кекс — но с малко допълнителни подправки като реверанс към произхода ѝ. След това отидох до магазина да купя съставките и малко торбички чай.

На вратата се позвъни точно в четири и натиснах копчето, за да може Шанти да влезе в сградата. Фактът, че някой си е направил труда да ме посети, стопли сърцето ми. Когато излезе от асансьора, вече я чаках на прага.

— Ася! — Тя разтвори ръце и ме прегърна силно. — Твърде отдавна не сме се виждали.

— Да, така е. Влизай!

— Уау! — възкликна тя при вида на гигантската дневна. — Какво място! Не ми каза, че си толкова богата.

— Всъщност не съм. Сестра ми купи апартамента. Аз съм само наемателка.

— Какъв късмет за теб — усмихна се тя и седна.

— Чай? Кафе?

— Всъщност ще пия само вода. Или някакъв билков чай, ако имаш такъв някъде в дълбините на шкафовете си. В момента постя, нали разбираш.

Погледнах малцовия сладкиш, пресен и сочен, който само чакаше да бъде погълнат, и въздъхнах.

— Е, как си тези дни, *ma petite etoile*^[1]?

— Говориш френски?

— Не — засмя се тя — не знам почти нищо, освен тази фраза, която по случайност съдържа името ти.

— Добре съм — отвърнах и донесох таблата с чая й, малцовия кекс и малко масло, с което да си намажа парчетата. Бях прихванала навика на Орландо да яде следобеден кейк и щях така или иначе да си хапна.

— Какво става с теб тези дни?

— Започнах работа в книжарница.

— Коя?

— О, никога не си чувала за нея. Продава редки книги и няма много клиенти.

— Но ти харесва там?

— Да, много ми харесваше.

— Значи вече не работиш там?

— Не. Помолиха ме да напусна.

— Ася, толкова съжалявам! Какво стана?

Поколебах се дали да й кажа. Все пак още не бях успяла да разкажа дори на Кики. Но пък Шанти успяваше някак да ме извади от черупката ми. А и честно казано точно заради това исках да я видя. Имах нужда да поговоря с някого.

— Дълга история е.

— Тогава цялата съм в слух — каза тя, гледайки как дъвча парче малцов кекс с подправки. — Е, добре — добави — предавам се. Този кейк изглежда невероятно апетитен.

Отрязях й парче и започнах да й разказвам одисеята си в семейство Вон — Форбс. Шанти само от време навреме ме прекъсваше, за да се увери, че е разбрала всичко правилно, докато не стигнах тъжния завършек на историята си.

— И ето ме сега — свих рамене. — Отново съм безработна.

— Какво интересно семейство! — възкликна Шанти. — Тези стари английски родове са толкова колоритни.

— Да, би могло да се каже.

— И е възможно да имаш роднинска връзка с тях?

— Ако е така, вече няма шанс да я открия. Съмнявам се скоро някой от тях да се свърже с мен.

— А аз съм убедена, че ще го направят, и то много скоро. Особено един определен човек.

— Орландо ли? — запитах въодушевена.

— Не, Ася. Не Орландо. Но ако не се досещаш кой може да е, няма да ти казвам. Освен това... звучи сякаш крият нещо.

— Така ли?

— Да. Нещо просто не се връзва. Къщата обаче звучи страхотно — добави тя.

— Наистина беше страхотно. Толкова ми харесваше там. Макар че сестра ми ми каза, че ме използват и заслужавам повече... на мен ми харесва да домакинствам и да се грижа за хората. Смяташ ли, че това е лошо?

— Искаш да кажеш в тези дни, когато от всички жени се очаква да гонят кариера и да чупят стъкления таван?

— Да.

— Изобщо не мисля, че е лошо, Ася.

— Е, на мен ми харесват простите неща. Обичам да готвя, да градинарствам и да поддържам дома си спретнат... и ми беше много приятно да се грижа за Рори. Направи ме щастлива.

— Значи към това трябва да се стремиш, Ася. Разбира се, ще ти трябва още една съставка, за да се случи магията.

— И каква е тя?

— Не знаеш ли?

Погледнах я и разбрах.

— Да — любовта.

— Точно така. А тя, както знаеш, може да дойде в различни видове и форми; не е необходимо да е традиционният сценарий между мъж и жена. Погледни мен: имала съм доста любовници и от двата пола.

Изчервих се въпреки усилията си. Шанти се усмихна на реакцията ми.

— Неудобно ли ти е да говориш за секс, Ася?

— Аз... не... имам предвид...

— Тогава няма да имаш нищо против да те попитам — понеже ми се ще да го направя, откакто се запознахме, — дали предпочиташ мъже или жени? Или, като мен, и двете?

Вторачих се в нея ужасена и ми се прищя меките възглавници на дивана да ме погълнат или да дойде някакво природно бедствие, за да не ми се налага да се изправя пред тези въпроси.

— Хетеросексуална съм — промърморих накрая. — Искам да кажа, харесвам мъже.

— Така ли? — Шанти кимна замислено. — Значи съм сгрешила. Не се притеснявай, ще те задраскам от списъка си с потенциални завоевания — засмя се леко тя.

— Да — измърморих, знаейки, че лицето ми е яркочервено. — Още чай?

Независимо дали го искаше или не, щях пак да пусна чайника. Бих направила всичко, за да избягам от проницателния ѝ поглед.

— Толкова си красива, Ася, но сякаш изобщо не го осъзнаваш, физическото ни тяло не е срамно, нали знаеш? То е дар от боговете. Ти си млада и хубава. Би трябвало да се наслаждаваш на удоволствието, което тялото ти може да ти донесе.

Стоях в кухнята, неспособна да се върна на дивана и да се изправа пред тези очи. Защото просто не можех да продължа този разговор. Тогава си пожелах — направо се помолих — за Божия намеса, независимо под каква форма. И за мое удивление, няколко секунди по-късно чух домофона да звъни.

— Ало?

— Ася? Аз съм, Маус. Минавах отгук и реших, вместо да ти пращам чека по пощата да ти го дам лично.

— О.

— Ще можеш ли да слезеш да го вземеш? Навън като че ли няма пощенска кутия.

Беше прав — строителите бяха забравили да сложат такава, а портиерът като че ли никога го нямаше. След болезнено колебание страхът ми да продължа разговора с Шанти накрая спечели.

— Качи се — казах. — На третия етаж съм, точно срещу асансьора.

— Благодаря.

Върнах се при диваните и заставах до тях, чувствайки се неловко.

— Извинявай, но един приятел реши да намине — казах на Шанти.

— Така или иначе трябва да тръгвам — отвърна тя и се изправи.

Изпратих я до вратата, неспособна да скрия облекчението си, че си тръгва толкова бързо.

— Много ми беше приятно да се видим, Ася. Съжалявам, ако съм те накарала да се почувстваш неудобно.

— Няма проблем.

Чух звука от идващия асансьор и осъзнах, че ще трябва да ги запозная.

— Е, довиждане, звездичке моя. — Шанти ме прегърна и ме притисна до големия си бюст. Така ни завари Маус, когато вратите на асансьора се отвориха.

— Извинете — каза той, а Шанти ме пусна. — Не прекъсвам нещо, нали?

— О, не — усмихна се любезно Шанти, — аз тъкмо си тръгвам. Ася е изцяло ваша. — Подмина и двама ни и се качи в асансьора. — Как се казвате, между другото? — попита го, натискайки копчето за надолу.

— Маус.

— Ха! Казах ти, Ася.

Шанти вдигна палец към мен зад гърба му, преди вратите да се затворят, и чух гърления ѝ смях да се разнася из сградата от слизащия асансьор.

— Каква беше шегата? — попита той, докато влизахме в апартамента. — Не я разбрах.

— Не се притеснявай, и аз не я разбрах.

— Изглежда интересен човек. Твоя приятелка ли е?

— Да. Мога ли да ти предложа чаша кафе или чай?

— Случайно да имаш бира?

— Да, имам.

— Това място е невероятно — отбеляза Маус, след като отиде до прозорците и погледна светлините на Лондон, блестящи в падащия здрач под нас. — Сега вече знам със сигурност, че не си златотърсачка, която иска Хай Уийлд. За какво ще ти е онази мухлясала руина, когато имаш това?

— Сестра ми го притежава, не аз — обясних за втори път днес.

— В такъв случай — каза той, когато му подадох бирата, — да вдигнем тост за богатите роднини. Ще ми се да имах някой и друг такъв — добави той и отпи. Заведох го да седне на дивана. Той погледна малцовия кекс с глад в очите. — Може ли да си взема? Цял ден не съм ял.

— Разбира се.

Отрязях му парче и го покрих с масло.

— Страшно вкусно е, като всичко друго, което готвиш. Имаш истинска дарба.

— Благодаря — измънках, чудейки се накъде бие с тези опити да ме очарова. Защото никой не можеше „просто да мине“ покрай вратата ни. Повечето хора имаха нужда от карта и компас, за да я намерят.

— Преди да съм забравил, ето го чека ти. — Той извади един плик от джоба на якето си. — Надявам се да е достатъчно. Добавих и заплата за две седмици работа в книжарницата.

— Нямаше нужда да го правиш, наистина — отвърнах, понеже знаех в какво финансово състояние е. — Как е Орландо?

— Войнствен и необщителен... затова и дойдох в Лондон. Не бях го чувал, откакто му се обадох да говорим за теб. Бях притеснен. Книжарницата беше затворена, когато дойдох този следобед. Но за щастие имам ключове. Още седи затворен в спалнята си и отказва да ме пусне вътре. Успях да го накарам да ми проговори чак когато заплаших да извикам полицията да разбие вратата, за да видя дали още е жив.

— Значи нищо не се е променило.

— Не. Освен това отидох да говоря с един брокер на недвижими имоти, за да започне процеса по предлагане на сградата за продан. Надявам се, че ако от банката видят, че се каним да продаваме и ще си получат дължимото, ще се въздържат да я вземат, поне засега.

— Каза ли на Орландо?

— Господи, не, помислих, че може да се хвърли от прозореца на тавана си, ако му кажа. Съжалявам, че не иска да те вземе обратно. Просто седи там денонощно, затънал в мрачни размисли. Е, накрая ще му мине. На всички ни се налага да преодоляваме загубата на това, което обичаме.

— Но може да отнеме време, нали? — отвърнах, питайки се дали думите ще го засегнат. — Все пак минаха само няколко дни.

— Имаш право — отвърна Маус и видях в изражението му, че се опитва да реши дали да се обиди или не. Честно казано, не ме интересуваше кое ще избере.

— Права си — продължи след дълга пауза. — Слушай, Ася, има и друга причина да дойда да те видя и тя няма нищо общо с мен или

семейството ми. Става дума за теб.

— За мен?

— Да. Все пак причината изобщо да влезеш в книжарницата беше, за да откриеш повече за собственото си минало. А сега объркахме живота ти, съвсем не по твоя вина, бих добавил. Затова реших, че е най-справедливо да дойда тук и да ти кажа какво още знам за Флора Макникъл. И поне да ти обясня откъде мисля, че е дошла тази котка първоначално.

— Разбирам.

— Фигурката е в Сотбис, впрочем. Оставих я там по-рано днес. Ще ми се обадят, след като направят проучванията си, но са почти сигурни, че е Фаберже. И трябва да ти кажа, че ако потвърдят автентичността ѝ, ще струва цяло състояние. Дори малка фигурка като „Пантера“ може да се продаде за стотици хиляди на търг.

— Наистина ли? — Бях изумена.

— Да, наистина. Изглежда може вече да си получила наследството си. А сега... — Маус извади няколко тънки книги с копринени корици от един от широките си джобове. Бяха същите като онези, които бях намерила в книжарницата. — Този — той го потупа с върховете на пръстите си, — продължава там, където свършва преписът ми. Нямах време да направя същото с този, но го прочетох. Ася, искаш ли да ти разкажа повече? Мога да те уверя, че историята е невероятно интересна. С драматичен финал, така да се каже.

Поколебах се. Вчера и тази сутрин бях положила огромни усилия да забравя последните няколко седмици и да продължа напред, решително изграждайки собственото си бъдеще. Беше ли добре отново да се върна при Хай Уийлд и отдавна починалите му обитатели? Ако между нас наистина имаше роднинска връзка, щяхме да се окажем неразривно свързани до края на живота си. А вече не бях сигурна, че го исках.

— Е, добре — казах накрая, защото знаех, че ще се мразя, ако откажа.

— Може да отнеме повече време обаче. Почеркът на Флора е доста труден за разчитане, затова ще ти чета на глас, понеже вече свикнах с него. Няма опасност да ни прекъснат, нали? — попита той, отваряйки дневника.

— Не и скоро.

— Добре. Тогава започвам.

[1] От френски „моя малка звездичке“. — Б.пр. ↑

ФЛОРА
ЛОНДОН, ДЕКЕМВРИ 1909 Г.

25.

Семейство Кепел не бяха поканени на сватбата на Арчи и Аурелия, която щеше да се състои в Хай Уийлд, имението на семейство Вон в Кент. Този пропуск изненада Флора, предвид това колко популярни изглеждаха в Лондон. Госпожа Кепел, от своя страна, го прие спокойно.

— Честно казано, едва познаваме семейство Вон — махна с ръка тя. — Те общуват повече с провинциалната група.

Флора прие обяснението ѝ, макар да знаеше, че госпожа Кепел има жилище и в Кент и би трябвало да спада към „групата“.

На Флора бе предоставена моторна кола за уикенда на сватбата. Седейки на задната седалка, докато Фрийд я извеждаше от Лондон, тя се зачуди как ще преживее следващите четирийсет и осем часа. Беше измислила десетки планове да направи невъзможно присъствието си на сватбата — започна от това да застане на върха на стълбите и да се опита да събере кураж да се хвърли, за да се оправдае със счупен крак, и стигна дотам, че да стои в парка под студения ноемврийски дъжд и вятър, молейки се за пневмония. Оказа се, че поне физически е недосегаема. И ето я сега, на път за сватбата на сестра си с Арчи Вон, мъжа, когото обичаше.

Влошаваше нещата и фактът, че щеше да ѝ се наложи да види Хай Уийлд и любимите градини на Арчи, които ѝ беше описал с такъв плам през лятото. Но не можеше да си позволи да забрави, че *тя* бе причината всичко това да се случи.

Флора си спомни оживеното лице на майка си на празненството за годеежа, което леля Шарлот бе организирала за щастливата двойка в лондонската си къща. Личеше си, че усеща истинско облекчение, че загубата на Естует Хол се бе отплатила. Родителите ѝ вече бяха на място в Хай Уийлд, готови за сватбеното тържество.

Имаше общо осем шаферки, макар Елизабет, сестрата на Арчи, да не бе сред тях. Тя бе заминала за Цейлон с новия си съпруг през ноември, вече очаквайки наследник на чаената плантация.

След четирийсет и осем часа всичко ще е свършило и ще се върна къщи, помисли решително Флора. Предградията от двете страни на пътя изчезнаха и бяха заменени от разорани поля и жив плет с окапали листа.

Час по-късно Флора забеляза няколко високи, крехки комина, подаващи се над скелетите на дърветата. Моторната кола влезе в алеята и пред нея се разкри прекрасна стара сграда от червени тухли.

— Не искам да обичам тази къща — каза си Флора, взирайки се във фасадата. Колоритните неравни прозорци бяха почти победени от времето, с изкривени на места панти и рамки, като престарели хора. Макар денят да беше леденостуден, слънцето грееше и караше идеално подрязаните квадратни храсти на живия плет да блестят. Беше като да влезеш в страната на феите.

— Пристигнахме, госпожице Макникъл — каза Фрийд и надлежно ѝ отвори задната врата на колата.

Флора излезе и се вгледа в масивните сводести дъбови врати, уплашена като затворник пред портите на затвора. Докато вървеше по чакъла, вратите се отвориха и излезе Аурелия.

— Скъпа моя! Ето те! Надявам се пътуването да не е било много уморително.

— Беше по-малко от два часа, толкова сме близо до Лондон.

— Но все едно е друг свят, не мислиш ли? И толкова по-приятно от околностите на Естуейт. А сега — каза тя и хвана Флора под ръка, — тъй като има толкова много неща за правене и пристигат толкова много хора, предлагам да се престорим за малко, че ни няма, за да мога да остана насаме с теб.

Влязоха в преддверие с нисък таван и силен огън в камината, който излъчваше топлина над изтрития каменен под.

— Качи се с мен и ще се скрием в стаята ми — изкикоти се Аурелия и издърпа сестра си нагоре по широкото дървено стълбище, украсено с дърворезба от времето на Тюдорите. Аурелия я поведе по коридора горе и отвори вратата в края му, която водеше към малка стая с две месингови единични легла. Стените ѝ бяха покрити със същите дъбови панели, които придаваха на къщата топлина и уют дори в студената зимна светлина, проникваща през тесните прозорци.

— Тук ще спя тази нощ. Надявах се ти да вземеш другото легло.

— Разбира се, че ще спя тук, ако ти го искаш — отвърна Флора.

— Благодаря ти. Доста съм напрегната от всичко това, както можеш да си представиш. А и откакто пристигнахме почти не съм виждала Арчи. И двамата сме толкова заети...

Изражението на Аурелия помръкна за няколко мига, но после тя се окопоти и се усмихна широко.

— А сега първо ми разкажи всичко, което си правила в Лондон. Чувам, че прелиташ по социалните събития като пеперудка.

Флора разказа накратко на Аурелия за безкрайните балове, вечери и соарета, на които бе присъствала в последните два месеца.

— Да, да — махна с ръка Аурелия, — но това, за което *наистина* искам да чуя, е Фреди Соумс.

— О, да. Фреди. — Флора завъртя очи. — Той е любимец на лондонското висше общество.

— Знам, но искам да чуя за вас двамата.

— Няма такова нещо като „нас двамата“.

— Сериозно, Флора, може да си стоя в провинцията, но чувам слуховете.

— Той не означава нищо за мен, наистина, Аурелия.

— Мисля, че се правиш на скромна. Цял Лондон говори как той те ухажва. Всички казват, че скоро ще ти направи предложение.

— Лондон може да говори каквото си ще.

— Флора, та той е виконт! Един ден ще бъде граф!

— Може и така да е, но знаеш, че никога не бих се омъжила заради титла.

— Дори заради обширните плодородни земи в Хемпшир и тиарата? Нали знаеш, че той ще дойде утре? Далечен братовчед е на семейство Вон — син на братовчед на Арчи или нещо подобно.

— Не знаех. Може би защото изгорих всичките му писма.

— Флора! Почти всяко момиче, което дебютира с мен, се омъжи за настоящия си съпруг само защото нямаше как да вземе Фреди. Не само е богат, а и дяволски красив. И ето го, в краката ти!

Сравнението с дявола е подходящо, помисли с въздишка Флора.

— Той отказа поканата за сватбата, когато му я пратихме — продължи Аурелия. — Но щом чу, че ти ще си главната ми шаферка, писа на лейди Вон, че приема. Сигурна ли си, че не си поне малко влюбена в него?

— Абсолютно.

— О, толкова съм разочарована. Надявах се, че си се забъркала в истинска любовна афера и първа ще чуя всички детайли.

— Боя се, че няма никакви детайли.

— Е, би ли могла да се престориш, че има? Поне утре.

— Не — засмя се Флора. — А сега ще ми покажеш ли сватбената си рокля?

* * *

Тази вечер, за огромно облекчение на Флора, младоженецът бе изгонен от къщата и отиде у семейство Саквил-Уест в Ноул, недалеч от Хай Уийлд. Гостите на булката вечеряха в дългата трапезария, където в полилеите бяха запалени стотици свещи, Флора вече познаваше другите шаферки от Лондон и тъй като бе свикнала с подобни социални събития, изключи ума си и се постара да води учтиви разговори с останалите.

Майка ѝ изглеждаше по-щастлива от всякога и дори баща ѝ сякаш беше весел. Любимата му дъщеря бе хванала рибата, която той се бе постарал да ѝ улови; беше жертвал семейния си дом за тази цел.

Флора се зарадва, когато бъдещата булка обяви, че се оттегля, и я отмъкна на горния етаж със себе си.

— Това е последната нощ, в която спя сама — каза Аурелия, след като седна пред тоалетката си, а Флора ѝ помогна да среши дългата си руса коса.

— Наистина ли? Мислех си, че след като се ожени, човек може да спи сам, когато си иска — отвърна сухо Флора. — Господин и госпожа Кепел определено спят отделно.

— Не се и съмнявам.

— Какво искаш да кажеш? — Флора много добре знаеше, но искаше да го чуе от устата на сестра си.

— Ами можеш ли да си представиш да си на мястото на горкия господин Кепел? Всички в Лондон знаят за Алис и краля. И ти знаеш, нали?

— Да, определено са близки приятели. — Лицето на Флора остана безизразно.

— Не може да си толкова наивна, че да ги смяташ просто за приятели? Всички знаят, че...

— Всички знаят каквото искат да знаят. Аз живея под покрива им всеки ден и не съм видяла нищо неприлично в отношенията им. Освен това как би могъл господин Джордж да позволи това, за което намекваш? Той е горд и почтен мъж, а госпожа Кепел го обожава.

— Щом казваш.

— Да, казвам. И също като госпожа Кепел не ме интересуват клюките. Те са като мъгла, без субстанция и бързо се разсейват.

— Е, „мъглата“ на госпожа Кепел и краля е надвиснала над целия Лондон. — Погледите им се срещнаха в огледалото и изражението на Аурелия омекна. — Нека забравим проблемните бракове и да се концентрираме върху този, който се надявам да стане толкова перфектен, колкото мога да го направя.

Тя стана и тръгна към леглото, Флора отметна завивките и ѝ помогна да си легне.

— Лека нощ. — Флора я целуна нежно по челото, след което легна в собственото си легло и загаси лампата.

— Флора? — Гласът на Аурелия звучеше смален в дълбокия мрак на стаята.

— Да?

— Мислиш ли, че... ще боли?

Сърцето на Флора се сви при мисълта за интимните отношения, за които говореше сестра ѝ. Изчака, преди да отговори.

— Ако трябва да съм честна, не знам. Но вярвам, че Бог е добър и не би ни накарал да страдаме, за да покажем на един мъж любовта си. Или да му дадем деца.

— Чувала съм истории.

— И това са само клюки.

— Искам да му доставя удоволствие.

— И съм сигурна, че ще успееш. Само се опитай да не се страхуваш. Чувам, че това е ключът.

— Така ли?

— Да.

— Благодаря ти. Лека нощ отново, скъпа сестро. Обичам те.

— И аз те обичам.

И двете жени затвориха очи и заспаха, сънувайки, че са в прегръдките на един и същи мъж.

— Готова съм. Как изглеждам?

Флора погледна сестра си. Нежната кремава дантела на роклята обгръщаше гладката ѝ кожа, а тиарата на семейство Вон увенчаваше златните ѝ къдрици.

— Невероятно красива — Флора се усмихна и ѝ подаде букет червени рози.

— Благодаря ти, мила сестро. Значи — пое си дъх Аурелия, — е време да тръгвам.

— Да. Татко те чака долу.

— Пожелай ми късмет. — Аурелия хвана ръката на Флора и я стисна.

— Късмет, мила моя.

Аурелия се запъти към вратата на спалнята, но се обърна.

— Ти и само ти ме убеди да направя този ден възможен. Никога няма да го забравя.

Тя излезе от стаята, а Флора погледна в огледалото и видя болката и вината, изписани на лицето ѝ.

Старата църква на имението беше претъпкана — бяха се събрали четиристотин гости, когато булката, баща ѝ и шаферките влязоха в малката приемна в дъното.

— Флора — прошепна Аурелия, докато внимателно нагласяха дългия ѝ шлейф, — той там ли е? Можеш ли да погледнеш?

Флора отиде до вратата, разделяща ги от гостите, и я откряна на няколко сантиметра, за да погледне навън. Две тъмни очи се обърнаха и срещнаха нейните от предната част на църквата. Тя бързо затвори вратата, обърна се към сестра си и кимна.

— Да, там е.

Дадоха знаци и органът засвири сватбения марш. Вратата се разтвори и Флора последва баща си и сестра си по пътя към олтара, Флора чу обетите, треперейки в тънката си копринена рокля с цвят на слонова кост, и видя как сестра ѝ става съпруга на Арчи в очите на Бог. Когато булката и младоженецът излязоха от вестиария, където бяха подписали, Флора се принуди да срещне погледа на Арчи, докато

минаваше покрай нея, хванал Аурелия под ръка. Застана на мястото си и излезе след тях от църквата в мразовития зимен ден.

Въпреки всичко Флора не можеше да не оцени чистата красота на сватбената закуска на сестра си. Тъй като оставаха само три седмици до Коледа, голямата зала на Хай Уийлд бе украсена със запалени свещи и стръкове бодлива зеленика и имел, висящи от гредите на тавана, и затоплена от огромната камина. Според един от гостите точно в тази стая Хенри VIII някога ухажвал Ан Болейн. Вместо с шампанско тостовете се вдигаха с греяно вино, а вместо обикновените плодови сладкиши бяха сервирани коледни пирожки.

Флора се чувстваше замаяна от горещината и огромните количества храна и вино. Зарадва се, когато Арчи се изправи и обяви пауза в празненството, докато оркестърът се приготви за вечерния бал. Тя се възползва от възможността да излезе и да си поеме крайно необходима глътка чист въздух. Сложи кадифената си пелерина и излезе в студената ранна вечер. Вече се бе стъмнило съвсем и по широката тераса и великолепната оградена градина под нея просветваха фенери. На Флора ѝ се щеше само да я бе видяла в средата на лятото, вместо осветена с изкуствена светлина. Слезе по стълбите и уви пелерината по-здраво около себе си. Разходи се по дължината на градината, а шумовете от пира заглъхнаха зад нея. Спря се пред висока тухлена стена в края на градината. Виждаше дъха си в студения въздух.

— Много е красиво, нали?

Флора подскочи и се обърна, за да види сенчестата фигура, която стоеше до огромно тисово дърво. Гласът му накара сърцето ѝ да се свие.

— Да.

— Как си, Флора? — дойде гласът от мрака.

— Добре. А ти?

— Вече съм женен. Изпълних молбата ти.

— Благодаря.

— Обичам те — прошепна той.

Флора стоеше като закована.

— Няма ли да ми отговориш? Току-що ти казах, че те обичам.

— Думите ти не заслужават отговор. Ти се ожени за сестра ми само преди няколко часа.

— Само по твоя молба.

— За бога! Да ме накажеш ли се опитваш?

— Може би да.

— Тогава, моля те, ако ме обичаш толкова, колкото казваш, спри това. Каквото и да се е случило между нас през онези няколко дни, вече свърши.

— Ако мислиш така, значи се самозалъгваш. Никога няма да свърши.

— Достатъчно!

Флора се обърна, за да се върне в къщата. Една ръка се стрелна към нея, хвана я и я притегли по-близо до него. Флора не можеше да извика от страх да не привлече внимание, така че се оказа в прегръдките на Арчи. И устните му се спуснаха върху нейните.

— Господи, Флора, как чаках да направя това отново...

За много по-дълго време, отколкото ѝ се искаше да признае, Флора се самозабрави от чистата радост отново да го прегръща и да усеща устните му върху своите. Накрая някаква частичка разум се промъкна в мозъка ѝ и тя се отдели с огромно усилие от него.

— Какво направихме! — прошепна тя. — Моля те, пусни ме.

— Прости ми, Флора. Видях те от терасата да се разхождаш в градината и си спомних всичко, за което говорихме в Естует, и... не бива да обвиняваш себе си.

— Да се надяваме, че никога няма да се наложи Аурелия да ни прощава — отвърна тя и потръпна. — Моля те, направи сестра ми щастлива. — Без да чака отговор Флора се върна с препъване по пътеката към къщата.

Арчи стоеше в сенките на дребния тис и гледаше как любовта му бяга от него.

26.

Флора изтича нагоре по стълбите и до стаята си и затръшна вратата. Дишайки на пресекулки, тя седна на леглото и се опита да успокои туптящото си сърце.

— Господи, прости ми — помоли се тихо, прекалено ужасена и засрамена от случилото се, за да си позволи дори утехата на сълзите. Почти веднага на вратата ѝ се почука. Свали си пелерината и отвори.

— Къде беше?!

— Аз... — Флора едва не припадна при вида на необичайно напрегнатата и ядосана Аурелия.

— Както и да е, няма значение къде си била. Чаках те да дойдеш и да ми помогнеш да си сваля роклята и да си облека вечерната!

— Боже, разбира се! Трябва да съм задрямала...

— Моля те, ще побързаш ли, Флора? Трябва да се срещна с Арчи на вратата на голямата зала в седем, а вече е почти шест и половина.

Флора продължи да сипе извинения и последва Аурелия по коридора до стая с впечатляващи размери, в която се открояваше огромното легло с балдахин. Беше направено от здрава, тъмна дървесина и Флора бързо извърна очи от него, опитвайки се да не мисли за целта, за която щеше да бъде използвано скоро. Вече бе запален огън, за да стопли стаята за брачната двойка, и светлината му танцуваше по дебелиите гоблени, покриващи стените.

Флора се бореше с перлените копчета на гърба на роклята на Аурелия и се молеше вкочанените ѝ пръсти да паднат от измръзване — заслужаваше си го.

— И, разбира се, всички забелязаха, че очите на Фреди Соумс не се откъснаха от теб през цялото тържество — бърбеше Аурелия, докато Флора ѝ помагаше да облече пепеляво розова вечерна рокля. — Очевидно е луд по теб. Мама казва, че е почти на двацет и пет и скоро трябва да си намери съпруга. Би ли казала да, ако ти предложи?

— Не съм се замисляла.

— Флора, въпреки всичкото време, което си прекарала в дома на госпожа Кепел, още си много наивна, когато става дума за мъже. А

сега, мисля да си оставя косата пусната по гърба. Какво мислиш?

— Мисля, че ще изглежда прекрасно. — Флора се надяваше Аурелия да не забележи колко силно се е изчервила от чувство за вина.

— Ще доведеш ли Дженкинс? Тя явно ще бъде личната ми прислужница — сватбен подарък от майката на Арчи. Не я харесвам много, но се справя много добре с прическите. След това трябва да отидеш да се разкрасиш. Сигурна съм, че Фреди ще те покани на танц много пъти тази вечер.

Флора отиде да потърси Дженкинс, след което се погрижи за собствения си тоалет. Не че ѝ се щеше да се разкрасява точно тази вечер. Въпреки възраженията ѝ пред Аурелия, беше вярно, че Фреди Соумс я преследваше неотклонно през последните два месеца. Макар повечето жени в Лондон да се прехласваха по красотата му, Флора го смяташе за арогантен, скучен простак, който сякаш беше пиян всеки път, когато Флора го видеше. Ако притежаваше мозък, то тя още не бе забелязала признаци той да действа.

Но действително изглеждаше влюбен в нея, а лондонското общество не би се учудило, ако се обяви годеж...

Няколко минути по-късно Флора влезе в голямата зала и видя, че масите са изнесени, а столовете отместени, за да има място за танци.

— Моля за тишина! Булката и младоженецът — лорд и лейди Вон.

Флора гледаше как Арчи извежда Аурелия на дансинга под гръмки аплодисменти. Той обви с ръка кръста на съпругата си за традиционния първи танц и оркестърът засвири. Започнаха да излизат и други двойки и стаята, изпълнена с тежкия мирис на парфюми, се превърна в дъгоцветен водовъртеж от красиви рокли.

— Ще ми окажете ли честта на първия танц?

Флора подскочи, когато усети нечия тежка ръка на рамото си. Погледна в премрежените очи на Фреди Соумс.

— Добър вечер, лорд Соумс.

— Предполагам си мислите, че ви е писано винаги да сте шаферка, но никога булка, а, госпожице Макникъл? — Той ѝ помогна да стане и я поведе с несигурна крачка към дансинга. — Трябва да кажа, доста ми харесва тази ваша рокля — прошепна в ухото ѝ.

— Благодаря ви.

Флора извърна глава, понеже от вонята на алкохол в дъха му ѝ прилошаваше.

— Не ме отбягвате, нали? Всеки път, когато ви потърся, сякаш изчезвате.

— Аз съм главната шаферка, помагах на сестра си.

— Разбира се. Значи не вас съм видял в градината с младоженеца, когато отидох да ви търся по-рано?

— Не... — Флора преглътна, шокирана, и се опита да запази спокойствие. — Аз бях на горния етаж с Аурелия и ѝ помагах да се преоблече.

— Наистина ли? Е, бих се заклел, че бяхте вие, но която и да е въпросната дама не вещае добро за брака на сестра ви.

— Не говорете такива неща! Арчи и Аурелия са предани един на друг! Трябва да сте сгрешил.

— Не съм сгрешил, но можете да сте сигурна, че ще опазя тайната ви — добави той, когато танцът свърши. — Нищо чудно, че бяхте толкова трудна за намиране през последните няколко седмици, госпожице Макникъл.

— Напълно грешите.

— Тогава го докажете, като се съгласите да се омъжите за мен. — Оркестърът засвири втори валс и Фреди притисна глава към косата ѝ. — Иначе може и да не ви повярвам.

Флора преглътна тежко и погледна към Арчи и Аурелия, а после към самодоволната физиономия на Фреди. Той я беше видял — и двамата го знаеха. Сърцето ѝ биеше лудо и ако досега бе имала съмнения в плановете си, вече ги нямаше. Това беше наказанието ѝ и трябваше да го приеме.

— Да, ще го направя.

— Какво?! Ще се омъжите за мен? — Фреди едва не се спъна.

— Да.

— Е, трябва да призная, че не очаквах *това*.

— Ако само се шегувахте с мен, моля, просто го кажете и...

— Не, не се шегувах — каза той бързо. — Просто смятах, че ще ми се наложи да съм по-търпелив с вас. — Фреди изведнъж спря да танцува и накара двойките около тях също да се спрат. Вдигна пръст и погали бузата ѝ, а Флора се постара да не потръпва. — Вие сте много енигматична млада дама, госпожице Макникъл. Никога не съм сигурен

какво си мислите. Сигурна ли сте, че говорехте сериозно, когато приехте предложението ми?

— Да. Напълно.

— А смея ли да попитам дали взехте това решение само защото изпитвате чувства към мен?

— Каква друга причина би могло да има?

— Никаква, разбира се — засмя се той. — Е, тук нямам пръстен, който да ви дам. — Фреди изведнъж взе да изглежда нервен и несигурен.

— Ще танцуваме ли, или да се отместим встрани? — Флора се чувстваше изложена на показ в средата на стаята.

— Ще танцуваме. Изпитвам удоволствие, че обсъждаме предстоящия си съюз, носейки се в танц под звуците на Щраус. Ще трябва, разбира се, да се запознаете с родителите ми; те вече знаят за намеренията ми спрямо вас.

— И радват ли се?

— Заинтригувани са, като целия Лондон, откакто пристигнахте тук. Силно се надявам да одобрите бъдещия си дом. Огромно имение е.

— Чувала съм.

— И това плаши ли ви?

— Няма много неща, които ме плашат, милорд.

— Да, забелязал съм. И точно това ме вълнува у вас. Въпросът е дали някога ще бъдете усмирена?

— Съмнявам се една „усмирена“ жена да ви развълнува.

Фреди отметна глава и се засмя.

— Господи, вие ще бъдете истинско предизвикателство. Но много ми се ще да го преодоля.

Флора усети пръстите му да се стягат на кръста ѝ, стискайки плътта ѝ.

— Ще обявим годежа си колкото може по-скоро. Вероятно бихме могли дори да го направим сега — почти всички от лондонското висше общество са в тази стая.

— Да, нека го направим сега.

Флора не искаше да си оставя никаква възможност да се измъкне след тази вечер. Фреди се вторачи в нея.

— Сериозно ли говорите, госпожице Макникъл? Нямаме нищо против да обявя годеежа ни веднага?

— Разбира се. Няма значение дали ще е сега, или утре, или следващата седмица — вие ме помолихте да стана ваша съпруга, а аз се съгласих.

В идеален синхрон, оркестърът приключи валса. Фреди я поведе през тълпата и каза нещо на диригента. Придърпа я до себе си и извика за внимание.

— Дами и господа, имам обявление. Днес, в деня на сватбата на сестра си и лорд Вон, госпожица Флора Макникъл се съгласи да стане моя съпруга.

Флора усети как цялата тълпа си поема дъх, когато Фреди целуна ръката ѝ. Последва буря от аплодисменти. Аурелия веднага тръгна към тях.

— Знаех си! — възкликна въодушевена.

— Така че ще ви очакваме в Селбърн Парк, за да планираме пролетна сватба — продължи Фреди, след като повика слуга да му донесе шампанско. — За годеницата ми! — вдигна тост Фреди и събралите се в залата тръгнаха да търсят чаши, които да вдигнат.

Арчи, довлечен напред от Аурелия, застана пред тях. Флора забеляза погледа в очите му, преди да се обърне към гостите си.

— Тази вечер беше прекрасна, а новините за скъпата ми балдъза само я направиха още по-хубава. За Фреди и Флора!

— За Фреди и Флора! — повториха в хор гостите.

Арчи даде знак на оркестъра да продължи, а Флора бе обсипана с поздравления, включително от майка си и баща си.

— Божичко — възкликна Роуз и целуна Флора. — Изобщо не очаквах такова нещо. Госпожа Кепел беше права: беше прекрасна идея да те пратим при нея в Лондон. Сега ще бъдеш виконтеса! Мила моя Флора, ти напълно го заслужаваш.

Прегърнаха се и когато Роуз се отдръпна, Флора видя, че очите ѝ са пълни със сълзи.

— Моля те, не плачи, мамо.

— Прости ми, че те подцених. Надявам се някой ден да ми простиш.

— Да ти простя за какво, мамо?

— Нищо — отвърна бързо Роуз. — Само искам да знаеш, че тази вечер се гордея с теб, както всяка майка би се гордяла с дъщеря си.

Сега и майка ѝ говореше с гатанки, но Флора беше прекалено замаяна, за да се опита да ги разплете.

— Благодаря ти, мамо.

Баща ѝ последва майка ѝ и я прегърна бързо, както винаги смутен от всякакви прояви на привързаност.

— Много добра работа, Флора, мила моя, браво на теб.

Следващият, който я поздрави, беше Арчи.

— Поздравления, сестро.

— Благодаря ти — отвърна Флора със свито гърло.

Арчи си тръгна, без да я погледне отново.

* * *

— Значи се връщаш при мен сгодена? — Госпожа Кепел прегърна Флора, когато тя влезе в гостната ѝ на следващия ден.

— Да.

— Радваш ли се? Все пак виконт Соумс е най-желаният ерген в Лондон в момента.

— Много се радвам.

— Остави подноса там — нареди госпожа Кепел на Мейбъл, след което се обърна към Флора. — Дръпни си стола по-близо до огъня и ми разкажи за предложението на Фреди. Много романтично ли беше?

— Предполагам, че беше така, да. Предложи ми, докато танцувахме.

— На сватбата на сестра ти! О, Флора, толкова се радвам за теб.

— Родителите ми ви пращат сърдечните си пожелания и благодарности.

— Жалко, че няма да ги видим по Коледа. Както знаеш, отиваме в Кричъл. Реши ли вече дали ще дойдеш с нас? Знаем, че сестра ти те е поканила да останеш в Хай Уийлд.

— Много бих се радвала да дойда в Кричъл, госпожо Кепел. Споменах го на Фреди и той ми каза, че собственото му фамилно имение е наблизо, в Ню Форест.

— Така е, да. Може би Фреди и баща му ще се присъединят към лова в деня след Коледа с другите мъже, а аз ще те представя на майка му, графинята. Е, значи всичко е уредено. Семейство Алингтън много ще се зарадват, че ще им гостуваш.

— Благодаря ви, и аз много се радвам.

Госпожа Кепел я погледна.

— Не изглеждаш както би трябвало да изглежда едно сгодено момиче.

— Как би трябвало да изглеждам?

— Щастлива. Признавам, че бях изненадана, когато чух новината. Знаех, че виконт Соумс изпитва чувства към теб, но...

— Щастлива съм — прекъсна я Флора. — Много. И искам да ви благодаря за всичко, което направихте, за да стане това възможно.

— Мило мое момиче, нищо от това нямаше да се случи, ако не беше просто себе си. Значи ще се запознаеш с родителите на Фреди?

— Доколкото знам, се урежда нещо.

— Въпреки безупречното си родословие и името, което се простира далеч назад в британската история, те са... необикновени. Графът изразява мнението си много открито в Камарата на лордовете. А аз ужасно много харесвам Дафни. Доста интересна личност е, както ще се увериш сама. С пикантно минало. — Тя вдигна чашата си чай и се усмихна на Флора. — Предполагам, че ще останеш тук до сватбата?

— Мама не е казвала друго.

— Тогава трябва да й пиша и да видя дали ще можем да направим празненството ти по случай годиша тук. Сигурна съм, че всичките ни приятели ще искат да дойдат.

Лицето на госпожа Кепел светна при мисълта и Флора се запита дали в бъдещата си роля на виконтеса някога ще изпитва радост от организирането на социални събития. Някак си се съмняваше.

— Бихте ли ме извинили, госпожо Кепел? Снощи останах будна до много късно и се чувствам доста изморена от превъзбудата.

— Разбира се. Родителите ти ли ще публикуват обявата в „Таймс“, или да го направя аз?

— Не го обсъдихме.

— Тогава ще включа и този въпрос в писмото си до майка ти. Ще се видим на вечеря. Убедена съм, че Джордж и останалите гости ще искат да те поздравят лично.

Флора напусна стаята и се качи изтощена по стълбите до спалнята си. Обяви за годежа, още празненства... искаше само всичко да свърши. Дори не я бяха представили в двора, нито имаше зестра — родителите ѝ не можеха да си го позволят. Как можеше да стане виконтеса?

— Пантера се чудеше къде си.

Вайълет се появи като призрак на осветената от газов фенер площадка с котарака в ръце.

— Благодаря ти, че се грижи за него, Вайълет.

— Няма проблем, той като че ли ме харесва. Мама каза, че си сгодена за виконт Соумс?

— Да.

— Трябва да призная, че съм изненадана.

— Защо?

— Не бих искала да се изразявам грубо за мъжа, за когото искаш да се омъжиш, но всеки път, когато го видя тук, изглежда пиан. А когато говориш с него, виждаш, че е много глупав. А ти не си.

— Много е мило от твоя страна да го кажеш, но мога да те уверя, че това е правилният избор за мен.

— Защото те е страх да не останеш стара мома?

— Не, защото искам да се омъжа за Фреди.

— Късмет тогава, но няма да ме видиш да се подчинявам на правилата на обществото. — Вайълет предаде Пантера на господарката му и се качи на етаж с детските спални.

— Не, Вайълет, сигурна съм, че няма — въздъхна Флора, гледайки как момичето си тръгва, след което затвори вратата на спалнята си. Стоя там известно време, галейки мъркация си котарак, обляна в отчаяние.

Стореното беше сторено. Нямаше никакво право повече да следва сърцето си.

* * *

Флора напусна Лондон със семейство Кепел в деня на Бъдни вечер и няколко часа по-късно пристигна в Кричъл Хаус в Дорсет, огромна джорджианска купчина бледобежов камък, пред която Естуейт

изглеждаше като селска къщурка. В преддверието стоеше великолепно гигантско коледно дърво, а прислужниците палеха свещите в падащия здрач.

— Божичко, ще имам нужда от карта, за да си намеря спалнята — отбеляза Флора пред госпожа Кепел, когато тридесетте гости се събраха да пийнат в широката дневна преди вечеря.

— Скъпа моя, ако мислиш тази къща за голяма, почакай да видиш Селбърн Парк!

Дойде утрото на Коледа и цялата група отиде в църквата, която бе разположена на удобно, но странно според Флора място — в градината. След това се раздадоха множество екстравагантни подаръци, Флора забеляза, че всички жени получават красиво изработени брошки и миниатюри на животни, цветя и дървета. Изработени, както я осведоми госпожа Кепел, от Фаберже.

— А тази е за теб — каза госпожа Кепел и ѝ даде красиво опакована кутия. — От твоя приятел Бърти — прошепна тя. — Пожелава ти весела Коледа. Отвори я!

Флора го направи и откри малка, гладка ониксова фигурка на котка с кехлибарени очи, изработени, както видя, когато погледна поотблизо, от миниатюрни полускъпоценни камъни.

— Това е Пантера! — възкликна Флора, когато прочете името му, гравирано на металния постамент. — Какъв прекрасен подарък!

— Той го поръча специално за теб — допълни госпожа Кепел, докато Флора галеше фигурката.

В деня след Коледа пристигнаха Фреди и родителите му. Бащата и синът веднага отидоха да стрелят с другите мъже, а госпожа Кепел заведе Флора и графинята в сутрешната дневна, за да се опознаят.

— Ела седни до мен, мила моя. И, моля те, наричай ме Дафни, както аз се надявам да те наричам Флора.

— Разбира се — отвърна Флора и се напъха до доста побемистата дама на малкия диван.

— Ще потърся прислужница да ни донесе нещо за пиене — обяви госпожа Кепел и излезе от стаята.

— Ах, милата Алис — изкоментира Дафни, — толкова дискретна и мила. А сега, скъпа моя, не можеш да си представиш какво облекчение изпитах, че Фреди най-после си е избрал съпруга. Сигурна съм, че познаваш горещия му темперамент, но знам, че ще успееш да

го усмириш. Той се нуждаеше от необикновена жена и ми се струва, че ти, с твоето екзотично минало, ще се справиш.

— Аз... благодаря ви.

— Ние самите сме необикновено семейство, но кое семейство не е, зад затворените врати? — Графинята ѝ намигна. — Разбира се, графът имаше нужда от убеждаване, но вече се съгласи. Все пак трудно ще се намери жена с по-добро родословие, нали така? — Тя се засмя и потупа Флора по коляното. — Ти наистина си много привлекателна млада жена — продължи графинята, оглеждайки Флора през очилата, висящи на верижка около дебелия ѝ врат. Флора виждаше дебелия слой пудра на лицето на жената, а яркото червило и руж, които носеше, я наведоха на мисълта за героите в джорджианските комедии на Шеридан. — Преди да тръгнем утре, трябва да уредим дата, на която да посетиш Селбърн. Какво ще кажеш за третия уикенд на януари? Този месец е толкова мрачен, не мислиш ли?

На вечеря същата вечер тя и Дафни обсъдиха възможните дати за сватбата.

— Е, мамо — каза Фреди, притискайки бедрото си до Флора под масата, — според мен няма как да е прекалено скоро.

— Имаш ли някакви предпочитания, Флора, скъпа?

— Може би юни? — предложи с неутрален тон Флора.

— Лично аз винаги съм смятала юнските сватби за вулгарни. Месец май е толкова по-свеж — възрази Дафни. — Какво ще кажеш за втория петък? Ще съвпадне добре с началото на сезона.

— Както желаяш, Дафни. — Флора сведе очи.

— Значи е решено! Ще поръчам да изработят поканите при господин Смитсън на „Вонд стрийт“. Ще се разпратят едва шест седмици преди сватбата, разбира се, но всички, които трябва да знаят, ще разберат много по-рано. Как мислиш, кремав пергамент или бял?

— Не остана дълго, мила моя — прошепна ѝ Фреди, когато се изправи да се присъедини към другите мъже за бренди и пури. — Очаквам с нетърпение първата ни брачна нощ. Къде искаш да отидем за медения си месец? Имам приятели във Венеция, или може би Южна Франция? Всъщност, остави, ще планираме тур — на континента през цялото лято!

Също както и с майка му, каквото и мнение да имаше Флора по въпроса, то бе елегантно заобиколено. Това семейство очевидно бе

свикнало да налага мнението си. Но въпреки това, вървейки по дългите коридори на Кричъл към спалнята си, Флора изпитваше само облекчение, че не е в Хай Уийлд и не ѝ се налага да понесе гледката на Арчи и Аурелия, току-що завърнали се от медения си месец.

Януари в града премина под воал от сняг, суграшица и киша — грозните роднини на чистите бели преспи, покриващи склоновете и сипеите на Лейк Дистрикт. Флора нямаше много време да мисли за миналото или бъдещето си. Дните ѝ бяха пълни с приготовления и взимане на решения за предстоящото ѝ бракосъчетание — или по-точно с даване на съгласие на всички предложения на бъдещата си свекърва. А когато не преглеждаше менюта, списъци с гости и подредби на местата на масите, беше при шивачката си за кроене не само на сватбената си рокля, а и на чеиза си. Госпожа Кепел бе писала на родителите ѝ с предложение да плати за новия гардероб на Флора като сватбен подарък. Когато Флора и майка ѝ възразиха срещу тази щедрост, госпожа Кепел отхвърли думите им с лекота.

— Това е най-малкото, което заслужаваш, предвид обстоятелствата. Не се притеснявай, няма да ме разориш. Не можем да позволим новата ни виконтеса да изглежда зле, нали така? — Тя се усмихна, докато госпожица Дрейпър нагласяше шапка с ужасно дълги паунови пера на обърканата глава на Флора. — Ще те превърнем от Пепеляшка в принцесата, каквато си.

Флора бе отишла в Хемпшир да посети Селбърн Парк през януари и бе изумена от размерите му. Изглеждаше ѝ с размерите на Бъкингамския дворец, но, както бе изтъкнала графинята, Селбърн бе много по-стар от тази „наскоро построена“ кралска резиденция. Когато Флора бе въведена в просторното преддверие с внимателни слуги от двете си страни, тя се зачуди как ще се научи да командва легионите слуги.

— Няма от какво да се притесняваш, Флора — каза Дафни, докато влизаха в стая с размерите на два тенис корта. — Няма да ви оставя още дълги години. Ти несъмнено си умно младо момиче и ще се научиш, също като мен, когато се омъжих за Алджърнън.

Вечерята беше напрегната — графът мърмореше над супата си от костенурка за поредната неразбория в Камарата на лордовете, а ръцете на Фреди се пресягаха към Флора под масата като похотлив

октопод. Поне бе започнала да харесва повече Дафни. Графинята вече беше на средна възраст, но Флора се опита да си представи буйната млада красавица, каквато трябва да е била, когато, според слуховете, избягала в Гретна Грийн с „неподходящ мъж“. Семейството я завлякло насила обратно в Ню Хемпшир и я омъжило за графа.

Пред всеки от вечерящите бе поставена чиния многоцветно желе и Флора загледа как Алджърнън го слага с лъжица в намусената си уста.

— Ако онзи проклет Аскуит успее да прокара проектозакона си...

— О, тихо, Алджи, не на масата! — възкликна Дафни и се обърна към Флора с уморена въздишка. — Нека да се пренасочим към по-приятни теми. Списъкът с гостите се подрежда добре, макар да се боя, че баба ти и дядо ти за съжаление са отказали поканите си...

— Баба ми и дядо ми? — Флора толкова беше свикнала с малкото си семейство, че почти бе забравила, че има баба и дядо.

— Да, родителите на майка ти, семейство Бошамп.

— Ако аз решавах — прошепна Фреди на Флора, прокарвайки ръка нагоре-надолу по полите ѝ, — щяхме да избягаме тази вечер.

* * *

В една мрачна февруарска сутрин на Портман Скуеър, само два дни след двадесетия ѝ рожден ден, който бе отбелязан с официална вечеря, на вратата на Флора се почука и влезе госпожица Дрейпър.

— Госпожице Флора, госпожа Кепел ви очаква в гостната си.

Флора послушно слезе на долния етаж и влезе в дневната.

— Мила Флора, имам чувството, че почти не сме се виждали през последните няколко седмици. — Госпожа Кепел се обърна да я посрещне. Флора забеляза, че изглежда преbledняла и напрегната под ярката си приветствена усмивка.

— Бях доста заета с уреждането на сватбата ми.

— Боя се, че е много по-уморителна от самия брак. Седни и ми разкажи как вървят приготовленията.

Флора прилежно повтори фактите и сметките по мероприятияето и госпожа Кепел кимна доволна.

— Несъмнено ще бъде най-голямото събитие на сезона. Ще се гордея с теб не по-малко от майка ти, когато тръгнеш към олтара. А сега, Флора, имам да те питам нещо: чудех се дали ще е възможно да те взема за няколко дни следващия месец в Биариц? Вайълет, Соня и аз всяка година ходим там и отсядаме във „Вила Йожени“ при господин Касел. Кралят също ще бъде в града, в „Хотел дьо Пале“. Мисля, че ще ти се отрази добре след дългата лондонска зима. Морският въздух ще те освежи преди сватбата.

— Благодаря ви, но графинята едва ли ще се зарадва, ако отида на почивка само няколко седмици преди сватбата. Не бих могла да я оставя, когато има толкова работа за вършене.

— О, тя обича да се занимава с това. Освен това вече получих благословията ѝ, както и тази на Фреди.

— Разбирам. — Не за пръв път Флора се почувства сякаш животът ѝ не е неин и трябва да се подчинява на желанията на покровителката си. — Тогава, щом е решено, бих се радвала да дойда.

— Прекрасно! Значи всичко е уредено. Сигурна съм, че Вайълет и Соня ще бъдат много щастливи. Знаеш колко те обожават и двете. А и Бърти ще бъде щастлив. Горкичкият, толкова се притеснявам за него. Намира се под такъв ужасен натиск от правителството си, а здравето му продължава да е разклатено. Аз...

Флора видя как в очите на госпожа Кепел се събират сълзи. Никога досега не бе виждала уязвимост у нея.

— Страхувам се за него — завърши тя. После се взе в ръце и успя да се усмихне леко. — Зимата тази година беше дълга и студена и всички сме в сиво настроение, като небето навън. Но идва пролетта и съм убедена, че Биариц ще ти хареса. А сега ми разкажи за Фреди.

Както бе обещала госпожа Кепел, Дафни изпрати Флора в Биариц с благословията си.

— Разбира се, че трябва да отидеш — заяви тя при последното си посещение на Портман Скуеър. — Малко чист морски въздух и добра компания могат само да ти помогнат да разцъфнеш в деня на сватбата си. А и кой знае? Може да се наложи да променим подредбата на местата, за да включим още един гост. Ще ни трябва доста голям стол — подсмихна се Дафни на собствената си шега.

Фреди също одобри пътуването.

— Човек винаги трябва да се подчинява на по-висшата кауза — каза той, целувайки ръката ѝ, докато се готвеше да си тръгне с родителите си след вечеря у лорд и лейди Дарлингтън. — На тринадесети май ще бъдеш моя. Цялата моя — добави той, поглеждайки в деколтето ѝ.

Флора помогна на момичетата да си съберат багажа за пътуването. Те заминаваха няколко дни по-рано, за да прекарат една седмица в Париж. Тя щеше да се присъедини към тях по-късно, във „Вила Йожени“, където щяха да бъдат гости на сър Ърнест Касел — редовен посетител на госпожа Кепел и, както я бе информирала Нани, главен финансов съветник на самия крал.

Всяка от сестрите Кепел разполагаше с голям куфар и няколко кошници, които да напълни с дрехи и други свои неща. Изглеждаше сякаш заминават за шест месеца, а не за един.

— Мислиш ли, че Пантера ще се скрие в кошницата ми, както се е скрил в твоята, когато си заминала за Лондон? — попита Вайълет.

— Мисля, че ще трябва сам да реши. Защо не оставиш капака отворен тази вечер и не видиш какво ще стане?

— Да. — Вайълет се свлече на леглото си с меланхолично изражение. — Ще ми се да взема поне едно нещо, което обичам.

— Ще имаш Нани, сестра си и майка си, Вайълет. Нали ги обичаш?

— Разбира се, но те са семейството ми. Не са... мои. — Раменете на Вайълет се разтресоха и по бузите ѝ безмълвно потекоха сълзи.

— Какво, за бога, става? — Флора отиде и седна до нея.

— Нищо... всичко... О, Флора! Толкова я обичам...

— Коя?

— Митя, разбира се! Но Розамунд също я желае и докато ме няма, ще направи всичко възможно да ми я открадне. Не мога да го понеса!

Последваха още сълзи, докато Флора се мъчеше да се сети коя е тази „Митя“. Определено съчувстваше на Вайълет.

— А Митя обича ли те също?

— Разбира се! Обаче още не го осъзнава.

— Може би отсъствието ти ще помогне. Понякога става така.

— Мислиш ли? — Вайълет вдигна към нея поглед, изпълнен с чисто отчаяние.

— Да, така смятам.

— Защото, разбираш ли, не бих могла да бъда щастлива без нея.

— Разбирам, Вайълет.

— Да, знам, и се радвам, че ще дойдеш с нас в Биариц.

Докато си лягаше вечерта, Флора най-сетне осъзна, че „Митя“ е галеното име на Вайълет за Вита Саквил-Уест, бледото момиче, което бе обядвало с тях. Флора се замисли за манията на Вайълет по приятелката ѝ. Знаеше, че увлеченията по други момичета са сравнително чести, но Вайълет беше на петнайсет, а Вита — две години по-голяма. Зачуди се дали някой друг в къщата знае за това. Госпожа Кепел почти със сигурност беше прекалено погълната от собствените си проблеми, за да забележи, и Флора се запита дали не е редно да го спомене на Нани. Но това не беше тема, която можеше да разисква със стара мома шотландка на средна възраст.

На следващия ден пред погледа на Флора натовариха моторния камион, който спря пред къщата. Обковани гардеробни куфари, високи почти колкото нея, десетки кутии с шапки и обувки и пътна кутия за бижута бяха натоварени на камиона към гара „Виктория“. Един дворцов куриер в униформа чакаше тихо в преддверието с кръстосани ръце. Изправи се, когато се появиха госпожа Кепел и момичетата, готови да тръгнат за гарата и да вземат влака за Доувър.

— Скъпа Флора, ще се видим в Биариц. Мадмоазел ще те придружава и ще се грижи за теб.

— Да, госпожо Кепел. Надявам се да си прекарате чудесно. — Флора виждаше, че покровителката ѝ тръпне от радостно очакване.

— Благодаря ти. Елате, момичета, не бива да забавяме влака.

— Довиждане, Флора, до другата седмица — каза Соня, която изглеждаше страшно сладка в новото си розово пътно палтенце. — Съжалявам, че няма да можем да ти покажем собствения си частен вагон — в него има истински маси и столове и всичко останало. Във Франция се отнасят с мама като с английската кралица, ако не знаеш.

Седмица по-късно Флора и мадмоазел също пристигнаха в Биариц след дълго пътуване през Ламанша до Кале и после с влак до югозападната част на Франция. Флора беше напълно изтощена.

— *Bienvenue à Biarritz, mesdemoiselles!*^[1]

— *Merci, monsieur*^[2] — отговори мадмоазел на лакея, който им бе помогнал да слязат от влака на перона. Когато излязоха от гарата, Флора се намръщи на сивото небе, заплашващо да завали. На всички снимки и картини, които бе виждала, слънцето винаги светеше в Южна Франция. Днес обаче беше като в Англия.

— „Вила Йожени“ не е далече — каза лакеят, докато им помагаше да се качат на задната седалка на великолепен ролс-ройс, след което седна отпред до шофьора.

Флора се загледа през прозореца и изпита възбуда при мисълта, че ще види Атлантическия океан. Рядко бе ходила на морето, и то само като малко дете. Минаха с колата през тихото градче; широките алеи бяха празни, може би заради лошото време, и тя се възхищаваше на вечнозелените храсти и хортензиите пред изящните кремави и розови къщи. Флора протегна глава, за да види брега, където разпенените вълни се разбиваха в пясъка.

Ролс-ройсът напусна калдъръмените улици на градския център и скоро след това зави по алеята на голяма вила. Лакеят им помогна да слязат от колата и те се качиха по стълбите към широките бели врати, където ги посрещна икономът.

Чувствайки се като животно, откарано от един зоопарк в друг, Флора последва мадмоазел през грандиозно преддверие и нагоре по широкото стълбище. Единственият звук, който чуваше, бяха стъпките им по плочките на пода. Тъкмо когато стигна до стаята си и една камериерка ѝ отвори вратата, около кръста ѝ се увиха две малки ръчички.

— Флора! Ти си тук!

— Да, тук съм. — Флора се усмихна и се обърна, за да види радостното лице на Соня.

— Толкова се радвам! — възкликна Соня и последва Флора и камериерката в спалнята. Прозорците бяха отворени и поне морският въздух беше чист и освежаващ. Соня скочи на леглото, а камериерката започна да разопакова багажа на Флора. — Толкова е скучно, откакто

пристигнахме във Франция. Кралчо не е добре, затова. Мама се грижи за него.

— О? Какво му е?

— Мама казва, че е настинал, докато е бил в Париж, и откакто пристигна преди две вечери, не сме виждали нито него, нито мама и сме затворени тук сами. — Соня легна на голямото легло с лицева дъска, облицована в синя коприна с позлатени жълди на всеки ъгъл. — Това има много хубав матрак — отбеляза тя. — Може ли да спя при теб тази вечер?

— Разбира се, че може, ако Нани позволи.

— Нани е толкова притеснена, че мама се притеснява за Кралчо, че сигурно би ни оставила цял ден, без дори да си измием ръцете!

При тези думи Флора разбра, че кралят наистина е сериозно болен.

— Това е много красива къща, нали? — Флора се присъедини към Соня на леглото, след като камериерката затвори вратата.

— Предполагам, но откакто дойдохме, само вали дъжд и всички изглеждат много унили.

— Е, аз съм развълнувана, че съм във Франция. Никога не съм идвала преди.

— Не е много различно от Англия — каза деветгодишната експертка. — Само говорят друг език и ядат странни неща като охлюви за вечеря.

Нани дойде да търси повереничката си и Соня си тръгна с нея. Флора си легна и усети как очите ѝ се затварят. Събуди я шумно почукване на вратата.

— *Entrez*^[3] — каза тя и се изправи в леглото.

— Мадмоазел Флора, оставих ви колкото можах по-дълго.

Беше мадмоазел.

— Благодаря ви, аз... колко е часът?

— Минава три. Мадам Кепел помоли да отидете при нея в „Хотел дьо Пале“ в пет. Исках да ви оставя достатъчно време, за да се преоблечете.

— За вечеря ли ме вика?

— Не каза, но кралят почти със сигурност ще се присъедини към вас. Ще изпратя камериерката да ви помогне да се облечете.

— Благодаря.

Флора затвори прозореца и побърза да се приготви. Стомахът ѝ се сви при мисълта да вечеря с краля. Не го беше виждала, откакто пиха чай заедно през октомври.

След като се напъха с мъка в смарагдово зелена следобедна рокля, я качиха в моторната кола и я закараха в „Хотел дьо Пале“, който гледаше към морето. С великолепната си червено-бяла фасада и високи прозорци изглеждаше точно като двореца, за който намекуваше името му. На входа я посрещна официално облечен мъж.

— Госпожица Макникъл?

— Да.

— Аз съм сър Артър Дейвидсън, адютант на краля, и ще ви придружа до стаите му.

Той бързо преведе Флора през великолепното преддверие и я качи на един от горните етажи с асансьора. Излязоха в широк коридор, постлан с дебели килими, и тръгнаха към иконома в униформа, който стоеше пред двойните врати на един от апартаментите.

— Моля, кажете на госпожа Кепел, че госпожица Макникъл е тук — каза придружителят ѝ.

Икономът кимна и влезе вътре, Флора зачака безмълвно, несигурна как се очаква да разговаря с кралски адютант.

— Флора, скъпа! — Госпожа Кепел излезе през двойните врати и я прегърна спонтанно. — Влизай, влизай — каза тя, затвори вратата в лицето на адютанта и заведе Флора в богато обзаведена дневна с широки прозорци, осигуряващи прекрасен изглед към океана. — Кралят в момента спи, но ще стане навреме за вечеря. Искате да ядем тук, в частната ни трапезария. Трябва да те предупредя, че той изобщо не е добре. Аз...

Думите на госпожа Кепел бяха заглушени от ужасна, дълбока кашлица, която се чу от съседната стая.

— Ела, седни, и ще си пийнем по чаша шери. Аз поне ще му се зарадвам.

Госпожа Кепел отиде при гарафите, наредени на страничната маса, и наля две чаши. Ръката ѝ трепереше, докато подаваше едната на Флора. Флора забеляза, че под очите ѝ имаше тъмни кръгове.

— Колко е болен кралят? — попита със страх Флора.

— Настинал е в Париж и през последните два дни има ужасен бронхит. Лекарят му доктор Рийд и аз се грижехме за него, но, слава

богу, сестра Флечър вече пристигна от Англия; тя и преди се е грижила за него, когато беше болен. — Госпожа Кепел бързо пресуши чашата си.

— Подобрява ли се?

— Поне не се влошава, макар, разбира се, глупакът да отказва да си помогне. Настоява да продължи дневната си програма, вместо да си остане в леглото, но поне успяхме да го накараме да стои в тези стаи. — От другата стая се чу още раздираща кашлица и Флора също отпи голяма глътка от шерито си.

— Сигурна ли сте, че е приемливо да бъда тук, щом е толкова болен?

— Мила моя, както казах, кралят отказва да се предаде пред болестта си и се съмнявам да е вечерял сам дори веднъж в живота си. Португалският посланик, маркиз Де Соверал, също ще се присъедини към нас, но, разбира се, кралят няма да е доволен ако само ние двамата и лекарят му сме на масата. Когато му казах, че си пристигнала по-рано днес, той настоя и ти да вечеряш с нас.

— В такъв случай, за мен ще бъде чест.

— Поне не пуши от онези ужасни пури — доктор Рийд е убеден, че те са причината за бронхиалните му проблеми. Несъмнено ще започне пак веднага щом се оправи. Но какво можем да направим? Той все пак е кралят.

Флора искаше да попита защо, ако кралят е толкова болен, кралицата не е с него, но реши, че няма да е прилично.

— Трябва да сте много уморена, ако не сте спали две нощи — каза Флора.

— Така е, стоях до него цяла нощ и го бършех с напоена гъба, понеже температурата му беше толкова висока. Ако трябва да съм честна, Флора, имаше моменти, в които се страхувах за живота му. Но сега, след като пристигна сестра Флечър, вече е в добри ръце. — Чу се още един пристъп на кашлица от съседната стая. — Извини ме, Флора, трябва да отида при него.

През следващите петнайсет минути вратите на апартамента се отваряха и затваряха, за да могат купи с вряла вода и странно миришещи лекарства да стигнат до краля. Флора се скри в най-далечния ъгъл на стаята, до прозореца, и се опита да стане невидима.

Накрая, докато светлината угасваше над хоризонта и слънцето обагреше облаците във великолепни отънъци на червено и оранжево, се появиха госпожа Кепел и доктор Рийд, потънали в разговор.

— Въпросът е, трябва ли да съобщим на кралицата? — попита доктор Рийд.

— Кралят вече заяви, че не иска да притеснява съпругата си — отвърна рязко госпожа Кепел. — Освен това тя мрази Биариц.

— Може и така да е, но би било трагично, ако... — Доктор Рийд закърши ръце от притеснение. — Разбира се, той би трябвало да е в болница, но не иска и да чуе.

— Естествено — представяте ли си фурора, ако вестниците чуят за това?

— Госпожо, на долния етаж вече е пълно с репортери, които питат защо кралят не ходи на обичайните си разходки и не се храни извън хотела. Съмнявам се, че ще ги задържим още дълго.

— Какво да правим тогава?

— Тази нощ ще остана с него и ще го наглеждам час по час, но ако не започне да диша по-леко до сутринта... независимо дали кралят иска жена му и светът да знаят за неразположението му или не, ще трябва да се свържем с двореца.

Почукване на вратата накара и двамата да се обърнат. Флора стана, за да отвори.

— Флора, скъпа, бях забравила, че си тук. — По бузите на госпожа Кепел изби лека червенина, щом се усети, че разговорът ѝ е бил подслушан.

Адютантът влезе в апартамента.

— Прислужничките са тук, за да сложат масата на краля за вечеря.

— Да, да, пуснете ги да влязат — въздъхна госпожа Кепел и хвърли отчаян поглед към Флора. — Все още настоява да стане и да вечеря с нас.

Госпожа Кепел отиде в собствената си стая, за да се приготви за вечеря, а доктор Рийд влезе в спалнята на краля. Трите прислужници сложиха масата за вечеря като внимателно наместиха порцелановите чинии със златен кант и тежките сребърни прибори под определен ъгъл спрямо кристалните чаши за вино, след което излязоха също толкова тихо, колкото бяха влезли.

Флора беше благодарна, че кашлицата от другата стая бе спряла; може би кралят най-после бе заспал. Вратата на спалнята се отвори и Флора се обърна разтревожена, очаквайки доктор Рийд. Вместо него в стаята влезе самият крал, напълно облечен и дишашц тежко.

— Ваше Величество — Флора бързо се изправи и направи смутена дълбок реверанс. Усети, че кралят я гледа с присвити очи от другата страна на огромната дневна.

— Жив да не бях! Та това е малката госпожица Флора Макникъл — изпъхтя кралят.

— Да, Ваше Величество.

— Ела и ми помогни да седна, ако обичаш. Измъкнах се, докато тъмничарите ми бяха заети в банята. Несъмнено приготвят поредната ужасна, воняща лапа или инжекция.

Флора тръгна към него, слушайки неравното му дишане и молейки се да не издъхне, докато е с нея. Той ѝ подаде лакът и тя го хвана срамежливо под ръка.

— Къде ще желаете да седнете? — попита, докато напредваха бавно и мъчително през стаята. От усилието, необходимо за да ходи, кралят не можеше да говори, така че само посочи предпочитания си стол. Флора трябваше да използва цялата си сила да го поддържа, докато не седна тежко, борейки се с поредния пристъп на кашлица. Очите му се насълзиха, а дишането му се забърза.

— Да извикам ли доктор Рийд, Ваше Величество?

— Не! — изсъска той. — Просто ми налей малко бренди!

Флора отиде при подноса с гарафите, молейки се кралят пак да се разкашля и лекарят да чуе, че е излязъл от спалнята. Следвайки посоката, в която сочеше дебелият му пръст, тя кимна, вдигна една гарафа, наля малка чашка и се обърна към него.

— Още!

Флора изпълни инструкциите, напълни чашата до ръба и му я занесе. Той я изпи на един дъх.

— Още една — прошепна той и Флора нямаше друг избор, освен да повтори упражнението.

— Ето — каза кралят, подавайки ѝ празната чаша — това наричам лекарство. Шшшт. — Той сложи треперещ пръст на устните си, докато Флора оставяше чашата на подноса. — Седни. — Посочи ѝ най-близкия до себе си стол и тя се подчини.

— Е, госпожице Макникъл, Флора... одобрявам това име. Шотландско е, нали знаеш.

— Да, Ваше Величество.

— Странно е, не мислиш ли?

— Кое, Ваше Величество?

Последва дълга пауза, преди кралят да успее да проговори отново.

— Че ти и аз се оказваме заедно насаме. В ден, след който може и да не се събудя повече.

— Моля ви, Ваше Величество, не говорете такива неща!

— Аз...

Флора видя как огромният мъж се бори да си поеме въздух и очите му се насълзяват.

— Направих много грешки.

— Сигурна съм, че не сте.

— Направих... направих...

Последва още една дълга пауза.

— Аз съм просто човек, нали разбирате. И съм обичал...

Флора реши, че най-доброто, което можеше да направи, бе да извърне очи, докато краля продължаваше отсечения си монолог.

— ... жени — успя да каже накрая. — Скоро ще се омъжваш, така ли?

— Да, Ваше Величество.

— За виконт, както чух? — Изведнъж се усмихна.

— Да, Ваше величество, Фреди Соумс.

— И... обичаш ли го?

— Мисля, че ще успея да го обикна, да.

Кралят се опита да се засмее, но откри, че не е възможно при сегашното му състояние, и потисна веселието си.

— Имаш дух, също като мен. Ела тук.

Флора тръгна към него и хвана протегнатата му ръка, чувайки предсмъртното хъркане в гърдите му.

— Не бях сигурен, нали разбираш.

— За какво, Ваше величество?

— Когато госпожа Джордж го предложи. Умна жена, госпожа Джордж... винаги права.

В този момент вратата на спалнята се отвори и влезе доктор Рийд, последван от медицинската сестра.

— Мислехме, че сме ви оставили да спите, Ваше Величество. — Доктор Рийд погледна обвинително Флора. — Знаете, че сънят е най-доброто лекарство.

— Винаги така казваш — изхриптя кралят. — Но такава е и... добрата компания. — Кралят намигна на Флора, преди пристъпът на кашлица, който бе потискал, най-накрая да започне.

Донесоха му вода и още пара, а после влезе госпожа Кепел, която изглеждаше освежена и спокойна във вечерната си рокля от синьо кадифе.

— Госпожо Джордж, къде бяхте?

— Сериозно, Бърти, би трябвало да си в леглото — смъмри го тя.

— Къде е Соверал? Закъснява за вечеря. А аз... умирам от глад.

* * *

Флора излезе от хотела два часа по-късно, за да измине краткия път обратно до „Вила Йожени“. Вечерята, която току-що бе изтърпяла — това беше единствената точна дума — бе протекла под болезнено напрежение. Гостите на краля слушаха все по-затрудненото му дишане и се налагаше да се преструват, че всичко е наред, макар да се страхуваха, че може да припадне по време на конвулсивните си пристъпи на кашлица. Кралят бе изял количество храна, което според Флора стигаше за обилна вечеря за двама, и освен това, въпреки неодобрителните погледи на някои от гостите си, бе изпил сериозно количество червено вино.

— Ще остана тук с него — каза госпожа Кепел на Флора. — Кажете на момичетата, че ги обичам и ще се видим, когато Кралчо се оправя.

Сбогуваха се, след което Флора бе отведена долу до ролс-ройса, който я чакаше. Тя облегна глава на меката кожена седалка, физически и емоционално изтощена от случилото се през деня.

[1] От фр. „Добре дошли в Биариц, госпожици!“ — Б.пр. ↑

[2] „Благодаря, господине!“ — Б.пр. ↑

[3] „Влезте“ — фр. — Б.пр. ↑

28.

Флора не видя госпожа Кепел през следващите три дни, така че тя и децата се забавляваха, като се разхождаха по алеите и се връщаха във „Вила Йожени“ за обяд. След като времето се оправи, започнаха да рисуват необичайните растения в градините на вилата.

Макар досега да не бе показвала интерес към рисуването, Вайълет не се отделяше от Флора. Нежните ѝ рисунки с водни бои показваха истински талант. Но и двете сестри бяха неспокойни, несигурни защо нещата в Биариц не протичат както обикновено. Флора не можеше да ги осведоми, тъй като госпожа Кепел ѝ бе забранила в прав текст да им казва в колко лошо състояние е кралят.

— Защо не ходим на пикници с мама и Кралчо? Тук, във вилата, е толкова скучно, а и още дори не съм носила никоя от новите си рокли — оплака се Соня.

— Защото навън е много влажно и Кралчо не иска да настине.

— Но днес е слънчево, Флора, а и не сме виждали мама от дни. Сигурно и тя скучае.

— Убедена съм, че ще я видим много скоро, както и Кралчо — заяви Флора, макар вътрешно изобщо да не беше толкова сигурна.

Същата вечер, след ранната вечеря, Нани заведе Соня горе да се изкъпе, а Вайълет седна при Флора и започна да пише в тефтера, който винаги носеше със себе си.

— Флора?

— Да?

— Кралчо е много болен, нали? Ще умре ли?

— Господи, не, просто е лошо настинал. Всички внимават повече, защото той е кралят.

— Знам, че лъжеш. Но няма значение. — Вайълет се обърна към тефтера си и загриза края на молива си.

— Какво пишеш?

— Поезия, макар че се справям много зле в сравнение с Вита. Убедена съм, че някой ден ще стане писателка. Изглежда си прекарва

чудесно в Лондон, готвейки се за сезона. Бих казала, че изобщо не се и замисля за мен.

— Сигурна съм, че не е така — увери я Флора, виждайки мрака в очите ѝ, който винаги предшестваше лошите ѝ настроения.

— Така е. Тя е толкова красива, като неопитомен кон... див и свободен. Но, разбира се, животът — и мъжете — ще я опитомят.

— Може би животът опитомява всички ни, Вайълет. Може би така трябва.

— Защо? Защо трябва ние, жените, да се омъжваме за хора, избрани за нас от някой друг? Нещата се променят, Флора! Погледни само какво постигат суфражетките за правата на жените! Значи може да бъде различно, нали? А и самият брак... — Вайълет потръпна. — Не разбирам как се очаква двама души, които едва се познават, да прекарат остатъка от живота си заедно. И да правят... онова немислимо нещо, макар да са напълно непознати.

— Сигурна съм, че ще разбереш всичко това, когато пораснеш, Вайълет.

— Не, няма — каза тя просто. — Хората все казват това, но аз не харесвам мъжете. Все едно да искаш котка и куче да живеят и спят заедно. Нямаме нищо общо помежду си. Погледни мама и татко.

— Хайде сега! Доколкото виждам, майка ти и баща ти са много щастливи заедно. И много добри приятели.

— Тогава ми кажи защо в момента татко е в офиса си в Лондон, а мама е тук и се грижи за един болен крал?

— Може би е прекалено много да очакваш от съпруга или съпругата си да осигури всичко, от което се нуждаеш.

— Не съм съгласна. Вита ми дава всичко, от което имам нужда. С нея никога не би ми доскучало.

— Тогава си късметлийка, че си намерила такава приятелка.

— Тя е много повече от моя приятелка. Тя е... всичко за мен. Не очаквам да разбереш, нито който и да е друг. — Вайълет се изправи внезапно. — Отивам да си лягам. Лека нощ, Флора.

* * *

Госпожа Кепел се върна във „Вила Йожени“ рано следващата сутрин. Засякоха се на стълбите, докато Флора слизаше за закуска.

— Как е кралят? — прошепна Флора.

— Слава богу, прескочи трапа. Температурата му спадна и снощи за пръв път спа спокойно.

— Това е чудесна новина.

— Наистина е така. А тази сутрин настоя да обядва с приятелите си, така че трябва да се приготвя. Тези няколко дни бяха много напрегнати и честно казано се чувствам напълно изтощена. Момичетата горе в стаите си ли са?

— Да.

— Тогава ще отида да ги успокоя. Бърти несъмнено ще иска животът да продължи както обикновено, щом вече вярва, че се е оправил. И светът да види, че е добре. Тази сутрин дори запали една от ужасните си пури.

След това животът действително продължи както обикновено. Всеки ден Флора помагаше на момичетата да се облекат за излизане с майка си и краля.

— Много е странно, Флора — има толкова хубави места, където бихме могли да седнем да ядем, но Кралчо настоява да правим пикниците си край пътя! — каза Соня, след като се върна от един такъв пикник и свали шапката си с рязко движение.

— Защото иска всички французи да го виждат и да му се кланят и подмазват — отвърна цинично Вайълет. — Може би си мисли, че така разстройва френския крал.

— Не знам дали е така — каза Соня, — но наистина изглежда много стар. И много болен.

— Същото може да се каже и за Цезар. Това куче направо вони — оплака се Вайълет, чистейки кучешките косми от полите си.

На следващия ден Флора получи писмо, връчено ѝ от иконома.

Хай Уийлд
Ашфорд, Кент
Англия
14 март 1910

Скъпа Флора,

Знам, че сега си с госпожа Кепел, и господин Ролф от Портман Скуеър бе така добър да ми даде адреса ти в Биариц. Защото, мила сестро, искам първа да узнаеш, че ще станеш леля преди края на годината! Да, очаквам дете! Признавам, че съм много уплашена и се чувствам ужасно, което според лекаря ми е нормално за началните фази на бременността.

Мила Флора, толкова копнея да те видя, и искам да попитам дали ще е възможно да отседнеш тук за известно време, след като се върнеш в Англия? Мама не може да дойде от Шотландия, за да бъде с мен, понеже татко е паднал на слабия си крак и си е счупил глезена. Прекарвам по-голямата част от дните си сама, а сега се чувствам твърде зле, за да излизам. Самотна съм, скъпа сестро. Знам, че сватбата ти ще е скоро, така че няма да те отделям от приготовленията, но не би ли могла да отделиш поне няколко дни? Моля те, пиши ми веднага щом можеш и ми кажи кога да те очаквам.

Твоя любяща сестра,

Аурелия

След като прочете писмото на закуска, Флора се почувства толкова зле, колкото сестра ѝ пишеше, че е. Физическото доказателство за интимните отношения на Аурелия и Арчи беше достатъчно да я накара да стане от масата и да избяга в стаята си.

Самата мисъл да отседне в Хай Уийлд беше анатема.

— Спри да бъдеш толкова егоистична! — укори се тя, бродейки напред-назад из стаята си. — Аурелия има нужда от теб и трябва да отидеш при нея.

Флора седна на бюрото си и извади хартията си за писма и писалката си.

„Вила Йожени“

Биариц

Франция

19 март 1910

Скъпа моя сестро,

Безкрайно щастлива съм за теб. Връщам се в Англия след малко повече от седмица. Въпреки продължаващите приготовления за сватбата, разбира се, ще отделя време да те посетя. Ще дойда при теб веднага щом се прибера в Англия.

Твоя любяща сестра,

Флора

* * *

Последната нощ на Флора във „Вила Йожени“ съвпадна с първото посещение на краля в къщата. Когато слезе долу, дневната вече бе пълна с гости, много от които говореха на бърз, неразбираем френски. Госпожа Кепел беше като кралица сред двора си, с блестяща сред къдриците ѝ тиара. Флора осъзна, че това наистина беше кралският двор на госпожа Кепел. За един месец в годината, извън Англия, тя беше кралицата, която толкова искаше да бъде.

Пристигането на краля бе известно от Цезар, фокстериера му, който мина през двойната врата преди него, последван от обичайния мирис на дим от пури. Вниманието на стаята веднага се пренасочи от госпожа Кепел към новопристигналия гост. Флора се успокои, като видя, че кралят поне може да диша, макар очите му още да сълзяха, а лицето му да беше бледо.

— Чух, че утре си тръгвате.

Един джентълмен, чиято прилика с краля беше смущаваща, се появи до нея. От сивата си брада и мустаци до обемистото си тяло, беше направо като негов двойник.

— Да.

— Кралят изглежда сякаш се е възстановил от болестта си, не мислите ли?

— Да, така е — съгласи се Флора. Щеше ѝ се господинът да се представи, защото нямаше представа как се казва. — Слава богу.

— Чух от краля, че сте били голяма утеха за него по време на болестта му.

— Не мисля така, господине, аз...

— Кралят е на друго мнение. И всички ние сме ви благодарни.

— Извинете, господине — предаде се Флора, — но не съм убедена, че сме се запознавали официално.

— Казвам се Ърнест Касел и в момента сте гостенка под покрива ми. — Той ѝ се усмихна с развеселен поглед.

— Моля за извинение, господине, видях толкова нови лица през последните няколко месеца...

— Няма нужда да се извинявате. Добрата новина е, че аз знам коя сте *вие*. Позволете ми да ви дам визитната си картичка. Може да дойде момент, когато имате нужда да се свържете с мен. Аз съм не само ваш домакин във „Вила Йожени“, а и близък приятел и съветник както на краля, така и на госпожа Кепел. А сега, мога ли да ви придружа до трапезарията за вечеря?

Едва по-късно, когато кралят и антуражът му си тръгнаха, той дойде да я потърси. Тя му се усмихна, изправяйки се след реверанса си.

— Радвам се да ви видя в толкова добро здраве тази вечер, Ваше Величество.

— Благодаря ви, госпожице Макникъл. Ще се видим, след като се върна в Лондон, дай боже. Довиждане, мила моя. — Кралят целуна ръката ѝ и си тръгна с усмивка.

* * *

Флора пристигна в Хай Уийлд два дни по-късно. Аурелия я посрещна на вратата и я заведе в дневната да пийне чай и да си почине.

— Хайде, разкажи ми за краля! Не мога да повярвам, че си се срещнала с него!

— Беше весел и в добро здраве, както винаги — отвърна Флора.

— Разбира се, това не може да е била първата ти среща с него. Предвид... позицията на госпожа Кепел в живота му.

— Няма съмнение, че са много близки приятели.

— Разбирам, госпожа Кепел сигурно те е заклела да пазиш тайната ѝ.

— Нищо подобно.

— Арабела казва, че тя има влияние дори в правителството! Флора, извини ме, все забравям, че си толкова невинна и вярваш в добротата на хората и животните. Както и да е, няма повече да излагам на риск дискретността ти, а вместо това ще ти разкажа всичко, което стана тук, откакто се видяхме за последно.

Флора заслуша бърборенето на сестра си колко се грижел Арчи за нея в сегашното ѝ състояние и почувства омраза към себе си заради измамното си сърце.

— Трудно е да повярвам, че скоро ще имам дете, за което да се грижа. Всички тук се молят да е момче. Аз пък се надявам да е момиче. И здраво, разбира се.

— Значи Арчи се радва за бебето?

— О, да, и мисля, че дори успех да накарам Арабела да се усмихне. Знаеш ли, понякога се чудя защо мама ѝ е била толкова голяма приятелка — сниши глас Аурелия. — Може би тогава е била по-мила. Или може би е защото е загубила бащата на Арчи във войната. Но тя не е много дружелюбна личност.

— Боя се, че не мога да преценя, понеже никога не ми е казвала повече от две изречения. Милата ми, трябва да е трудно да живееш под един покрив с нея.

— Поне и нея я няма в момента, така че сме сами в къщата. Освен това имам новини! Макар че мама не може да дойде сега заради счупения глезен на татко, тя ми писа, за да ми каже, че майката на Сара е умряла преди няколко месеца, и предложи да ѝ пиша и да я помоля да дойде да живее тук, да ми бъде лична прислужница и да ми помогне с бременността и раждането. За моя радост тя отговори веднага, че няма нищо, което би искала повече. Така че утре Сара пристига в Хай Уийлд и ще има поне един човек на моя страна в имението.

— Колко прекрасно! Но нали каза, че Арчи се грижи за теб?

— О, да, когато главата му не е заровена в някоя книга по ботаника и не гледа някое растение в оранжерията си. За жалост сега е в Лондон по някаква работа. Каза, че ще се върне следващата седмица. Зависи кога точно ще си тръгнеш, но едва ли ще го видиш, което е жалко.

— Да. — Флора усети прилив на облекчение, последвано предателски от разочарование. — Поне това означава, че си само моя.

— Знам, че никога не си го харесвала, Флора, но той е добър човек и е мил с мен.

— Това е, което има значение.

— Да. А сега моля да ме извиниш, Флора, но мисля, че трябва да отида да си почина.

— Разбира се. Може ли да ти помогна да стигнеш до стаята си? — попита тя, хващайки позеленялата Аурелия за лакътя, докато се изправяше.

— Да, моля те. Винаги се чувствам по-добре следобед.

Флора се качи на горния етаж с Аурелия. Повика прислужницата си и поиска чай, а Флора отметна чаршафа и одеялото на огромното легло, в което спеше Аурелия — заедно с Арчи, несъмнено.

— Благодаря ти — каза Аурелия, докато Флора ѝ помагаше да се качи на матрака. — Казаха ми, че това гадене скоро ще премине. А и твоето присъствие много ми помага.

Флора седна на близкия стол и остана там, докато очите на Аурелия се затвориха и тя заспа. После излезе на пръсти и отиде в собствената си стая, за да се освежи, но се почувства привлечена от прозореца и гледката към озарената от слънцето градина. Макар да знаеше, че бременните жени често се чувстват зле в първите два-три месеца, Аурелия вече бе преминала този период — приближаваше четири месеца. Флора можеше само да се моли всичко да е наред.

Успокоителната масивна фигура на Сара пристигна на следващия ден, изтощена и почервеняла след дългото пътуване от Естуйейт, но вън от себе си от радост, че вижда двете си момичета.

— Мама каза, че ще дойде за раждането, но Сара е същински Божи дар — каза Аурелия, когато седна да вечеря с Флора същата вечер. — Изглежда много доволна от новата си униформа на лична прислужница на дама, макар че ще трябва да я разширим. Надявам се другите от персонала да не се държат лошо или пренебрежително с нея. Те изглежда смятат, че всички, родени на север, са по-долни от тях, включително и аз. — Тя се засмя фалшиво.

— Не бъди глупава, Аурелия, мила. Сигурна съм, че само си фантазираш.

— А аз съм сигурна, че съм права. Дори собственият ми съпруг ме нарича мишка и ми казва, че не трябва да позволявам на слугите на Арабела да ме командват така. Може би просто не ме бива да управлявам домакинство.

— Това, че си мила и нежна по характер, не пречи да имаш авторитет, нито да получаваш уважение. Просто се чувстваш уязвима заради бременността, това е всичко.

— А аз отново ти казвам, че не е. Много е странно, защото — прости ми, че го казвам, — у дома сякаш ти беше сянката, докато в тази къща съм аз. Как се промениха нещата в последната година...

— Но си щастлива с Арчи?

— Разбира се. Знаеш колко го обожавам, но сега, понеже чакам дете, той вече не ме посещава. А... — Аурелия въздъхна. — Трудно е за обяснение, но само тогава чувствам, че той ми принадлежи изцяло. Ще разбереш какво имам предвид, след като се омъжиш за Фреди.

— Да, сигурно си права — отвърна Флора и потисна обичайната си тръпка на отвращение. — А ако смяташ, че имаш проблеми с домакинството си, трябва да дойдеш да видиш моя бъдещ дом. С радост ще оставя графинята да продължи да го управлява, защото нямам идея откъде да започна.

— Сестра ми, виконтесата... — Аурелия поклати глава. — Кой би повярвал?

— Да, нали?

Флора се почувства облекчена, че Сара бе донесла със себе си малко свеж лейклендски въздух, както метафорично, така и физически. И в способните ѝ, грижовни ръце, Аурелия забележимо се оживи през следващите няколко дни.

— Не мислех, че някога ще видя деня, в който ще си върна момичетата! Едната омъжена и очакваща дете, а другата на път да стане... почти кралска особа! — възкликна Сара, докато слагаше Аурелия да си легне за следобедния си сън. — Винаги съм харесвала лорд Вон, така си е, много мил джентълмен. Помните ли, госпожице Флора, когато дойде да ви види в Естует миналото лято и едва не се удавихте, докато качвахте Скафел?

Кръвта на Флора замръзна във вените ѝ при думите на Сара. Не беше казала и дума на Аурелия — нито на когото и да било друг — за

това къде е ходила в деня, в който се върна в кухнята на Естуейт Хол подгизнала до кости.

— А вие, с бричовите и шапката на баща си! Не бях виждала такъв нещичко! Така се смяхме с госпожа Хилбек, като ви видяхме!

— Арчи е идвал да те види в Естуейт миналото лято? — Аурелия погледна озадачена сестра си.

— Да. — Флора се съвзе и си придаде спокоен вид. — Връщаше се от лова в Шотландия и реши да намине. Сигурна съм, че ти казах, скъпа.

— Ако си ми казала, значи съм забравила. — Аурелия стисна устни. — Заедно сте изкачили Скафел?

— Точно тъй направиха, а тя заспа, преди да успее дори да й напълни ваната онази вечер! — разкикоти се Сара. — В ония смешни дрехи, направо на мъж приличаше, а след няколко седмици ще става виконтеса!

— Определено не си ми казвала за това — заяви Аурелия.

— Не, не съм. Беше ме срам, както можеш да си представиш. Сара е права, наистина се върнах у дома в доста лошо състояние, но Арчи искаше да види планините и нямах друг избор, освен да му ги покажа. Настани ли се вече? Ще те оставим да поспиш. — Флора отиде до леглото и целуна сестра си по бузата. — Почини си, а аз ще бъда в стаята си и ще чета. — Преди най-малкият жест или изражение да издаде чувствата й, Флора тръгна към вратата.

Щом се прибра на сигурно място в собствената си стая, Флора се хвана за главата, задиша тежко и закрочи напред-назад. Сега й се щеше Арчи все пак да беше тук, за да обсъди с него случилото се току-що. Сара несъмнено познаваше ханджията, който бе заел дрехите си на Арчи за изкачването, или може би някой я бе видял да се качва в колата на Арчи — живееха в малка общност. Нямаше значение как Сара е разбрала, че Флора е била с Арчи в онзи ден. Това, което имаше значение, беше как да обясни *защо* никога не е разказвала на Аурелия за случката.

На вечеря същата нощ Аурелия не спомена разкритието на Сара, нито попита за детайлите, когато Флора я заведе горе да си легне и я целуна за лека нощ. Въпреки това — и може би си въобразяваше — бе усетила студенина в отношението на сестра си.

Флора не спа добре тази нощ. Беше благодарна, когато получи писмо от графинята с молба, ако може да отдели няколко дни и да отиде в Селбърн да обсъдят плановете за сватбата.

Аурелия изобщо не възрази, когато Флора я попита дали има нещо против да отиде до Хемпшир.

— Разбира се, че трябва да отидеш. А аз вече се чувствам много по-добре. — Тя хвърли изпълнен с привързаност поглед към Сара, която почитваше стаята. — А и Арчи скоро ще се прибере.

— Ще тръгна рано утре сутрин, така че може и да не се видим преди това. Но ще се върна след три дни, обещавам.

— Благодаря ти. Сега, щом Сара е с мен, всичко ще бъде наред. Предай на графинята и Фреди най-добрите ми пожелания. — Аурелия ѝ се усмихна насилено и се обърна да спи.

Флора излезе, знаейки без никакво съмнение, че сестра ѝ е заподозряла нещо. Влезе в стаята си и отиде право на бюрото си, след което извади лист хартия за писма и писалката си.

**Хай Уийлд
Ашфорд, Кент
2 април 1910**

Аурелия знае за посещенията ти в Лейксайд. Сара, старата ни прислужница, която дойде в Хай Уийлд да се грижи за нея, ѝ каза. Моля те, направи всичко възможно да я убедиш, че не е станало нищо непристойно. Страхувам се за състоянието на ума на сестра си и не искам да излагам на риск здравето ѝ. Тя никога не е била силна. Ти ще ставаш баща и безопасното раждане на детето ти е от първостепенна важност.

Ф.

29.

— Най-сетне! — възкликна Фреди, когато я посрещна в преддверието на Селбърн Парк и целуна ръката ѝ. — Вече се чудех дали не си изоставила и мен, и бреговете на Англия завинаги. Как беше Биариц? И кралят? Според слуховете в Лондон състоянието му е било много по-сериозно, отколкото бе съобщено на поданиците му.

— О, беше добре, когато си тръгнах — Флора успя да отговори почти искрено. — Беше настинал, нищо повече.

— Добре, много добре. Мама се надява да присъства на венчавката ни. Пратихме му покана. Споменал ли я е, когато се видяхте? — Фреди я хвана под ръка и влязоха заедно в обширната дневна.

— Не, но личният му секретар организира дневника му, така че дори ако дойде, може още да не знае. Майка ти тук ли е?

— Не в момента, не. Отиде да навести една от благотворителните си организации в Уинчестър. А татко е в Лондон. Така че, скъпа моя Флора, сме съвсем сами. — Ръцете на Фреди обвиха кръста ѝ и той я привлече по-близо. Устните му се спуснаха върху нейните и езикът му се пъкна в устата ѝ.

— Моля те, Фреди! — Флора се помъчи да се освободи. — Всеки момент може да влезе някой слуга.

— И какво от това? Несъмнено са виждали много по-лоши неща — засмя се той и се опита да я целуне отново.

— Не! Не мога. Още не сме женени.

— Както желаш. — Фреди отпусна хватката си и се нацупи. — Не виждам какво значение имат един пръстен и един подпис в църковния регистър. Надявам се, че поне след това няма да ми отказваш страстта си.

— Разбира се, че не. Ще бъдем свързани в очите на Бога. — Тя сведе очи целомъдрено.

— Е, по дяволите — възкликна той, — очаквам с нетърпение този момент. А сега, щом ще се отнасяш с мен като с прокажен, докато

не се оженим, ще позвъня да донесат чай и ще ми разкажеш всичко за приключенията си във Франция.

Флора се почувства облекчена, когато графинята се върна час по-късно. Да се опитва да държи ръцете на Фреди далече от себе си беше все едно да се бори с лапите на гладен тигър. След обяда Фреди излезе, за да изразходва малко енергия на коня си, както се изрази, а тя и Дафни седнаха да обсъдят детайлите по сватбата.

Дафни си свали очилата и ѝ се усмихна.

— Предполагам, че смяташ всичко това за смехотворно, мила моя. Ако не ти, аз поне мисля така. Но, разбира се, човек трябва да постъпва както е прието. Как е младата Вайълет Кепел? — попита тя, сменяйки темата.

— Добре е, и двете момичета очакват с нетърпение да станат шаферки.

— Такова странно момиче, винаги съм мислила... Лейди Саквил, моя близка приятелка, ми разправяше едва миналата седмица, че Вайълет има някаква странна мания по дъщеря ѝ Вита. Какво мислиш?

— Знам само, че са приятелки.

— Каквото и да е случаят, Виктория отказва да приеме госпожа Кепел в Ноул. Кое то доста ме изненадва, предвид скандалното минало на собствената ѝ майка. Но често онези, които са били изхвърлени от собствената си стъклена къща, бързат да хвърлят първия камък по другите. Виктория определено не одобрява момичетата на Кепел да са част от процесията ти. Отне ми доста усилия да убедя Алджърнън, че това е най-доброто решение. Той не обича да се движи в крак с времето — доста е старомоден, миличкият. А сега — графинята потупа ръката на Флора, — мисля, че е време за шери, какво ще кажеш?

По-късно Флора застана до един от високите от пода до тавана прозорци на спалнята си и огледа огромните градини пред себе си. Отвъд редицата тисове имаше ловен парк и тя виждаше животните, които се движеха като сенки в здрача. Необикновено големите пропорции на всичко в къщата я караха да се чувства като малка кукличка, извадена от куклената си къща и пренесена в човешка.

Тогава се замисли за Хай Уийлд, който, макар и голям, имаше уютна и топла атмосфера. Надяваше се Арчи да получи писмото ѝ, преди да напусне Лондон.

Ако не станеше така, ако Аурелия го попиташе в прав текст и той признаеше всичко, тогава всичките й усилия да отдели живота си от него и сестра си щяха да бъдат напразни.

* * *

След три дни с Фреди — най-дългият период, който бяха прекарвали заедно — Флора установи, че с него изобщо не може да се разговаря: често й задаваше някой въпрос, и докато тя успее да започне отговора си, се заглеждаше нанякъде и напълно губеше интерес. Един ден, просто за да го изпита, Флора започна да му разказва за детството си, и когато видя, че се е разсеял, спря и изрецитира детско стихче. Той дори не забеляза.

Флора реши да не хаби енергия в опити да води разговор с него. Любимото му занимание беше пиенето. Когато беше пиян, Флора би могла да се изправи на ръце на масата в трапезарията и да си покаже бельото и той дори нямаше да забележи. В последната нощ на престоя й той покани на вечеря шумната си група приятели. Когато седнаха да вечерят, вече всички бяха полупияни и започнаха да си разказват мръсни шеги за сметка на Флора.

Когато Флора се оттегли от шумните пиянски игри, под носещия се от трапезарията гръмогласен смях, Дафни я пресрещна на стълбите.

— Признавам, скъпа, че поведението на сина ми тази вечер не отговаря на очакванията ми, нито на твоите. Но, повярвай ми, това е последният му стон. Той осъзнава бъдещите си задължения към теб и Селбърн и ще ги изпълнява.

— Разбира се. — Флора сведе покорно очи. Ръката на графинята хвана нейната.

— Само помни, бракът не е край на живота на една жена. Може да се каже, че е само началото. И стига да осигуриш наследник и да бъдеш дискретна, може да стане много приятен. Гледай и се учи от покровителката си. Лека нощ, скъпа моя. — Дафни стисна ръката на Флора и се прибра в собствените си стаи.

* * *

Флора се завърна в Хай Уийлд с облекчение и трепет.

— Аурелия в момента спи. Не е добре, откакто ти си тръгна — уведоми я Арабела, която се бе върнала от Лондон, когато се срещнаха в преддверието. — Онази нейна нова прислужница я тъпче с какви ли не злокобни отвари и съм убедена, че това изобщо не ѝ помага.

— Пия лекарствата на Сара още от бебе и винаги са ми помагали — защити я Флора.

— Щом казваш. А сега Сисънс ще те заведе в стаята ти.

— Благодаря.

— Не мисля, че готвачката ви е приготвила храна, госпожице Макникъл, но съм сигурна, че може да спретне някоя супа, ако се наложи — каза икономката, докато отвеждаше Флора в стаята ѝ.

— В момента не съм гладна, благодаря ви.

Флора почака няколко минути и тръгна по коридора към спалнята на Аурелия. Отвори вратата и трепна, когато тя изскърца. Стаята беше тъмна, но очите ѝ свикнаха с мрака и тя видя, че Сара е задрямала на стола до прозореца. Излезе от стаята и почувства внезапна нужда от чист въздух, така че се обърна и слезе на долния етаж.

За щастие в градината нямаше никого, макар че Флора се беше скарала на себе си на път за Хай Уийлд и се чувстваше подготвена да запази спокойствие, ако срещне Арчи. Каквото и да се бе случило между тях, никога повече не трябваше да говорят за него. Арчи не само беше съпруг на сестра ѝ, а скоро щеше да стане и баща на племенника или племенницата ѝ. А и самата Флора щеше да се омъжи само след няколко седмици. Вече бяха едно семейство и щеше да им се наложи да прекарват време заедно. Тя беше твърдо решена връзката им да бъде изцяло платонична, защото никога не можеше да бъде нещо повече.

И когато го видя, ще му го кажа, каза си твърдо, разхождайки се по пътеките. Флора видя, че Арчи бе насадил в градината много цветя, богати на нектар, за да привлече колкото може повече пчели, които бръмчаха, дебели и доволни, над розовия кукуряк и белите калини. Въздухът беше пълен с енергия и живот, сякаш и градината беше бременна като сестра ѝ. Флора само се надяваше да има възможност да я види през лятото, след като роди пищните си цветове и силни аромати.

— Флора — Гласът зад гърба ѝ я накара да подскочи.

— Арчи — отвърна тя, след като се обърна към него. — Защо винаги ми се струва, че се промъкваш зад мен?

— Защото вниманието ти винаги е фокусирано другаде. Получих писмото ти в Лондон.

— Слава богу. Страхувах се, че може да попадне в грешните ръце. Исках да те предупредя, в случай че Аурелия спомене... срещата ни в Естудейт.

— Благодаря ти. Върнах се вчера и още не е казала нищо.

— Тогава да се надяваме, че е забравила. Не изглежда добре.

— Не, не изглежда никак добре. Ти обаче изглеждаш, Флора. Какво ще кажеш да се разходим?

Флора се съгласи и двамата тръгнаха по пътеките. Арчи заговори за бъдещите си планове за градината и Флора трябваше да си напомни за решението си, че с Арчи могат и трябва да бъдат приятели.

— Е, как си ти? — Арчи изведнъж спря под величественото тисово дърво, Флора вече можеше да види малките светлозелени стебла на прераждащите се листа по клоните и се постара да забрави спомена за последния път, когато се озова под тях.

— Добре съм. Тъкмо ходих в Селбърн да се видя с Фреди.

— И всичко върви по план?

Флора се поколеба за миг, преди да кимне, и Арчи веднага го забеляза.

— Нима не можеш да кажеш истината дори на мен? Макар Фреди да е смятан за най-желания ерген в Лондон, това е просто илюзия, породена от парите и външния му вид. Както със сигурност вече знаеш, истинският Фреди е напълно луд пияница. Лично аз мисля, че може да е паднал от люлката и да си е ударил главата като бебе.

— Той определено е... различен, да. — Флора потисна усмивката си.

— В какво положение се оказахме всички. Повярвай ми, не казвам това от егоизъм, но ми се ще да не се омъжваше точно за него, заради теб самата.

— Е, така стоят нещата. Поне харесвам майка му.

— Не с нея ще делиш леглото си нощем.

— Как смееш да ми говориш по този начин! — Флора усети как по врата ѝ плъзва червенина нагоре към бузите.

— Извини ме. Не мога да се сдържа, само при мисълта за теб с него... Божичко, Флора, не разбираш ли как се чувствам? Толкова ми липсваше тези няколко месеца.

— Не ми казвай нито дума повече. Говоря сериозно. — Тя се обърна и се опита да си тръгне, но Арчи я хвана за ръката, преди да успее да избяга. Допирът му накара Флора неволно да се разтрепери, но тя потисна реакцията си. — Пусни ме, Арчи — каза тихо. — Трябва да се върна при Аурелия. При жена ти.

— Да, разбира се. — Той въздъхна тежко, но кимна леко в знак на съгласие и пусна ръката ѝ. — Ще се видим на вечеря.

Качи се горе да провери дали Аурелия вече се е събудила, но Сара препречи пътя ѝ на вратата на спалнята и сложи пръст на устата си.

— Днес е разстроена, горката, оплаква се от силно главоболие. Каза ми да ти кажа да я оставиш на мира, но съм сигурна, че ще иска да я посетиш по-късно.

Флора отиде в стаята си, за да се облече за вечеря, чувствайки се ужасно неудобно, че Аурелия ѝ отказва достъп до себе си. Спомни си всички пъти, когато бе седяла до леглото ѝ в миналото, винаги щом Аурелия се разболееше, и стомахът ѝ се сви от притеснение. След като се облече, слезе да се присъедини към Арабела и Арчи в дневната.

— Изглежда жена ти пак е неразположена — промърмори Арабела над чашата си с шери. — Надявам се тази фаза да премине скоро. Когато аз бях бременна с теб, скъпи, се справях както обикновено. Съвременните момичета са толкова различни.

— Може би просто всички хора са различни, мамо — възрази Арчи. — Сигурен съм, че Аурелия не иска да се чувства толкова зле.

— Почти сигурна съм, че чака момиче. Всичките ми съвременнички, които родиха момичета, боледуваха като кучета по време на бременността си.

— Е, аз поне много бих се радвал да ми се роди дъщеря — каза Арчи. — Сигурен съм, че са по-лесни за отглеждане от момчетата.

— По-лесни, може би, но не толкова полезни. Да отидем ли в трапезарията?

Когато и тримата седнаха в далечния край на дългата маса в облицованата с дъбова ламперия трапезария, Флора се замисли колко е иронично да седи срещу Арчи с майка му между тях. Осъзнаваше, че е

заела мястото на сестра си. Точно преди да сервират супата, вратата се отвори и влезе Аурелия.

— Извинете ме за закъснението, но почивката определено ми помогна. Чувствам се много по-добре.

Аурелия седна до съпруга си и прислужницата бързо сложи прибори за още един. Флора забеляза колко бледа изглежда сестра ѝ. Но сините ѝ очи светеха със странна енергия.

— Сигурна ли си, че си достатъчно добре, за да седиш на масата, скъпа моя? — попита Арчи, слагайки ръка на рамото ѝ.

— О, разбира се! Всъщност съм направо прегладняла! — засмя се фалшиво с писклив глас. Флора се зарадва да види колко е грижовен Арчи към Аурелия; той дори ѝ нарязва телешкото, и, въпреки очевидното неодобрение на Арабела, започна да ѝ слага малки хапки в устата.

— Не бива да те оставяме да се стопиш, мила. Много си отслабнала.

— Ще ти припомня тези думи след няколко месеца, когато надебелея като кит.

Докато течеше вечерята, Флора видя, че лицето на сестра ѝ постепенно си възвръща цвета, и си позволи да се отпусне.

— Е, разкажи ми, как е бъдещият ти дом? Доколкото чух, е направо великолепен — Аурелия погледна изкосо сестра си.

— Така е. И несъмнено ще бъде предизвикателство за мен.

— Бракът е предизвикателство, пред което всички трябва да се изправим.

— Да.

— А и Фреди вече изглежда толкова отдаден на теб. Това е всичко, което една съпруга би могла да иска, нали? — Аурелия се обърна към Арчи и му се усмихна.

Флора си замълча. Недокоснатият десерт на Аурелия бе отнесен и Арабела предложи да се преместят в дневната за кафе.

— Ще имате ли нещо против да се оттегля сама? Чувствам се много по-добре, но не искам да прекалявам. Би ли ме придружила горе, ако обичаш, Флора?

— Разбира се. — Флора се изправи, а Аурелия пожела лека нощ на съпруга си и двете излязоха заедно.

Аурелия мълчеше по пътя нагоре. Сара се понесе по коридора към тях, докато Аурелия отваряше вратата на спалнята си.

— Да ви помогна ли да си сложите нощницата, госпожице Аурелия?

— Не, благодаря ти, Сара. Тази вечер Флора ще ми помогне, а ти си лягай.

— Ако имате нужда от нещо, знаете къде съм. Приятни сънища, госпожице.

— Не е ли забавно, как още ме нарича „госпожице“? Макар вече да съм омъжена жена, и то „лейди“, от няколко месеца — отбеляза Аурелия, след като затвори плътно вратата.

— Да ти помогна ли да си разкопчаеш роклята?

— Благодаря ти. — Аурелия седна на столчето пред тоалетката, а Флора застана зад нея и загледа отражението на сестра си в огледалото.

— Интересно е, не мислиш ли, как нещата могат да бъдат толкова различни от възприятията ни?

— Какво имаш предвид? — попита нервно Флора, започвайки да разкопчава роклята на Аурелия.

— Бях убедена, например че ти и Арчи се мразите взаимно. Но после открих, че всъщност сте прекарвали цели три дни заедно в Естует, докато аз бях в Лондон миналото лято.

— Както казах, Арчи просто се връщаше от Шотландия и реши да намине. — Флора принуди ръцете си да продължат да работят, разкопчавайки копчетата едно по едно.

— Да. — Аурелия стана, за да може Флора да свали роклята от раменете ѝ. — Така ми каза преди няколко дни, и аз ти повярвах — каза тя, а Флора започна да развързва корсета ѝ. — Докато не се замислих.

— За какво?

— О, за това-онова. Подай ми нощницата, мила сестро. Тук е доста хладно.

Вцепенена, Флора взе копринената нощница от леглото и Аурелия вдигна ръце, за да ѝ позволи да я нахлузи върху тялото ѝ и малката издутина на корема ѝ.

— Беше нещо, което Фреди ми каза в нощта на сватбата ми, точно след като обяви годежа ви — продължи Аурелия.

— И какво беше то? — Флора отметна завивките, за да може Аурелия да си легне.

— Той ме целуна и ми честити брака, а аз му честитих в отговор бъдещата му сватба с теб. Тогава той се разсмя и ми прошепна, че и двамата трябва да се грижим съответно за съпруга и съпругата си в бъдеще, тъй като изглежда много се харесват. Аз, разбира се, веднага го поправих и му казах, че греши, и че дори съм се притеснявала колко много се ненавиждат сестра ми и съпругът ми още от деца. „О, грешиш“, прошепна той, докато ме водеше да танцуваме. И наистина грешах, нали така, Флора?

По бледите бузи на Аурелия избиха две розови петна, а очите ѝ заблестяха, както лежеше на възглавниците.

— Не мисля така, Аурелия, Фреди беше много пиян онази нощ.

— Така си помислих и аз тогава, и забравих за случката. Докато не научих за посещението на Арчи в Лейк Дистрикт.

— Извини ме, че не ти казах, беше само пропуск, аз...

— Не бих го нарекла пропуск, мила сестро. Когато те видях в Лондон малко след това и те разпитах за мислите на Арчи, те попитах защо според теб не ми е предложил. Ти каза, че нямаш представа, но всъщност си била прекарала три дни с него само няколко седмици по-рано. Ако някой е знаел какво мисли той, това щеше да си ти.

— Не обсъждахме това... наистина, не говорихме за нищо друго, освен за растения...

— Да! — Устните на Аурелия се извиха в малка, стегната усмивка. — Общият ви интерес към ботаниката. Но дори бъдещите му намерения към мен да не са били споменати, не може да не разбираш защо ми се струва странно, че нито веднъж не спомена посещението на съпруга ми.

— Да... да, поглеждайки назад, наистина разбирам. Но току-що бях пристигнала в Лондон и бях доста зашеметена. Прости ми, Аурелия. Наистина беше просто грешка.

— Може би, въпреки думите на Фреди, щях да продължа да не обръщам внимание. Но мисълта за това не излизаше от ума ми. Така че днес, докато Сара си мислеше, че спя, а Арчи беше навън в градината, отидох в стаята му. И познай какво намерих в джоба на палтото, с което се върна от Лондон вчера?

Аурелия пхна ръка под възглавницата, извади писмо и го подаде на Флора.

— Това е твоят почерк, нали, скъпа сестро?

Флора го прочете набързо — беше писмото, което бе написала на Арчи, за да го предупреди, че Аурелия знае за срещата им в Естуйейт.

— Това не доказва нищо! Просто се притеснявах, че може да си помислиш нещо такова. Което очевидно е факт.

— Моля те, не се дръж с мен като с глупачка! — Гласът на Аурелия затрепери от едва сдържан гняв. — Дори само писмото показва очевидна близост, връзка между двама ви, за която нямах представа. И ако това не е достатъчно, докато го четях на светлината на прозореца на спалнята, ви видях заедно в градината. Флора, съпругът ми те държеше за ръката.

— Аз... — Флора поклати глава; вече нямаше думи, с които да се защити. — Прости ми, скъпа сестро. Мога само да ти се закълна, че макар доказателствата да изглеждат сериозни, между мен и Арчи никога не се е случвало нищо... непристойно.

— А аз си мислех, че не можете да се понасяте. — Аурелия се засмя мрачно. — Е, много мъдри поети са казали, че има тънка граница между любовта и омразата. Изглежда е вярно и за отношенията между съпруга ми и сестра ми. Господи, сигурно и двамата сте се смели на глупостта ми!

— Никога! Всичко, което някога съм искала от Арчи, беше да се ожени за теб.

— От съжаление! — изсъска Аурелия. Флора отстъпи една крачка от леглото. — Вероятно през цялото време е искал да се ожени за теб, но ти си го помолила да не го прави, след като ме видя толкова разстроена в Лондон. Е, *скъпа* сестро? Ти ли го уреди с него, за да облекчиш собственото си чувство за вина?

Думите ѝ увиснаха във въздуха. Флора стоеше вцепенена от злобата на сестра си и истинността на думите ѝ.

— Разбирам. — Аурелия кимна и в очите ѝ се появиха първите сълзи. — Няма да ти благодаря. Защото ти ме обрече на нещастен живот, омъжена за мъж, когото обичам, но който никога не може да обикне мен. А сега нося детето му и няма спасение за никой от нас. Флора, какво ми причини? И какво съм ти направила, за да заслужи

подобна жестокост? — Аурелия поклати глава, съкрушена. — Бих предпочела да бях мъртва.

Гласът ѝ заглъхна и тя се разплака. Когато Флора се приближи, за да я утеши, Аурелия замахна към нея.

— Моля те, Аурелия, отново ти казвам, че нямах намерение нищо от това да се случва. Бих направила всичко, само за да не те видя наранена. Ще... си тръгна, макар да няма нищо между мен и Арчи...

— Съпругът ми те държеше за ръката в градината едва този следобед! — изсъска тя през сълзи. — Не смей да продължаваш да ме лъжеш! Отнасяш се с мен като с малко момиченце, въпреки че съм омъжена жена, на път да се сдобия със собствено дете! И знаеш ли кое е най-лошото? Не е връзката, която си имала с мъжа ми — каквато и да е била тя — а това, че винаги съм ти имала повече доверие, отколкото на когото и да е друг на земята! Вярвах, че ме обичаш, че искаш само най-доброто за мен. Възхищавам ти се от деня, в който се родих. Загубих не само съпруга си — ако някога изобщо съм го притежавала — а и обичната си сестра.

— Моля те, Аурелия, помисли за състоянието си — замоли я Флора, виждайки, че изпада в истерия.

— А ти мислеше ли за „състоянието“ ми, докато държеше мъжа ми за ръката в градината днес?

— Той ме хвана за ръката, не можах да го спра...

— Не го обвинявай! Видях, че остана така много по-дълго време от необходимото, и го гледаше в очите като влюбено момиче!

Флора се обърна и отиде до столчето пред тоалетката, понеже имаше чувството, че ще припадне, ако не седне. Между сестрите се възцари дълга тишина.

— Никога не съм имала най-малкото намерение да те нараня, Аурелия. Поемам пълна отговорност за позорното си поведение и никога няма да си го простя.

— И не трябва да си прощаваш! Въпросът е какво ще правя сега?

— Разбирам болката ти, но ти се кълна, че Арчи те обича силно.

— Но истинската му страст е към теб. Може би трябва да си го поделим, както покровителката ти споделя краля с горката му кралица! Може ти да си любовницата, докато аз само раждам децата му, това ще ти хареса ли?

Флора се изправи. Цялото ѝ тяло трепереше.

— Ще си тръгна утре сутрин. Дори да не ми вярваш, знам, че ти и Арчи можете да имате щастлив и успешен брак. Ще му кажа, че...

— Нищо подобно няма да правиш! Най-малкото ще ми дадеш обещание никога повече да не говориш със съпруга ми и да не контактуваш с него по никакъв начин. За да имаме какъвто и да било шанс за общо бъдеще, той не трябва да знае за този разговор. Ще му кажа, че са те извикали спешно в Лондон.

— Няма да дойдеш на сватбата ми?

— Не. Ще кажа, че не мога заради бременността. И ще имам поне малката утеха, че почти със сигурност ще си също толкова нещастна, колкото и аз, в брака си с мъж, когото не обичаш, и когото, честно казано, никой не би могъл да обикне.

— Нима казваш, че не искаш да ме виждаш никога повече?

— Никога. Ти вече не си ми сестра.

Отново се възцари тишина. Флора се изправи.

— Има ли нещо, което мога да кажа или направя, за да изкупя греха си?

— Не. А сега си върви, ако обичаш. Сбогом, Флора.

— Ще мисля за теб всеки ден през остатъка от живота си, и никога няма да си простя, че те нараних така. Сбогом, скъпа Аурелия.

Очите на Флора се изпълниха със сълзи, но тя се чувстваше прекалено виновна, за да ги пролее. Погледна сестра си за последен път, за да я запомни завинаги, и напусна стаята.

30.

— Божичко! Не очаквах да се върнете толкова бързо, госпожице Флора — каза Нани, когато Флора влезе в детската стая на Портман Скуеър.

— Трябва да ходя да ме премерят за роклята и чеиза ми — излъгата в отговор.

— Предполагам, че ви липсват ярките светлини на Лондон, нали така? А така тъжахте за провинцията. Станала сте истинско градско момиче — засмя се Нани.

— Тук ли са госпожа Кепел и момичетата?

— Не, още не са се върнали от Франция. Връщат се другата седмица. — Тя млъкна и погледна внимателно лицето на Флора. — Добре ли сте, госпожице? Изглеждате малко разстроена.

— Да, съвсем добре съм, благодаря ви — каза тя и излезе от детската стая с усещането, че никога повече няма да е „добре“.

През следващите няколко дни Флора изпитваше облекчение, че къщата е тиха, за да може да понесе скръбта си сама. Излизаше на дълги разходки из разцъфтяващите паркове на Лондон с надеждата, че природата ще я утеши. Но вместо това само ѝ напомняше за Арчи, а оттам и за Аурелия. Въпреки това ходеше решително, с отчаяната надежда да се изтощи, за да заспи с празен ум, но болката от загубата на най-любимия ѝ човек на земята я раздираше. Не можеше да си почине, нито да яде. Чувството ѝ за вина беше безмерно, и докато се приготвяше за сватба с мъж, който я отвращаваше, Флора виждаше доживотната си присъда като справедливо наказание.

* * *

Почти три седмици преди сватбата, госпожа Кепел и момичетата се върнаха от Франция.

— Мила моя, толкова си отслабнала! — възкликна госпожа Кепел, докато пиеха чай заедно в гостната. — Трябва да е от стреса

около сватбата. Помня, че загубих два инча от кръста си, преди да се омъжа за Джордж.

— Как е кралят? — смени темата Флора.

— Много по-добре от последния път, когато го видя, но е под ужасен натиск от правителството си, което иска да го принуди — не, направо да го *изнуди* — да се съгласи с конституционни промени, с които не е съгласен. Радвам се, че досега беше в чужбина и поне се отдалечи от всичко това. Няма съмнение, че натискът вреди на здравето му, да не говорим за състоянието на ума му. Той не е здрав, както видя в Биариц. Горкичкият, толкова ми е жал за него! Той е много по-добър крал — и много по-добър мъж — отколкото мислят хората.

По-късно Флора излезе от гостната с мисълта, че и госпожа Кепел не прилича на себе си. И се зачуди какви ли тайни криеше тя.

През следващите две седмици, докато ужасяващият ден се приближаваше все повече, Флора беше благодарна, че има с какво да се занимава. Отиде на последното мерене на роклята в Уорт заедно със седемте си шаферки, след като обясни на Дафни, че Аурелия не е в състояние да участва заради бременността си. Вайълет дочу разговора и я потърси по-късно у дома.

— Флора, толкова съжалявам, че *votre soeur*^[1] не може да ти бъде главна шаферка.

Новият навик на Вайълет да вкарва по някоя дума на френски в речта си дразнеше цялата къща и Флора се усмихна сухо.

— Благодаря ти.

— Искам само да кажа, че тъй като сега съм най-възрастната от шаферките ти, ако искаш да ти бъда главна шаферка, за мен би било чест.

— Това е много мило от твоя страна, Вайълет, и съм сигурна, че ще имам нужда от помощта ти. Пробвах тиарата, която ще нося на сватбата, и Бог знае как ще понеса тежестта ѝ — каза Флора, трогната от предложението ѝ.

Вайълет седна на леглото на Флора и я загледа, докато се приготвяше за вечерята долу.

— Флора?

— Да, Вайълет?

— Мога ли да бъда честна с теб?

— Зависи.

— Е, не мисли, че съм груба, но в момента изглеждаш абсолютно *misérable*^[2]. Не си ли щастлива, че ще се жениш?

— Разбира се, но като всяко момиче се притеснявам.

— Обичаш ли Фреди?

Нещо в директния въпрос на Вайълет заслужаваше честен отговор.

— Аз... не го познавам достатъчно добре, за да го обичам. Но съм сигурна, че с времето и това ще стане.

— Мисля, че просто ще откажа да се омъжвам. Бих предпочела да остана стара мома, вместо да трябва да се омъжа за някого, когото не обичам. Всички казват, че ще се променя, но аз знам, че няма. Не като Вита... — Лицето на Вайълет помръкна. — Тя е такава предателка.

— Какво имаш предвид?

— Това лято ще дебютира и не говори за нищо друго, освен за новите си рокли и младите мъже, които вече я посещават в Ноул. И това след всичко, което ми каза...

— Хората се променят, Вайълет. Понякога светът просто не може да бъде какъвто искаме.

— Когато бях малка, вярвах в приказките. А ти?

— Да, като всяко дете.

— Може би за мен е било различно: израснах с майка, която носи тиара и прекарва ваканциите си с краля на Англия. Винаги са се отнасяли с мен като с принцеса. Защо бих си помислила друго, след като порасна? Аз просто... — Вайълет въздъхна и се протегна драматично, — искам да бъда с човека, когото обичам. Това грешно ли е?

— Не. — Флора преглътна тежко. — Или поне не е грешно да го искаш. Какво ще стане всъщност е друг въпрос.

— И не е приказка. — Вайълет се изправи и седна на ръба на леглото.

— Може би не всеки заслужава щастлив край — отвърна Флора, повече на себе си.

— Във всеки случай — Вайълет стана и тръгна към вратата — аз го заслужавам.

С тези думи тя излезе от стаята, а Флора се замисли за момичето, което някога беше в Естуейт, което също вярваше в приказки.

* * *

В един дъждовен ден в началото на май госпожа Кепел повика Флора в гостната си.

— Моля, остави ни — сопна се госпожа Кепел на прислужницата. — Не искаме никой да ни притеснява.

Стреснатата Мейбъл избяга от стаята и Флора се зачуди какво се е случило. Госпожа Кепел винаги беше любезна с персонала си.

— Седни, моля.

Флора седна, а госпожа Кепел отиде при огъня, взе ръжена от поставката и яростно нападна тлеещите въглени.

— Тук вътре е студено, макар вече да е май, не мислиш ли? А кралят, доколкото чух, отново е настинал. Но познай къде ще вечеря тази вечер? В дома на онази жена Кийзър! Отива да играе бридж с нея, веднага щом се прибере в Лондон! Какво вижда в нея, един бог знае. Извини ме, Флора — каза госпожа Кепел и седна. — Може би не е уместно да обсъждам тревогите си с теб, но с кого друг бих могла да говоря?

Флора нямаше представа коя е „онази жена Кийзър“, но предположи, че госпожа Кепел може би не е единствената „приятелка“ на краля.

— Да ви наля ли шери? — предложи колебливо.

— Може би едно бренди ще свърши по-добра работа. Също като краля съм понастинала. Обикновено, разбира се, той тръгва директно от Франция на средиземноморското си пътуване. Но поради настоящата политическа криза трябваше да се върне по-рано, иначе опонентите му биха критикували отсъствието му. А къде е жена му? Обикаля гръцките острови без него! Няма ли поне една жена, която наистина да я е грижа за горкия човек?

Флора й подаде поисканото бренди и госпожа Кепел хвана чашата с трепереща ръка.

— Благодаря ти, мила моя. Извини ме, че не съм на себе си.

— Не мисля, че имате нужда от прошка за загрижеността си за здравето на краля.

— Толкова много хора в този град ми имат зъб заради връзката ми с Бърти, но аз не съм направила нищо от егоистични подбуди. Просто го обичам. Това престъпление ли е?

— Не, не мисля така.

— Да, той е правил грешки — продължи госпожа Кепел, оставяйки чашата на масата, — но когато родната майка на един мъж му каже, че не е достоен да ходи по земята, по която е вървял баща му, и когато полагаемият му ранг на крал му бъде отказан, защото тя му няма доверие да заеме мястото ѝ, какво наследство оставя това на едно дете, да не говорим за принца на Уелс? Какво е трябвало да прави през всичките тези години, в които е стоял бездеен, чакайки да получи естествената си роля? И всичко това заради сляпата ѝ любов към „перфектния“ му баща. Нека ти кажа, Флора, никое човешко същество не е идеално. Бърти е страдал толкова много от постоянното ѝ презрение към него.

Флора беше шокирана от тирадата на госпожа Кепел. Тя бе родена по време на царуването на кралица Виктория, най-могъщият суверен в християнския свят, самото въплъщение на майчинството, с огромното си семейство и любещия си съпруг. Думите на госпожа Кепел до такава степен противоречаха на представата ѝ за старата кралица като същинска Дева Мария, че не можеше да ги възприеме.

— А сега, след като изцеди всичките си сили, за да покаже на света, че може да бъде добър крал, той просто е изтощен и здравето му бързо се влошава, Флора — госпожа Кепел хвана ръката ѝ и студените ѝ пръсти стиснаха нейните, — боя се за живота му. Наистина се боя.

— Но няма ли много хора, които се грижат за него и го наглеждат в двореца?

— Би се изненадала колко са малко. Бърти е заобиколен от слаби мъже и жени, които само изпълняват заповедите му, които живеят, за да угаждат на него или на който друг държи властта. Да бъдеш близък на владетел, означава да научиш, че макар да изглежда сякаш мнозина ги е грижа за него, неговата позиция наистина е най-самотната на света.

* * *

Флора видя госпожа Кепел само за момент на следващата вечер, през прозореца на детската стая, докато излизаше от къщата. Перата на голямата ѝ кадифена шапка направо трепереха с всяка тревожна крачка. Вайълет застана до Флора пред прозореца с Пантера в ръце.

— Мама се държи много странно напоследък. Да не би Кралчо пак да е болен?

Флора задържа тона си спокоен.

— Сигурна съм, че всичко е наред.

Флора изобщо не видя госпожа Кепел на следващия ден; или беше излязла, или седеше в личния си апартамент. Можеше само да се надява, че кралят не е бил поразен отново от бронхита, който го мъчеше в Биариц.

На следващата сутрин, докато се разхождаше долу със Соня, за да се наслади на великолепното майско слънце и да нарисува ралиците в парка отсреща, Флора срещна госпожа Кепел в преддверието.

— Как е той? — прошепна, докато вървяха заедно към входната врата.

— Доктор Рийд казва, че е много зле. Дават му кислород и е помолил да отида при него. Кралицата още не се е върнала. — Тя се качи в каретата, а Соня и Флора продължиха към парка.

В пет и половина Флора видя каретата да спира пред къщата и госпожа Кепел да слиза от нея. Но когато слезе за вечеря, откри само господин Джордж на масата. Той я поздрави с уморена усмивка.

— Боя се, че госпожа Кепел е неразположена тази вечер и ще яде в стаята си — каза той. — Вероятно сте чули, че кралят не е добре?

— Да, чух.

— Поставили са обявление пред Бъкингамския дворец, че „състоянието на Негово Величество е повод за известно притеснение“. Жена ми е била при него днес и потвърждава, че кралят е сериозно болен. Слава богу, кралицата се върна от пътуването си и вече е в двореца.

— Остава ни само да се молим — каза тя накрая.

— Да. — Господин Джордж кимна тъжно. — Точно това ми каза и съпругата ми по-рано тази вечер.

* * *

— Госпожице Флора, будна ли сте?

Флора се събуди изведнъж, без никаква представа колко е часът.

— Какво има? — попита тя, когато видя Барни да стои в бледата светлина пред вратата.

— Госпожа Кепел направо е изпаднала в истерия. Ако можете да отидете да я видите...

— Разбира се. Къде е?

— В будоара си. Вижте дали ще можете да я успокоите.

Всъщност Флора нямаше нужда да пита къде е госпожа Кепел, защото жалните ридания, разнасящи се през вратата, така или иначе щяха да я насочат. Тя почука на вратата от учтивост, макар да не смяташе, че има смисъл, след което я отвори.

Госпожа Кепел кръстосваше стаята по нощница и копринен пеньоар. Гъстата ѝ червеникаво кестенява коса беше разрошена, в тон със състоянието на ума ѝ.

— Какво има? Кралят ли е...?

— Не. — Госпожа Кепел спря, за да види кой пита, забеляза Флора и продължи, след като затвори вратата. — Кралицата е. Снощи се е прибрала, след като беше далеч от Бърти през всичките тези седмици, в които беше болен, и ме прогони от двореца! Сега не ми е позволено да го виждам в последния му час! Как е възможно? Как?!

Госпожа Кепел се сви на копринено кълбо на килима и заплака, Флора коленичи до нея. След известно време госпожа Кепел се успокои достатъчно, за да заговори отново.

— Флора, аз го обичам. И той ме обича! И се нуждае от мен! Знам, че иска да съм там! — Госпожа Кепел бръкна в джоба на халата си, извади писмо и го разгъна. — Виж — каза тя, сочейки го с пръст, — прочети го!

Флора покорно взе листа хартия от треперещите ѝ ръце.

Мила моя, госпожо Джордж,

Надявам се, че ако се разболея сериозно, ще дойдете да ме разведриите, но ако няма шанс да се възстановя, бих се надявал все пак да дойдете — за да мога да се сбогувам

с вас и да ви благодаря за добротата и приятелството ви във всичките години, в които имах късмета да ви познавам. Убеден съм, че всички онези, които изпитват каквато и да било привързаност към мен, ще изпълнят желанията, които изразявам в тези редове.

— Разбирам — каза тихо Флора.

— Какво да правя?

— Ами — започна бавно Флора, — мисля, че той е кралят, а вие сте негова поданичка. А... в това писмо заявява, че иска да отидете при него.

— Но мога ли да го покажа на кралицата? На съпругата му? Непристойно ли ще бъде да използвам това, за да помоля да ме пуснат при един мъж, на когото остават броени часове на земята, за да му кажа сбогом? Аз просто... искам... да се сбогувам.

Флора сякаш усети тежестта на света върху раменете си. Не беше нейна работа да каже на любовницата на краля дали би трябвало да отиде при него на смъртното му легло, игнорирайки недоволството на кралицата. Можеше само да се постави в позицията на жена, която обича един мъж и иска да го види, преди да умре.

— Смятам — каза Флора, поемайки си дълбоко дъх, — че на ваше място бих отишла в двореца. Да, бих го направила — повтори тя. — Просто защото, дори да не успеете да влезете и да видите краля, винаги ще знаете, че сте се опитали да изпълните желанието на своя владетел. Да. — Флора погледна госпожа Кепел в очите. — Така бих постъпила.

— Противниците ми в двореца ще ме намразят още повече заради това.

— Може би. Но не и той.

— Бог знае какво ще стане с мен, когато той си отиде... не смея и да си помисля.

— Още не си е отишъл.

— Скъпа моя Флора. — Госпожа Кепел вдигна треперещите си ръце към нея. — Ти си истинска радост за мен. И за краля. — Тя прегърна Флора и я задържа в ръцете си. — Ще му предам любовта ти.

— Моля, направете го. Много държа на него.

— Както и той на теб. — Госпожа Кепел избърса сълзите си и стана от пода. — Ще отида в двореца, а ако не ми позволят да видя любимия си, тъй да бъде. Поне ще знам, че съм се опитала. Благодаря ти, Флора. Ще изпратиш ли Барни да ми помогне да се облека? Не бива да нося черно — потръпна тя, — а някой весел цвят, който да го разведри.

— Разбира се. Късмет. — Флора излезе от стаята.

* * *

През остатък от деня обитателите на „Портман Скуеър“ № 30 бдяха в очакване госпожа Кепел да се завърне у дома. Нани носеше редовни вести за здравето на краля, предадени от госпожа Стейси, която чуваше клюките по улиците от търговците, носещи продукти до вратата на кухнята.

Соня седна до Флора в детската стая.

— Смяташ ли, че Кралчо ще отиде в рая днес? Всички слуги казват, че умира.

— Ако умре, със сигурност ще отиде в рая — каза Флора. — Той е много добър човек.

— Знам, че някои хора се страхуват от него, но той винаги играеше разни игри с мен. Пускаше парченца препечена филийка да се състезават по крачолите на панталона му и всичко ставаше в масло. Освен това е много мил, макар да не обичам много кучето му, така че мисля, че на Кралчо ще му пораснат криле и ще отиде да живее на облак с Господ. Все пак и той е крал.

— Да, така е — потвърди Флора, а Соня се сгуши в нея и засмука палеца си.

Вече падаше здрач, когато Флора най-сетне чу каретата да се връща под прозореца. Видя как почти изнасят нечия фигура от нея. Изтича на стълбите и се наведе над перилата в опит да чуе гласа на госпожа Кепел. Чу се само тишина.

— Господин и госпожа Кепел ще вечерят в стаите си, госпожице Флора. Ще занеса и вашата вечеря в стаята ви — каза госпожа Стейси, която, както забеляза Флора, бе облечена в черно. *А може би винаги носи черно и досега не съм забелязвала, помисли си Флора.*

В полунощ още лежеше будна, слушайки как камбаните на близката църква отброяват дванайсет часа. Звучаха като погребален звън. Малко преди един часа, траурни камбани зазвънтяха из целия Лондон.

* * *

— Отиде си, Бог да го благослови, Бог да благослови краля — каза Нани, когато посрещна Флора на етаж с детските стаи на следващата сутрин. — Момичетата са безутешни. Ще дойдете ли да ги видите?

— Разбира се. — Флора влезе и ги намери сгушени една в друга на едно кресло с Пантера, излегнат на коленете им.

— О, Флора, Кралчо е умрял през нощта! Не е ли ужасно? — извика Соня.

— Да, ужасно тъжно е.

— Какво ще прави мама сега? Никога повече няма да отидем в Биариц и тя никога няма да е кралица — каза Вайълет.

— Кралчо винаги ще бъде крал, а майка ви винаги ще бъде кралица — каза нежно Флора и ги обгърна с ръце, а те се отпуснаха в прегръдката ѝ.

— Пред двореца са се събрали хиляди хора, но и на нашия праг има много — каза Нани, която гледаше през прозореца към улицата. — Искат тя да им каже нещо, но какво би могла да каже? Госпожа Кепел беше кралицата на народа, нали разбирате, но сега я няма тук.

— Къде е? — попита Флора.

— С господин Джордж отидоха у семейство Джеймс на „Графтън стрийт“ — каза тихо Нани. — Скоро трябва да ги последваме. Вие останете с момичетата, а аз ще отида да опаковам багажа.

Флора кимна.

— Искам да видя мама — проплака Соня на рамото на Флора. — Защо е отишла с татко и ни е оставила?

— Хората, които са тъжни, често искат да ги оставят на мира.

— Тогава не може ли просто да пуснем завесите в нашата къща и да бъдем тъжни тук?

— Това би било доста трудно с всички тези хора, които вдигат шум навън, скъпа — отвърна тя, галейки Соня по косата.

Вайълет се отдръпна от Флора и се изправи.

— Защо са отишли у семейство Джеймс? Къщата им е ужасна и те самите са ужасни хора. — Устните на Вайълет се свиха, когато погледна надолу към тълпата пред входната врата. — Защо тези хора си врат носовете в нашите работи? Не могат ли просто да ни оставят на мира?

— Те също скърбят и искат да са близо до онези, които са били близки на краля.

— Ще ми се да можех да се присъединя към всички онези хора пред двореца... просто да бъда невидима и да скърбя за него.

— Е, всички вие сте тези, които сте, и няма какво да се направи. А сега, Нани събира багажа, а вие и двете трябва да бъдете големи и смели, както би искал Кралчо.

— Ще се опитаме, но още не сме възрастни, Флора, а само *enfants* — отвърна горделиво Вайълет и излезе от детската стая.

Флора я последва, за да потърси Нани.

— Знаеш ли дали има някакви нареждания за мен? С вас ли трябва да дойда?

— Госпожа Кепел не ви е споменавала, госпожице Флора. Инструкциите ми бяха само да заведа децата и мадмоазел на „Графтън стрийт“.

— Разбирам.

— Вие ще се жените след седмица — може би е решила, че ще отидете у сестра си или при семейството на годеника си?

— Да, разбира се.

— Това е краят на една епоха, госпожице Флора. — Нани поклати глава и въздъхна тежко. — След този ден нищо вече няма да е същото за никой от нас.

Флора помахаше за сбогом на момичетата от преддверието със сълзи на очи, докато ги качваха в колата заедно с Нани и мадмоазел, а полицията задържаше тълпата и репортерите. Господин Ролф затвори вратата на колата и Флора се замисли колко много напомняха зяпачите на лешояди в черните си траурни дрехи. Качи се горе, чудейки се дали някога пак ще види семейство Кепел.

Флора се върна в стаята си в неестествено тихата къща и написа телеграма на Фреди, за да го попита дали ще е удобно да пристигне в Селбърн на следващия ден, след което я даде на господин Ролф да я изпрати. Знаеше, че няма да намери убежище в Хай Уийлд.

След като прибра дрехите си в куфарите, отново погледна през прозореца и видя, че тълпата е започнала да се разотива. *С падането на нощта улицата утихна — тиха като гроб*, помисли си Флора. Опитва да не се чувства наранена и изоставена. Все пак, както бе казала Нани, госпожа Кепел със сигурност смяташе, че Флора има поне две възможни убежища, ако изобщо се бе замислила в скръбта си.

Флора отвори прозореца в стаята си и седна на перваза с Пантера в ръка, гледайки безоблачното нощно небе.

— Сбогом, скъпи кралю. И Господ да те пази — каза на звездите над себе си.

[1] Вашата сестра (фр.). — Б.пр. ↑

[2] Отчаяна, нещастна (фр.). — Б.пр. ↑

31.

— Имате посетителка, госпожице Флора — каза Пеги, след като влезе в стаята на Флора.

— Кой е?

— Графиня Уинчестър. Настаних я в дневната на долния етаж и ѝ поднесох чай.

— Благодаря ти.

Флора се почувства облекчена, че графинята бе отговорила на телеграмата ѝ само ден след като я изпрати, макар да беше изненадана, че Дафни е дошла да я види лично. Слезе на долния етаж, отвори вратата на дневната и видя Дафни, която седеше на кушетката, облечена в разкошна рокля от черно кадифе, а по диадемата в посивяващата ѝ коса проблясваха черни сапфири.

— Скъпа Флора, толкова съжалявам за загубата ти. — Дафни се изправи и прегърна Флора.

— Не бих казала, че загубата е моя, а на страната и на света.

— Е, за всички ни е загуба — каза Дафни. Влизайки в естествената си роля на домакиня, тя покани Флора да седне. — Всичко това е толкова трагично, нали? И не би могло да се случи в лош момент.

— Едва ли има добър момент да загубим краля на Англия.

— Разбира се, но сега сватбата просто не може да се състои следващата седмица. Каквото и да било тържество би било видяно като обида към краля.

— Разбирам, че ще трябва да бъде отложена.

— Да, сигурна съм, че разбираш. Особено предвид... обстоятелствата.

Флора не разбра съвсем коментара ѝ, който очевидно имаше скрит смисъл, но все пак продължи.

— Предполагам, че сте получили телеграмата ми. Семейство Кепел напуснаха къщата и не мисля, че е прилично да остана тук. Надявах се, че ще мога да остана в Селбърн, докато с Фреди се оженим.

— Не можеш ли да отидеш у сестра си в Кент?

— Това не би било... удобно.

— Наистина ли? — Дафни я погледна внимателно. — Мислех си, че милата Аурелия разчита на помощта ти?

— Да, така е, с нея винаги сме били близки... — Флора се опита да намери подходящо обяснение, но не можа да измисли нищо. — Не мога да отида там и това си е.

— Разбирам.

В стаята се възцари тишина.

— Скъпа моя — въздъхна накрая Дафни. — Предвид обстоятелствата в момента, след смъртта на краля, трябва да те уведомя, че сватбата никога няма да може да се състои. Убедена съм, че разбираш.

Флора погледна Дафни, напълно объркана.

— Сватбата е отменена?

— Да.

— Аз... можете ли да ми кажете защо?

Дафни замълча, за да си събере мислите, преди да проговори.

— Да ти наля ли малко чай?

— Не, благодаря. Моля ви да ми кажете защо сватбата ми с Фреди няма да се състои? Разбирам нуждата да бъде отложена...

— Заради това *коя си*, мила моя. Нали разбираш, че сега, когато всички скърбят заедно с кралицата за ужасната ѝ загуба, би било ужасно непристойно?

— О — най-после схвана Флора, — заради госпожа Кепел.

— Да, и това също.

— Разбирам.

— Не съм напълно сигурна, че е така, мила моя, но от своя страна мога само да кажа, че съм наскърбена от това неочаквано развитие на събитията. Надявах се, че ще можеш да дадеш на Фреди стабилността, от която се нуждае, и очаквах с нетърпение да станеш част от семейството ни. Но поради променените обстоятелства съпругът ми вече не може да позволи сключването на брак между теб и наследника си. Както знаеш, жените могат само да правят каквото кажат мъжете им. Моля те, не се обиждай, скъпа. Просто така се стекоха нещата и не по твоя вина.

Флора не каза нищо. Чувстваше се като листо, издухано от вятъра, напълно неспособна да управлява собствената си съдба.

— Вероятно би могла да се върнеш в Шотландия при родителите си, ако не можеш да отидеш у сестра си? — предложи Дафни.

— Вероятно ще мога, да.

— В такъв случай няма какво повече да се каже. Можеш да бъдеш сигурна, че Фреди е съкрушен, като всички нас, но несъмнено ще се възстанови, както и ти. — Дафни стана и тръгна към вратата. — Сбогом, скъпа, и Бог да те благослови.

Флора остана замръзнала на мястото си за известно време след като Дафни излезе. Чувстваше се вцепенена — нямаше нито облекчение от ненадейното ѝ спасение, нито страх от бъдещето. В тази къща животът ѝ сякаш бе започнал и свършил.

— А може би е свършил и започнал — промърмори тя, опитвайки се да се съвземе от скръбта след смъртта на краля, внезапното заминаване на семейство Кепел и шокът от изненадващия край на очакваното ѝ бъдеще.

Взе да се смрачава; падна здрач, който кралят никога нямаше да види. Улиците отвън бяха тихи като гроб, сякаш целият град се бе затворил по домовете си, за да оплаче покойния си крал. Флора се облегна в стола и по бузата ѝ падна сълза, когато си го спомни в тази къща, колосалното му присъствие и удоволствието му от живота. Явно бе задрямала, защото звънецът я събуди и когато отвори очи, вече беше тъмно. Потърси в мрака вратата на дневната, откряна я и заслуша какво става навън.

Чу госпожа Стейси и Пеги да се качват по стълбите.

— Иди да видиш дали госпожица Флора си е в стаята, а аз ще запаля лампите в дневната. Би било добре да ни каже кога смята да си тръгне — господин Джордж прати съобщение по куриер по-рано, че иска да затворим къщата, докато решат какво да правят. Вече пратих лакея да свали покривалата за мебелите от тавана.

— Ако бях на нейно място, бих напуснала Лондон при първа възможност. От уважение към кралицата, ако не за друго.

— Не съм убедена, че тя изобщо знае — отвърна госпожа Стейси.

— Е, ако не знае, някой трябва да ѝ каже — целият Лондон знае! — изсъска Пеги.

— Тръгвай! Иди да видиш дали си е в стаята, а аз ще запаля лампите.

Флора се дръпна от вратата. Госпожа Стейси влезе и изпищя от изненада, когато видя Флора пред себе си в тъмното.

— Божичко, госпожице Флора! Така ме уплашихте!

— Извинявам се — каза Флора, а госпожа Стейси започна да пали лампите.

— Имате посетител — каза тя. — Ще му кажа да се качи и ще пратя Мейбъл да дойде и да запали камината. Тук е направо студено.

— Кой е?

— Сър Ърнест Касел, госпожице Флора.

Госпожа Стейси напусна стаята, а Флора отиде при голямото позлатено огледало над камината, за да си оправи косата. Зачуди се защо му е на сър Ърнест да я посещава, както и какво имаше предвид Пеги, че трябвало да напусне Лондон от уважение към кралицата. Достигна заключението, че е заради връзката ѝ с госпожа Кепел.

— Добър вечер, скъпа госпожице Макникъл.

Сър Ърнест Касел влезе в стаята и се приближи до нея, за да целуне ръката ѝ. Тя видя, че очите му са зачервени, а кожата му бледа.

— Моля седнете, сър Ърнест.

— Благодаря ви. Съжалявам, че ви притеснявам, докато скърбите; това е ужасен ден за всички нас, които познавахме и обичахме краля. Както и, разбира се, за поданиците му. Той би бил изумен и удовлетворен от изблика на скръб на обичната му империя. Хиляди още стоят на бдение пред Бъкингамския дворец. За един крал, който мислеше, че никога няма да бъде достоен наследник на майка си, нито на баща си. Аз... това... — Той преглътна тежко. — Това е добър начин да почетат паметта му.

— Мога ли да попитам защо сте тук, сър? Госпожа Кепел вече я няма.

— Наясно съм с това. Посетих я на „Графтън стрийт“, за да изкажа съболезнованията си на нея и на семейството ѝ. Тя обаче беше неразположена и милата Соня ми каза, че майка ѝ направо е полудяла от скръб и не иска да вижда дори дъщерите си.

— Тя толкова много го обичаше.

— И аз смятам, че е така. И ако трябва да бъда откровен, госпожице Макникъл, може би плаче и за себе си. И нейното

„царуване“ свърши, заедно с това на краля.

— Това е тежък момент за нея.

— Както и за дъщерите й. Макар да съм сигурен, доколкото я познавам, че госпожа Кепел ще се възстанови, но сега е правилно да не се показва.

— Знаете ли случайно дали е успяла да получи аудиенция при краля, преди той да умре?

— Да. Бях там. И цялата случка беше много неприятна. Когато видя краля, госпожа Кепел изпадна в пълна истерия. Наложих се кралицата да помоли да я изведат от стаята. Не беше достойното поведение, с което сме свикнали от нея, но пък — въздъхна сър Ърнест, — какво достойно има в смъртта? Така че, когато бях на „Графтън стрийт“, поисках да ви видя и узнах с изненада, че сте била оставена тук. Сякаш направо са ви изоставили.

— О, сигурна съм, че не е нарочно. Както казахте, госпожа Кепел е полудяла от скръб. В най-лошия случай е просто пропуск, а в най-добрия е защото е знаела, че ще мога да намеря убежище у сестра си или годеника си.

— Възхищавам се на лоялността ви, но ви уверявам, че всяко действие в живота на госпожа Кепел е внимателно обмислено. Може би разбирате защо е почувствала, че е важно да се дистанцира от вас в този момент?

— Не. — Флора се засмя мрачно. — Макар да не сте първият ми посетител тук днес. Графиня Уинчестър, майката на годеника ми, виконт Соумс, пристигна този следобед, за да ми каже, че сватбата ми другата седмица е не просто отложена поради смъртта на краля, а отменена. Завинаги.

— Значи кралят е бил наистина мъдър човек, защото предвиди това.

— Така ли? Заради връзката ми с госпожа Кепел ли?

— Отчасти, да, но не изцяло.

— Сър Ърнест. — Флора стана, за да си стопли ръцете на камината. Гневът, умората и скръбта я надвиха. — Откакто ме извикаха в Лондон преди седем месеца, за да живея под този покрив, имам чувството, че съм невинна пионка в някаква игра, чиито правила знаят всички, освен мен. Извинете ме за откровеността, но ви умолявам да ми кажете защо изобщо бях доведена в Лондон. Бях

деветнадесетгодишно момиче от добро, но не аристократично семейство, чиито родители дори нямаха средства, за да може най-голямата им дъщеря да дебютира. След това изведнъж се озовах в най-висшите етажи на обществото, с госпожа Кепел за покровителка, и дори пиех чай със самия крал! И един виконт ми предложи брак, което означаваше някой ден да стана графиня и да управлявам едно от най-големите имения в цяла Англия.

Останала без дъх от силните емоции, Флора се обърна, за да го погледне в очите.

— А сега кралят е мъртъв, госпожа Кепел ме изостави тук и вече няма да се женя. Често казано, не разбирам никоя от тези внезапни промени в живота си и това ме подлудява! Постоянно имам чувството, че всички знаят нещо, което аз не знам. Аз...

— Госпожице Макникъл, вече виждам ясно защо се смятате за невинна пионка. Като всички останали предположих, че знаете. Моля, позволете ми да наляя и на двама ни по едно бренди.

— Но аз не пия бренди.

— Мислете за него като за лекарство. Ще ви трябва.

Сър Ърнест стана и отиде до подноса с гарафите, а Флора, смутена от емоционалния си изблик, се постара да възвърне спокойствието си.

— Ето, пийнете си, мила моя, ще ви стопли.

— Моля ви, сър Ърнест, аз никога не съм искала да идвам в Лондон, и в крайна сметка съм много щастлива, че се измъкнах от брака с човек, когото никога не бих могла да обикна. Така че не се бойте, че ще ме разстроите повече. Самият факт, че сте тук, в нощта след смъртта на нашия крал, доказва, че имате отговорите, които търся.

— Простете ми, защото в тази страшна нощ извадихте на повърхността и моите емоции. Миналата година кралят ми каза, че не е сигурен за идеята на госпожа Кепел да ви доведе да живеете с нея в Лондон. Но после, разбира се, той ви обикна, и точно както планираше госпожа Кепел, обикна още повече и нея, задето ви е довела в живота му, и то в момент, когато дните му бяха преброени. А той го знаеше, о, толкова добре го знаеше! Веднага след срещата си с вас в Биариц ме повика и ме помоли да ви осигуря в случай на смъртта му. Помоли ме да ви дам това.

Сър Ърнест отвори куфарчето си и извади тънък плик, който ѝ подаде. Тя го взе и видя, че е адресиран до нея с неравен, остър почерк.

— Освен това, когато посетих краля снощи, той ме бе помолил да донеса със себе си пари — голяма сума в банкноти. Отидох при него и оставих сумата до леглото му. Той кимна и ми благодари, и каза, че се надява да успее да предаде парите там, където ще бъдат нужни. За жалост малко по-късно изпадна в кома. Един от съветниците му ми върна плика, понеже му се стори неуместно толкова голяма сума в брой да стои до леглото на краля. Бяха почти десет хиляди лири. Знаех за кого са предназначени парите. И ето ме тук.

Той отново бръкна в куфарчето си и извади пакет, увит в кафява хартия, който сложи в треперещите ръце на Флора.

— Не може да имате предвид, че парите са били за мен? Та аз едва познавах краля. Виждала съм го само два пъти...

— Мило мое момиче, наистина съм изненадан, че госпожа Кепел не ви е казала. И ми се ще да не бях аз този, чийто дълг е да ви каже сега. — Сър Ърнест изпи на един дъх остатъка от брeндитo си под нетърпеливия поглед на Флора.

— Госпожице Макникъл... Флора...

— Да?

— Вие сте негова дъщеря.

Флора знаеше, че ще помни това кратко изречение до края на живота си. И гледайки навън в нощта, се запита защо никога досега не ѝ бе хрумнала тази мисъл. Знаеше обаче, че дори да ѝ беше хрумнала, би я отхвърлила като абсурдна. Сега, когато погледна надолу към пликовете в скута си, и към мъжа, който беше най-близкият съветник на краля, а сега седеше срещу нея, всичко ѝ стана напълно ясно.

Може би в някаква недосегаема част от подсъзнанието си бе знаела, но понеже идеята бе почти немислима, никога не ѝ бе позволила да излезе на повърхността.

Любовницата и незаконното дете...

Флора реши, че определено ѝ трябва брeнди, и отпи от чашата, която бе игнорирала по-рано.

— Извинете ме, сър, но това е голям шок. И няма доказателство, че е вярно, нали?

— Всички замесени знаят, че е истина. И, което е най-важното, баща ви знаеше. Истинският ви баща — поправи се той. — Разбирате, че след авантюрата на краля с майка ви, не можеше да има никакво признание на нейното... състояние. Майка ви се съгласи да се омъжи незабавно и да напусне Лондон.

— Което е и причината баба ми и дядо ми да не искат да ме виждат, нито да дойдат на сватбата ми...

— Затова и нямахте дебют. Как бихте могли да бъдете представена на кралицата, която почти със сигурност би знаела коя сте?

— Не е било възможно, сър, съгласна съм. А баща ми — тоест, съпругът на майка ми — сега разбирам защо едва понасяше да ме вижда. Трябва да е знаел.

— Убеден съм, че сте права. Ако погледнете брачното свидетелство на родителите си и собственото си свидетелство за раждане, ще забележите, че има тримесечно... несъответствие в датите.

Флора се сети за писмото, което бе намерила в стаята на баща си.

— Да. Знам също така, че е имало прехвърляне на пари. Мисля, че на моя... втори баща е било платено да се ожени за майка ми. Той... кралят... обичал ли е майка ми?

— Простете ми, не мога да коментирам това, но определено обичаше вас.

— Госпожа Кепел е знаела за връзката на майка ми с краля?

— Те дебютираха заедно. Бяха приятелки.

— Цял Лондон е знаел коя съм — прошепна тя. — А аз не знаех.

— Поне под покровителството на госпожа Кепел се озовахте на по-високо положение в обществото.

— И аз бях част от „алтернативния“ двор на краля...

— А този двор направи краля много щастлив.

— Защо госпожа Кепел ме доведе в Лондон?

— Не мога да знам със сигурност дали е искала да ви запознае с баща ви за ваше добро, или за негово. Или за да извлече полза за себе си и да получи благоволение на краля. Както и да е било, нещата се развиха, както се развиха, и кралят ми каза няколко пъти колко се е радвал на компанията ви. И, действително, той виждаше много прилики между вас и себе си. Появата ви в живота му беше голяма

радост за него, госпожице Макникъл. Уверен съм, че ако бе живял по-дълго, връзката ви щеше да стане по-близка.

— И затова станах обект на желание за останалите, понеже са знаели, че съм дъщеря на краля. И наскоро приета от него, макар и незаконна... — започна да размишлява тихо на глас Флора. — Затова Фреди искаше да се ожени за мен. Графинята говореше за „доброто ми родословие“ и дори за възможността кралят да дойде на сватбата ни...

— Може би е повлияло на събитията, да. Но сега, разбира се, кралят е мъртъв, а кралицата е жива...

— И илюзията, създадена от вълшебната пръчка на госпожа Кепел, изчезна като сън. Както и да е... — Флора си позволи сянка от усмивка. — Каквото и да е било и каквото и да стане в бъдеще, радвам се, че поне прекарах малко време с него.

— Той се гордееше с вас, госпожице Макникъл, но трябваше да го пази в тайна. Надявам се, че разбирате.

— Разбирам.

— А сега, както вече намекнахте, идва нова епоха; бремето на стария двор свърши и всички ние, които му служехме, сме отнесени от течението и трябва да се помъчим да оцелеем в бъдещето. Аз, от името на краля, се надявам съдържанието на този плик да ви позволи да го направите. И се надявам да не откажете да го използвате от гордост. Той ви виждаше като свободна душа, невинно момиче, неопетнено от всичко онова, с което той е трябвало да се справя от раждането си. Каквото и да е бъдещето ви, използвайте наследството му мъдро. Е, ще отидете ли у сестра си?

— Не мога.

— Значи вратите там вече са затворени за вас?

— Да — Флора реши да не обяснява повече.

— Моля, запомнете, че нямате никаква вина за положението, в което се оказвате сега. Не трябва да се чувствате виновна. Машинациите около вас не са ваше дело. Просто така се е случило. Това е вашето проклятие, и надявам се, в последно време, ваше удоволствие.

— За мен наистина беше удоволствие да се запозная с краля.

— А сега, госпожице Макникъл, трябва да си вървя. Както можете да си представите, имам много работа за вършене, но зная, че

бяхте на първо място в мислите на краля, когато беше близо до смъртта.

— Благодаря ви, че отделихте време да дойдете да ме видите. — Флора се изправи и Ърнест Касел последва примера ѝ.

— Не ми благодарете. Чувствам се ужасно, че трябва да ви оставя сама в тази къща.

— Не, сър Ърнест, наистина ви благодаря. За добро или лошо вие ми дадохте отговорите, които търся, откакто дойдох в Лондон. Сега, след като вече знам, мога да продължа напред.

— А аз винаги ще бъда на вашите услуги. Ако искате да ви помогна да инвестирате наследството си, не се колебайте да се свържете с мен. И ако ми е позволено да го кажа, спокойствието, с което приехте новините ми тази нощ, показва, че сте велика принцеса. И дъщеря на баща си. Лека вечер, госпожице Макникъл.

Ърнест Касел се поклони леко и почти избяга от стаята; Флора разбра инстинктивно, че иска да скрие собствените си емоции. С Пантера по петите си, тя се качи спокойно горе в стаята си, сякаш беше просто ден като всеки друг. Някой бе запалил газовите лампи и тя легна на леглото, разглеждайки тежкия плик. Бе обзета от странно спокойствие; това, което бе чула днес, не беше по-сюрреалистично от случилото се в последните седем месеца. Сега всичко се подреждаше като завършен пъзел.

Тогава заспа — природата се смили над нея и позволи на шокирания ѝ ум да си почине. Събуди се в ранните часове точно преди изгрев. И докато Пантера мъркаше до нея, отвори първия плик.

26 април 1909

Мила моя Флора,

(Трябва да похваля майка ти за името ти — знаеш, че винаги съм обичал Шотландия.)

Както вече знаеш, ако четеш това, аз съм твоят кръвен баща. Ако се съмняваш за това, както мога да те уверя, че се съмнявах и аз, преди госпожа Кепел да предложи да се запознаем, тогава не се съмнявай повече. Мило момиче, ти дори имаш моя нос! Съчувствам ти за

това, понеже не е особено хубав, но на твоето лице стои чудесно. Разпознавам у теб много от себе си, Флора, макар, нека бъда откровен, да не ми се искаше, въпреки че фактите около зачеването ти са неоспорими: мога да потвърдя, че майка ти бе недокосната от друг, когато започна кратката ни връзка.

Първо трябва да ми простиш за отношението ми към нея и по-късно към теб. Надявам се, че разбираш ситуацията, в която бях поставен. Няма какво повече да се каже по въпроса, освен че се зарадвах да чуя, че майка ти благополучно се е омъжила.

Ърнест Касел трябва да се е видял с теб и да ти е дал това писмо, заедно със сума пари, която се надявам да осигури бъдещето ти. Моля те само да се смяташ за късметлийка, че не живееш живота на полубратята и сестрите си. Надеждата ми е поне едно от децата ми да живее необременено от протокола и изискванията на кралското семейство. Живей живота си в свободата на анонимността, както ми се ще да можем да изживеем своя. И над всичко останало бъди вярна на себе си.

А сега, мила моя, ти пожелавам щастие, доволство и любов. Съжалявам, че нямах повече време да те опозная по-добре.

Помни кратките моменти, които споделихме.

И те моля да изгориш това писмо заради всички, които засяга.

Писмото бе подписано с почерка на краля и подпечатано с кралския печат.

След това Флора отвори тежкия плик, вече подозирайки какво съдържа. Излязоха стотици банкноти, чиято стойност щеше да пресметне по-късно.

Флора набута парите обратно в плика, а писмото в копринения джоб на гърба на дневника си. След това стана от леглото, позвъни на Пеги и я помоли да каже на Фрийд, че ще трябва скоро да я закара на гара „Юстън“.

* * *

След като се качи на влака и се настани във вагона, тя се загледа през прозореца, докато тръгваше от гарата. Пантера измъчи в кошницата си и тъй като беше сама в купето, тя го взе на ръце.

— Не плачи, миличък — прошепна тя. — Отиваме си вкъщи.

**АСЯ
ХАЙ УИЙЛД, КЕНТ
ОКТОМВРИ 2007**

Rubus Fruticosus (Къпина — семейство *Rosaceae*)

32.

— И ето ни тук. Каква история, а?

Гласът на Маус имаше успокоително въздействие и аз бях затворила очи, забравяйки къде съм, докато той ме пренасяше почти сто години назад в миналото. Богатият, описателен език на Флора — като този, който Орландо обичаше и продължаваше да използва — само правеше образите в ума ми още по-ярки.

Истинският баща на Флора... е бил крал. Но не това беше най-важното. Преглътнах буцата в гърлото си при мисълта за емоциите, които бе изпитвала и които бе описала по толкова затрогващ начин в дневника си. И се зачудих как бих се чувствала, ако същото се случеше с мен.

— Ася? Ехо?

Постарах се да се фокусирам върху фигурата на дивана срещу себе си.

— Тази... история. Мислиш ли, че е истина? Искам да кажа, той е бил кралят на Англия...

— Напълно възможно е да е истина. Едуард е бил известен с това, че е имал по няколко любовници във всеки един момент от царуването си. Проверих историческите факти и открих една записана бременност, приписвана на Едуард VII. А предвид нивото на контрацептивите по онова време, или по-скоро липсата на такива, би било направо чудо да няма още, които не са били записани.

— Колко ужасно за кралицата. Изумена съм, че госпожа Кепел е била толкова високопоставена в обществото.

— За висшата класа тук, в Англия, моногамията е станала задължителна в брака съвсем скоро. По времето на Флора уредените бракове между великите семейства в Англия са били точно това — бизнес сделка. Щом се е родял наследник, и на мъжете, и на жените е била позволена свободата да си имат любовници, стига да бъдат дискретни.

— Историк ли си?

— Учих архитектура в университета. Но нуждите и желанията на хората имат много общо със сградите, в които живеят. Тайни проходи от един будоар до друг, например... — Маус огледа изражението на лицето ми. — Изглеждаш много стресната, Ася. Добре ли си?

— Имам чувство за морал — отвърнах колкото можах спокойно. Това не беше въпрос, на който исках да отговарям след разговора си с Шанти.

— Както кажеш. Е, развълнувана ли си, че може да имаш роднинска връзка с нашето кралско семейство? Все пак баща ти е оставил котката „Фаберже“ като следа, а Флора казва в дневника си, че тя ѝ е била дадена от Едуард VII.

— Не особено — признах.

— Може би щеше да бъдеш, ако беше англичанка. Познавам безброй хора, които биха направили всичко възможно да докажат кралска връзка. Ние, британците, често сме ужасни сноби и постоянно се стремим към социално израстване. Сигурен съм, че в Швейцария има много повече равенство.

— Така е. По-интересно ми е да науча какво е станало с Флора, след като е избягала у дома в Лейк Дистрикт.

— Е, мога да ти кажа само, че...

Тогава чух ключа в ключалката и веднага се изправих.

— Сестра ти?

— Да.

— Така или иначе трябва да си тръгвам.

Маус вече се бе изправил, когато Кики влезе в стаята.

— Боже, Сия, имах ужасен ден...

Млъкна изведнъж, когато видя Маус до дивана.

— Здравсти, аз съм Маус.

— Кики, сестрата на Ася.

— Много ми е приятно да се запознаем — каза той, а Кики го подмина на път за кухнята. — Сега ще си тръгвам.

Последвах Маус до вратата.

— Ето. Задръж ги. — Той сложи дневниците на Флора в ръцете ми. — Може да поискаш да ги препрочетеш. Освен това — той се наведе и прошепна в ухото ми, — погледни под копринената обвивка на задната корица.

— Благодаря ти — отвърнах аз, поласкана, че ми има доверие да се грижа за нещо, което беше в същността си важен исторически архив за Англия.

— Сия? Сготвила ли си някаква вечеря? Умирам от глад! — чу се вик от кухнята.

— По-добре да отидеш при нея — каза той. — Чао, Ася.

След това се наведе и ме целуна леко по бузата.

— Чао — казах аз и затръшнах вратата зад гърба му веднага щом излезе. Бузата ми гореше там, където ме бе целунал.

На другата сутрин станах преди Кики и когато слезе, ѝ направих препечени филийки с мед в опит за помирение, понеже знаех, че са ѝ от любимите.

— Трябва да вървя — каза тя, след като ги изяде. — Ще се видим по-късно.

Качих се горе, за да взема дневниците. Откакто Маус си бе тръгнал предната вечер, отчаяно исках да ги прочета. Реших да не мисля за това колко бе груба Кики към него, нито че дори не ме бе попитала кой е.

Отворих задната корица на всички дневници поред и бързо открих това, което търсех. Внимателно извадих крехкия лист хартия, скрит в копринения джоб на гърба на дневника. Разтворих го внимателно и прочетох писмото, което кралят на Англия бе написал на Флора, незаконната си дъщеря. Изумих се, че е останало в тайна почти сто години. Върнах го на мястото му и прочетох последните страници на дневника, мъчейки се да разчета думите. Замислих се над възможността да съм свързана с най-висшите в тази страна. Но познавах Татко Солт достатъчно добре, за да съм сигурна, че ще има пречки и завои по пътя ми към откритието. И нещо ми подсказваше, че пътуването не е свършило.

Проблемът беше, че не можех да го завърша сама. А имаше само двама души на света, които биха могли да ми помогнат, единият от които вече беше извън обсега ми. А другият... не знаех какво да мисля за Маус.

Тогава осъзнах, че можех да му дам ключовете за книжарницата, когато се видяхме снощи. Трябваше да ги върна и да скъсам

последната си връзка с Орландо и с вълшебния свят на книжарница „Артър Морстън“. Освен това имах нужда от препоръка и смятах, че я заслужавам. Написах писмо на Орландо и реших, ако книжарницата е затворена, да го пусна заедно с ключовете в пощенската кутия. Също така трябваше да се махна от апартамента, за да не мисля постоянно за думите на Шанти от снощи.

Докато се качвах на автобуса, си мислех, че не въпросът ѝ за сексуалността ми ме бе изкарал от равновесие. Все пак по време на пътуванията ми с Кики бяхме срещали хора, които ни смятаха за двойка; изобщо не приличахме на сестри, с нейната тъмна кожа и нисък ръст в контраст с моята височина и бледност. И показвахме очевидна физическа привързаност помежду ни. Не беше дори фактът, че Шанти явно ме намираще за привлекателна... другите ѝ думи ме бяха разстроили. Непогрешимият ѝ усет бе улучил право в сърцето на най-дълбокия ми проблем.

Слязох от автобуса и тръгнах към вратата на книжарницата, молейки се Орландо още да е затворен горе, за да мога да пусна писмото и ключовете в пощенската кутия и да избягам. Бутнах входната врата и открих, че е отворена. Стомахът ми се сви при мисълта да се изправя пред него.

За щастие в книжарницата нямаше следа от него, така че оставих писмото и ключовете на масата и си тръгнах обратно към вратата. Точно преди да изляза, се спрях и си помислих колко безотговорно би било да оставя ключовете за книжарница, пълна с редки книги, на толкова видно място. Вдигнах ги отново и ги прибрах в скритата ниша в дъното на стаята. Прибрах ги в едно чекмедже и реших да пратя съобщение на Орландо, за да му кажа къде съм ги оставила.

Обърнах се, за да се изнеса колкото може по-бързо, но видях, че вратата за горния етаж е открената. И през нея се виждаше крак в добре излъскана черна обувка, лежащ под странен ъгъл на пода. Потиснах писъка си, поех си дълбоко въздух и отворих широко вратата.

Орландо лежеше в малкото фоайе пред стълбите с глава на най-долното стъпало, все още стискайки следобедния си кейк.

— О, Господи!

Наведох се и чух слабото му дишане. Видях кървава рана в средата на челото му.

— Орландо, Ася е. Чуваш ли ме?

Не получих отговор. Извадих си мобилния, набрах 112 и казах на жената от другата страна какво се е случило колкото можах по-сбито. Тя попита дали раненият страда от някакви болести и изведнъж си спомних.

— Да, има епилепсия.

— Ясно. Скоро ще пристигне линейка.

След това тя ми обясни как да поставя Орландо в позицията за възстановяване. Постарах се да изпълня инструкциите ѝ. Орландо може да беше слаб, но бе висок над метър и осемдесет и затворен в тясното пространство под стълбите. За щастие няколко минути по-късно чух приближаваща се сирена и щом се изправих, видях синята светлина да присвятква пред прозореца на книжарницата.

— Той е тук — помахах на влизащите парамедици. — Не мога да го събудя...

— Не се бойте, госпожице, ще се оправим с него — каза един от парамедиците, докато се изправях да им направя място, за да стигнат до пациента си.

Прегледаха го и закачиха медицинска сонда за пръста му, за да проверят кръвното му налягане, а аз набрах номера на Маус. Включи се гласовата му поща и обясних възможно най-спокойно какво се бе случило.

— Съвзема се, госпожице. Ударил си е лошо главата, така че ще го качим в линейката, за да го прегледат в болницата. Искате ли да дойдете?

Докато качвах Орландо на носилката, аз взех обратно ключовете от чекмеджето, заключих зад себе си и последвах парамедиците в линейката.

Няколко часа по-късно Орландо вече седеше в леглото, замаян и блед, но поне в съзнание. Един лекар ми бе обяснил, че Орландо е получил епилептичен пристъп и почти със сигурност е паднал по стълбите, ударил се е и е изпаднал в безсъзнание.

— Има сътресение от удара по главата, но изследването на мозъка показва, че всичко е наред. Ще го задържим за през нощта, за

да го наблюдаваме, но утре вече би трябвало да е достатъчно добре, за да му позволим да се върне вкъщи.

— Съжалявам — дойде дрезгав глас от леглото.

— Орландо, няма за какво да се извиняваш.

— Вие се държахте чудесно с мен, а сега ми спасихте живота. — По бузата му се спусна малка сълза. — Вечно съм ви благодарен, госпожице Ася, вечно благодарен.

След това заспа, а аз излязох навън да глътна малко чист въздух и пратих съобщение на Кики, че работодателят ми е претърпял злополука и може да се върна късно, понеже съм с него в болницата. Точно когато се готвех да се върна вътре, телефонът ми иззвъня.

— Ася, съжалявам, цял ден бях навън с проклетия трактор, а тук никога няма никакъв шибан сигнал — каза Маус с напрегнат глас. — Сега съм на гара „Ашфорд“. Ще се видим след около час. Как е той?

— Самосъжалява се, но е добре.

— Гарантирам ти, че не си е пил лекарствата както трябва. Може би в знак на протест, че продавам книжарницата. Не бих се изненадал.

— Не мисля, че Орландо би изложил съзнателно живота си на опасност, Маус.

— Не го познаваш като мен. Както и да е, слава богу, че си го намерила навреме.

— Сега се връщам в болницата. Ще се видим по-късно. — Затворих телефона и влязох през вратите на болницата.

Орландо бе преместен в лична стая в едно от отделенията и щом го настаниха и сестрите привършиха с проверките си, ми позволиха да го видя.

— Изцяло е ваш — промърмори една от сестрите, когато мина покрай мен на излизане.

— Какво си направил, Орландо? — попитах го и седнах до него.

— Кой, аз ли? Просто попитах дали имат „Ърлс Грей“ вместо този бълвоч, който представят за чай. Няма и кейк, явно.

— Вече отдавна мина три часа.

— Предполагам, че е така — отвърна той, гледайки през прозореца мрака навън. — Стомахът ми явно е загубил два часа от деня поради... инцидента. Представата му за часа е неточна, като след пътуване до друга часова зона.

— Вероятно.

— Помислих, че си си отишла вкъщи и си ме изоставила —
добави Орландо.

— Трябваше да се обадя тук-там. Маус идва да те види.

— Тогава ще уведомя сестрите, че не желая да го пускат да влезе.

— Орландо, та той ти е брат!

— Е, няма нужда да си прави труда да идва заради мен. Но съм
убеден, че ти ще се радваш да го видиш.

Замълчах си. Макар Орландо да се държеше като разглезено
дете, тайно се радвах, че се връща към предишното си аз.

— Извинявам се, госпожице Ася — каза накрая. — Наясно съм,
че цялата тази ситуация няма нищо общо с вас. И че думите ми към вас
онзи ден бяха жестоки и ненужни. Истината е, че ми липсва
компанията ви. Всъщност днес тъкмо се качвах да ви се обадя, за да ви
помоля за прошка и да попитам дали бихте се върнали на работа.
Освен, разбира се, ако не сте приели работата в Хай Уийлд.

— Не, не съм.

— Вече сте си намерила друга работа?

— Не. Лоялна съм към теб.

— Въпреки че в отчаянието си постъпих прибързано и ви
уволних?

— Да.

— Каква прекрасна изненада. — Орландо успя да се усмихне
леко. — В такъв случай ще се върнете ли в книжарницата? Поне във
времето, което ни остава да бъдем екипаж на книжния „кораб“, докато
не потъне безвъзвратно?

— Да. Книжарницата ми липсва — както и ти.

— Хм, наистина ли? Господи, госпожице Ася, колко мило от
ваша страна. Вие сте истински милостив ангел за всички нас. И,
разбира се...

Той замлъкна и затвори очи за толкова дълго, че се уплаших да
не е припаднал отново.

— Да, Орландо? — подканих го.

Очите му се отвориха.

— Разбирам, че би било егоистично от моя страна да ви задържа
за себе си. Когато други — по-точно Рори — се нуждаят от вас. Реших,
че трябва да поставя неговото щастие пред своето и да ви споделям. —

Той отново затвори очи и вдигна уморено ръка. — Имате благословията ми да ходите в Хай Уийлд, когато е необходимо.

На вратата се почука и се появи сестрата.

— Брат ви е тук да ви види, господин Форбс.

— Пусни го. Той просто иска да се увери, че си добре — казах преди Орландо да успее да отвори уста да възрази. Той се втренчи в мен, след което кимна като послушно дете. Ако се бе изненадал от твърдия ми укор, не беше единственият.

— Здравсти, приятел. Как се чувстваш?

— Присъствието ти не подобрява положението — отвърна стегнато Орландо и се извърна, за да погледне през прозореца.

— Значи се оправя — подхвърли иронично Маус, поглеждайки към мен.

— Да — отговорих и станах, за да му предложа стола.

— Няма нужда да си тръгвате заради брат ми — отбеляза кисело Орландо.

— Наистина трябва да си вървя.

— Разбира се — каза Маус.

— Дръж се прилично, или поне се опитай. — Усмихнах се и целунах Орландо по челото, избягвайки превръзката на раната му. Вдигнах раницата си и тръгнах към вратата. — Обади се да ми кажеш как е пациентът — казах на Маус.

— Ще го направя. И отново ти благодаря, Ася. Ти си истински герой.

* * *

Докато вечерях с Кики по-късно същата вечер, телефонът ми иззвъня.

— Извини ме, трябва да вдигна.

Изправих се, усещайки очите на Кики, впити в гърба ми, и излязох на терасата.

— Здравсти, Ася — каза Маус. — Обаждам се да докладвам. Ако всичко мине добре, Орландо ще бъде изписан утре. Но лекарят не искаше той да остава сам през следващите няколко дни, предвид сътресението и епилепсията. Може да има по-голям риск от пристъп,

особено след като — както подозирах — Орландо призна, че бил „забравил“ да си взема лекарствата напоследък. В крайна сметка излиза, че независимо дали му харесва или не, ще трябва да го взема с мен в Кент.

— Искаш ли да дойда и да ти помогна? Орландо се съгласи и вече няма проблем.

— Ася, ако можеш, би било фантастично. Маргьорит пак заминава за Франция в неделя вечер, а Орландо даде ясно да се разбере, че няма да остане при мен в Домашната ферма, така че и той, и Рори ще са с теб в Хай Уийлд. Пиши ми кога пристига влакът ти в неделя и ще дойда да те взема от гарата.

— Окей, няма проблем. Чао. — Затворих и се върнах на масата.

— Какво иска сега от теб онова семейство? — попита настоятелно Кики.

— Трябва да отида в Хай Уийлд в неделя. Шефът ми се възстановява там и има нужда от помощта ми.

— Искаш да кажеш, че има нужда да му бъдеш неплатена болногледачка — изсмя се Кики. — Божичко, Сия, те ти плащат жълти стотинки, а и, нека си го кажем честно, все пак си просто продавачка в магазин.

— Казах ти, обичам тази къща и семейството. Това не е бreme за мен. — Събрах празните чинии на масата и ги занесох в мивката. — Може ли да оставим въпроса? Отивам и това е.

— Знаеш ли какво, Сия? Променила си се, откакто срещна това семейство. Наистина си се променила.

33.

Може би действително се бях променила. И като при всяко пристрастяване, към наркотици или към хора, щом получих зелена светлина да се върна в Хай Уийлд, всички причини да не го правя се изпариха от ума ми. Мобилният ми иззвъня, докато разчиствах след закуска, и видях, че е Орландо.

— Здравей. Как се чувстваш? — попитах.

— Поне вече не съм затворен в болницата, но бях безцеремонно откаран в арктическите условия в Хай Уийлд. Против волята си, бих искал да добавя. Чувствам се съвсем добре, напълно способен съм да се грижа за себе си и не ми допада, че се държат с мен като с тригодишно дете.

— Сигурна съм, че Маус просто е следвал инструкциите на лекаря.

— Единствената светлина в края на тунела е, че скоро ще дойдеш при нас, както чух. Поне ще мога да се радвам на малко хубава храна в пустинята на страданието си.

— Да, ще дойда.

— Слава богу. Сериозно, нямам представа как оцелява горкият Рори. Не бих се учудил, ако страда от недохранване и скорбут. Кент е известен като Градината на Англия, но живеем на препечени филийки и фасул. Ще се обадя във фермерския магазин да поръчам продукти незабавно и ще ядем като крале, когато дойдеш. Между другото, питах се дали бих могъл да те помоля за една услуга?

— Каква услуга?

— Ще можеш ли да минеш през книжарницата и да вземеш лаптопа ми? Мисля, че в момента се намира на леглото ми на горния етаж. Имам двама клиенти, които търсят екземпляри от Тролъп и Фицджералд за коледни подаръци. Сигурен съм, че има интернет в Тентърдън, а дългът ме зове.

— Маус има интернет в Домашната ферма — напомних му.

— Наясно съм с това, госпожице Ася, тъй като технически това е и моята фамилна къща. Но предвид обстоятелствата не бих прекрачил

прага му дори да бях на косъм от смъртта, да не говорим за някаква си продажба на книги.

— Добре, ще отида — отвърнах, игнорирайки коментара му.

— Благодаря ви. Ще очаквам с нетърпение да се видим утре.

— Чао, Орландо.

Взех автобуса до „Кенсингтън Хай стрийт“ и на път към книжарницата си купих три дебели вълнени пуловера, няколко чифта чорапи за спане и грейка за защита срещу студа.

Пристигнах в книжарницата, качих се по стълбите и отворих вратата на спалнята на Орландо. Имаше натрупани книги върху всеки сантиметър налично пространство. Една купчина играеше ролята на нощна масичка и върху „Робинзон Крузо“ се крепеше лампа. Лаптопът лежеше в центъра на леглото, върху избелелия пухен юрган, и беше заобиколен от още книги. Чудех се как Орландо изобщо намира място да спи нощем.

Занесох лаптопа на долния етаж, мислейки си, че няма съмнение коя е любовта на живота на Орландо. И каква услужлива любов беше: с обръщането на страницата той можеше да се озове където си поиска и да избяга от скучната реалност.

Докато минавах през книжарницата, ме осени една мисъл и отидох до секцията „Британска литература, 1900-1950“. Видях с изненада, че онази част от рафта е празна — върху дървото, където преди стояха дневниците на Флора Макникъл, вече имаше само тънка ивица прах. Излизайки от книжарницата, се зачудих дали Орландо ги е преместил другаде, или има други идеи какво да прави с тях.

Пътуването до Хай Уийлд вече ми беше познато и не се паникьосах, когато пристигнах в Ашфорд и не видях колата на Маус да ме чака. Накрая той се появи, каза ми рязко „здрассти“ и тръгна от гарата с шеметна скорост.

— Радвам се, че си тук. Не е много забавно да играя ролята на бавачка на брат ми. Знам, че го харесваш, но, Господи, може да бъде толкова упорит, когато реши... Още отказва да говори с мен.

— Накрая ще го преодолее, сигурна съм.

— Може да се наложи да го направи по-бързо. Получих обаждане от собствениците на магазина до книжарница „Артър Морстън“. Продават антики от Далечния изток и бизнесът им е в бум заради всички онези руснаци, които купуват имоти в Лондон.

Направиха оферта за магазина. Добра е, а агентът мисли, че може да ги притисне още със заплахата да пусне сградата на пазара.

— Ами книгите? Къде ще отидат? Да не говорим за Орландо — попитах.

— Един бог знае — отвърна мрачно Маус. — Не очаквах да мисля за такива неща толкова скоро. Но предвид трудностите на пазара, трябва да вземем под внимание офертата.

— Ще останат ли пари за Орландо да намери нов дом за себе си и книгите?

— Щом книжарницата бъде продадена и дълговете изплатени, остатъкът от парите ще бъде поделен между двама ни. Всъщност предвид факта, че Орландо има акции за стотици хиляди лири в нея, и двамата ще получим доста добра сума. Ще има предостатъчно пари да вземе под наем друго място, ако това иска.

— Добре.

— Ако трябва да съм честен, тази ситуация не е само по вина на Орландо. Дължи се и на моята немарливост в управлението на фермата. Както и да е — въздъхна Маус, — ще трябва да почакаме и да видим колко е сериозно предложението. Ето, пристигнахме. — Той вкара колата в алеята на Хай Уийлд. — Надявам се, че нямаш нищо против да те оставя и да си тръгвам, имам хиляди неща за вършене къщи тази вечер.

— Няма проблем. — Слязох от ленд роувъра, а Маус отиде да извади сака ми от багажника.

— Можеш ли да приготвиш Рори за училище в осем и половина утре сутрин? Само на половин миля оттук е, в тъй нареченото село Хай Уийлд. Можеш ли да караш, Ася?

— Да. Взех книжка в Швейцария преди осем години.

— Страхотно. Ще помогне много, ако можеш да се придвижваш сама с фиата на Маргъорит.

— Окей. — Поуплаших се, мислейки си колко отдавна не бях шофирала, да не говорим, че трябваше да карам от лявата страна на пътя.

Маус отпътува, а аз домъкнах сака си до входната врата, която веднага се отвори и разкри комитета по посрещането.

— Ася! — Рори се хвърли в ръцете ми и едва не ме събори от стъпалото.

— Спасението ни е тук! Слава богу! — възкликна Орландо иззад него, взе сака ми и го остави до стълбището. После ни заведе в кухнята, където масата бе отрупана с провизиите, които беше поръчал от фермерския магазин. Въздъгнах вътрешно заради прахосничеството на Орландо — въпреки финансовата си криза семейство Форбс явно така и не се бяха научили да икономисват.

— Не знаех какво точно ще искаш, затова купих всичко, за което се сетих. Трябва да кажа, че се надявахме на агнешки бут тази вечер. Всъщност с Рори вече набрахме розмарин. Знаеш ли, че когато засееш храст розмарин в градината си, да го отрежеш носи лош късмет? — каза той и взе стръкче, което сложи под носа си като мустак, което накара Рори да се закиска. — Помня, че този розмарин беше тук още когато бях хлапе като теб. А сега, госпожице Ася, с какво можем да ви помогнем?

Два часа по-късно седнахме да ядем, след което изиграхме една игра на „Скрабъл“, в която Орландо направо ни разби.

— Чичо Ландо е толкова умен — каза със знаци Рори, докато го водех нагоре. — Той каза, че Маус го кара да продаде книжарницата си.

— Може би. А сега, хайде да те вкараме в леглото, и ще пратя Орландо да ти прочете приказка.

— Лека нощ, Ася. Радвам се, че се върна.

— Аз също. Лека нощ, Рори.

* * *

— Добро утро — каза Маус, когато с Рори се качихме в ленд роувъра. Хвърлих му един поглед, докато се отдалечавахме от къщата, и отново забелязах колко напрегнат изглежда.

— Гледай откъде минаваме, ако обичаш, Ася. Ако се поупражняваш с фиата, не виждам защо да не водиш Рори на училище от сега нататък.

Концентрирах се върху маршрута, който изминахме за не повече от седем минути, но който включваше множество леви и десни завои. Спряхме пред очарователно старо училище до ливадата в центъра на селото.

— Ася, влез с мен — каза ми със знаци Рори и ме издърпа от седалката.

Минахме през вратата на двора и се присъединихме към майките, които водеха децата си през детската площадка. Докато децата си закачаха якетата на закачалките, Рори се пресегна да ме прегърне.

— Ще дойдеш ли да ме вземеш после? — попита той, а едно малко момиченце му подаде ръка.

— Хайде, Рори — подкани го момичето. — Ще закъснеем!

Рори помахаше за последно и се втурна по коридора.

— Всичко наред ли е? — попита Маус, когато се върнах в колата.

— Да. Рори очевидно е щастлив тук.

— Поне засега. Училището се справя феноменално с него, но дали ще може да продължи с нормалното обучение, когато порасне още, е съвсем друг въпрос — каза той и тръгна обратно по селските пътища. — Мислиш ли, че ще можеш да го прибереш довечера? Имам среща в три и половина.

— Ще се поуспражнявам на алеята следобед.

— Ключовете са в саксията до телефона. Обади ми се, ако има проблем.

Слязох в края на алеята, а той потегли, без да каже и дума повече.

Орландо седеше на масата в кухнята.

— В хладилника има чудесен бекон и местни гъби. Толкова обичам гъби — каза той с кос поглед към мен.

— Как се чувстваш? — попитах, докато събирах продуктите, които искаше, от килера и хладилника.

— Здрав като бик, или като цигулка^[1], макар да не разбирам как една цигулка може да бъде здрава. Цигуларят — да, но цигулката? Какво ще правиш днес?

— Ще си проведе шофьорски курс във фиата. Трябва да взема Рори от училище в три и половина.

— Идеално! В такъв случай вероятно би могла да ме включиш в плановете си. Трябва да посетя Тентърдън, чудесно малко градче наблизо. Има прекрасна книжарница, където ме водеше майка ми като малък... — Орландо замлъкна, сецайки се за настоящата си ситуация. — Както и да е — продължи бързо, — сигурен съм, че някъде там ще

има интернет, а в магазина за хранителни стоки правят най-вкусния мус от съомга, който някога съм вкусувал.

И така, след като убедих съпротивляващия се двигател на фиата да запаля и минах няколко пъти напред-назад по алеята, за да свикна със скоростния лост, който напомняше на голяма черна близалка, аз и също толкова нервният ми пътник се отправихме към Тентърдън. Насоките на Орландо бяха също толкова ненадеждни, колкото и колата, която се друсаше, стържеше и забиваше по тесните селски пътища. Докато стигнем до Тентърдън, си скъсах нервите. Успях да намеря място за паркиране близо до селската ливада, чиито окапали дървета пазеха редица добре поддържани дъсчени къщи.

— Мога да ви уверя, че мъчителното ни пътуване ще си струва усилията — обяви Орландо и тръгна по ливадата. Последвах го с чувството, че действително съм била пренесена в едно по-хубаво време. Над старите къщи с дървени греди се извисяваше камбанарията на църквата, а хората си говореха пред шарените магазини или седяха на пейките на ливадата.

Той спря внезапно пред някакво кафене с прозорци, разделени на четири, и задържа вратата, за да мога да вляза. Една жена вдигна очи от клиента, когото обслужваше, и на лицето ѝ изгря широка усмивка.

— Господин Орландо! Колко се радвам да ви видя!

— И аз се радвам да ви видя, скъпа госпожо Медоус. Как е животът тези дни?

— Времената са тежки за нас, частните магазини. Трябва да сте забелязали какво се случи със съседния. — Тя посочи вляво с палец.

— Не, дойдохме от другата страна. Какво е станало?

— На господин Медоус му се наложи да затвори книжарницата. Двата наема бяха убийствени. А кафенето е това, което прави пари.

Орландо изглеждаше сякаш са го ударили с юмрук в стомаха.

— Книжарницата е затворена?

— Да, от два месеца, но още не сме намерили някой да поеме договора ни за наема. Ще останете ли за обяд?

— Да, ще останем — потвърди Орландо. — Какво има днес?

— Пилешки пай и миш-маш.

— Тогава ще вземем по две порции от всяко, ако обичате, госпожо Медоус. И две чаши...

— „Сансер“ — довърши вместо него госпожа Медоус. — Изглеждате съвсем кльоцав, както винаги, господин Орландо. Вашата млада дама не ви ли храни? — Тя кимна към мен и се усмихна.

— Уверявам ви, че ме храни също толкова добре, колкото и вие. Елате, госпожице Ася.

Седнахме на неравна чамова маса и Орландо се прегърби на дървения си стол, клатейки глава.

— В траур съм. Още една част от стария ми живот е изчезнала. Книжарницата на Медоус беше ярък символ на мира и спокойствието, осветяващ детските ми спомени. А сега вече я няма.

След като изядохме пайовете си, които действително бяха много вкусни, Орландо попита госпожа Медоус дали в заведението има интернет. Тя прилежно отведе Орландо и лаптопа му в офиса отзад.

Междувременно аз отидох да разгледам Тентърдън, наслаждавайки се на уникалната английска атмосфера на градчето, с неговите уютни къщи и магазини, подредени около тесните павирани улички. Погледнах през прозореца на един магазин за играчки, покрит с фалшиви паяжини, пластмасови паяци и метли. Тъй като вдругиден беше Хелоуин, реших, че на Рори ще му е забавно да го отпразнуваме, както винаги правехме със сестрите ми в Атлантис. Татко Солт ни беше казал, че Седемте сестри на Плеядите се доближават до най-високата си точка в небето на Хелоуин, така че винаги го усещахме като лично наш празник. Когато си беше къщи, ни водеше горе в обсерваторията си и ни позволяваше една по една да погледнем през телескопа към съзвездието. Винаги аз бях тази, която имаше трудности в намирането на собствената си звезда — *Астерона*. Сякаш не блестеше толкова ярко, колкото звездите на сестрите ми.

— Но на теб ти се падат две звездички, скъпа. Просто са толкова близо една до друга, че изглеждат като една. Виждаш ли?

Татко Солт ме вдигна отново. И наистина видях.

— Може би аз съм твоята звезда близначка — обади се Кики.

— Не, Кики, ти си имаш собствена звезда — каза ѝ нежно Татко. — И тя е много близо.

Купих костюм на Хари Потър за Рори, шапка и наметало на вещица за себе си и магьоснически дрехи за Орландо. Поне бях сигурна, че няма да има проблем да убедя него да си облече костюма. След това се спрях пред две уши на мишка, мустаци и дълга опашка.

Изкикотих се тихо и сложих и тях на касата. Върнах се обратно по главната улица с препълнената си торба и се спрях да купя и тиква.

— Господи! Пусни жена на свобода по магазините, и докато мигнеш, ще докара цялото си семейство до банкрут. — Орландо стоеше отвън на улицата.

— Купих малко запаси за Хелоуин.

— Хай Уийлд вече е пълен с духовете на миналото, но предполагам, че няма да му навредят още няколко. Погледни само това! — Той посочи магазина до хранителните стоки, на чийто прозорец се открояваше знакът „ДАВА СЕ ПОД НАЕМ“. — Колко тъжно — въздъхна той. — Толкова е тъжно.

Докато дойде Хелоуин, вече бях свикнала с особеностите на фиата. Закарах Рори на училище и му казах, че по-късно в Хай Уийлд ще го чака изненада. По пътя за вкъщи продължих няколко ярда по-нататък и завих наляво към Домашната ферма. *Може само да каже „не“*, помислих си, закрачих към задната врата и почуках.

— Отворено е — чу се вик отвътре.

Маус седеше на масата, приведен над счетоводните книги.

— Здравей, Ася — каза той и ми се усмихна за пръв път от дни. — Как си?

— Добре, благодаря.

— Всъщност и аз съм добре. Имам новини. Ще сложа чайника. — Той се изправи, напълни стар железен чайник и го сложи на печката да заври. — Лондонските ни съседни увеличиха офертата си за книжарницата и искат да продължим с продажбата колкото може по-бързо. Има даже шанс парите да са в банката по Коледа.

— О.

— Не звучиш много щастлива.

— Просто мислех за Орландо, това е всичко.

— По-добре е така, отколкото и двамата да останем бездомни и разорени. А сега наистина ще има достатъчно пари, за да може Орландо да наеме малка книжарница, и дори да си купи собствена къщурка, ако поиска.

— Дойдох да те питам дали би се присъединил към нас в Хай Уийлд тази вечер. Хелоуин е и всички ще се маскираме.

— Добра идея — отвърна той, изненадвайки ме с положителния си отговор. — Боже мой, Ася, толкова съм облекчен. Нямах представа колко зле сме финансово напоследък.

— Мога ли да те помоля да не го споменаваш на Орландо тази вечер? Искам Рори да си прекара добре.

— Окей. Как е той?

— Добре е.

— А ти? И ти изглеждаш много добре. Този пуловер ти отива. Подчертава цвета на очите ти. Впрочем, случайно да си намерила онези дневници в Хай Уийлд? — попита изведнъж.

— Не, съжалявам — отговорих с полуистина. Все пак отново бяха изчезнали. И то не от Хай Уийлд.

— Кой знае къде са отишли? Жалко само, че не мога да потвърдя това, което ми каза баща ми, преди да умре. Но пък може би е по-добре миналото да си остане в миналото. Да ти се е обаждала Маргьорит?

— Да, снощи се обади. Каза, че работата върви добре.

— А аз съм убеден, че не само примамката на стенописите, парите и виното направо от пещерата са я накарали да се върне толкова бързо. Смятам, че е срещнала някого.

— Наистина ли?

— Не съм я виждал толкова пълна с енергия от години. Невероятно е какво може да направи любовта, нали? Кара те да светиш отвътре. — Той се усмихна тъжно. — Била ли си влюбена, Ася?

— Не — отвърнах прямо.

— Жалко.

— Както и да е... — Изправих се рязко. Интимният завой на разговора ме караше да се чувствам неудобно. — Ще те чакам за вечеря точно в седем часа. Впрочем — допълних, докато вървах към задната врата — имаме костюм и за теб.

* * *

Щом Рори се прибра от училище, запалихме тиквения фенер и го сложихме край входната врата. После и двамата си облякохме костюмите.

— Никога преди не съм играл на Хелюин — обяви въодушевено Рори. — Маргъорит казва, че е американска идея и не бива да го празнуваме.

— Не мисля, че има значение откъде идва една идея, стига да е добра. А и винаги е забавно да се маскираш.

Слязохме долу, за да покажем на Орландо как изглежда Рори в костюма си на Хари Потър. Орландо вече беше в кухнята, облечен в магьосническите си одежди — наметало, шапка и дълга бяла брада. Реших, че може да си намери втора работа като двойник на професор Дъмбълдор.

— Изглеждаш направо зловеща — отбеляза Орландо, когато видя вещерския ми костюм.

— Ася е бяла вещица, значи е добра — каза Рори и ме прегърна.

Тъкмо тогава Маус влезе през вратата и Орландо ми се намръщи неодобрително.

— Не ми каза, че и той ще идва — каза с прекалено силен шепот, който брат му трябваше да е чул ясно.

— Маус има ли костюм? — попита Рори.

— Разбира се. Ето го. — Извадих торбата от един шкаф и му я подадох. Той погледна вътре и се намръщи.

— Сериозно, Ася, това не е в мой стил.

— За Рори? — прошепнах му. — Може би само ушите? — извадих ги от торбата и му ги подадох.

— Сега можеш да бъдеш истинска мишка! — извика Рори, възхитен от идеята. — Ще ти помогна.

Продължих да бъркам тиквената супа, без да смея да погледна дали Маус се е предал пред настояването на Рори.

— Как си, Орландо? — попита Маус на път за килера. Не получи отговор, така че се върна с бутилка бира и вино и ми предложи чаша. Вдигнах поглед към него и се засмях на ушите, които Рори бе поставил небрежно на главата му. Пресегнах се да изправа едното, което се беше смачкало.

— Отиват ти — казах с усмивка.

— Благодаря — смотолеви той и се върна на масата.

Въпреки напрежението между братята въодушевлението на Рори беше заразно. Изядохме супата, след което извадих „призрачните бургери“ и „картофите паяци“, които бях изработила от картофено

пюре и опържила. След пудинга отидох до шкафа и извадих диска с първия филм за Хари Потър, който бях купила в градчето.

— Да отидем ли да го гледаме? — попитах тримата.

— Не е ли „Супермен“? — попита със знаци Рори.

— Не, но мисля, че ще ти хареса — уверих го. — Ще отидеш ли да го пуснеш, Дъмбълдор?

— Разбира се. От цяла година се опитвам да убедя Рори да ми позволи да му прочета книгата. — Орландо се изправи, въртейки магическата си пръчка в ръка. — Ела, Хари, нека те отведе в Хогуортс в цялата му прелест.

— Трябва да вървя. — Маус си свали ушите и ги остави на масата. — Благодаря ти за тази вечер, Ася. На Рори много му хареса.

— Радвам се.

— Толкова добре се справяш с него, наистина.

Тогава той се доближи до мен и след кратко колебание, ненадейно ме хвана в силна прегръдка. Погледнах нагоре към лицето му и видях погледа в очите му, докато главата му се накланяше към моята. Но тогава сякаш размисли и ме целуна по челото.

— Лека нощ.

— Лека нощ — отговорих. Той ме пусна, отиде до вратата на кухнята и си тръгна.

Макар първият филм за Хари Потър да беше един от любимите ми, не видях нищо от него, защото умът ми постоянно се връщаше към момента, в който Маус бе понечил да ме целуне по устните.

— Хайде, младежо, вече отдавна ти е време за лягане. — Накарах моя Хари Потър неохотно да слезе от дивана, докато надписите течаха на екрана.

— Тази вечер ще минеш без приказка, приятелю, много е късно — каза Орландо. — Сладки сънища и не оставяй дървениците да те хапят.

След като целунах Рори за лека нощ, се върнах долу с намерението да почистя кухнята.

— Къде отивате сега? — Орландо размаха магическата си пръчка към мен, докато вдигах празните чаши от горещ шоколад от дневната. — Никога не се спирате! Моля ви, госпожице Ася, седнете. Имам чувството, че почти не сме си говорили от цели дни.

— Добре. — Седнах на креслото до огъня, както обикновено сядохме в книжарницата. — За какво искаш да говорим?

— За вас.

— О! — Изненадах се, понеже се бях подготвила за още един изблик на скръб заради продажбата на книжарницата.

— Да, госпожице Ася, за вас — повтори той. — Прави ми впечатление, че вие направихте много за това семейство, особено за мен и Рори. Смятам, че е редно да ви дам нещо в замяна.

— Наистина, Орландо, няма никаква нужда. Аз...

— Определено не е парично заплащане, но по мое мнение е нещо много по-важно.

— Така ли?

— Да. Така е. Виждате ли, госпожице Ася, не съм забравил защо потърсихте книжарница „Артър Морстън“ в началото: бяхте пратена от баща си на мисия да откриете истинския си произход.

— Да.

— В началото бях предпазлив, разбира се, като всеки човек, когато непознат обяви връзка със семейството му. Особено семейство с толкова сложна история като нашата. Вие ме попитайте коя е била Флора Макникъл, а аз ви казах, че е сестра на прабаба ни — с други думи, наша прапралеля, което действително е вярно. Но не е *цялата* истина.

— Разбирам.

— Съмнявам се да разбирате. Нито пък който и да било друг, с изключение на мен. Защото, госпожице Ася, през онези ужасни години боледуване като дете, единственото ми спасение беше четенето.

— Маус ми каза.

— Сигурен съм, че го е направил. Но дори той не би могъл да знае, че докато поглъщах книгите по рафтовете на Домашната ферма, прочетох всичко, което имаше там. Включително дневниците на Флора Макникъл. — Орландо направи драматична пауза. — *Всички* дневници.

— Ясно. — Реших да се включа в малката игричка на Орландо. — И знаеш, че някои липсват? Маус ги търси, за да му помогнат в изследването на семейната история. Знаеш ли къде са?

— Естествено.

— Тогава защо не си му казал?

— Ако трябва да съм честен, не смятах, че прави това изследване с най-добри намерения. Госпожице Ася, трябва да разберете, че брат ми е много нещастен и изпълнен с горчивина човек, откакто жена му и баща ни умряха. Реших, че ако му дам информацията, която съдържат тези дневници, това само ще разпали още повече вътрешния му огън. Мога да ви уверя, че беше трудно да изкопча от него една добра дума, толкова бе затънал в скръбта си. Той не беше на себе си.

— И защо смяташ, че дневниците биха влошили положението?

— Маус със сигурност вече ви е информирал, че баща ни му даде определена... информация, преди да почине. Маус се вманиачи в това да открие истината за миналото си. Просто защото нямаше бъдеще, което да очаква. Разбирате ли?

— Да. Но какво общо има това с мен?

— Ами ето... — Орландо се пресегна към една платнена чанта, пъхната до стола му. Бръкна вътре и извади купчина познати тейфтери с копринени подвързии. — Знаете ли какво е това?

— Дневниците на Флора Макникъл.

— Именно, именно — кимна Орландо. — Аз, естествено, ги взех от Домашната ферма преди известно време и ги скрих сред хилядите книги в книжарницата. Както знаете, там няма шанс да бъдат открити — добави весело.

Реших да го оставя да изживее момента си и да не му казвам, че вече ги бях открила.

— Така че, госпожице Ася, ето ги. Животът на Флора Макникъл от 1910 до 1944 г. Съдържат писмено доказателство за измамата, случила се в нашето семейство, последиците от която ни преследват през годините. И, би могло да се каже, допринесоха сериозно за положението, в което ние тримата се намираме днес.

Седях тихо, предполагайки, че има предвид Маус, Маргьорит и себе си.

— Така че, предвид факта, че се отнесохте толкова благородно към нас, семейство Форбс, смятам, че е справедливо да продължа да ви направлявам в правилната посока, продължавайки оттам, където е спрял брат ми.

— Добре, благодаря ти.

— Е, докъде стигнахте с Маус?

— Флора откри кой е истинският ѝ баща. И избяга от Лондон, за да си отиде вкъщи.

— Тогава предлагам да продължа от същото място. Простете ми, но няма да мога да прочета всяка дума — трябва да покрием над тридесет години. — Той посочи купчината тънки тефтери. — Някои части са изключително скучни, но бъдете сигурна, че водят до великолепна кулминация. И така, нека да започнем. Напълно сте права, че Флора избягала „у дома“ в Лейксайд в онзи ден. Успяла да стигне до Ниър Соури и се оставила на милостта на Биатрикс Потър, която я прибрала и ѝ дала подслон. След това, няколко месеца по-късно, използвала наследството от баща си, за да си купи малка ферма наблизо. И през следващите девет години живяла като отшелничка, грижейки се за животните си и земята си.

— Още е била толкова млада — малко над двадесетгодишна — прошепнах.

— Хайде, имайте търпение, госпожице Ася. Току-що ви казах, че нещата се оживяват при нея. — Орландо вдигна първия дневник и го прелисти, после го остави и прерови купчината, за да намери друг. — И така, вече сме в Лейк Дистрикт, през февруари 1919, в една мразовита снежна утрин...

[1] Fit as a fiddle (англ.) — буквално „здрав като цигулка“, означава „в идеално здраве“. — Б.пр. ↑

ФЛОРА
НИЪР СОУРИ, ЛЕЙК ДИСТРИКТ
ФЕВРУАРИ 1919

34.

Флора прокара тясна пътека през снега от входната си врата; безплоден труд, тъй като ясно виждаше от надвисналите облаци, че всеки момент отгоре ще се изсипе още сняг. Въпреки това бе наложително да излезе от къщата и да мине по алеята, за да види Биатрикс, която наскоро се бе разболяла от бронхит. Нямаше смисъл да взима Жизел, понито си от Нортъмбрия, което трябваше да е свикнало с тези условия, но щом снегът стигнеше до над пищялите му, започваше да цвили и отказваше да помръдне.

Облечена в дебелия панталони от туид, които си бе ушила — бяха толкова по-практични от полите — и зимни ботуши, тя вдигна кошницата си с провизии и тръгна по ледения склон към алеята, скрита под снежните преспи.

Спря се, както винаги, при вида на прозорците на Естуйейт Хол, които блестяха отвъд езерото. Езерото пък беше толкова силно заледено, че сигурно можеше да си сложи кънки и да го премине за няколко минути. Времето тази година беше най-лошото, което помнеше, откакто се премести тук преди девет години. За съжаление бе загубила няколко овце, като всеки фермер в областта.

В далечината се виждаше Касъл Котидж, къщата, в която се бе преместила Биатрикс след брака си с милия Уилям Хийлис, съпругът ѝ адвокат. Именно Биатрикс ѝ бе казала, че фермата Уинбриг се продава, и ѝ даде идеята да я купи. Флора с много усилия бе ремонтирала къщата и възстановила фермата.

Биатрикс вече не беше толкова млада, макар да продължаваше да го отрича и още да обикаляше по склоновете в търсене на овцете си или на някой нов вид диво цвете, което още не растеше в градината ѝ. Много от цветята се озоваваха и в градината на Флора, когато Биатрикс ѝ даваше присадки.

В онази съдбовна вечер през 1910 година, когато избяга от Лондон, знаейки само, че трябва да се върне при любимите си езера, Биатрикс я бе спасила. Мнозина в селото смятаха писателката за

странна и сприхава старица, но Флора бе видяла и усетила добротата в сърцето ѝ.

Тя беше най-близката — всъщност единствената — приятелка на Флора, Флора я обожаваше.

Самотата беше малка цена за независимостта, помисли си Флора, докато крачеше през снега, натрупал до коленете. Поне не беше пострадала колкото повечето хора от Великата война — примирието бе обявено едва миналия ноември — понеже нямаше близки, които да загуби. Макар че би излъгала, ако кажеше, че не бе мислила постоянно за онези, които още обичаше. Арчи Вон се явяваше в сънищата и кошмарите ѝ, колкото и да се стараяше да не мисли за него денем.

Но поне фермата ѝ създаваше достатъчно работа, а по време на войната се бе наложило да научи изкуството на самостоятелността. В мандрата имаше недостиг на мляко, затова започнаха да доят малкото ѝ крави за момчетата във Франция, тъй че Флора си бе купила коза, за да добива мляко за себе си. Местните товарни коне бяха реквизирани за войната и тя успя да задържи само понито си Жизел. Зеленчуците също не достигаха, затова Флора си засади собствени в градината си и започна да отглежда кокошки за яйца. Въпреки глада никога не се изкуши да им извие вратовете. Не бе изяла и едно парченце месо, откакто се върна в Лейк Дистрикт.

Понякога Флора си спомняше за грандиозните вечери на Портман Скуеър, с пищната храна и животинска плът, и благодареше на Бога, че вече има възможността да управлява собственото си домакинство, колкото и оскъдна да беше храната.

— Жив ли си? — попита ледения въздух, виждайки образа на Арчи в ума си. Агонията от незнанието беше непоносима. Биатрикс, пред която Флора бе изляла цялата си история, когато за пръв път пристигна тук преди всичките тези години, я умоляваше да се свърже със сестра си, да ѝ каже къде е и да попита и за двама им. „Войната променя всичко“, бе казала Биатрикс, но Флора знаеше, че нищо не би могло да промени ужасното ѝ предателство. Нито изражението на Аурелия, когато каза на Флора, че никога повече не иска да я вижда.

От време навреме чуваше новини за родителите си чрез местните клюки и така узна с дълбока тъга, че баща ѝ е умрял преди две години. Написа писмо на майка си в Шотландия, но така и не го изпрати. Горчивината, която Флора изпитваше към Роуз, последвала

изоставянето ѝ след смъртта на краля, я бе направила неспособна да комуникира. Наскоро бе чула, че Роуз е напуснала Шотландия и е заминала в чужбина, но никой не знаеше къде точно.

Зимата винаги беше най-тежкото време за нея, понеже не можеше да се изтощава с физическа работа, за да прогони мрачните мисли, изпълващи ума ѝ. Щеше да се зарадва, когато дойдеше пролетта и дните ѝ отново се изпълнеха с работа. Задъхана от мъчния път през снега, Флора стигна до Касъл Котидж и почука на вратата. Както винаги, първи я посрещнаха двата пекинеза на Биатрикс.

— Флора, скъпа, заповядай вътре — каза Биатрикс и прилив на топъл въздух обгърна Флора. — Тъкмо пека кейк с последното си яйце. Няма нищо лошо и ти да му се насладиш, тъй като Уилям отиде през снега в офиса си в Хоуксхед. Не се притеснявай да опиташ този, госпожа Роджърсън ми помогна с него.

— Колко мило от твоя страна. Виж, донесох ти и малко пресни яйца. — Флора си свали ръкавиците и внимателно постави трите яйца на масата. — По-добре ли си, скъпа Биатрикс?

— Много по-добре, благодаря ти. Беше много лоша настинка. А тези дни стига и до гърдите ми.

— Донесох ти и малко камфор — каза Флора и го извади от кошницата си. — И един буркан от миналогодишния мед от кошерите ми.

Тя седна на масата, а Биатрикс ѝ отрязва парче пандишпанов кейк, чийто щедър пълнеж от сладко компенсираше тънкото дъно и горен пласт. Докато вдигаше парчето към устните си, наслаждавайки се на миризмата, изведнъж ѝ хрумна нещо.

— Коя дата е днес? — попита тя.

— Ами, шестнайсети февруари.

— Божичко! — Флора се облегна и се засмя. — Можеш ли да повярваш, че днес е рожденият ми ден? А ти ми сервираш кейк!

— Скъпа моя! В такъв случай не бих могла да го опека с по-добра цел. — Биатрикс седна и стисна ръката ѝ. — Честит рожден ден, Флора.

— Благодаря ти.

— Напомни ми, на колко години ставаш днес?

— Аз съм... — Флора трябваше да се позамисли за няколко секунди, — на двадесет и девет.

— Още толкова млада. Малко над половината на моите години — каза Биатрикс. — Винаги мисля за теб като за по-възрастна. Моля те, приеми го като комплимент, ако можеш.

— О, така го приемам. Имам чувството, че съм живяла много дълго време.

— Е, знаеш, че съм земна жена, но дори аз понякога имам нужда да се върна в цивилизацията в Лондон, и понякога се чудя дали не трябва да го направиш и ти. Особено сега, след като войната свърши.

— Тук съм достатъчно щастлива — отвърна Флора с нотка на раздражение.

— Знам, скъпа, но с Уилям си говорехме едва миналата вечер, че се притесняваме за теб. Още си млада и красива...

— Моля те, Биатрикс, няма нужда да ме ласкаеш.

— Не те лаская. Просто изтъквам фактите. Няма ли да помислиш дали да не се свържеш със семейството си? Може би да предложиш посещение на юг, за да прогониш призрака?

— Знаеш, че и преди сме говорили за това, и отговорът продължава да е не. Аурелия не иска да ме вижда никога повече. Какво бих могла да донеса в живота ѝ, освен болезнено напомняне за миналото?

— Ами любовта, Флора?

Флора се вгледа объркана в Биатрикс. Не разбираше защо приятелката ѝ, която обикновено не беше сантиментална, говори за такова нещо. Налапа остатъка от кейка и се изправи.

— Трябва да се връщам къщи. Благодаря ти за добрите пожелания, но те уверявам, че съм добре и се чувствам щастлива. Довиждане.

Гледайки как младата ѝ приятелка напуска кухнята и потегля през снега по алеята, Биатрикс продължаваше да се тревожи дълбоко за самотата и изолацията, в които живееше Флора.

* * *

Четири месеца по-късно, в един слънчев юнски ден, Флора отвори вратата на къщата си разплакана, след продължителното чукане на Биатрикс.

— Господи! — Биатрикс видя скръбното ѝ изражение. — Какво се е случило?

— Пантера! Снощи заспа на леглото ми както обикновено, но тази сутрин... не се събуди.

— О, мила моя — каза Биатрикс, влезе вътре и затвори вратата. — Толкова съжалявам.

— Толкова го обичах! Котенцето беше единствената ми връзка с миналото, разбираш ли? Всъщност беше всичко, което имах...

— Хайде, хайде. — Биатрикс заведе Флора в кухнята, сложи я да седне и постави чайника на печката. — Живя дълъг, щастлив живот.

— Беше само на десет. Чувала съм, че много котки живеят много по-дълго. — Флора наведе глава и раменете ѝ се разтресоха от безмълвни ридания.

— Е, във времето, в което живя, беше здрав и щастлив. И двете знаем, че няма нищо по-лошо от това да гледаш старо животно да умира бавно и мъчително.

— Но стана толкова внезапно! Не разбирам.

— Никой не разбира, освен Господ на небето. — Биатрикс наля водата за чая. — Къде е сега?

— Още е на леглото ми. Изглежда толкова спокоен там, че не искам да го местя.

— Трябва да бъдеш практична, Флора. Пантера трябва да бъде погребан. Да ти помогна ли?

— Да... — Очите на Флора се изпълниха с още сълзи. — Извини ме, че съм толкова сантиментална. Знаеш, че съм губила много животни, но Пантера беше специален.

— Разбира се. Някои животни са.

— Глупаво ли би прозвучало, ако кажа колко самотна се чувствам сега, без него?

— Не, изобщо. — Биатрикс сложи чаша чай пред нея. — Трябва да имаш някаква кутия по шкафовете си. Защо не я донесеш, а аз да се кача горе и да сложа в нея милия Пантера? Ще го донеса долу и ще можеш да се сбогуваш, преди да затворя кутията. След това може да излезем и да решиш къде в градината би искала да го погребем.

— Благодаря ти. — Флора ѝ се усмихна тъжно, преди да излезе от стаята.

След като погребва Пантера и направи всичко възможно да утеша съкрушената Флора, Биатрикс напусна фермата Уинбриг и се върна по алеята към Касъл Котидж. Отвори едно чекмедже на бюрото си, извади писмото, което бе получила преди няколко дни, и го препрочете. Съдържанието му я разплака, което беше рядкост в тези дни, след Великата война, която бе донесла толкова много трагедии. На вечеря обсъди съдържанието със съпруга си Уилям.

— Днес отидох да видя Флора и да ѝ предложа идеята, но усетих, че моментът не е подходящ. Беше много разстроена от загубата на котката си.

Уилям замислено изтръска пепелта от лулата си.

— Съдейки по нещата, които току-що ми каза, смятам, че това само прави предложението ти още по-добро. И бих предпочел направо да я поставим пред свършен факт. Най-много да каже не.

— Може би си прав. Благодаря ти, скъпи.

Седмица по-късно, все още скърбящата Флора видя Биатрикс отново да се приближава по пътеката, този път с голям вързоп в ръце.

— Добро утро, Флора — каза Биатрикс, прекрачвайки прага на къщата. — Лехите в градината ти изглеждат прекрасно, особено персийската звезда^[1] — отлично допълнение.

— Благодаря — отвърна Флора. Макар че след смъртта на Пантера нищо не я интересуваше особено. — Какво е... *това*?

Биатрикс махна одеялото, което покриваше съдържанието на вързоба.

— Това, мила моя, е бебе.

— Господи! — Флора отиде до Биатрикс и погледна по-отблизо малкото личице. Очичките му бяха затворени и явно спеше дълбоко. — И какво прави тук с теб?

— Момченце е и е на две седмици. Знаеш, че съм редовен посетител на местната болница, а това мъниче бе доведено там няколко часа след раждането си. Една съседка чула плача му от стопанството до нейното горе на Блекфел. За жалост открила, че майката е умряла при раждането, но това бебенце ревяло гръмогласно между краката ѝ. Връвта, която свързва майките с бебетата, още била цяла. Тя я срязала с нож за хляб, пратила мъжа си да доведе гробаря и завела бебето долу в болницата. Мога ли да седна? По-тежък е,

отколкото изглежда. Много силно малко момченце, нали така? — изгука Биатрикс на вързопчето.

Флора заведе Биатрикс в кухнята и ѝ изтегли стол, удивена от тази нова, майчинска страна на приятелката си.

— Къде е бащата на това бебе?

— О, това е такава трагична история! Бащата бил овчар, пратен да се бие във Франция преди три години. Последният му отпуск бил през август и малко след това се върнал на фронта и загинал в окопите в битката при Епеи. И то само няколко седмици преди примирието. Тялото му така и не било върнато у дома. — Биатрикс поклати тъжно глава. — А сега нито един от тях не е тук да види сина си. Мога само да се моля, че са заедно в рая, Бог да даде покой на душите им.

— Бебето няма ли роднини?

— Не, доколкото знае съседката. Единственото, което можа да каже на персонала в болницата, е, че майката била от Кесуик и се казвала Джейн. Когато отидох в болницата за месечното си посещение, ми разказаха за бебето и трагичната му съдба. Отидох да го видя и макар да не беше добре тогава, признавам, че историята му ме трогна.

— Сега изглежда много добре.

И двете гледаха бебето, което се раздвижи, малките му устни като листенца на роза се намусиха недоволно, след което издаде смучещ звук.

— Скоро ще се събуди и ще трябва да го нахраня. Ей там, в кошницата ми, има бутилка. Ще я стоплиш ли? Казаха ми, че бебетата не го харесват студено.

— Човешко мляко ли е? — попита заинтригувана Флора. Намери бутилката в кошницата и я сложи да се стопли в тенджера с вода на печката.

— Не, на всички бебета се дава разрежено животинско мляко, макар да ми казаха, че кравето мляко понякога им разстройва стомаха — в такъв случай им дават козе мляко.

— Да... — Флора се поколеба. — Защо бебето е с теб? Да не смятате с Уилям да го осиновите?

— Божичко, не! Колкото и да съжалявам, че никога няма да бъда майка, приемам, че би било несправедливо да осиновя бебе сега. Флора, мила моя, може би си забравила, че съм на петдесет и две години, достатъчно възрастна, за да бъда баба на това мъниче. Каква

мисъл само — засмя се Биатрикс. — Уилям и аз почти със сигурност ще сме мъртви, когато бебето навърши пълнолетие.

— Значи просто се грижиш за него днес?

— Да. — Бебето се размърда още повече и малките му ръчички се подадоха изпод одеялцето, докато се протягаше. — При посещенията ми в болницата — продължи Биатрикс — виждам много болни бебета и малки деца, но това тук е истински борец. Въпреки травматичните обстоятелства на раждането му, сестрите ми казаха, че се е възстановил напълно. Би ли го подържала за малко? Ръцете ужасно ме болят.

— Аз... никога преди не съм държала бебе, не искам да го изпусна или да му навредя...

— Няма. И двете сме били бебета някога, и въпреки вероятно некадърните ни, но добронамерени майки, сме успели да оцелеем. Хайде, ще взема бутилката. — Биатрикс вдигна бебето и го сложи в ръцете на Флора.

Флора се удиви от здравината му; изглеждаше толкова мъничък, но въпреки това, когато всяка част от тялото му започна да мърда в различни посоки и той заскимтя за храна също като Пантера, чистата му воля за живот накара една сълза да се отрони от окото ѝ.

— Тествах бутилката на ръката си, за да се уверя, че не е нито толкова гореща, че да го опари, нито толкова студена, че да го уплаши — каза Биатрикс и ѝ я подаде.

— Какво да правя с нея? — попита Флора, а бебето, може би подушвайки млякото наблизко, започна да реве.

— Ами сложи я в устата му, разбира се!

Флора се опита да пъхне биберона между устните на бебето, но те се бяха затворили здраво в най-лошия момент.

— Не иска да я приеме.

— Тогава капни малко мляко на устните му. Флора, виждала съм те да се грижиш за агнета и да ги караш да пият. Просто използвай същата техника.

Флора го направи и след няколко напрегнати секунди най-после успя да пъхне бутилката в устата му. Бебето засука и двете жени въздъхнаха с облекчение, щом в кухнята отново се възцари мир.

— Какво ще стане с него? — попита след малко Флора.

— Кой знае? Сега, щом вече е добре, не може да остане в болницата. Писаха ми с молба да разпитам за него в околността, но ако не му намерим дом, ще го пратят в сиропиталище в Ливърпул. — Биатрикс потръпна. — Чувала съм, че е ужасно място. След това, когато порасне достатъчно, ще му намерят някаква работа — в памучна фабрика, ако има късмет, или в мина за въглища, ако няма.

— Това ли е най-доброто, на което може да се надява едно невинно дете? — Ужасената Флора погледна спокойното и доволно личице на бебето.

— За жалост, да. Може би е било по-добре да си бе отишъл с майка си. Няма много надежда за бъдещето — броят на намерените деца расте всеки месец. Много жени се борят да отгледат децата си без никакви средства, понеже мъжете им не са се върнали от Франция.

— Не видяхме ли вече достатъчно загубени човешки животи?

— Загубите водят до още загуби, мило момиче. Целият свят се опитва да се възстанови, след като едва не бе унищожен. Извини ме, че го казвам, но докато живеем скрити тук, край уютните си огнища, е лесно да забравим какво се случва навън. Когато ходя в Лондон, виждам отчаянието на осакатените войници, които просят по улиците, бедността, която е епилогът на тази ужасяваща война.

— Нахрани се, вече заспива. — Флора остави бутилката на масата. — Биатрикс, защо доведе тук това бебе?

— Защото исках да го видиш.

— Това ли е всичко?

— В общи линии да. Но освен това...

— Какво?

— Понякога се притеснявам колко си се изолирала от външния свят.

— Може би това искам. Също като теб предпочитам животните пред хората.

— Това не е вярно, Флора, и ти го знаеш. Основният ми източник на щастие е друго човешко същество. Ако не беше съпругът ми, животът ми би бил празен.

— Ето. — Флора подаде спящото бебе на Биатрикс. — Нахранен е.

— Засега. — Биатрикс отново го взе на ръце, след което се изправи. — Ще ми подадеш ли кошницата?

Флора го направи и Биатрикс уви одеялото около бебето, приготвяйки се за тръгване.

— Благодаря ти, че го доведе тук — каза тя, когато излязоха през вратата и тръгнаха по пътеката отпред. — Как се казва? — попита Флора, докато отваряше вратата на двора.

— Наричат го „Теди“, защото всички сестри обичат да го гушкат^[2]. — Биатрикс се усмихна тъжно. — Довиждане, Флора.

По-късно тази вечер Флора седна да пише в дневника си, но откри, че не може да се концентрира. Преследваше я погледът в огромните очи на бебето. Накрая се предаде и започна да крачи напред-назад из безупречната си дневна. Всичко беше на мястото си, точно където го беше сложила. Никой никога не идваше, за да разтури безопасния, спокоен ред, който бе създадала за себе си.

Направи си чаша „Овалтин“, какъвто Нани винаги даваше на Вайълет и Соня преди лягане.

Вайълет... скъпата Вайълет, толкова пълна със страст и все още контролирана от обсебващата си любов към приятелката си Вита Саквил-Уест. Флора знаеше, че Вита се бе омъжила преди няколко години, но Биатрикс наскоро бе донесла слухове от Лондон, че двете жени са подновили връзката си. Флора, както винаги, затваряше уши за новините от предишния си живот, но дори така бе разбрала достатъчно, за да ѝ стане ясно, че любовта между двете приятелки от детинство е разцъфтяла в нещо по-дълбоко.

Флора въздъхна при мисълта, че обектът на клюките за най-новата скандална връзка в Лондон беше точно Вайълет, като истинска дъщеря на майка си. Беше обучена за това — и бе научила още като дете, че лошата слава е нещо нормално.

Докато *тя* бе избягала...

На горния етаж, в леглото си, тя се заслуша в бухането на бухала отвън — единственото същество, което още беше будно в дългите, тихи часове на нощта. Самотата се спусна върху нея като тъмно наметало, докато се връщаше долу при бюрото си. Извади ключа от един от шкафовете и го използва да отвори малката преграда за писма, след което пхна ръка в тайното отделение. Извади един дневник, отвори го и бръкна с пръсти в копринения джоб на задната корица. Извади писмото, което баща ѝ — Едуард — ѝ бе изпратил по сър Ърнест Касел.

Живей живота си в свободата на анонимността, както ми се ще да можем да изживея своя. И над всичко останало бъди вярна на себе си...

Загледа се в подписа.

— Едуард...

Изведнъж се сепна и възкликна:

— Теди!

И Флора Макникъл се засмя за пръв път, откакто се помнеше.

— Разбира се — каза. — Разбира се.

[1] *Allium cristophii*, вид цъфтящ лук. — Б.пр. ↑

[2] Теди — от „teddy bear“ — плюшено мече. — Б.пр. ↑

35.

Бебето Теди се премести при Флора два дни по-късно и двамата се постараха, с някои трудности, да свикнат един с друг. Подходът на Флора беше да гледа на него като на осиротяло агънце, което се нуждае от топлина, любов и най-вече мляко. Но беше смаяна, че можеше да почисти каквито и да било животински изпражнения без проблем, а ѝ прилошаваше, когато сменяше пълната му пелена.

Теди определено не беше доволно бебе; като кученце, загубило майка си, тя го оставяше в импровизираното легълце — чекмедже, напълнено с одеяла и оставено близо до печката — след последната му бутилка мляко. След това се приготвяше за лягане, промъкваше се тихо нагоре по стълбите, пъхаше се между чаршафите и затваряше очи с облекчение. Но само няколко минути по-късно ревовете започваха отново.

Опитваше се да ги пренебрегне, според инструкциите на Биатрикс, че бебетата имат нужда от „трениране като животни“, но Теди изглежда не искаше да играе по правилата. Децибелите се покачваха, отеквайки от дебелите каменни стени на къщата, и Флора разбираше, че това е война на изтощение, която Теди винаги печелеше.

Изглеждаше спокоен само когато лежеше сгъшен до нея в леглото. И накрая, макар да знаеше, че сама си навлича беля, но толкова изтощена физически, умствено и емоционално, че вече не я интересуваха последствията, му позволи да спи до нея нощем.

След това в къщата се възцари някакво подобие на мир. Все пак фермата страдаше от липса на внимание, което я принуди да наеме един младок от селото да върши основната работа, за която вече нямаше време. И макар внимателно изграденият ѝ ред да бе непоправимо нарушен, фактът, че друго сърце биеше в ръцете ѝ всяка нощ, помогна на леда в собственото ѝ сърце да започне да се топи.

Щом излезе лятното слънце, тя започна да извежда Теди на разходки, завързан за нея с памучна превръзка, увита около двама им, тъй като неравните пътища и скалистият терен не бяха подходящи за количка. Игнорираше любопитните погледи на селяните —

представяше си какви клюки се разказват за нея и ѝ ставаше смешно. С минаващите дни започна да изпитва усещането за мир и доволство, което бе смятала, че никога няма да постигне. Поне до онзи горещ юлски ден, в който я посети неочакван гост.

Тя току-що бе сложила Теди да спи следобеден сън и се зае с градината, чиито внимателно засадени лехи, пренебрегвани през последния месец, крещяха за внимание също толкова силно, колкото и Теди. Започна да вади плевелите, увили се около лупините, потейки се под силното следобедно слънце, и се замисли колко бързо природата, оставена дори за малко да действа сама, си възвръщаше контрола.

— Здравей, Флора.

Ръцете ѝ — пълни с пръст и плевели, — замръзнаха на място.

— Казвам се Арчи Вон. Помниш ли ме?

Трябва да съм слънчасала, помисли си тя. Дали го помнеше? Мъжът, чийто образ я преследваше в последните девет години? Това беше най-абсурдният въпрос, който умът ѝ някога бе раждал.

— Мога ли да вляза?

Тя се обърна, за да прекрати тази нелепа халюцинация, но когато се вгледа във фигурата, застанала търпеливо от другата страна на градинската порта, след което поклати глава и примигна няколко пъти, образът отказа да изчезне.

— Абсурдно! — извика на глас.

— Какво е абсурдно? — попита халюцинацията.

— Ти — каза тя, изправи се и тръгна към вратичката, понеже беше чела достатъчно книги, за да знае, че когато човек е дехидратиран, образът на оазиса изчезва, щом се приближи до него.

— Така ли?

Флора вече стоеше над вратичката на двора, достатъчно близо, за да усети познатия му мирис и дори лекото докосване на дъха му на бузата си.

— Моля те, махни се! — заповяда му отчаяна.

— Флора, моля те... аз съм, Арчи. Не помниш ли?

Тогава миражът протегна ръка и един пръст докосна бузата ѝ, носейки със себе си усещания, които не можеха да бъдат сън или видение.

Допирът му сякаш изцеди и последната капка кръв от вените ѝ. Тя залитна и се хвана за вратичката, за да се задържи права, а главата ѝ

се завъртя.

— Господи, Флора...

Изведнъж земята се повдигна към нея и тя се строполи на пътеката.

— Прости ми — чу смътен глас, усещайки хладен ветреца по лицето си. — Трябваше да пратя телеграма и да те предупредя, че идвам. Но се страхувах, че ще се погрижиш да те няма, когато дойда.

Тихият глас я накара да отвори очи и тя видя нещо като бежово ветрило да се вее пред лицето ѝ. Когато погледът ѝ се фокусира осъзна, че е шапката ѝ за слънце, а зад нея се виждаше лице: по-слабо, отколкото го помнеше, с посивял кичур коса над слепоочието. Очите му вече не блестяха ярко, а бяха потъмнели като на човек, преследван от спомени.

— Можеш ли да се изправиш? Трябва да се скриеш от слънцето.

— Да. — Тя се облегна на него и той ѝ помогна да влезе в къщата. Тя го насочи към кухнята.

— Не трябва ли да си полегнеш?

— Господи, не! — отвърна тя, чувствайки се замаяна и глупава като героиня от евтин любовен роман. — Можеш ли да ми донесеш вода от каната в килера?

Той го направи и тя изгълта жадно водата. Мрачният му поглед не се отдели от нея. Тя изведнъж си представи какво виждаше той: жена, чието лице бе покрито с бръчки от скръб, самота и суровия климат край езерата. Косата ѝ беше разрошена, както обикновено, и се бе изплъзнала от кока, а тялото ѝ бе увито в мръсна, грубо ушита риза. Памучни бричове, покрити с петна от трева, и дървени обувки допълваха тоалета. Накратко, изглеждаше като плашило.

— Изглеждаш толкова красива — каза тихо Арчи. — Годиците са се отнесли добре към теб.

Тя се изсмя, мислейки си, че може би слънцето е заслепило *него*. За щастие умствените ѝ способности започнаха да се връщат и да се събират неохотно като изтощена армия, за да се подчинят на волята ѝ.

— Какво правиш тук? — попита остро. — Как ме намери?

— Първо ще отговоря на втория въпрос и ще ти кажа, че семейството ти знае къде се намиращ от години. Едва ли ще се изненадаш да научиш, че за присъствието ти тук бе докладвано на майка ти почти веднага от Стенли, стария коняр на Естует Хол. И без

да знае за драмата, която се бе разиграла малко по-рано между двете ѝ дъщери, Роуз писа на Аурелия.

— Ясно.

— Сигурно разбираш, че за да оцелее бракът ни, беше най-добре и тримата да оставим случилото се в миналото и да се въздържаме от контакт. Но Аурелия те наглеждаше от разстояние.

— Това ме изненадва.

— Казват, че времето лекува, Флора. А всички разбрахме през последните няколко години колко малко време може да ни остава. — Очите на Арчи потъмняха.

— Да.

Падна тишина и погледите и на двамата се зареяха в пространството, обзети от спомени.

— Тук съм, защото Аурелия искаше да ти се извини — продължи накрая Арчи.

— Но ние сме виновните, не тя.

— Съгласен съм, но Аурелия беше тази, която те прогони от живота си. Когато детето ни се роди преди месец, първата ѝ мисъл беше да ти пише. Реши, че е време.

— Ново бебе? Колко имате вече?

— Само едно. Аз...

Флора чу спъването в гласа на Арчи и разчете изражението му. И разбра.

— Не — прошепна.

— Аурелия умря преди три седмици, десет дни след като роди. Толкова съжалявам, Флора. Знаеш, че тя не беше много здрава, а бременността се оказа фатална за здравето ѝ.

Флора затвори очи и сълзите ѝ потекоха. Красивата ѝ, добродушна сестра вече не дишаше. Никога повече нямаше да погледне в ясните ѝ сини очи, пълни с надежда и смях. Дори в самоналоженото си изгнание винаги усещаше сестра си до себе си. Безвъзвратната ѝ загуба я ужаси. И тя се укори за всичките изгубени години.

— О, боже... О, боже... — започна да нарежда тихо. — Не мога да го понеса. Ние... допринесохме ли за смъртта ѝ? С радост бих дала собствения си живот вместо нея, трябва да го знаеш.

— Знам го по-добре от всеки друг, Флора. Ти жертва собственото си щастие заради нейното. А и ако трябва да съм честен, в началото на брака ни беше... трудно. Особено докато се мъчехме да си осигурим това, от което се нуждаехме, за да ни свърже — дете. Аурелия загуби първото ни бебе, последваха и още помятания. Скоро след това започна Великата война. Присъединих се към Кралските военновъздушни сили и бях далеч от Хай Уийлд през по-голямата част от последните три години и половина. Продължихме да се опитваме да направим дете, но безуспешно. Лекарят ни предупреди, че би било по-добре за здравето на Аурелия да се въздържим, но тя не искаше и да чуе. И миналата есен отново се оказа, че носи дете. Ние... аз — поправи се той, — имам дъщеря.

— Аз... О, Арчи... — Флора изрови мръсна кърпичка от джоба си и си издуха носа.

— Толкова съжалявам, че нося тези ужасни вести. Но Аурелия настоя.

— За какво е настояла?

— Да дойда тук лично и да ти дам това. Беше последната ѝ молба, преди да умре. — Той извади плик от джоба на сакото си и ѝ го подаде. Само при вида на познатия почерк главата на Флора се завъртя.

— Знаеш ли какво съдържа?

— Имам някаква представа, да.

Тя взе плика с треперещи ръце и у нея се надигна страх от осъдителните думи, които би могъл да съдържа. Тогава усети една топла ръка да докосва нейната.

— Не се страхувай. Казах ти, че тя искаше да се извини. Ще го отвориш ли сега?

— Извини ме. — Флора се изправи, излезе от кухнята, прекоси фойайето и влезе в дневната. Седна на едно кресло и счупи восъчния печат.

Хай Уийлд
Ашфорд, Кент
16 юни 1919

Скъпа моя сестро,

Има толкова много неща, които искам да ти кажа, но както знаеш, не ме бива с думите като теб. А и отслабвам всеки ден, така че моля да ми простиш за сравнително краткото послание.

Липсваш ми ужасно, мила моя сестро. Не минава ден, в който да не мисля за теб. В началото те мразех, да, но в последно време започнах да се укорявам за действията, към които те подтикна ревнивият ми характер преди девет години. Изгубихме толкова много време, което вече няма начин да си върнем.

Затова сега, докато гледам как скъпата ми дъщеря спи спокойно в легълцето си до мен, без да знае, че ще порасне, без да познава майка си, трябва да се опитам, да ти се реванширам. Флора, не искам детето ми да порасте без майка. Колкото и да обича Луиз, Арчи не може да ѝ даде нежността на женските ръце, нито ухо, което да я слуша, да я води и направлява по пътя ѝ, докато расте и се превръща в жена.

Милата Сара ще остане тук, разбира се, за да се грижи за основните нужди на Луиз, но тя вече остарява. А и двете знаем, че образованието ѝ и възгледите ѝ за света са много ограничени, макар и не по нейна вина.

Това ме води до услугата, за която трябва да те помоля: когато разпитах наскоро шпионите си в Естудейт за състоянието ти, те ми казаха, че живееш сама. Ако още е така, и ако си склонна да напуснеш изолацията си, те моля да се преместиш в Естудейт Хол и да отгледаш дъщеря ми като свое дете.

Сигурна съм, че ще я обичаш с цялото си благородно сърце. И че ще утетиш съпруга ми в скръбта ту. Флора, нямаш представа какво преживя той през войната, а сега да загуби жена си и да отглежда сам дъщеря ни — не бих могла да го понеса.

Моля те, поне помисли за възможността да го направиш, и да ми позволиш да изчистя безсмъртната си душа от егоистичната си грешка. Вече достатъчно дълго си страдала. Може да намериш това писмо за изненадващо, но

с времето научих, че не можем да избираме кого да обичаме. А Арчи си призна, че носи много от вината за случилото се тогава. Каза ми как те е преследвал и те е заблудил за договорката, направена с татко в Шотландия.

Скъпа Флора, изтощена съм и не мога да пиша много повече. Но моля да ми повярваш, че след всичкото страдание в света в последните години последното ми и най-горещо желание е да спестя на онези, които обичам, още болка в бъдеще. И се надявам да открият щастието.

Моля се да ме разбереш и да ми простиш. И ако си склонна, да отгледаш дъщеря ми в дома ѝ, с любов и състрадание.

С всичката ми любов, скъпа сестро.

Моли се и за мен.

Аурелия

Флора се загледа през прозореца, зашеметена от невероятното писмо. Щедростта в него беше някак по-лоша и от обвиненията, които смяташе, че заслужава.

— Флора? Добре ли си? — чу се глас от вратата.

— Тя помоли мен за прошка — прошепна Флора. — О, Господи, Арчи, не биваше да го прави! Аз причиних болка на нея.

— Да, макар много от вината да лежи само на моите рамене. Бях заслепен от любовта си към теб.

— Как може да бъде толкова великодушна, че да ми прости? Едва ли бих могла да сторя същото на нейно място. А сега няма как да ѝ кажа, че не само вашият брак ме накара да избягам и да живея тук сама.

— Наистина ли?

Флора се поколеба, след което реши, че не трябва да има повече тайни, и отиде при бюрото си. Извади писмото от копринения джоб на дневника от 1910 и го подаде на Арчи.

— Беше също и това.

Тя загледа как Арчи го чете, понякога повдигайки вежда от изненада.

— Виж ти — каза той, подавайки ѝ го обратно. — Виж ти само.

— Знаеше ли? Смятам, че целият Лондон беше наясно тогава.

— Ако трябва да съм честен, бях чул слухове за... връзката ти с определено семейство, но им нямах много доверие. Освен това, след като старият крал умря и Джордж V седна на трона, клюките за стария двор бяха погребани с ковчега му, докато придворните се бореха за власт в новия режим. И така... — на лицето му за пръв път се появи намек за усмивка. — Трябва ли вече да те наричам „принцеса Флора“? Божичко, не знам какво да кажа, макар това да обяснява много неща.

— Няма какво да се каже, но сега вече разбираш защо напуснах Лондон незабавно. Светът скърбеше с кралицата, а аз, също като госпожа Кепел, бях нежелано напомняне за прегрешенията на съпруга й.

— Но за разлика от госпожа Кепел, не носиш вина за никое от тях — възрази Арчи. — И докато ти прояви благоприличието да се отделиш от обществото, тя се върна в Лондон и продължава да преуспява. Що се отнася до дъщеря й, сега тя е в светлината на прожекторите и има лоша слава. Вайълет и Вита избягаха заедно във Франция след примирието, като Вита изостави съпруга си и двете си деца. Клюките се носят из целия Лондон; говори се дори, че Вайълет я е подтикнала да го направи. Семейство Кепел нямат срам, докато ти проявяваш достойнство и благоприличие, като истинска принцеса, каквато си.

— Нищо подобно — тогава и тя успя да се усмихне, поглеждайки облеклото си.

— Тези качества идват отвътре, Флора. А сега трябва да те попитам — какво мислиш за последното желание на Аурелия?

— Арчи, още не мога да започна да го обмислям. И освен това...

Сякаш по даден знак от горния етаж се разнесе вой.

— Какъв е този шум? — намръщи се Арчи.

— Извини ме — каза тя и се изправи. — Трябва да нахраня Теди.

Флора се качи горе, за да събере потното, миризливо и шумно вързопче, и си позволи да се засмее леко. Макар да беше вярно, че през последните девет години бе живяла в застои, сега беше неин ред да поднесе на Арчи Вон изненада. *И то каква изненада*, помисли си тя, докато слизаше обратно с Теди на ръце, за да отиде в кухнята при бутилката му с мляко.

Арчи я последва няколко минути по-късно, когато любопитството му го надви.

— Имаш дете — каза той, докато тя се концентрираше върху това да държи бутилката на Теди под предпочитания му ъгъл.

— Да.

— Разбирам.

От устните на Арчи се отрони тежка въздишка.

— Баща му с теб ли живее тук? — попита накрая.

— Не, той е мъртъв.

— Бил ти е съпруг?

— Не.

— Тогава...

Флора остави достатъчно време на въображението на Арчи да се развихри, макар да не бе изрекла и една лъжа. Чак тогава проговори.

— Той е намерено дете. Живее с мен от по-малко от месец. Надявам се да го осиновя.

Погледна към Арчи и едва успя да потисне смеха си при вида на облекчението, изписано на лицето му.

— Казва се Теди — добави тя.

— Разбира се... галено от Едуард — каза той, виждайки веднага връзката с името на истинския ѝ баща. — Признавам, че съм изумен.

— И аз се чувствах така, когато реших да го взема. Но сега... — Тя погледна надолу към доволния Теди, чиито очички се въртяха от удоволствие, че стомахът му е пълен, и го целуна с обич по главичката. — Не бих могла да живея без него.

— И колко е голям Теди?

— Почти на шест седмици. Роден е през последната седмица на май.

— Значи само няколко дни преди да се роди Луиз в началото на юни. Биха могли да бъдат близнаци.

— Но идват от различни светове. Бащата на това мъниче е бил овчар, загинал във Великата война.

— Мога да ти кажа, Флора, че независимо дали си благородник или просяк, смъртта не се интересува от социалните прегради. От каквато и класа да е бил бащата на Теди, щом се е бил и е умрял за страната си, той е бил герой. Трябва да кажеш това на сина му някой ден — настоя разпалено Арчи.

— Още не съм решила какво да му кажа.

— Значи вече си свикнала да се грижиш за бебе...

Думите на Арчи увиснаха във въздуха и Флора разбра накъде бие.

— Къде е Луиз в момента? — попита тя.

— Сара се грижи за нея в Хай Уийлд. А ако се чувстваш неспособна поради... променените обстоятелства да се преместиш и да се грижиш за Луиз, тогава ще направя всичко по силите си, с помощта на Сара, да бъда и баща, и майка на дъщеря си.

— Но дори да се съглася с предложението, какво ще стане с Теди? Би ли го приел в детската стая на Хай Уийлд? Защото ако не можеш да приемеш детето ми, трябва да ти кажа, че при никакви обстоятелства не бих могла да се съглася да дойда.

— Флора, не виждаш ли? Идеално е! Луиз ще има приятел, с когото да си играе — направо брат, да ѝ прави компания! Ще израснат заедно...

Едва тогава Флора видя отчаянието в очите на Арчи. Дали беше за дъщеря му, за мъртвата му съпруга или за него самия, не можеше да каже.

— Мога ли да го подържа? — попита той изведнъж.

— Разбира се. — Флора вдигна Теди и го сложи в ръцете на Арчи.

— Какъв красавец е само, с тези големи сини очи и руса коса. Ироничното е, че Луиз прилича повече на мен, с тъмна коса и очи. Теди прилича на Аурелия. Здравей, приятел — промърмори той и му подаде пръст, който Теди стисна здраво в юмручето си. — Мисля, че ще се разбираме добре, аз и ти.

Флора се изправи, чувствайки се насилена да вземе решение, което още не бе имала време да обмисли.

— Боя се, че сега ще трябва да си тръгнеш — каза тя и отново взе Теди на ръце. — Не мога да ти дам незабавен отговор. Колкото и празен живот да си мислиш, че вода тук, ще трябва да жертвам много. Управлявам ферма; от мен зависят много животни. И въпреки самотните моменти обичам дома си и голяма част от живота си, особено сега, когато имам такъв чудесен спътник. Искаш от мен да изоставя всичко това, без да се замислям.

— Прости ми, Флора, за егоизма ми. Знаеш, че никога не съм можел да крия чувствата си, и приемам, че макар да изглежда сякаш има идеално решение, то може да не е такова за теб.

— Благодаря ти, че дойде да ме видиш. Ще ти пиша какво решение съм взела.

— И макар да го очаквам с нетърпение, трябва да си оставиш толкова време, колкото ти е необходимо.

Отидоха до входната врата и Флора я отвори.

— Довиждане, Арчи.

— Искам само да повторя, преди да си тръгна, че ще приема присъствието ти в Хай Уийлд при всякакви условия, които би искала да поставиш. И не бих си позволил да помисля, че ще има някаква... връзка помежду ни. Макар да искам да ти кажа, че любовта ми към теб е все така силна. Колкото и виновен да се чувствам, не мога да направя нищо. Тя просто е част от мен. Но най-важният човек в тази жалка история е детето ми, останало без майка. Сега ще направя каквото ме помоли и ще те оставя на мира. Довиждане.

Докато Арчи вървеше по пътеката, Флора забеляза за пръв път, че видимо накуцва.

* * *

През следващите два дни Флора четеше и препрочиташе писмото на сестра си. Водеше Теди на разходки по склоновете и молеше тревичките, гъделичкащи носа ѝ, докато лежеше в сянката на някое дърво, чучулигите, прелитащи над нея, и самите небеса за съвет и напътствие.

Те мълчаха по въпроса, като собствената ѝ душа. Накрая, понеже умореният ѝ ум отчаяно търсеше решение, тя закрепил Теди за себе си с превръзката и слезе по алеята, за да навести най-добрата си приятелка и съветничка.

— Леле-мале — каза Биатрикс, седнала с нея в градината, където пиеха чай. Бе изслушала без прекъсвания разказа на Флора за най-новата глава от живота ѝ. — Трябва да кажа, че имаш вътрешна способност да привличаш драматичните ситуации. Но пък животът ти е необичаен от самото начало. Първо, трябва да изразя

съболезнованията си за загубата на горката ти сестра. Толкова млада, и според писмото, което ми прочете, толкова великодушна. И умна, бих добавила.

— Какво имаш предвид?

— Нима не виждаш, че последният ѝ дар за сбогуване за съпруга и сестрата, които е обичала, е бил да намери начин да ви събере отново? Според това, което си ми казвала преди, тя винаги е знаела за чувствата помежду ви. И в същото време това би ѝ позволило да даде на любимата си дъщеря истинска майка, вместо да я остави да расте само с една престаряла прислужница. Не виждаш ли, че е искала да даде и на трима ви щастие, което е смятала, че заслужавате?

— Да. Но дори да реша да отида, какво ще си помислят хората?

— Все едно ти или аз някога сме се интересували от това! — засмя се Биатрикс. — Какво по-естествено от това неомъжената сестра на покойната майка да дойде да се грижи за племенницата си? Гарантирам, че никой няма дори да повдигне вежда.

— Ами ако...

— Ако ти и Арчи продължите връзката си? — довърши вместо нея Биатрикс. — Смятам, че след като мине достатъчно време, всички ще се радват за останалото без майка детенце и бедния вдовец, върнал се от войната като герой, само за да преживее още една трагична загуба.

— А самият Арчи? Не знам как изобщо може да ме гледа, без вината да замъгли погледа му.

— Флора, ако съм научила едно нещо в многото си години на тази земя, то е, че човек трябва да върви напред, а не да гледа назад. Мога да ти гарантирам, че твоят лорд Вон е видял достатъчно смърт и разруха във войната, за да се увери в това. Както казва сестра ти в писмото си, не можем да избираме кого да обичаме. Той не просто има благословията на жена си за такова бъдеще; тя направо го е насърчила. Няма останали тайни, нищо, за което да се чувствате виновни. И като прагматичка, каквато знаеш, че съм, смятам, че за жалост мъртвите са си вече мъртви и няма смисъл да взимаш решение, което може и да е грешно, от чувство за вина.

— Значи смяташ, че трябва да отидем в Хай Уийлд?

— Флора, скъпа, очевидно е, че трябва да направиш точно това. Човешко същество без любов е като розова пъпка без вода. Може да

оцелее известно време, но никога няма да разцъфне. А ти не можеш да отречеш, че го обичаш.

— Не, не мога. Обичам го. — Флора каза думите на глас за пръв път.

— И казваш, че той също те обича. Мисля, че нещата се нареждат чудесно. Луиз има нужда от майка, а Теди — от баща. Жалко е само, че ще те загубя като съседка.

— Ще ми липсваш ужасно, Биатрикс. Както и животните ми, и любимите ми езера.

— Е, винаги трябва да се правят жертви. Бих се радвала да купя от теб фермата Уинбриг. Списъкът със земите ми нараства постоянно. Наскоро направих завещанието си и щом си отида, земята ще отиде в Националния фонд, за да бъде върната на хората от Лейк Дистрикт и запазена завинаги. Но да се върнем на твоя проблем. Не мога да ти кажа нищо повече, за да ти помогна, освен да не чакаш твърде дълго да вземеш решение. Толкова е лесно човек да се самоубеди да не подобрява положението си. Особено когато това го плаши. Помни, че всеки изминал ден е още един изгубен ден от бъдещето ти. А сега се боя, че трябва да се захващам за работа. Доставиха ми новите писма от младите ми читатели в Америка относно Джони Мишока. Толкова обичам да отговарям лично на всяко едно от дечицата.

— Разбира се. — Флора се изправи и отиде да вземе Теди, който лежеше под едно дърво и гукаше на птиците, които пееха над него. — Благодаря ти за всичко, Биатрикс. Не знам къде щях да бъда без теб. — Тя усети буца в гърлото си при мисълта да живее без приятелката си до себе си.

И в този момент разбра, че е взела решението си.

36.

Флора не бе пътувала до Южна Англия от смъртта на баща си, краля. Влизайки в преддверието на Хай Уийлд, я заля вълна от спомени, както и шок от състоянието на къщата и имота около нея, на които толкова дълго време се бе възхищавала в спомените си. Арчи я разведе из някога величествената градина, като внимателно се държеше на прилично разстояние, докато накуцваше до нея, и Флора забеляза, че откакто беше тук за последно, са избуяли плевели.

— Както знаеш, в семейство Вон винаги сме имали проблеми с финансите — каза мрачно Арчи. — Беше трудно за Аурелия да поддържа имението, докато ме нямаше, а младежите от селото се биеха във Франция. Особено когато майка ми умря няколко месеца след избухването на войната.

Горе в детската стая Сара я посрещна с радост и обилни сълзи.

— Каква трагедия — подсмръкна тя, докато водеше Флора към люлката, за да я запознае с племенницата й. — След всичкото това време Аурелия се сдоби с бебето, което винаги е искала, но не е тук да го види. А малката е и красива, с мил характер като майка си.

Флора вдигна Луиз на ръце и веднага я обля вълна от покровителствена любов.

— Здравей, мъничката ми — изгуква тя на бебето, което лежеше спокойно в ръцете й. В този момент Теди, може би усещайки, че вниманието на Флора е другаде, започна да крещи от пътния си кош.

Сара го взе в ръце.

— Силен момък е този — каза тя. — Лорд Вон ми каза как семейството му е умряло. Много е щедро от ваша страна да го приберете, госпожице Флора, тъй си е. Знаем, че и сестра ви би го одобрила.

През първите две седмици Флора прекарваше повечето си време с бебетата, като Теди изискваше основната част от вниманието й. След като вече разполагаше с помощта на Сара, Флора започна да оставя Теди в детската стая с Луиз за през нощта, понеже не беше склонна повече да го държи до себе си в леглото. Той ревеше до посиняване от

възмущение, а Флора крачеше нервно пред вратата, докато една вечер Сара не настоя да поеме нощната смяна. Флора си легна благодарна и на следващата сутрин се събуди след първата си спокойна нощ от седмици. Изтича до детската стая в паника, страхувайки се, че Теди може да е умрял през нощта, и видя Сара да плете на един стол до прозореца.

— Добро утро, госпожице Флора — каза тя, гледайки как Флора се спуска към леглото на Теди и го намира празно.

— Къде е той? — попита Флора.

— Вижте ей там. — Сара посочи люлката на Луиз.

И ето го Теди, малката му главичка опряна в тази на Луиз. И двамата спяха дълбоко.

— Просто обича да си има компания, струва ми се — каза Сара. — Започна да плаче и го сложих в люлката с Луиз. Оттогава не съм чула и гък от тях.

— Сара, ти си истинско чудо — въздъхна облекчена Флора.

— Правех същото с Аурелия, когато не заспиваше вечер. Слагах я в леглото с вас. Изглеждат като близнаци, тези двамата, както са на същата възраст и тъй нататък.

— Да, така е — съгласи се Флора.

Арчи дойде в детската стая по-късно, за да каже добро утро на дъщеря си, и видя двете бебета в люлката.

— Толкова са спокойни — каза той. — Може би всичко това е било писано.

Докосна леко Флора по рамото и излезе от стаята.

* * *

Сара пое повечето задължения около децата и Флора се намери с малко свободно време. Тъй като бе свикнала да бъде навън от изгрев до залез в Лейксайд, започна да си прави сутрешни разходки из нивите и градините, за да се наслаждава на летния въздух. Щеше ѝ се само да можеше да си изцапа ръцете в лехите, чиято красота бе задушена и скрита от плевели.

Но градините бяха територията на Арчи, а не нейната. Дотук двамата бяха постигнали безмълвно съгласие да се държат в

собствените си отделни пространства от уважение към Аурелия — задачата не беше трудна, предвид размера на къщата. Вечеряха заедно с храна, лошо приготвена от една местна старица — единствената, която бе приела мизерното заплащане, предложено от Арчи.

В трапезарията обсъждаха в детайли състоянието на децата — неутрална тема на разговор, която запълваше тишината, макар между тях да имаше толкова неизказани думи. Флора се оттегляше и си лягаше веднага след като сервираха пудинга.

Естествено, изобщо не беше уморена. Дори няколко секунди, прекарани с Арчи, я караха да се разтрепери. А през горещите августовски нощи, на отворен прозорец, за да пусне и най-лекия повей, ѝ се щеше дори Теди да се събуди и да се разплаче — това поне би прогонило нечистите мисли, които я преследваха до изгрев.

Но когато наближи септември и дойде времето, в което растенията — особено домашните такива — имаха нужда от внимание, за да преживеят идващата зима, Флора реши да се изправи лице в лице с Арчи. Намери го в овощната градина да пълни една количка с падналите сливи от дърветата.

— Здравей — каза той почти срамежливо.

— Здравей.

— Всичко наред ли е с децата?

— Идеално. Спят следобеден сън.

— Чудесно. Хубаво е, че си правят компания един на друг.

— Да, така е. Арчи, може ли да поговорим?

— Да, разбира се. Проблем ли има?

— Не, нищо подобно. Аз просто... искам да кажа, ако ще живея тук, в Хай Уийлд, и той ще бъде и мой дом... бих искала да допринеса с нещо.

— Флора, ти вече го правиш.

— Имам предвид финансово. Имението има нужда от инвестиция, а с наследството от... баща ми и продажбата на фермата Уинбриг, имам налични средства.

— Оценявам предложението ти, но не бива да забравяш, че твоето семейство вече хвърли пари в бездънната яма на Хай Уийлд с продажбата на Естуейт Хол. Вероятно не знаеш точно какви суми са необходими само за да се поддържа имението, да не говорим да бъде подобро.

— Но не мога ли поне да предложи собствените си безплатни услуги в градината? И може би да наема един-двама млади мъже да ни помагат?

— Ако можеш да намериш живи такива — промърмори мрачно Арчи. — Разбирам, че не съм... какъвто бях. — Той посочи крака си.

— Бих искала да опитам, защото ако не направим нещо преди да дойде зимата, работата ти тук ще бъде похабена. А и това ще ми даде някаква работа за вършене. Сара се дразни все повече от постоянните ми посещения в детската стая.

— В такъв случай ще бъда благодарен за всякаква помощ, която би могла да ми окажеш. — Той ѝ се усмихна. — Благодаря ти.

През остатък от септември двамата работеха по цял ден в оградената градина, Флора успя и да намери двама бивши войници в селото, които с радост помогнаха в почистването.

Отново в стихията си, облечена в по-подходящи за дама градинарски дрехи, ушити от Сара, Флора се чувстваше по-спокойна. Тези дни, вместо да водят напрегнати разговори от учтивост на вечеря, двамата обсъждаха подрязването и оплевяването и разглеждаха каталози за семена. Сред стените на Хай Уийлд отново започна да се чува смях.

Понякога следобед Флора оставяше количката под огромния тис, докато с Арчи работеха, а Теди и Луиз спяха дълбоко един до друг.

— Наистина са като близнаци — каза Арчи, гледайки надолу към бебетата в един приятен септемврийски следобед. — Кой би повярвал?

Кой ли, запита се и Флора, докато си лягаше същата вечер, изтощена от цял ден тежка работа в градината. Поне това ѝ помагаше да спи, макар да се чудеше колко дълго ще може да потиска чувствата си. Колкото повече време прекарваше с Арчи, толкова по-ясно и болезнено виждаше колко го е променила войната. Буйният младеж, в когото се бе влюбила, се бе превърнал в сериозен и замислен мъж. Често забелязваше как се отнася и погледът му се изпълва с тъга, може би преживявайки отново спомените за онова, което бе изстрадал. И бе гледал как други страдат.

У Арчи се бе появила нова уязвимост, отмила старата му самонадеяност. Това само я караше да го обича още повече. През последните седмици държанието му към нея беше безупречно и тя се питаше дали само е сънувала как ѝ каза, че още я обича.

Освен това още ходеха под сянката, хвърлена над Хай Уийлд от смъртта на Аурелия. Каквото и да пишеше в писмото, Флора често се питаше дали тази сянка някога ще се разсее.

Нощите започнаха да се удължават и за да успеят да свършат работата, преди да падне зимната слана, Арчи и Флора започнаха да работят в градината на светлината на фенери.

— Стига ми толкова тази вечер — обяви Арчи в една студена октомврийска нощ и се изправи, макар и с усилие, както видя Флора. Той запали цигара — навик, придобит във войната — и се разходи до тисовото дърво.

— Ти влизай. Аз ще довърша тук — предложи тя.

— Знаеш ли, светлината на фенерите и хладният въздух ми напомнят за нощта, в която те целунах тук — отбеляза Арчи.

— Не ми напомняй — промърмори Флора.

— За целувката или за обстоятелствата?

— Знаеш много добре кое имам предвид, Арчи. — Флора пак се обърна към лехата.

— Да.

Последва пауза.

— Ще ми се да можех да те целуна отново, Флора.

— Аз...

Ненадейното докосване по рамото ѝ я накара да осъзнае, че той се е преместил зад нея. Хвана ръката ѝ и я дръпна да се изправи, след което я обърна с лице към себе си.

— Мога ли? Любовта никога не е погрешна, скъпа Флора, само моментът може да бъде. А този път моментът е идеален — каза тихо той.

Тя го погледна и се опита да формулира отговор, но преди да успее, устните му бяха върху нейните. И когато ръцете му я привлякоха по-близо, всички причини да не отговори на целувката му се изпариха от ума ѝ.

* * *

След това двамата си устройха особен тип домашна атмосфера, държейки връзката си в тайна от всички останали в къщата, макар Арчи да искаше да се ожени за нея колкото може по-бързо.

— Вече изгубихме толкова време — молеше я той, но Флора не отстъпваше.

— Трябва да почакаме поне година, преди да обявим какъвто и да е годеж — каза тя. — Не искам никакво недоволство или клюки, когато го направим.

— Господи, Флора — Арчи я взе в ръцете си; бяха стигнали дотам, че да си уреждат срещи в оранжерията, което според Флора беше доста вълнуващо, — защо толкова те интересува? Аз съм господарят на имението и ако стане каквото искам, ти ще бъдеш господарката му, преди да мине година. И те предупреждавам, че каквото и да направим, ще има клюки.

— Тогава ще почакаме от уважение към паметта на Аурелия — заяви тя.

Накрая Флора успя да убеди Арчи да ѝ позволи да използва малко от наследството си, за да наеме необходимите работници за къщата и имението. Докато наемаше персонала, а строителите тропаха из къщата, за да поправят покрива, да се погрижат за влагата и да сложат тапети, за да освежат стаите, тя най-накрая разбра какво бе видяла Биатрикс, че липсва в живота ѝ. Въпреки хаоса, в който живееше в момента, Флора се чувстваше по-щастлива от всякога, макар истинската същност на връзката им да не бе известна на никого друго.

* * *

— Скъпа, има нещо, което трябва да призная пред теб. Изненада, така да се каже — каза Арчи на вечеря една нощ. — Наскоро си спомних, че така и не бях регистрирал раждането на Луиз. Регистраторът ми помогна много и с оглед на травмиращите обстоятелства около смъртта на Аурелия дори ми спести глобата, че не съм я регистрирал в рамките на четиридесет и два дни. И... — Арчи си пое дълбоко дъх и продължи — докато бях там, за да опростя нещата, реших да регистрирам и раждането на Теди на същия ден, когато се

роди Луиз. Теди вече е в безопасност, скъпа, и никога не могат да ни го вземат. Официално той вече е мой син и близък на Луиз.

— Но... — Втрещената Флора погледна в тъмните очи на Арчи. — Сега вече никога не мога законно да му стана майка! А ти си излъгал в официален документ!

— Боже, скъпа, няма нищо непочтено в любовта. Мислех, че ще се зарадваш! Спестява ни всичките ужасни документи, които човек трябва да попълни, особено предвид произхода на Теди — да не говорим за явяванията в съда, през които трябва да минеш, за да осиновиш дете. А сега бебетата ни могат да пораснат, вярвайки, че наистина са близнаци.

— Ами Сара? А лекарят? — Флора се зачуди дали Арчи не си е загубил ума. — И двамата знаят истината.

— Вече казах на Сара и я попитах какво мисли за намеренията ми. Тя се съгласи, че това е най-лесният начин да се уверим, че Теди е в безопасност. Що се отнася до лекаря, който е присъствал на раждането, той се е преместил да работи другаде, и то в Уелс.

— За бога, Арчи, ще ми се да беше поискал моето мнение за такова важно решение.

— Реших, че е най-добре да те поставя пред свършен факт, просто защото познавам честното ти сърце и ум. Ти щеше да ме разубедиш. Моля те, не забравяй, че аз давам титлата и имението си на Теди на сребърен поднос. Един ден синът на лейклендски овчар ще бъде следващият лорд Вон. — Арчи се усмихна мрачно. — Не се сещам за по-добър начин да почета паметта на човек, загинал в окопите, от това да направя сина му лорд.

Флора замълча, най-после разбирайки мотивите на Арчи. Постепенно бе осъзнала какво чувство за вина изпитва той, задето е оцелял, когато толкова много други бяха загинали. Това беше неговият дар на покаяние за всички онези загубени животи. И го беше дал на Теди.

Тя знаеше, че няма какво повече да каже. Делото бе сторено. За добро или зло. И Флора осъзна, че вече и тя носи вина за измамата.

Арчи и Флора най-сетне обявиха годеща си следващата есен, през 1920, като планираха да се оженят три месеца по-късно, по

Коледа.

След много мъчителни колебания и нежно убеждаване от страна на Арчи, Флора реши да покани Роуз на сватбата. Роуз наскоро се бе върнала от Индия, където бе отишла след смъртта на съпруга си, за да отседне при свой братовчед. Веднага щом се прибрала, продала къщата в Шотландия и наела елегантен апартамент на „Албемарл стрийт“ в Лондон. След като получи поканата за сватбата, тя писа на Флора с молба да я посети. Роуз се разплака и ѝ се извини за измамата и за трудното детство, което бе преживяла. Както и за липсата на подкрепа след смъртта на краля.

— Нали разбираш, че също като госпожа Кепел трябваше да се държа настрана? Какъвто и да е контакт с теб, предвид подозренията, под които вече беше, да не говорим за горчивината на Алистър към цялата ситуация... реших, че така е най-добре. Освен това ме беше страх да те видя отново, от ужасните неща, които можеше да кажеш. Можеш ли да ми простиш?

И накрая Флора действително ѝ прости — в радостта си можеше да прости всичко на всеки. Поне двете можеха да споделят скръбта си от загубата на Аурелия.

— Дори не знаех, че е мъртва, докато не минаха два месеца. На пощата в Пууна не може да се разчита — каза Роуз. — Дори не можах да отида на погребението на собствената си дъщеря.

Макар майка ѝ първоначално да се бе учудила, че Арчи бе споменал само Луиз в писмото си, с което я уведоми за смъртта на Аурелия, приписа пропуска на недоглеждане поради скръбта от загубата. А щом пристигна в Хай Уийлд за сватбата и видя „близнаците“ в Хай Уийлд да пълзят и да си играят заедно, всички съмнения на Роуз се стопиха.

— Миличкият Теди толкова прилича на майка си — отбеляза Роуз, бършейки сълзите си, докато Теди седеше на коляното ѝ. Невинните му сини очи напомняха и на Флора за Аурелия.

— Кой би си го помислил? — промърмори Роуз, докато помагаше на Флора да облече кремавата си сватбена рокля в деня на сватбата си. — Всички си мислехме, че мразиш Арчи Вон. Убедена съм, че Аурелия би се радвала да види какво стана с вас оттогава. Бебенцата ѝ процъфтяват под грижите ти.

Сватбата се състоя в старата църква, където някога се бяха оженили Арчи и Аурелия. Церемонията беше скромна от уважение към Аурелия. А погледът на Арчи, когато най-накрая сложи пръстена на ръката ѝ, щеше да остане в спомените ѝ завинаги.

— Винаги ще те обичам — прошепна той, преди да я целуне.

— И аз те обичам.

Едва в първата им брачна нощ Флора видя какви поражения е нанесла Великата война на тялото му. И двата му крака бяха покрити с белези от изгаряния от самолета „Бристъл 22“, който се бе разбил при приземяване. Беше се мъчил да се освободи от горящите останки, а другият пилот бе загинал няколко минути по-късно, когато самолетът избухнал.

Флора го обичаше още повече заради куража и смелостта му, докато нежно правеше любов с нея за първи път.

* * *

През първата година от брака им Флора често се питаше как тялото ѝ успява да побере всичката радост, която изпитваше с Арчи до себе си и с Теди и Луиз, растящи в един Хай Уийлд, изпълнен с щастие и любов.

Луиз беше мила и нежна, също като майка си, но бе наследила и острия ум на баща си и естествения му авторитет. И въпреки поизбухливия характер на Теди, Луиз не само понасяше, а обожаваше и защитаваше момчето, за което тя и всички останали вярваха, че ѝ е брат близък.

Една вечер на вечеря Арчи разказа на Флора как завел двегодишния Теди в конюшната и го сложил пред себе си на собствения си кон.

— Представяш ли си, той не заплака нито веднъж, дори когато тръгнахме в тръс. Само викаше: „Още, тати! Още!“ — каза гордо Арчи.

Флора се радваше, че връзката между Арчи и Теди се задълбочава и развива. И реши, че може би решението на Арчи да излъже за истинския произход на Теди е било правилно.

* * *

Семейство Вон се радваше на златните години между двете войни в рая на красивия си дом. „Близнаците“ растяха и се развиваха, и всички в къщата, както и всички гости, забелязваха изключителната им близост.

Но когато навършиха десет години, неудобството на Флора от лъжата, че им е кръвна майка, стана прекалено силно.

— Чувствам се като измамница — каза тъжно на Арчи. — Поне Луиз трябва да знае, че Аурелия е истинската ѝ майка. Освен това някой от селото със сигурност ще им я спомене, докато растат. Но това означава, че ще трябва да излъжем Теди за *неговата* майка.

— Както сме обсъждали вече много пъти, това е малка цена за сигурността и комфорта му тук с нас, нали така? — възрази Арчи. — Но съм съгласен, че трябва да им кажем за Аурелия.

Следователно Теди и Луиз влязоха ръка за ръка в дневната няколко дни по-късно с вид на малки херувимчета, току-що изкъпани. Флора и Арчи ги накараха да седнат и им разказаха за истинската им майка. Сърцето на Флора я заболя при вида на доверчивото лице на Теди. И двете ѝ деца изглеждаха шокирани и несигурни.

— Можем ли още да те наричаме „мамо“? — попита плахо Луиз, гледайки Флора с тъмнокафявите си очи.

— Разбира се, скъпа моя.

— Защото винаги си била наша майка — добави Теди и очите му се изпълниха със сълзи.

— Да, така е. — Флора прегърна и двамата. — И винаги ще ви обичам и ще се грижа и за двама ви, обещавам.

* * *

Докато Теди растеше и възмъжаваше, Арчи го научи на всичко, което знаеше, за заниманията в провинцията. Теди, като истинско дете на Лейк Дистрикт, им се радваше и свикна с тях като риба във водата. Но когато навърши тринадесет години, Арчи настоя да последва неговите стъпки и противно на желанията на Флора и Луиз, го изпрати

в Чартърхаус, близкото училище с пансион. Там Теди започна да се бунтува срещу академичната среда и установения ред, какъвто налагаха подобни учреждения. Флора се опита да обясни на Арчи, че Теди е най-щастлив навън, на чист въздух, че е в кръвта му да ходи свободно по земната шир, но той не искаше и да чуе.

— Той трябва да постъпи като всеки друг младеж от своята класа и да се научи да бъде джентълмен — настоя той.

Нещастieto на Теди и продължаващият му бунт бяха единственият трън в петата на Флора. Тя знаеше, че Арчи, като всички останали в Хай Уийлд, е забравил кой всъщност е Теди.

37.

Декември 1943 г.

БИАТРИКС Е МЪРТВА!

Лейди Флора Вон вече не можеше да види страницата в дневника си, така че остави писалката си и заплака. Телеграмата бе пристигнала само преди няколко часа и тя не можеше да повярва, че сред подновената смърт и разруха на войната, и телеграмите, които пристигаха редовно за селяните в Хай Уийлд, тя самата е получила такава.

— Милата ми, най-добрата ми приятелка... — Изглеждаше почти немислимо, че такава природна стихия — жената и писателката, най-милата и умна личност, която познаваше — никога повече нямаше да ходи по обичните си склонове.

— Скъпа, какво има?

Арчи се наведе да прочете телеграмата.

— Толкова съжалявам. Знам колко много означаваше за теб.

— Колко много означаваше за нас. Биатрикс ме убеди да дойда тук при теб и Луиз. Да не говорим, че донесе Теди до вратата ми.

— Да, това е ужасна загуба. Искаш ли да остана с теб днес? Имам среща във Военновъздушното министерство, но винаги мога да я отложам.

— Не. — Флора целуна ръката, която държеше рамото ѝ. — Както винаги казваше Биатрикс, когато някой умре, животът продължава. Но ти благодаря за предложението. Ще се върнеш ли за вечеря?

— Надявам се. Влаковете са ужасни в момента. — Арчи целуна нежно жена си по бузата. — Знаеш къде съм, ако имаш нужда от мен.

— Теди ли ще те закара на гарата?

— Сам ще карам — каза рязко Арчи. — Ще се видим по-късно, скъпа.

Той излезе от кабинета и Флора се загледа в оградената градина, която двамата бяха възстановили. В момента красотата ѝ бе закрыта от дебел слой скреж, който ѝ напомняше за онзи декемврийски ден преди

тридесет и четири години, когато Арчи я целуна под тиса. Сега Луиз и Теди бяха по-възрастни от нея и Арчи в онзи ден. И идваше още една Коледа.

Флора знаеше, че днес няма да има време да скърби, така че отправи кратка молитва за скъпата си покойна приятелка, след което провери списъка си със задачи. В пет часа предколедните тържества щяха да започнат с парти за момичетата доброволки, а тя щеше да помогне на госпожа Танит да извади домашния сайдер, който вървеше с пресните коледни пирожки. Флора искаше да уреди забавна вечер за момичетата, които бяха дошли година по-рано, за да заменят мъжете, заминали на фронта, и бяха работили толкова усърдно в имението Хай Уийлд. Щяха да си заминат рано на следващата сутрин със специален автобус, който да ги отведе обратно при семействата им за Коледа.

После, на Бъдни вечер, майка ѝ щеше да пристигне, за да прекара празниците в Хай Уийлд. Флора още се изумяваше от промяната в отношенията с майка си. Роуз винаги беше добре дошла в Хай Уийлд и напоследък идваше по-редовно, понеже режимът на дажбите в Лондон ставаше все по-суров. Флора благодари на Бога за кокошките, които снасяха яйца, макар че най-дебелата вече нямаше да я има след тази вечер. С времето ѝ се наложи да отстъпи пред нуждата на семейството си от месо и „Доти“ беше тазгодишната жертва.

За да си оправи настроението, Флора се замисли колко е благословена, че семейството ѝ не е пострадало от войната като другите; никой от любимите ѝ мъже не бе отишъл на фронта, Арчи, защото беше останал инвалид след Великата война и бе твърде стар, а Теди заради невероятното чудо на плоските му стъпала. Флора още не разбираше как това би му попречило да бъде войник, особено след като се движеше на тях толкова енергично, но всъщност нямаше значение. Този дефект бе спасил сина ѝ от възможна смърт.

Новините разтревожиха Арчи — все пак младият ескуайър на селото трябваше да бъде за пример — но не беше по вина на Теди и той се бе заклел, че ще играе колкото може по-активна роля от вкъщи.

За жалост опитите му в тази насока винаги се проваляха. Съпругът ѝ го отдаваше на липса на дисциплина, но Флора смяташе, че е от буйния нрав на младеж, възмъжал по време на война. Когато приятелите му започнаха да напускат Оксфорд, за да отидат в армията, ентусиазмът на сина ѝ към обучението спадна и след един семестър

„поведение, неподобаващо на студент в Оксфорд“, както се бе изразил деканът на колежа му, Теди бе изключен.

След това се опита да се присъедини към местните доброволци, но откри, че му е трудно да приема заповеди от „свадливи старчета“, както ги наричаше. След това Флора отстъпи пред молбата на Теди да се грижи за фермата, след като управителят ѝ Албърт отиде в армията. Но неспособността на Теди да става по изгрев бе подразнила малцината работници с дълъг стаж под ръководството му.

Арчи бе осигурил на Теди административен пост във Военновъздушното министерство на Кингсуей, където работеше той самият, но и това не продължи дълго. Флора не беше сигурна за детайлите — мрачният Арчи само ѝ бе казал, че е взето решение Теди да напусне и да си потърси друга работа. Четейки между редовете, Флора стигна до заключението, че е замесено момиче.

Не беше изненадващо, че момичетата припадаха по него. С високия си ръст, здраво телосложение, руса коса и сини очи, да не говорим за чара му, не би могъл да не привлече вниманието на другия пол. Теди скоро щеше да навърши двадесет и пет, но още не се бе задомил. Флора беше сигурна, че когато го направи, всички проблеми ще се решат и милият ѝ син ще стане достоен за титлата и имението, които един ден щеше да наследи.

Флора мина по ледения коридор и влезе в топлата, пълна с пара кухня, където госпожа Танит приготвяше нещо, което миришеше като коледни пирожки, но беше хитро направено от алтернативни съставки.

— Как се справяш? — попита я Флора.

— Много добре, благодаря ви, госпожо. Какво ще желаете за вечеря? Мислех си, че мога да използвам останалото тесто, за да направя солен пай за другите. Имам малко спанак, пюре и яйца, които мога да опържа за вас — каза тя с лекия си акцент.

— Божичко, пай! Това би било прекрасно. Стига да намерим какво да сложим в него.

— Господин Танит намери малко телешко в селото. Мислех си, че можем да използваме него.

Флора не попита за произхода му. Местният черен пазар на месо процъфтяваше. И поне този път нямаше да се съпротивлява.

— Да, направи го — съгласи се тя и отново се почувства благодарна за присъствието на семейство Танит. Младата двойка не се

страхуваше от тежката работа. Господин Танит не само караше колата, а и помагаше на Флора с непрестанните задължения в градините и овощната градина, като например събирането на падналите ябълки, и освен това помагаше и в грижите за менажерията, която Флора бе събрала под своя защита през годините.

— Ще приготвиш ли и обичайната стая на майка ми? — попита Флора. — О, и, разбира се, ще ни трябва греяно вино за селяните утре по обед. Вземи малко червено вино от мазето, но ще трябва да минем без портокали. — Самата мисъл за портокали изпълваше Флора с копнеж.

— Да, госпожо.

— А тази вечер Луиз ще доведе доброволките точно в пет часа — сети се да добави. Излезе от кухнята и се върна в кабинета си, за да напише съболезнователно писмо на Уилям, съпруга на Биатрикс. Флора тъкмо бе оставила писалката си, когато на вратата се почука.

— Влез.

— Здравей, мамо, преча ли ти? — Луиз подаде глава покрай вратата. Дългата ѝ до раменете червеникавокафява коса беше прихваната с два гребена, а тъмните ѝ очи бяха точно като тези на Арчи.

— Разбира се, че не. Макар че току-що получих много тъжни вести. Приятелката ми Биатрикс е умряла вчера.

— О, мамо, толкова съжалявам! Знам колко много я обичаше. А и сме загубили такъв талант. Помня, че четеше на мен и Теди приказките ѝ за животни.

— Светът със сигурност ще бъде по-беден без нея.

— Толкова е тъжно, че няма да доживее да види мира. Сигурна съм, че ще дойде скоро. Или поне така се надявам — поправи се Луиз.

— За какво искаше да говориш с мен, скъпа?

— О... нищо важно. Може да почака. Момичетата са много развълнувани за партито тази вечер — продължи ведро.

— А ние ще се постареем да го направим възможно най-весело.

— Уших им торбички с лавандула за вкъщи като подарък — каза тя. — И всички ще се издокараме!

— Чудесно, и моля те, не мисли, че ще бъда тъжна тази вечер. Биатрикс не би искала да скърбим.

— Въпреки това всяка загуба е трудна и знам, че просто проявяваш смелост. — Луиз се приближи до Флора и я целуна по бузата. — Ще се видим в пет часа.

— Знаеш ли дали Теди ще идва тази вечер? Помолих го да дойде.

— Каза, че ще се опита, но днес е много зает.

Зает с какво, запита се Флора, докато Луиз излизаше от стаята. След това отхвърли мисълта. Той беше неин син и трябваше да му има доверие.

Доброволките се събраха по-късно същата вечер в дневната, пиха сайдер и ядоха чудесните подобия на коледни пирожки на госпожа Танит, приготвени със сушени сливи и ябълки, прибрани от овощната градина през есента. Убедиха Луиз да седне на пианото и запяха весело коледни песни, преди да завършат със „Ще се срещнем отново“ на Вера Лин.

Докато Луиз водеше момичетата във фоайето, за да си вземат палтата и да се върнат в двете къщи до конюшните, които обитаваха, Флора видя загрижено изражение на лицето на дъщеря си.

— Всичко наред ли е, Луиз?

— Едно от момичетата ми — Теси — като че ли липсва. Няма значение, сигурна съм, че ще се появи рано или късно. — Луиз целуна Флора по бузата. — Ако нямаш нищо против, няма да идвам на вечеря с теб и татко. Бих искала да прекарам остатъка от вечерта с момичетата.

— Разбира се. Теди не се е появявал, нали?

— Не. Лека нощ, мамо. — Луиз подкара момичетата навън и надолу по алеята, осветена от фенер, докато Флора ги гледаше през прозореца. Замисли се с обич колко много помагаше дъщеря ѝ, като управляваше доброволките съвсем сама, със спокоен и приятелски маниер, без намек за снобизъм. Флора знаеше, че всички я обожават.

Флора отиде в кухнята и провери печката, където седяха топли месният пай, картофеното пюре и зелето, които бе оставила госпожа Танит, преди да се върне в собствената си къща.

Мислейки си отново как самотното ѝ съществуване без слуги в Лейк Дистрикт я бе подготвило толкова добре за годините на войната, тя отнесе един поднос с празни чаши от сайдер от дневната и започна да ги мие, докато чакаше Арчи и Теди да се върнат. Тези дни се хранеха на масата в кухнята. Беше най-топлото място в къщата и макар

да имаше дървета, които можеха да се отсекаат за огрев, Флора и Арчи бяха решили, че не трябва да се поставят над всички други, които живееха в лишения по света.

Арчи влезе през задната врата двадесет минути по-късно, изтощен, но със светнали очи.

— Как си, скъпа? — Целуна я с обич. — И как беше партито? Извини ме, че го изпуснах, но бях на среща. И имам добри новини.

— Беше много весело. — Флора си сложи престилка и започна да сервира вечерята. Нямахте да чакат Теди, за да не се развали паят. — Какви са новините?

— Да кажем, че вече няма да се налага да пътувам до Лондон. Назначиха ме на служба във военновъздушната база „Ашфорд“, само на няколко мили оттук. Вече знаеш, че имаме ескадрили от Кралските военновъздушни сили, както и от канадските такива. И янките, разбира се.

— Да. — Флора се усмихна, спомняйки си възбудата на момичетата по-рано тази година, когато чуха, че канадски, американски и британски ескадрили ще бъдат настанени в базата. Имаше няколко танцови забави и момичетата се върнаха с шоколади и найлонови чорапи.

— Това е чудесна новина, скъпи. Каква ще бъде ролята ти?

— Мога да кажа само, че идва нещо голямо. Ще бъда офицер за свръзка между различните ескадрили, ще организирам разписанието на полетите и така нататък, и ще помагам със стратегията. Знаеш ли, скъпа, днес за пръв път почувствах, че краят може би е близо.

— Всички ще се радваме, ако си прав. — Флора сложи чинията пред съпруга си и го погледна с обич.

— Това изглежда отлично, благодаря ти — каза той и взе вилицата и ножа си. — Никое от децата ли няма да вечеря с нас днес?

— Не, Луиз е при доброволките, а Теди... не е вкъщи.

— Както обикновено — промърмори Арчи.

Едва в два часа през нощта будувашата Флора чу скърцането на дъските на пода и затварящата се врата надолу по коридора. И разбра, че синът ѝ най-после се е прибрал.

* * *

— Къде беше снощи? — попита Флора, когато Теди влезе в кухнята, където тя и госпожа Танит бяха заети да пекаат и режат в подготовка за празненствата под съпровода на коледните песни по радиото.

— Навън. Имаш ли проблем с това, майко? Отдавна съм пълнолетен. — Теди откъсна два плодови пая, които изстиваха на масата. — Как сте в този прекрасен ден, госпожо Танит?

— Добре, благодаря ви, господине — отвърна тя.

Флора бе забелязала, че икономката им е сред малкото жени, които отказваха да се поддадат на чара на сина ѝ.

— Прекрасно. — Той се усмихна широко на госпожа Танит. — Е, какъв е планът за днес, майко?

— На обяд са питиетата за селяните, а след това баба ти пристига в „Ашфорд“ в пет часа. Ще бъдеш ли така добър да я вземеш от гарата?

— Зависи — отвърна Теди и се премести, за да се облегне на печката, близо до госпожа Танит, която разбъркваше греяното вино. — Момчетата от селото ме помолиха да отида при тях в кръчмата преди вечеря. Все пак е Бъдни вечер.

— Ще ни бъде от помощ, ако я вземеш.

— Не може ли съпругът ти да го направи? — обърна се той към госпожа Танит, която се дръпна, когато усети ръката му на кръста си.

— Господин и госпожа Танит са свободни довечера, за да празнуват Коледа заедно, тъй като госпожа Танит ще е тук утре, да ми помогне с готвенето и да сервира обяда. Сигурна съм, че баба ти би оценила усилията ти.

— Има ли някакъв хляб? — Теди се огледа из кухнята. — Умирам от глад.

Флора посочи килера.

— Има три пресни самуна, но моля те, не взимай повече от едно парче. Трябват ни за сандвичи за селяните.

Синът ѝ отиде да търси хляба, а Флора въздъхна. Понякога дори нейното търпение се изчерпваше.

— Мисля, че това ще бъде една прекрасна Коледа — обяви Теди, след като излезе от килера, дъвчейки голямо парче хляб.

— Така се надявам.

— И разбира се, че ще отида да взема баба. — Теди неочаквано се усмихна, отиде до майка си и я прегърна. — Само се шегувах.

* * *

В крайна сметка, Коледата наистина се оказа весела. Флора отдавна не беше виждала Арчи в толкова добро настроение, дължащо се по всяка вероятност на назначението му в „Ашфорд“. Луиз, както винаги, беше послушна дъщеря и се грижеше всички да са щастливи и да се чувстват удобно. Дори Теди успя да потисне желанието си да се присъедини към приятелите си в местната кръчма и остана у дома до деня след Коледа.

Онази вечер Арчи и Флора се строполиха в леглото, изтощени от празненствата.

— Имам чувството, че сме почерпили цялото село и всички съседи за своя сметка.

— Точно това направихме — засмя се Флора, мислейки за всички, които бяха минали през Хай Уийлд през последните няколко дни. — Но така трябва да бъде, нали? Все пак на Коледа се раздава.

— Да, а ти се раздаде най-много. Благодаря ти, скъпа моя. — Арчи я целуна нежно. — И нека се надяваме новата година да ни донесе мира, който всички заслужаваме.

38.

Зимата на 1944 изглеждаше по-дълга от всяка друга за Флора.

Може би защото тя, като остатък от света, беше уморена от войната, от лошите новини и от фалшивото веселие на гласа по радиото, който казваше на всички да бъдат спокойни.

Освен това над нея тегнеше някакво нетипично лошо предчувствие, като гъстия сняг, покрив градините. Единственият лъч светлина през суровия февруари беше писмото, което бе получила от Уилям Хийлис.

КАСЪЛ КОТИДЖ
НИЪР СОУРИ
15 ФЕВРУАРИ 1944

Скъпа лейди Вон — може ли да те наричам Флора?

Надявам се това писмо да те намери в добро здраве. Тук, на север, снегът е дълбок и е ужасно тихо, щом любимата ми Биатрикс вече я няма да ми се скара. Пиша, за да те уведомя, че завещанието на Биатрикс беше прочетено от мен в присъствието единствено на котката (която, отбелязвам, получи малко наследство под формата на консерва със сардини). Това беше официална процедура, която законът изисква от адвоката (който съм аз) и изпълнителя на завещанието (пак аз). Ще има и официална среща на наследниците и попечителите, но предвид неблагоприятните обстоятелства, реших да не я организирам, докато снегът не се стопи. Ще се проведе в Лондон, където се намират много от наследниците, включително Националният тръст. Както можеш да си представиш, списъкът е дълъг и може да ми се наложи да наема банкетна зала, за да побера всички. Шегувам се, но завещанието е сложно и ще трябва много време, за да се

изпълни. Фактът, че е на Биатрикс, го прави още по-болезнено за мен.

А сега искам да те уведомя, че Биатрикс е оставила нещо и на теб. Прилагам писмото с кратко обяснение, което ти е написала. Надявам се да го одобриш.

Междувременно, мила Флора, нека се помолим тази безкрайна зима най-сетне да премине и да дойде пролет, за да донесе на всички ни надежда за бъдещето. Признавам, че сега ми е трудно да приема, че то ще премине без любимата ми съпруга.

Не забравяй да ми пишеш, скъпа приятелко.

Уилям Хийлис

Флора извади другия плик, отвори го и седна да прочете писмото.

КАСЪЛ Котидж
НИЪР Соури
20 юни 1942

Скъпа моя Флора,

Ще бъда кратка, понеже знам, че писмата от покойници могат да бъдат твърде сантиментални.

Да минем направо на темата: завещах ти една книжарница в Лондон, която купих преди няколко години, защото семейството, което я притежаваше, изпитваше финансови затруднения. Артър Морстън (правнук на основателя със същото име) умря преди няколко години и тъй като това беше местната ми книжарница, когато живеех в Кенсингтън като дете, и харесвах собственика, реших да му помогна, като я купя. За жалост се наложи да я затворя в началото на войната поради недостиг на персонал. Остава си затворена и досега.

Флора, скъпа, трябва да направиш каквото искаш с нея. Сградата поне струва нещо. А понеже си по-близо до Лондон от мен, ако решиш да я задържиш, ще бъдеш много

по-добра собственичка и работодателка от мен. А ако я продадеш, съм сигурна, че с твоята любов към книгите ще намериш как да използваш стоката. Истинско чудо е, че преживя войната — поне засега — когато толкова много близки сгради бяха унищожени. Прекрасна малка книжарничка е и те моля поне да я посетиш, преди да вземеш решение.

Така че, скъпа Флора, време е да се сбогуваме. Винаги ще помня с привързаност времето, което прекарахме заедно. Моля те, поддържай връзка с милия ми Уилям. Мисля, че когато дойде времето, той ще се чувства изгубен без мен.

Биатрикс

* * *

— Колко щедро и мило от нейна страна — каза Арчи на вечеря същата вечер. — Когато получиш нотариалния акт и ключовете, трябва да отидем в Лондон да видим книжарницата.

— Само се надявам още да е цяла. Не знам как бих понесла да намеря само руини.

— Може би Теди ще иска да я управлява? Изглежда няма върху какво друго да се концентрира тези дни. Дори не може да стане преди обяд. А и чувам от селото, че всяка вечер посещава местните заведения.

— Беше много настинал, както знаеш.

— Всички настинахме тази зима, Флора, но това не ни пречи да вършим нещо полезно с дните си.

— Мисля, че е депресиран. Младостта му беше помрачена от войната.

— Поне му остават още много години живот, за разлика от много негови връстници — сопна се Арчи, опитвайки се да удържи гнева си. — Наскоро си мислех, че трябва да обсъдим съдържанието на завещанието ми. Не съм го променял, откакто се оженихме. Хай Уийлд е завещан на Теди, като наш първороден и единствен син и

следователно мой наследник, но трябва да призная, че започвам да се чудя дали е подходящ. Днес си мислех, че макар да не мога да попреча на титлата да мине у него, може би трябва да оставя имението на теб, скъпа. После, в зависимост от поведението на Теди в бъдеще, и в случай че Луиз роди момче, ти би могла да решиш как е най-добре да постъпиш. Поведението му в момента ме кара да се чудя дали...

— Може ли да го обсъдим друг път? Може би, след като войната свърши и нещата се успокоят? Биатрикс още не е изстинала в гроба си, не мога да мисля за такива неща.

— Разбира се, мила моя — Арчи протегна ръка през масата и стисна нейната. — А когато войната свърши, ще празнуваме, че всички сме я преживели.

* * *

Настроението на Флора се разведри, когато Англия започна да излиза от зимата и се появиха първите признаци на пролетта. Освен това се радваше, че семената, които бе засяла с господин Танит миналата есен, започват да растат. Дори по време на война една градина, също като дете, се нуждаеше от постоянно внимание. А и самото усещане на земята под пръстите ѝ беше успокоително.

Макар да не вярваше на позитивната пропаганда на Военния кабинет, дори Флора бе усетила промяната в положението на Съюзниците. Знаеше от това, което ѝ бе казал Арчи — и от онова, което не казваше — че се подготвя някаква организирана атака в Европа. Макар Арчи често да оставаше в базата до късните часове на нощта, тя виждаше очакването в очите му.

Имаше добри новини и за Луиз, която отиде на танци на Нова година с Теди, след много убеждаване от страна на Флора.

— Ще ти се отрази добре да отидеш в града и да си починеш от работата тук, в Хай Уийлд — бе настояла Флора.

Тя даде на заем на Луиз една вечерна рокля, която Луиз сама преправи с умелите си пръсти, същите като на Аурелия. Теди я придружи във влака и когато Луиз се върна вкъщи на следващия ден, Флора забеляза нова светлина в очите ѝ.

Младежът се наричаше Рупърт Форбс — любител на книгите, чието късогледство му бе попречило да се бие за страната си.

Теди го познаваше бегло от Оксфорд, а Луиз докладва, че сега работи нещо в разузнаването.

— Не може да каже какво е, разбира се, но съм сигурна, че е изключително важно. Той е много умен, мамо — спечелил е стипендия в Оксфорд за класическа литература.

— Но доста скучен тип — намеси се Теди. — Твърде сериозен — дори отказа втора чаша шампанско на Нова година!

— Не всички имаме нужда да изпием целия бар, за да се почувстваме щастливи — сопна му се Луиз.

Беше необичайно за Луиз да се сопва на когото и да било, да не говорим на любимия ѝ брат, и Флора се зачуди дали коментарът бе предизвикан от порив да защити Рупърт или от нарастващо раздражение от Теди.

Романът между Рупърт и Луиз бързо прерасна в нещо по-дълбоко. Флора и Арчи харесаха Рупърт още при първата си среща с него и нарастващата любов между двамата стопляше сърцата им. Впоследствие само преди две седмици двойката бе обявила годеща си и Рупърт дойде в Хай Уийлд за уикенда, за да го отпразнуват. Той бе силно заинтригуван от наследството на Флора от Биатрикс и помоли да му позволят да отиде с нея да посети книжарницата няколко седмици по-късно. Отговорите на запитванията им бяха потвърдили, че сградата не е пострадала при бомбардировките, и Флора очакваше всеки момент да получи нотариалния акт.

Рупърт, макар и от добро семейство, не разполагаше с личен доход. Затова Арчи и Флора се бяха съгласили младата двойка да се нанесе в Домашната ферма от другата страна на пътя, която бе останала празна, след като управителят ѝ напусна. Флора знаеше, че с една боя и малко нови мебели и завеси, които ловките пръсти на Луиз можеха да създадат, къщата ще свърши чудесна работа на младоженците. А Флора вече бе измислила перфектния сватбен подарък за младата двойка.

— Мамо, може ли да поговоря с теб?

Луиз намери Флора в градината в една слънчева майска утрин.

— Разбира се. — Флора се изправи и се вгледа в загриженото изражение на Луиз. — Какво има?

— Може ли да седнем?

Луиз посочи една пейка на сянка, под беседката с розите, която господин Танит бе построил наскоро.

— Какво има?

Флора виждаше как Луиз кърши притеснено дългите си пръсти.

— Въпросът е... деликатен. Става дума за една от доброволките ми. И Теди.

— Тогава по-добре ми кажи всичко.

— Знам още от Коледа, че има нещо между тях двамата. Помниш ли нощта на партито за доброволките, когато Теси не дойде?

— Помня.

— Е, когато се връщах от къщите на момичетата онази нощ, видях Теди и Теси да идват по алеята от Домашната ферма. Вече минаваше полунощ и това потвърди каквото ми бяха споменали няколко от момичетата.

— Искаш да кажеш, че са знаели къде е?

— Да, и с кого.

— Разбирам.

— Надявах се връзката им да свърши от само себе си — както знаеш, вниманието на Теди трудно се задържа на едно място, особено когато става дума за жени — и изглежда стана точно това.

— Тогава защо ми го казваш сега?

Луиз въздъхна тежко и извърна поглед към градината.

— Защото вчера Теси дойде при мен, обляна в сълзи. Тя е бременна, мамо, и се кълне, че детето е на Теди.

— О, Господи... — Беше ред на Флора да закърши пръсти. — И вярно ли е?

— Бременна е в четвъртия месец или някъде там, а годеникът ѝ се бие във Франция от шест месеца без отпуск. Всички други момичета са знаели, че е с Теди до малките часове на нощта, и са я прикрили. Боя се, че датите съвпадат. Така че бих казала, че е вярно.

— А Теди? Какво казва той?

— Още не му е съобщила. Той прекратил връзката, след като получил каквото искал от нея, както се изрази Теси.

— Тогава явно ще трябва да се ожени за нея.

— Няма да го направи. Той не я обича, вече дори не я харесва! Освен това, макар Теси да е умно и много хубаво момиче, тя е от Ийст

Енд^[1] в Лондон. Двамата нямат нищо общо помежду си. А детето, ако е момче, ще бъде наследник на Хай Уийлд. Какво ще каже татко?

Флора осъзна последствията от позорната постъпка на сина си и си представи реакцията на Арчи, ако научеше. Това би било черешката на тортата на обтегнатите отношения между баща и син.

— Казваш, че момичето има годеник?

— Да, има. Обичат се от деца и ходят от години.

— Мислиш ли, че може да я обича достатъчно, за да ѝ прости и да приеме детето като свое? Няма да е първата жена, изпаднала в такова положение по време на война, все пак.

— Няма как да зная, мамо, но се съмнявам — отвърна внимателно Луиз, с тон, който подсказваше, че отчаянието на Флора я прави наивна. — Искам да кажа, ако беше Рупърт, би ме оставил, без да ме погледне повече. А и не става дума само за чувствата на годеника на Теси към нея, а и за нейните чувства към Теди. Тя вярва, че е влюбена в него.

— Но според твоите думи Теди очевидно не споделя чувствата ѝ.

— Не можеш ли да поговориш с него? Ти сякаш си единствената, която слуша. Кълна се, мамо, той се държи съвсем необуздано в последните няколко месеца. Създава си репутация в областта, която би ужасила татко. Прости ми, че те обременявам с това, но нещо трябва да се направи. И то бързо.

— Благодаря ти, че ми каза, Луиз. Сега остави въпроса на мен и ще се опитам да измисля най-доброто решение.

— Ще кажа на Теси, че съм говорила с теб и че ти ще го обсъдиш с Теди.

Флора прекара остатъка от деня в градината. Щеше ѝ се Теди да приличаше повече на спокойния, уверен господин Танит, който не говореше много, но полагаше нежни грижи за животните и растенията.

Той изпитва състрадание, помисли си тя, и се запита дали синът ѝ някога ще научи значението на тази дума.

Флора прекара дълга нощ, гледайки как Арчи спи спокойно, докато се опитваше да реши какво да направи. Тя знаеше как би реагирал Арчи, ако чуеше за ужасното прегрешение на сина си. Честта беше всичко за него и Флора не би се изненадала, ако изхвърлеше Теди от Хай Уийлд на мига без една стотинка.

Този следобед Флора помоли Луиз да изпрати младата Теси да я види. Момичето влезе в кабинета ѝ; хубавото ѝ лице беше бледо, а големите ѝ сини очи — изпълнени със страх. Флора видя леката извивка на корема ѝ и изведнъж изпита болка в своя собствен. Макар с Арчи да се бяха опитвали да заченат дете, така и не успяха. Но пък тя беше на трийсет, когато най-сетне се венчаха, и няколко години по-късно разбра, че е изпуснала шанса си.

Оглеждайки момичето, я споходи момент на лудост, в който си представи как държи това дете в ръцете си и го отглежда като свое. Детето на Теди... обречено да бъде поредното бебе без баща. Флора отхвърли фантазията и се подготви за сблъсък.

— Здравей, Теси. Ела и седни, ако обичаш.

— Благодаря ви, госпожо. Съжалявам, че ви въвличам във всичко това, особено след като бяхте толкова мила към мен и момичетата. Говорихте ли с Теди? Какво каза той?

Флора се приготви да излъже.

— Да, говорих с него, и за жалост отрича да знае каквото и да било за такава връзка или случка.

— Как е възможно? Всички знаят, че се виждахме в продължение на месеци през есента и по Коледа. Питайте другите момичета, те ще ви кажат. Аз... — Теси избухна в шумен плач.

Флора стана и се приближи до нея. Извади дантелена кърпичка от ръкава си и ѝ я подаде. Съчувстваше с цялото си сърце на горкото момиче, но трябваше да постави семейството си на първо място.

— Хайде, успокой се — каза нежно. — Нищо никога не е толкова лошо, колкото изглежда.

— О, не, толкова лошо е! Как би могло да е по-зле, ако ме извините, че го казвам, госпожо? Чакам бебе, направено от мъж, който отрича деянието, и имам годеник, който ще си бие камшика, щом види какво самунче имам в печката. А майка ми и баща ми... ще ме изхвърлят от вкъщи на секундата, щом узнаят. Ще остана да прося по улиците. По-добре направо да се хвърля в реката и да се свърши!

— Теси, моля те, разбирам, че си разстроена, но винаги има начин, уверявам те.

— И какъв е този начин, госпожо, с извинение?

— Ами най-важното е ти и бебето да имате покрив над главите си, нали така? Имам предвид твой собствен покрив.

— Разбира се. Но с моята надница няма как да си позволя свое жилище.

— Така е. Затова съм готова да ти дам сума, с която да купиш своя собствена малка къща. Ще ти осигури и скромна годишна издръжка, докато детето тръгне на училище и успееш да си намериш работа.

— Извинете ме, госпожо, но защо? — Теси я погледна с подозрение. — Искам да кажа, ако онзи ваш син ви е казал, че не е негово, и че дори не ме е... познавал, защо не ме изхвърлихте отук?

— Синът ми твърди, че бебето не може да е негово, но това не пречи да помогна на млада дама, изпаднала в беда, нали така? Някога и аз бях млада, Теси, и отчаяна. И получих състрадание и помощ в нуждата си. Просто се отплащам за проявената доброта със същото — отговори спокойно Флора.

— Но къщите струват много пари. — Теси шумно си издуха носа в кърпичката.

— Би могла да си купиш подходящо място близо до родителите си, ако искаш. Къде живеят те?

— В Хакни.

— Сигурна съм, че ще ти простят, когато се роди бебето. Може би и годеникът ти. Ако те обича, имам предвид.

— О, да, обича ме. Нарича ме слънцето в деня си. А вижте какво му причиних. Не. — Теси поклати глава. — Той никога няма да ми прости за това, никога. А вие какво очаквате в замяна?

— Нищо. Освен може би по някоя снимка на бебето от време на време. И обещанието ти да не черниш репутацията на сина ми с лъжи.

— Кълна ви се, госпожо, Теди е бащата на бебето. И ми се чини, че и вие го знаете, и затуй правите това за нас. Това тук е внукът ви. — Тя сложи ръка на стомаха си. — Ако е момче, би могъл да наследи всичко това.

— Както много добре знаеш, няма начин да го докажеш. Е, това е предложението ми. Ще го приемеш ли?

— Вие го прикривате, защитавате го, не е ли така? Милият ви син... Всички знаят, че го пазите като писано яйце, че не щете да чуете и дума срещу него. Къде е той? — Теси се изправи, вече тресейки се от гняв. — Мисля си, че даже не сте говорили с него. Искам аз да си поговоря с него. Сега!

— Чувствай се свободна. — Флора сви рамене колкото може по-небрежно, обърна се и се върна на бюрото си. — Но в момента, в който напуснеш стаята, ще оттегля предложението си. И ти гарантирам, че няма да чуеш нищо различно от устата на Теди. Питай Луиз. Той го отрече и пред нея — добави за по-сигурно. Седна зад бюрото си и извади чековата си книжка. — Какво избираш? Можеш да излезеш с чек на твое име за хиляда лири и да отидеш да си събереш багажа. Ще пратя господин Танит да те закара до гара „Ашфорд“ след един час. Или, ако предпочиташ, може да излезеш с празни ръце и да се оставиш на милостта на сина ми. Каквато, както и двете знаем от горчив опит, той не притежава.

Възцари се тишина и Флора се надяваше, че е направила достатъчно, за да я убеди. Но младата жена беше горда, и умна, и Флора се възхищаваше на волята ѝ.

— Това е изнудване, направо...

Флора не каза нищо, но си взе писалката и бавно отвинти капачката. В стаята се разнесе дълга въздишка на поражение.

— Както добре знаете, нямам избор. Ще взема парите ви и ще си тръгна.

— Така да бъде — каза Флора и написа чека с облекчение. — Ти взе правилното решение, Теси.

— Нямахме никакво решение, нали така, госпожо? Аз го обичах, да знаете — каза тъжно. — Преди винаги бях добро момиче, но той ми каза всякакви неща, като например че ще се ожени за мен.

— Ето чека и името на адвокатата ми, през когото ще минава бъдещата ни кореспонденция. Той ще ти помогне и със закупуването на къща, ако е необходимо.

— Благодаря ви, госпожо — успя да каже Теси. — Вие сте добра жена, вярно си е. Теди не знае какъв е късметлия, да има майка като вас, която да му върши мръсната работа. Той е гнила ябълка, казвам ви, такъв е!

— Довиждане, Теси. Грижи се за себе си и за детето.

— Ще се постарая, госпожо, обещавам.

Теси излезе от стаята, Флора се свлече на стола си, обзета от облекчение и отвращение в равни количества.

Няма нищо непочтено в любовта...

Тя си спомни думите на Арчи към нея преди толкова години. Но любовта ѝ към Теди и нуждата да го защитава я бяха превърнали в човек, когото не можеше да познае. И Флора се мразеше за това.

* * *

— Какво има, мамо? Трябва да изляза в пет за една среща — каза намръщен Теди, когато влезе в кабинета на Флора.

— И вече закъсняваш с десет минути, така че по-добре да говорим направо по същество.

— Какво съм направил сега? Какви клюки си чула?

— Мисля, че знаеш много добре.

— О — засмя се Теди. — Предполагам, че си чула за тъй наречената ми връзка с момичето Смит.

— Да, от другите доброволки и от сестра ти, която твърди, че ви е видяла да се връщате от Домашната ферма заедно в нощта преди Бъдни вечер. И от самата Теси по-рано днес.

— Тя е идвала да те види?

— Аз я повиках.

— За бога, мамо! Изглежда забравяш, че вече съм на двадесет и четири и съм напълно способен да оправя собствената си каша.

— Значи признаваш, че ти си забъркал тази „каша“?

— Не, аз... — Теди се запъна. — Няма нужда майка ми да се меси в живота ми. Нали разбираш, че всичко това са купчина лъжи?

— След като говорих с Теси днес, искрено се съмнявам да е така. Ще говоря по същество. Знаеш, че Теси е бременна, и по всяка вероятност детето е твое. Отказваш да поемеш каквато и да било отговорност за действията си, както не поемаш отговорност за нищо друго. Лъжеш безочливо и редовно, за да си спасиш кожата.

— Мамо... аз...

— Моля недей да ме прекъсваш. Ти си мързелив, безочлив пияница, и, честно казано, срам за това семейство. Едва миналата седмица баща ти заговори за промяна на завещанието си.

— За да ме лиши от наследство?

— Да. — Флора разбра от изражението му, че е улучила право в целта. — И напълно разбирам защо. Ще бъда честна — ако баща ти

чуе дори най-малкия шепот за слуха, който се разнася около Теси, това ще бъде последната капка.

— Разбирам. — Теди се свлече в креслото.

— Предлагам от сега нататък да няма лъжи помежду ни, ако искаш да спасим ситуацията.

Теди погледна през прозореца зад майка си.

— Добре.

— Отпратих Теси с достатъчно пари, за да съм сигурна, че тя и детето ще са в безопасност.

— Мамо, нямаше нужда да го правиш, наистина, аз...

— Мисля, че имаше. Това почти със сигурност е твоето дете, и мое и на баща ти внуче. Признай го, за бога, Теди!

— Да — съгласи се накрая. — Има шанс, но...

— Не ме интересува твоето „но“. Просто не можеш да продължаваш по същия начин. Разбирам, че скучаеш и ти е трудно, но репутацията ти на женкар и пияница расте стремглаво.

— Наистина скучая. И не е изненадващо, че се чувствам така. Ако не бяха тъпите ми плоски стъпала, вече от години щях да съм на фронта и да изпълнявам дълга си към отечеството.

— Каквито и извинения да имаш, трябва да направиш избор. Можеш да останеш тук и да се превърнеш в син, с когото аз и баща ти да можем да се гордеем. Или ще предложи на баща ти да те пратим в Цейлон при леля ти Елизабет и чичо ти Сидни, за да им помагаш в чаената плантация. Във всеки случай ще трябва да докажеш на баща си, че си достоен за негов наследник.

Както и с Теси по-рано, от креслото не се чу звук.

— Наистина ли би ме отпратила? Има война, мамо. — Гласът на Теди бе пресипнал леко. — Постоянно бомбардират и потапят кораби.

Флора си пое дълбоко дъх, преди да продължи.

— Бих го направила, просто защото не мога повече да те прикривам, нито да намирам извинения за действията ти. Ако не беше постоянната ми намеса в твоя полза, отношенията с баща ти щяха отдавна да са достигнали кризисна точка. Но колкото и да те обичам, изражението на лицето на онази млада жена днес, седнала на същото място като теб, когато ѝ казах, че си отрекъл каквато и да било връзка с нея, ме накара да осъзная, че вече не мога да прощавам поведението ти. Разбираш ли ме, Теди?

Той сведе глава в отчаяние.

— Да, мамо, разбирам.

— Все още вярвам, че у теб се крие добър човек. Ти си млад и има шанс да се поправиш и да докажеш на баща си, че можеш да наследиш това имение.

— Да. Ще остана, мамо — каза той накрая. — И обещавам повече да не разочаровам теб или татко.

И без да я погледне или да й каже дума, Теди излезе от стаята.

[1] Ийст Енд е бедняшката част на Лондон — Б.ред. ↑

39.

През следващите няколко седмици Теди сякаш наистина обърна нова страница. Помагаше по всякакъв възможен начин в къщата и градината. А имаше много работа за вършене, понеже в деня след разговора на Флора с Теди господин Танит обяви, че той и съпругата му напускат Хай Уийлд незабавно. Не пожела да обясни причините, дори когато Флора го попита дали може да направи нещо, за да ги убеди да останат.

— Така е най-добре, госпожо. Госпожа Танит вече не се чувства спокойна в Хай Уийлд.

Напуснаха същата вечер и Флора лежа будна до малките часове, чудейки се с какво е обидила добродушната си икономка.

Луиз сви рамене в униние, когато чу новината в кухнята на следващата сутрин.

— Нали разбираш защо? — прошепна тя. — Теди не я оставя на мира последните няколко месеца. Искам да кажа, не мога да бъда сигурна, но ако бях на мястото на горкото момиче, и аз не бих го търпяла.

Флора затвори очи, спомняйки си как синът ѝ бе сложил ръка на гърба на госпожа Танит, докато стояха край печката в кухнята.

На следващата вечер Флора яде сама, понеже Арчи се бе обадил да ѝ каже, че ще се забави в базата, както бе обичайно напоследък. В леглото същата нощ тя чу немските бомбардировачи да летят наблизо, но не им обърна голямо внимание. Тези звуци бяха станали също толкова познати, колкото и чуруликането на птиците сутрин. Тази нощ обаче сякаш се чуваха от по-близо и Флора се подразни, че може да се наложи да спят в мазето, ако се приближат още.

Както и очакваше, точно преди полунощ пуснаха сирените за въздушно нападение и Флора, Теди и Луиз слязоха по стълбите. Два часа по-късно чува сигнала, че опасността е преминала, и се върнаха по леглата си. Флора знаеше, че Арчи почти със сигурност ще прекара нощта във военновъздушната база.

* * *

— Мамо! Мамо, събуди се! — Викове на Луиз я събудиха на следващата сутрин. — Търсят те по телефона. Някой си командир на ескадрила Кинг. Исква да говори с теб незабавно.

Флора полетя към телефона със свито сърце, почти препъвайки се, но вече знаеше причината за обаждането.

Командирът съобщи новината, че Арчи и четирнадесет други във военновъздушната база „Ашфорд“ са загинали на място, когато бомба ударила директно палатките на пилотите от запаса и останалия персонал.

Въпреки някогашната си сила в трудни моменти Флора се срива. Порази я иронията на ситуацията: Арчи да оцелее толкова дълго, радостта им от назначението му в „Ашфорд“, вместо в Лондон — основната цел на немските бомбардировачи — и накрая да загуби живота си само на няколко мили от дома... размътеният ѝ ум не можеше да побере ситуацията.

Луиз се обади на лекаря, който предписа успокоителни, и няколко дни Флора лежа в леглото, без да има волята или енергията да стане. Без любимия си Арчи предпочиташе и тя да беше умряла. Дори видът на изпитото лице на дъщеря му не бе достатъчен, за да я накара да излезе от спалнята си. Лежеше там, преживявайки отново всеки момент, който бяха прекарвали заедно, и проклинайки бога, в когото вече не можеше да вярва, след като ѝ го бе отнел завинаги.

Най-лошото беше, че дори не можаха да се сбогуват.

* * *

На шестата сутрин след съдбовното обаждане, Флора бе събудена от почукване по прозореца. Вдигна глава и видя малко птиче дрозд, което явно бе паднало от гнездото си в клоните на стария кестен до прозореца. Первазът го бе спасил от падането, но имаше опасност да падне пак, докато подскачаше и грачеше за майка си в паника.

— Идвам, малкото ми — прошепна тя, внимателно отвори прозореца и успя да хване птиченцето в ръце. — Спокойно, милото ми

— загука Флора. — Вече си в безопасност. Ще вземем една стълба и ще те върнем при майка ти ей сегичка. — Тя слезе долу с птицата в шепи и влезе в кухнята, където Теди и Луиз седяха заедно на масата.

— Мамо, ти си станала! Тъкмо се канех да ти донеса малко чай — каза Луиз.

— Остави това сега. Това бедно малко създание е паднало от гнездото на кестена. Теди, ще донесеш ли стълба, за да се кача и да го върна, преди да умре от шок?

— Разбира се, мамо.

Луиз погледна Теди, който намигна на сестра си, докато се изправяше.

— Вече всичко ще е наред с нея — прошепна ѝ, преди да излезе от кухнята и да последва майка си навън.

Погребението се състоя в църквата на имението и бе добре посетено от селяните, приятелите и семейството. Арчи беше популярна и уважавана фигура в околността и Флора седеше между двете си деца, усмихвайки се през сълзи на речите, изнесени от колегите му авиатори от двете войни. По време на службата Флора трябваше да използва всяка частица сила и смелост, която можа да намери у себе си. Седмицата ѝ на самотен траур поне бе позволила на прилива на скръб да се излее от нея и сега можеше да подкрепи децата си в собствената им болка. Животът ѝ — или поне основният ѝ източник на щастие — си бе отишъл завинаги. Но децата ѝ все още имаха своя живот и тя нямаше да ги разочарова.

В деня след погребението я посети семейният адвокат, господин Сондърс. След обичайните съболезнования се заеха за работа.

— Вероятно сте наясно, че лорд Вон не е пренаписал завещанието си от 1921 — започна господин Сондърс, изваждайки спретната купчина документи от старото си кожено куфарче. — Предполагам, че все още е искал имението да отиде у сина му, Теди?

— Аз... мога само да предположа, че е така — каза Флора, обзета от чувство за вина.

— Тогава ще започна процедурата по прехвърлянето му на името на Теди. За жалост, тъй като няма официален документ, който да ви дава право да живеете в имението Хай Уийлд, трябва да ви уведомя, че

е в правомощията на сина ви да ви, ... ъм, изгони. Не че мисля, че би го направил, но съм виждал такива ситуации преди.

— Ще говоря с Теди за желанията му — каза Флора със свито гърло. — Сигурна съм, че ще решим въпроса помежду си. Имам само един въпрос към вас, господин Сондърс: ако сестра ми Аурелия бе родила само Луиз — тоест само момиче — или ако Теди бе загинал във войната — добави тихо, — какво щеше да стане?

— В този случай нещата щяха да станат сложни. Първо щяхме да потърсим наследник от мъжки пол на имението. Ако не намерим такъв, Луиз щеше да получи попечителството над Хай Уийлд, докато роди син. Когато той навърши пълнолетие, би наследил както земите, така и наследствената титла. Ако роди дъщеря, то тя би получила същото попечителство, докато се роди мъжки наследник. Освен, разбира се, ако някоя от дъщерите на сестрата на лорд Вон не роди момче преди нея. И тъй нататък, и тъй нататък.

— Разбирам.

— Както може би разбирате, трябва да благодарим на небесата, че *има* пряк наследник от мъжки пол. — Той се засмя сухо. — Познавам много семейства, лишени от такъв, след като двете войни избиха поколения бащи и синове. Имате късмет, лейди Вон. Истинската кръвна линия може да продължи в Хай Уийлд, докато за много семейства в подобно положение не е толкова лесно.

— Чудя се, господин Сондърс, дали би било възможно Луиз да получи поне част от наследството? Тя скоро ще се омъжва, а съпругът ѝ не е богат човек. Като жена — започна внимателно Флора, — не мисля, че само защото е момиче, трябва да бъде лишена от каквато и да било претенция към семейното си имущество. Особено предвид факта, че е близначка на Теди.

— Съгласен съм, лейди Вон. Правилата за тези неща са архаични и мога само да се надявам, че след време жените ще имат равни права на наследяване както върху земи, така и върху титли. Но — се боя, че сега решението на този въпрос ще трябва да се вземе от сина ви. Боя се, че никоя от вас двете няма юрисдикция върху това какво ще се случи с имението Хай Уийлд. Действително е неприятно, че съпругът ви не доживя да пренапише завещанието си. Сега трябва да разчитате на милостта на сина си. Както и сестра му.

— Благодаря ви за съветите, господин Сондърс. Предполагам, че ще поддържате връзка с мен и Теди.

— От сега нататък ще комуникирам директно с Теди, без да минавам през вас — отвърна господин Сондърс, прибирайки документите в куфарчето си. — Отново ви поднасям съболезнованията си за загубата ви. Покойният ви съпруг беше много добър човек. Да се надяваме, че синът ви ще му бъде достоен наследник. Приятен ден, лейди Вон. — С дълбока въздишка, подсказваща, че клюките за Теди се бяха разпространили, господин Сондърс си тръгна.

Флора остана седнала на мястото си, загледана през прозореца към градината, която нямаше повече да е под нейна власт. И осъзна, че Арчи, макар и с благородни намерения, бе отнел пълноправната претенция на Луиз по кръвна линия. И въпреки скорошните му оплаквания, че Теди не е подходящ наследник на Хай Уийлд, не можеше да се направи абсолютно нищо, без да се разкрие първоначалната измама на Арчи.

Беше благодарна, че поне бе проявила здравия разум да вложи по-голямата част от наследството от истинския си баща в сигурни инвестиции, първоначално с помощта на сър Ърнест Касел. В последвалите години бе проявила интерес към стоковата борса и акциите и състоянието ѝ бе преживяло успешно флукуациите на непостоянните финансови пазари. Накратко, тя беше богата жена.

А самата Домашна ферма вече беше в процес на прехвърляне на името на Рупърт и Луиз. Арчи бе подписал авторизацията за трансфера на нотариалните актове, за да може младата двойка да се нанесе веднага след сватбата си през август. Теди нямаше как да възрази срещу това, нали?

Флора знаеше, че самият факт, че обмисля такава възможност, само подчертава колко е тежка ситуацията.

Същата нощ седна с Теди и Луиз и им предаде разговора си с господин Сондърс. Наблюдаваше внимателно изражението на Теди и се успокои, че видя следи от скръб, както и от облекчение.

— Е, аз и Рупърт ще сме много щастливи отсреща в Домашната ферма — каза ведро Луиз. — Хубаво място е и съм убедена, че ще можем да го направим уютно.

— Да, сигурна съм, че ще можете — каза Флора, обичайки Луиз за услужливия ѝ и благороден характер. Освен това, предположи

Флора, племенницата ѝ не бе очаквала нищо повече, тъй като не знаеше за истинските обстоятелства. — Значи, Теди, всичко това ще бъде твое. — Флора махна с ръка, сочейки кухнята. — Как се чувстваш?

— Мамо, получавам само това, което е мое по право, нали така? — каза той с известна гордост.

— Да, но знаеш много добре, че имението Хай Уийлд изисква много работа. Както ще ти обясни господин Сондърс, няма много средства за поддръжката му. Ще трябва да наемеш нов управител на фермата — добави Флора. — И някакъв персонал за самата къща, щом Луиз се изнесе в собствения си дом през лятото.

— Ти ще си тук с мен, за да се погрижиш за всичко това, мамо. Поне докато се ожения. — Теди се усмихна лукаво. — И може вече да имам някого предвид.

— Наистина ли? — Лицето на Луиз светна. — Би било прекрасно, ако имаме деца на една и съща възраст, които да израснат заедно. Нали така, Теди, скъпи?

— Не съм сигурен, че е много майчински тип жена, но определено много я харесвам.

— Винаги си пълен с изненади, Теди. Как се казва? — попита Луиз.

— Всичко ще се разкрие, когато му дойде времето. Тя не е от тези краища.

— Аз, разбира се, ще се изнеса веднага щом се сдобиеш със съпруга — каза Флора. — Винаги мога да отида временно в къщата в Лондон, докато може би възстановим вдовишката къща? Никой не живее там от много години.

— От сега нататък лондонската къща ще се използва само от мен. Може би ще можеш да отседнеш при майка си на „Албемарл стрийт“, когато отидеш в града? А сега — каза Теди, поглеждайки часовника си, — трябва да тръгвам. Влакът за Лондон потегля след половин час. Ще отида до гара „Ашфорд“ с ролс-ройса на татко.

— Но той не го е използвал от години, Теди. Хаби твърде много гориво, а трябва да пазим купоните за оборудването във фермата — възрази Луиз и хвърли нервен поглед към майка си.

— Сигурен съм, че имението ми може да си го позволи поне веднъж. Ще се върна след около два дни. — Той се изправи, целуна

майка си и сестра си по главите и излезе от кухнята.

Възцари се тишина. И двете жени бяха шокирани.

— Не се притеснявай, мамо — обърна се Луиз към Флора. — За теб винаги ще има място у нас в Домашната ферма.

* * *

През следващия месец Флора се подготвяше да каже сбогом на Хай Уийлд, докато Теди отсъстваше, прекарвайки повечето си време в лондонската къща. Флора и Луиз се стараеха да преодолеят скръбта и да управляват заедно имението. Господин Сондърс бе написал писмо на Флора — по-скоро от учтивост, отколкото поради нужда — за да я уведоми, че прехвърлянето на имението Хай Уийлд, лондонската къща и благородническата титла на името на Теди върви гладко и трябва да завърши най-късно през ноември.

Каквото и да си мислеха Флора и Луиз относно наследството на Теди, никоя от тях не изричаше на глас съмненията си. А и поне юни повдигна духа им с новините за успеха на десанта във Франция. Флора се постара да се фокусира върху предстоящата сватба на Луиз, като реши да им даде подаръка си, когато Рупърт пристигне за уикенда да обсъдят сватбените планове. Усети задоволство, когато видя радостта на лицата им, докато им казваше за книжарница „Артър Морстън“.

— Мили боже! — Рупърт извади кърпичка и изтри очите си. — А аз се притеснявах как ще осигуря на Луиз живота, с който е свикнала. Вие ми дадохте отговора. Не знам как да ви се отблагодаря. Аз съм... направо поразен.

В очите на самата Флора също избиха сълзи, докато гледаше как двамата млади — толкова щастливи и влюбени — се прегръщат. Вече беше уверена, че е постъпила правилно.

— Над книжарницата има и малък апартамент, който може да бъде обновен, за да го ползвате, когато трябва да останете в града — каза тя. — Макар да съм сигурна, че брат ти ще ви предостави лондонската си къща.

— Съмнявам се, мамо — отвърна Луиз. — А дори да го направи, смятам, че стаите над книжарницата, независимо в какво състояние са, ще бъдат по-подходящи за нас.

* * *

Няколко дни по-късно Флора получи телеграма от Теди:

ОЖЕНИХ СЕ ЗА ДИКСИ В РЕГИСТЪРА В ЧЕЛСИ
ДНЕС СТОП МНОГО ЩАСТЛИВИ СТОП ОТИВАМЕ В
ИТАЛИЯ ЗА МЕДЕНИЯ МЕСЕЦ СТОП ЩЕ СЕ ВИДИМ
СКОРО ДА ПРАЗНУВАМЕ СТОП КАЖИ НА ЛУИЗ ЧЕ Я
ИЗПРЕВАРИХ В БРАКА СТОП ТЕДИ СТОП

Луиз прочете телеграмата безмълвно, но лицето ѝ изразяваше чувствата ѝ.

— О, боже — каза накрая.

— Познаваш ли това момиче?

— Не особено добре, не. Но определено знам коя е. Цял Лондон знае. Теди ми я представи за кратко на Нова година.

— Коя е тя?

— Лейди Сесилия О'Райли. Ирландка по произход и от добро, но доста... бохемско семейство. Несъмнено е голяма красавица. Всички мъже в стаята оглупяха в момента, в който влезе в „Савой“ на Нова година. Има червена коса до кръста и също толкова огнен нрав. Теди изглеждаше луд по нея онази нощ и предполагам, че затова прекарваше толкова време в Лондон напоследък — добави Луиз. — Определено ще бъдат... интересна двойка.

— Разбирам. — Флора четеше между редовете на коментарите на Луиз и посърна още повече.

— Извини ме, мамо. Както винаги си ми казвала, не бива да съдя за книгата по корицата. Или репутацията. Дикси може да е смятана за „бърза“, но може и да е добър човек. И определено ще оживи Хай Уийлд и ще държи Теди на тръни. — Тя се усмихна вяло.

Тази нощ Флора лежеше в леглото и болезнено копнееше за топлината и успокоението на тялото, което някога лежеше до нея. Облегната на възглавниците си, започна да прави планове за собственото си бъдеще — и се питаше как да успокои гузната си съвест за Луиз.

* * *

Месец по-късно новият наследник на Хай Уийлд доведе у дома също толкова новата си булка. Противно на очакванията си, Флора веднага хареса младата жена, наречена „Дикси“. С гърления си смях — причинен, Флора бе убедена, от безкрайните силни френски цигари, които пушеше, — прекрасната си млечнобяла кожа и стройната си фигура, тя беше истинска стихия. Освен това беше и изключително умна, съдейки по това как поставяше Теди на мястото му всеки път, щом той кажеше нещо неискрено.

След алкохолната празнична вечер, в която горката Луиз сякаш се сля с фона, докато Дикси шумно изразяваше мнението си по всякакви теми от ирландския въпрос до войната и споделяше „вътрешните“ си знания за депресивния характер на Чърчил, Флора пожела на всички лека нощ и се качи да си легне. Утешаваше я поне мисълта, че Арчи би се зарадвал на оживената компания на новата си снаха.

На следващия ден Флора повика Теди в кабинета си. Целуна го нежно и го покани да седне. Преди той да успее да проговори, тя пое инициативата.

— Поздравления, Теди. Мисля, че Дикси е направо очарователна. Направил си добър избор и съм убедена, че с нея ще станем големи приятелки. Искрах само да ти кажа, че ще се радвам да платя сама за необходимите ремонти на вдовишката къща. И бих искала да попитам дали би ми продал онези двеста акра земя около нея? Понеже е от другата страна на улицата, тя граничи и с Домашната ферма. Готова съм да я поема и да я управлявам вместо теб. Консултирах се с местен брокер на имоти и мога да ти предложа добра цена, която ще ти осигури средства за поддръжката на Хай Уийлд и лондонската къща.

— Разбирам. — Теди изглеждаше изненадан. — Ще трябва първо да го обсъдя с Дикси и адвоката си.

— Направи го. Ще се изнеса от Хай Уийлд след сватбата на Луиз.

— Ясно. — Теди се изправи. — Чувствай се свободна да вземеш каквото искаш от къщата.

— Нуждите ми не са големи, а и ме бива в започването отначало. Ще кажа само, че ти получи прекрасно наследство. Хай Уийлд е много

специално място и се надявам ти и Дикси да го обичате и да държите на него като мен и баща ти.

И преди да избухне в сълзи, Флора напусна стаята.

* * *

В един горещ августовски ден Флора видя как Луиз се ожени за Рупърт Форбс в църквата, където толкова скоро бе погребала съпруга си. Докато се молеше за двойката, можеше само да си пожелае повисшите сили да донесат мира, обещаван толкова често. Както в собствения ѝ живот, така и в света.

* * *

През късната есен Флора бродеше из Хай Уийлд, чувствайки се глупаво, че казва сбогом на къща, която знаеше, че ще посещава често в бъдеще, макар вече да не бе нейна. Но пък, помисли си с тъга, къщата никога не бе ставала нейна, нито на когото и да било. Тя просто принадлежеше на себе си, като всички стари къщи. И щеше да оцелее в бъдеще, много след смъртта на настоящите обитатели.

Погледна през прозореца на кухнята към оградената градина, спомняйки си всички щастливи мигове, които бе прекарала там с Арчи.

— Мигове на щастие... — цитира сама на себе си. Нищо не продължаваше вечно, каза си тя, макар хората да го очакваха. Човек можеше само да се наслади на моментите, докато още може.

Понито и файтонът я чакаха отвън, натоварени с най-скъпите ѝ притежания. Тя излезе през входната врата и се качи на него.

— Сбогом... — Тя прати на Хай Уийлд — и на Арчи и всичките спомени — въздушна целувка. След това извърна глава, даде си един миг да си прости за всички грешки, които бе направила, потупа леко понито и потегли по алеята към още едно ново бъдеще.

АСЯ
НОЕМВРИ 2007
ROSA X CENTIFOLIA

(Провансалска роза — семейство Rosaceae)

40.

Ударите на часовника с махало ме изведоха от миналото и се сепнах. Погледнах часовника си и видях, че е четири сутринта. Очите на Орландо срещу мен бяха затворени и той изглеждаше напълно изтощен. Опитах се да се фокусирам върху всичко, което ми бе разказал, но знаех, че ще трябва да се наспя, преди да успея да го възприема.

— Орландо? — прошепнах, за да не го стресна. — Време е за лягане.

Очите му се отвориха рязко, но изглеждаха безжизнени.

— Да — съгласи се той. — Ще обсъдим прочетеното утре. — Той се изправи и се заклатушка към вратата като дрогиран, след което се обърна и погледна към мен. — Разбираш защо реших да не споделям информацията с брат си, нали? Той беше изпълнен с такава горчивина. Да узнае със сигурност, че нашият клон на семейството е бил несправедливо лишен от Хай Уийлд би могло само да влоши положението.

— Така мисля. — Посочих дневниците. — Да ги прибера ли някъде?

— Вземи ги със себе си. Жалкият ми опит да преразкажа такава сложна история ти даде само общите щрихи. Дневниците могат да попълнят детайлите. Лека нощ, госпожице Ася.

— Но още не разбирам какво общо има тази история с мен?

— Божичко — каза той и ме погледна изпитателно. — Изненадан съм. Мислех, че острият ти ум вече ще е разбрал точно как. Утре. — Той ми махна с ръка и излезе от стаята.

* * *

Вече минаваше единайсет, когато Орландо влезе в кухнята на следващата сутрин.

— Днес чувствам всяка една от тридесет и шестте си години, плюс още петдесет — каза той и се свлече в един стол.

И аз бях уморена, понеже бях прекарала остатъка от нощта, въртейки се в леглото. Успях да заспя едва половин час преди будилника ми да звънне и да стана в седем, за да направя закуска на Рори и да го закарам на училище.

— Какво ще кажеш за късна закуска? Яйца по бенедиктински и пушена сьомга? — предложих на Орландо.

— Не бих могъл да си представя нещо по-хубаво. Можем да се престорим, че сме в хотел „Алгонкуин“ в Ню Йорк и току-що сме се прибрали от заведение, където сме танцували до изгрев-слънце. Как сте днес, госпожице Ася?

— Замислена — отвърнах искрено, докато приготвях яйцата.

— Сигурен съм, че малко хубава храна ще ви помогне да смелите фактите.

— Това, което не разбирам, е защо Маус ме остави с впечатлението, че Флора Макникъл е била непочтена личност. Мисля, че е била чудесен човек.

— Напълно съм съгласен. Ако не беше вложила пари, за да възстанови къщата и градините след смъртта на прабаба Аурелия, да не говорим за работата, която тя самата е свършила по възстановяването и поддръжката на къщата през Втората световна война, никой от семейство Вон или Форбс нямаше да живее тук сега. Освен това е завещала на Луиз и Рупърт земята, която купила от Теди. Днес от тази земя идва основният доход на Домашната ферма.

— Направила е всичко възможно да се реваншира на Луиз — заключих.

— Да, и то как. Баща ми казваше, че в трудните години след войната Флора е държала семейството заедно. Тя е водела счетоводството на книжарница „Артър Морстън“ и е помагала на Дикси да отглежда сина си Майкъл, както и в поддръжката на Хай Уийлд. Както можеш да си представиш, Теди не е бил особено полезен в никоя от двете роли. Имала е дълъг и пълноценен живот.

— На колко години е била, когато е починала?

— Доста над седемдесет. Баща ми каза, че са я намерили седнала под розовата беседка в следобедното слънце.

— Радвам се, че по-късните й години са били щастливи. Заслужила го е. Как може Маус да мисли, че тя е виновна за всичко? В крайна сметка, решението да запише Теди като близък на Луиз на свидетелствата за раждане е било на Арчи.

— И то от разбираеми алтруистични причини — добави Орландо. — По свой собствен начин е почел всички загинали край него във войната. Не забравяй, че Маус е чул само най-важните моменти от историята от баща ни, когато отлетя да го посети в Гърция, преди да умре. Прибра се вкъщи много разстроен — може би помниш, че ти казах, че баща ни умря само две години след Ани. Тъкмо тогава преместих дневниците с информация по въпроса в книжарницата. Мислех, че най-лошото нещо за Маус би било да се зарови още повече в миналото.

— Чувствал се е сякаш всичко му е било отнето — казах тихо. — Съпругата му, баща му и законното му наследство.

— Да. Депресията е ужасно нещо, госпожице Ася — въздъхна Орландо. — И поне една болест, която не ме е засегнала.

— Може би трябва да ги прочете, Орландо, и да разбере какво всъщност се е случило. Струва ми се, че самата Флора е загубила най-много.

— Съгласен съм, макар да е ужасно жалко, че имението не е минало под попечителството на баба Луиз в очакване на бъдещите й деца — а именно баща ни, Лорънс. А и Рупърт, дядо ми, беше страхотен човек.

— Може би любовта към едно дете заслепява всички ни.

— В много случаи, да — съгласи се Орландо. — Флора е била разумна и прагматична жена. Знаела е, че Арчи, както и тя самата, е носел вина за лъжата за раждането на Теди. Бил е отгледан с мисълта, че е пълноправният наследник, и то не по своя вина. Ако се бе опитала да му отнеме наследството, би го загубила завинаги в лондонските бордеи, където би прекарал остатъка от живота си в пиене, жени и песни. Което, според дневниците й, така или иначе е правел и в Хай Уийлд. Съпругата му Дикси е спасила положението. Тя е родила бащата на Маргъорит, Майкъл, и поддържала имението, докато Теди се пропилил до смърт. Забелязал съм, че Хай Уийлд винаги е бил спасяван от поколения силни жени.

— А сега Рори ще наследи титлата и имението през Маргьорит — добавих аз, сложих закуската на масата и седнах.

Орландо вдигна вилицата и ножа си и започна да яде.

— Ах, перфектното лекарство. Лично аз много се радвам, че лейди Флора е прехвърлила книжарницата на Рупърт и Луиз. Той я е управлявал внимателно през суровите години след войната и накрая аз получих прекрасно наследство. Маус ми каза, че имотът почти със сигурност е по-ценен от Хай Уийлд, или каквото е останало от него.

— Флора не е имала собствени деца, нали? — изрекох една от мислите, които ме бяха измъчвали в ранните часове тази сутрин.

— Не. — Орландо ме изгледа. — Значи сте направила връзката?

— Мисля, че да.

— Да, жалко е, госпожице Ася, защото ми се струва, че от вас би се получила изключително елегантна британска аристократка. Но наличните факти сочат, че у вас няма и капка кралска кръв.

— Тогава защо баща ми е дал котката „Фаберже“ като улика?

— А-ха! От мига, в който ми разказахте за мисията си, точно този въпрос си задавах най-много. Според това, което сте ми казвали за баща си — а аз слушах внимателно всичко, което казахте, и, ако мога да добавя, което не казахте — винаги съм вярвал, че има определена причина.

— Каква смяташ, че е тя? — Мислех, че знам, но исках да го чуя първо от Орландо.

— Той се е нуждаел от нещо, което да ви свърже с рода Вон, а не Форбс. А Теди е бил осиновен син на лейди Флора. Значи трябва да търсим *неговите* потомци...

— Имаш предвид незаконното бебе на доброволката? — най-сетне изрекох предположението си.

— Именно! Знаех си, че няма да ме разочаровате. — Орландо облегна брадичка на юмруците си и се вгледа в мен. — В онзи съдбовен ден, когато се върнахте в книжарницата да вземете скъпоценната си папка, ми казахте, че според координатите на армиларната сфера сте родена в Лондон.

— Да.

— А къде е живяла нашата доброволка?

— В лондонския Ийст Енд.

— Точно така. А към кой адрес сочеха координатите, когато ги проверихте в интернет?

— „Меър стрийт“, Е8.

— Която се намира?

— В Хакни.

— Точно така! В Източен Лондон! — Орландо отметна глава назад и удари по масата, въодушевен от собствената си проникателност и досетливост. Подразних се, защото произходът ми не беше повод за веселие. — Простете ми, госпожице Ася, но не мога да не сметна иронията за забавна. Идвате при мен с котка „Фаберже“, която ви свързва с един крал на Англия. И откриваме, че почти със сигурност нямате никаква кръвна връзка нито с кралски особи, нито със семейство Вон. Но е възможно да сте незаконната правнучка на омразната ни кукувица в гнездото.

Внезапно усетих в очите ми да се събират сълзи. Макар да разбирах аналитичния и лишен от емоции ум на Орландо, фактът, че намираще ситуацията за толкова смешна, ме нарани дълбоко.

— Не ме интересува откъде идвам — възразих гневно. — Аз... — През уморения ми ум преминаха стотици подходящи отговори, но вместо това станах. — Извини ме, отивам да се разходя.

Взех старо яке и чифт ботуши от фоайето, сложих си ги и излязох в ледената сутрин. На излизане през портите взех да укорявам Татко Солт, който седеше някъде горе на небето, и да поставям под съмнение решенията му. В най-добрия случай явно бях незаконната правнучка на един мъж, който неволно бе откраднал Хай Уийлд изпод носа на законния наследник. В най-лошия случай бях нищо; нямах нищо общо с всичко това.

Свих наляво по пътя и краката ми автоматично ме поведоха по къпиновата пътека, както я бяхме нарекли аз и Рори. Сълзите ми закапаха, а смехът на Орландо отекна в ушите ми. Да ме унижи ли искаше? Дали се бе наслаждавал на факта, че можеше да докаже недвусмислено, че идвам отникъде? Че така наречената му „аристократична“ кръв го прави по-важен? Защо британците бяха толкова обсебени от социалното положение?

— Това, че са създали световна империя и имат кралско семейство, не значи нищо. Хората са равни, независимо откъде идват — изсъсках гневно на една сврака, която наклони глава, примигна и

отлетя. — В Швейцария няма значение — казах си. — Не би имало значение за Татко Солт, знам го. Тогава защо...?

Продължих да крача с леки стъпки по пътеката и се мразех за отчаяната си нужда да принадлежа на нещо или някого, различно от Кики и фантастичния, приказен свят, който бе създал Татко Солт в Атлантис за шареното си ято гълъби. Да си създам собствен свят, който да принадлежи само на мен.

Бях стигнала до равно поле. Свлякох се на един пън и си изплаках очите. Накрая се съвзех и си изтрих очите грубо. *Хайде, Ася, контролирай емоциите си. Така няма да постигнеш нищо.*

— Здравсти, Ася. Добре ли си?

Обърнах се и видях Маус, който стоеше на няколко метра от мен.

— Да, добре съм.

— Не изглежда така. Искаш ли чаша чай?

Отговорих му със свиване на рамене, каквото бих очаквала от опърничав тийнейджър.

— Е, току-що загорях чайника. — Той посочи зад себе си и осъзнах, че без да гледам къде ходя, съм се озовала в полето зад Домашната ферма.

— Съжалявам — смотолевих.

— За какво?

— Че не гледах накъде вървя.

— Няма проблем. Искаш ли чаша чай или не?

— Трябва да се прибера и да измия чиниите.

— Не ставай смешна. — Той се доближи до мен, хвана ме за лакътя и безцеремонно ме поведе към къщата. Когато стигнахме кухнята, ме накара да седна на един стол. — Седни. Аз ще наляя чая. Мляко и три лъжички захар, нали така?

— Да. Благодаря.

— Заповядай.

Чаша горещ чай бе поставена пред мен. Не можех да събера сили да вдигна поглед, така че се взирах втренчено в релефа на старата чамова маса. Чух как Маус седна срещу мен.

— Трепериш.

— Навън е студено.

— Да, така е.

Последва дълга тишина. Отпих от чая.

— Искаш ли да те попитам какво се е случило?

Отново свих рамене.

— Е, както решиш.

Държейки чашата в ръце усетих как топлината на стаята започва да се просмуква в ледените ми вени. Резервоарът с гориво явно бе напълнен, след като идвах тук за последно.

— Мисля, че знам защо баща ми ме е пратил в книжарница „Артър Морстън“ — казах накрая.

— Ясно. Това хубаво ли е?

— Не знам — казах и изтрих с ръка носа си, който за малко да закапе в чашата.

— Когато за пръв път дойде в магазина и разказа историята си на Орландо, той ми се обади.

— О, направо страхотно! — отвърнах стегнато, ядосана, че двамата братя са ме обсъждали зад гърба ми.

— Ася, престани. Не знаехме коя си. Естествено е да ми каже за теб. Ти не би ли казала на сестра си?

— Да, но...

— Но какво? Независимо от това, което може да си видяла или чула напоследък, Орландо и аз винаги сме били близки. Ние сме братя; каквото и да се случи между нас, винаги се подкрепяме.

— Е, кръвта вода не става, нали така? — отвърнах съкрушена, понеже единственият човек, когото познавах, който със сигурност имаше моята кръв, явно бях аз.

— Разбирам защо се чувстваш така в момента. Впрочем, знаех, че Орландо е взел онези дневници.

— Аз също.

Спогледахме се и си разменихме тънки усмивки.

— Явно всички сме се манипулирали взаимно. Надявах се, че може да разбереш от него къде са. Знаех и защо ги е взел.

— А аз — не, поне до снощи. Мислех, че е защото си го разстроил с продажбата на книжарницата — признах. — Но явно се е опитвал да те защити.

— Е, и коя смята, че си?

— Нека той ти каже. Нали ти е брат.

— Може би си забелязала, че в момента не ми говори.

— Ще говори. Вече ти е простил. — Изправих се, уморена от разговори. — Трябва да вървя.

— Ася, моля те.

Тръгнах към вратата, но той ме хвана за ръката, преди да стигна до бравата.

— Пусни ме!

— Виж, съжалявам.

Поклатих глава. Не можех да проговоря.

— Разбирам как се чувстваш.

— Не, не разбираш — процедих през зъби.

— Разбирам, наистина. Сигурно имаш чувството, че всички сме те използвали. Като Флора — пионка в игра, чиито правила не знаеш.

Сама не бих могла да го опиша по-добре. Потиснах сълзите си и прочистих гърло.

— Трябва да се върна в Лондон. Ще кажеш ли на Орландо, че съм си отишла и трябва да вземе Рори в три и половина, ако обичаш?

— Да, но, Ася...

Той посегна към мен, но аз се изтръгнах със сила от хватката му.

— Е, добре — въздъхна той. — Искаш ли да те закарам на гарата?

— Не, благодаря. Ще повикам такси.

— Както желаяш. Толкова съжалявам. Ти не заслужаваше това... нас.

Излязох през вратата и я затворих рязко, стараейки се да се преборя с импулса да ударя нещо, след което се върнах в Хай Уийлд. Орландо, слава богу, не беше в кухнята. Видях, че е почистено след закуската. Обадох се на таксиметровата компания да ме приберат колкото е възможно по-бързо и изтичах горе, за да си прибера нещата в сака.

Петнадесет минути по-късно вече се отдалечавах от Хай Уийлд и си казах, че само бъдещето има значение, не миналото. Бях съкрушена, че Татко Солт — когото обичах и на когото се доверявах повече от всеки друг — само ми бе причинил още болка. Бях научила единствено, че не мога да имам доверие на никого.

Щом пристигнах на Чаринг Крос, автоматично отидох на спирката на автобуса за Батърсий. Стоейки там обаче, не можех да понеса мисълта отново да се върна у дома при Кики, след поредния

провален опит да си намеря собствен живот. *И неизбежната ѝ радост, че не съм успяла*, помислих злобно.

Укорих се за мисълта, защото макар да бе вярно, че част от нея би се зарадвала, че отново съм само нейна, знаех също, че тя ме обича повече от всеки друг и би искала да ме утеши. Но това би означавало да ѝ кажа какво бях открила, а още не се чувствах подготвена да го разкажа на когото и да било, дори на нея.

Вместо това взех автобуса за Кенсингтън и спрях пред книжарница „Артър Морстън“, където бе започнала цялата тази жалка история. Намерих ключовете в раницата си, отворих вратата и влязох в стая, по-хладна от въздуха навън. Бързо се спускаше нощ и потърсих непохватно ключовете за лампите, след което пуснах старите кепенци на прозорците. После запалих огън с треперещи от студ ръце. Седнах в обичайния си стол, топлейки ръце на огъня, и се опитах да намеря рационално обяснение за мъката си. Защото дълбоко в себе си знаех, че тя е ирационална. Орландо нямаше намерение да ме нарани — искаше да ми помогне, като ми разкаже историята. Но бях толкова уморена, объркана и чувствителна, че реагирах прекалено бурно.

Най-накрая извадих пуловерите си от сака, за да се завия с тях, свих се на килимчето пред огъня и заспах.

* * *

Събудих се в същата поза и видях с изумление, че е почти девет часът. Явно бях спала като труп. Изправих се и отидох да си направя чаша кафе, за да се съживя. Изпих го, горещо, сладко и черно, и най-накрая се почувствах по-спокойна. Може би можех да прекарам тук следващите няколко дни, помислих си иронично.

Сега се нуждаех от спокойствие и пространство.

Извадих лаптопа си от сака и го включих. Сигналът беше слаб тук, долу, на пода на книжарницата, но поне работеше. Отидох на „Гугъл Земя“, за да въведа отново координатите си и да се уверя, че не съм допуснала грешка.

И ето го: „Меър стрийт, Е8“.

Тогава... след всичко, което бях открила, беше ли вероятно да е съвпадение, че Теси Смит е живяла в Хакни?

Не.

Извадих тефтера, в който бях започнала да пиша романа си, и го отворих на задната страница с мисълта, че собствената ми история бързо ставаше по-интересна от каквато и да било измислена такава, която бих могла да напиша.

Записах имената в две колонки — една за потомците на Луиз и една за тези на Теди. Осъзнах, че мъжете от семейство Форбс имаха далечна роднинска връзка и с Флора чрез сестра ѝ Аурелия: Флора беше прапралеля на Орландо и Маус.

Но... ако бях правнучка на Теси, значи имах пряка роднинска връзка с Маргьорит чрез Теди. А следователно и с Рори. Поне тази мисъл ме накара да се усмихна. Следващата ми дилема беше дали искам да продължа с цялото това нещо. Имаше сериозна вероятност родителите ми още да са живи.

Станах и закрачих напред-назад из стаята, опитвайки се да реша дали да ги потърся. Тъй като знаех името на Теси и района, в който е живяла, не би било трудно да открия информация за детето, което е родила през 1944. И всякакви следващи деца.

Но... защо родителите ми ме бяха изоставили?

Обърканите ми размишления прекъснаха внезапно, когато чух гласове пред входната врата и завъртането на ключа в ключалката.

— По дяволите! — Изтичах до камината в отчаян опит да скрия доказателствата за пренощуването си тук. Входната врата се отвори и разкри Маус, следван от дребен китаец, когото разпознах от съседния антикварен магазин.

— Здравей, Ася — каза Маус с очевидна изненада.

— Здравей — казах аз, притискайки една възглавничка до сърцето си.

— Господин Хо, това е Ася, асистентката ни в книжарницата. Не знаех, че ще идваш днес.

— Ами, реших да намина и да се уверя, че всичко е наред — казах аз, отидох до прозореца и бързо отворих кепенците.

— Благодаря ти — каза той и погледна към камината. Пуловерите, с които се бях завила снощи, бяха натрупани на купчина пред нея, заедно с отворения сак.

— Да запаля ли огън? — попитах го. — Тук е доста хладно.

— Не заради нас, недей. Господин Хо иска да разгледа апартамента над книжарницата.

— Ясно. Е, щом вече сте тук, ще си ходя — казах и се наведох да си прибера нещата в сака.

— Всъщност така или иначе се канех да те посетя в апартамента. Орландо ми даде нещо за теб. Почакай малко, няма да се бавим — каза той, обърна се и поведе господин Хо към задната част на книжарницата. Чух ги да се качват по стълбите.

Все пак запалих огъня с пламнали от срам бузи. Когато двамата мъже се върнаха, си намерих работа в дъното на магазина, докато говореха край входната врата, и се постарях да не слушам детайлите.

Вратата се отвори и затвори, за да пусне господин Хо да излезе, след което Маус тръгна към мен.

— Спала си тук снощи, нали?

Не бях сигурна дали в очите му има гняв или загриженост.

— Да, съжалявам.

— Няма проблем. Само ми е интересно да узная защо не си се прибрала вкъщи.

— Просто... исках малко спокойствие.

— Разбирам.

— Как е Рори?

— Липсваш му. Вчера го взех от училище и след като си легна, с Орландо седнахме и си поговорихме на дълго и широко. Казах му за офертата на господин Хо. Всъщност го прие много по-добре, отколкото очаквах. Изглеждаше много по-притеснен, че те е разстроил.

— Добре. Радвам се и за двама ви. — Дори аз чувах колко е кисел гласът ми.

— Ася, престани. Вече клониш към самосъжаление. А аз знам всичко за самосъжалението — каза нежно. — Орландо беше много притеснен за емоционалното ти състояние, както и аз. И двамата оставихме съобщения на мобилния ти, но ти не вдигна.

— В книжарницата не са позволени мобилните телефони. Затова не вдигам.

Устните му се извиха в усмивка.

— Както и да е... — Маус бръкна в джоба на якето си. — Това е за теб. — Подаде ми голям кафяв плик. — Орландо ми каза, че е направил някои разследвания за теб.

— Окей. Добре — казах, прибрах плика в предния джоб на сака и вдигнах раницата си. — Благодаря му от мое име.

— Ася, моля те... грижи се за себе си. Поне имаш сестра си.

Не отговорих.

— Да не сте се скарали? — попита Маус накрая. — Затова ли не си се прибрала у дома снощи?

— Не мисля, че трябва да бъдем толкова зависими една от друга — отвърнах рязко.

— Когато я видях, определено ми се стори, че изпитва силно собственическо чувство към теб.

— Вярно е. Но ме обича.

— Както Орландо и аз се обичаме, макар и понякога да се караме. Ако не ме беше подкрепял в последните няколко години, не знам какво щях да правя. Той има добро сърце, да знаеш. Не би наранил никого.

— Знам.

— Ася, защо не отвориш плика, който ти е пратил?

— Ще го отворя.

— Имам предвид тук и сега. Мисля, че ще е добре да има някой с теб.

— Защо изведнъж започна да се държиш толкова мило с мен? — попитах го тихо.

— Защото виждам, че изпитваш болка. И искам да ти помогна. Както ти ми помогна в последните няколко седмици.

— Не мисля, че съм ти помагала с нещо.

— Аз решавам дали е така. Ти прояви към всички ни доброта и търпение, които аз поне не заслужавам. Ти си добър човек, Ася.

— Благодаря. — Все още се колебаех и стоях със сака в ръка.

— Виж, защо не седнеш тук, край огъня, докато аз отида горе да взема нещата, които Орландо ме помоли да му донеса в Хай Уийлд?

— Добре — предадох се, просто защото краката ми бяха като желе. Когато Маус мина през вратата в дъното, извадих плика от раницата и го отворих.

Хай Уийлд
„Ашфорд“, КЕНТ

1 НОЕМВРИ 2007

Мила моя Ася,

Пиша ти, за да те помоля за прошка за грубите си думи вчера. Повярвай ми, не ти се подигравах — далеч съм от тази мисъл. Просто ме разсмя иронията на генетиката и съдбата.

Време е да призная, че откакто влезе в книжарницата ми за пръв път и ми показа котката на Фаберже и координатите си, се опитвам да проследя произхода ти. Защото, разбира се, той може да е неразривно свързан с нашия. В този плик има още един, съдържащ всички факти за истинското ти семейство, които трябва да знаеш.

Няма да казвам нищо повече (колкото и да е необичайно за мен), но бъди сигурна, че съм на твое разположение, ако се нуждаеш от още обяснения.

Отново те моля за прошка. А Рори ти изпраща най-добри пожелания.

Твой приятел и почитател,

Орландо

Пръстите ми погалиха скъпия пергаментов плик, затворен с въсъчен печат. Ето я пред мен — истината за произхода ми. Пръстите ми се разтрепериха, стана ми лошо и главата ми се замая.

— Добре ли си? — попита Маус, когато ме намери с глава, облегната на юмруците ми.

— Да... не — признах си.

Главата ми се въртеше. Той пристъпи към мен и сложи ръка на рамото ми.

— Горката Ася. Доктор Маус заключава, че пациентката страда от шок, силни емоции и почти сигурно глад. Така че, понеже вече е време за обяд, ще отида до другата страна на улицата и за разнообразие ще нахраня *теб*. Дай ми няколко секунди.

Гледах как излиза и въпреки себе си успях да се усмихна. Прогоних образа на Каналния плъх и поне за днес го замених с меко бяло същество със сладки ушички и розово носле.

— Седи си там и не мърдай — нареди Маус, след като се върна с храната. — Днес аз ще се погрижа за теб.

Макар да беше леко подозрително, предвид предишното му поведение, беше приятно някой да се грижи за мен. Започнахме да се храним, а аз изпих и чаша „Сансер“, която леко ме замая. Търсех скритите мотиви на Маус, но не намирах такива. Тогава се сетих за нещо.

— Кой ще вземе Рори този следобед?

— Маргьорит. Тя се върна от Франция късно снощи. Никога не съм я виждал толкова щастлива. Не е ли невероятно, как човек може да стои в плитчините с години без никакви промени, но изведнъж го залива приливна вълна от събития, които го изхвърлят в открито море или го връщат внимателно на брега? При нас, семейство Вон и Форбс, напоследък се случват сеизмични промени. И като че ли ти ги предизвикваш.

— Мисля, че това е просто съвпадение.

— Или съдба. Вярваш ли в съдбата, Ася?

— Не мисля. Животът е такъв, какъвто си го направиш.

— Е, през последните седем години вярвах, че съдбата ми е да страдам. И се отдадох изцяло на страданието. Направо тънех в него. И никога не мога да поправа щетите, които това нанесе на семейството ми. Твърде късно е.

Видях как очите му помръкнаха и напрежението се завърна.

— Можеш да се опиташ.

— Мога, нали? Както и да е, стига толкова за мен. Ще отвориш ли този плик, за да го обсъдим, или не?

— Не знам. Ще ми каже само, че родителите ми са ме изоставили, нали?

— Не знам.

— Или е това, или са мъртви. Но ако наистина са ме изоставили, как бих могла да им простя? Как може един родител да изостави детето си? И то малко бебенце, каквото знам, че съм била, когато съм пристигнала в Атлантис.

Маус въздъхна тежко.

— Може би е по-добре да чуеш причините, преди да ги съдиш. Някои хора не са на себе си, когато правят такива неща.

— Имаш предвид нещо като следродилна депресия?

— Предполагам, да.

— Не е точно същото като да нямаш достатъчно храна или покрив над главата си.

— Не, не е. Както и да е, по-добре да си вървя. Имам работа за вършене, знаеш.

— Да.

— Ако има нещо, с което мога да ти помогна — каза той и се изправи — само ми се обади.

— Благодаря. — И аз се изправих, усещайки внезапната промяна в емоциите му. — Благодаря ти и за обяда.

— Не ми благодари за нищо, Ася. Не го заслужавам. Чао.

И тогава излезе.

Седях там, клатех глава и се укорявах за доверчивостта си. Какъв му беше проблемът? Настроенията му се променяха внезапно и без причина. Знаех само, че има нещо... нещо, което го преследваше.

41.

Тази нощ, докато с Кики вечеряхме, между нас имаше силно напрежение. Обикновено тя дърдореше за каквото ѝ дойде на ума, но днес очите ѝ бяха като непревземаема крепост.

— Ще си лягам. Утре ме чака дълъг ден — каза тя и се изправи, за да се качи горе. — Благодаря за вечерята.

Отнесох чиниите и излязох в студената нощ, за да погледам реката, която течеше под мен. И се замислих за Маус и аналогията му с вълните. И при мен настъпваха сеизмични промени; дори отношенията ми с Кики най-после се променяха. Тогавашните ми мисли се насочиха към неотворения плик, който бавно прогаряше дупка в раницата ми, и разбрах, че имах нужда спешно да поговоря с някого, на когото имах доверие. Някой, който няма да ме съди, а ще ми даде спокоен, разумен съвет.

Мама.

Извадих мобилния си от задния джоб и набрах номера на дома си — на истинския си дом — и зачаках да вдигне, което правеше винаги, когато някоя от нас ѝ се обаждаше, дори да е късно. Тази нощ обаче обаждането бе прехвърлено на гласовата поща и автоматичното съобщение ми каза, че няма никого вкъщи. Сърцето ми се сви. На кой друг можех да се обадя?

Мая? Али? Тиги? Определено не и Електра... Макар да я обичах и да ѝ се възхищавах за постиженията в живота, емпатията не беше в природата ѝ. Татко винаги казваше, че има „труден характер“. С Кики тайно казвахме, че е разглезено хлапе.

Накрая пробвах Али, понеже знаех, че за разлика от Мая поне е в северното полукълбо. Тя вдигна на третото извънмяване.

— Ася?

— Здравсти. Да не те събудих?

— Не. Добре ли си?

— Да. А ти?

— Добре съм.

— Радвам се да го чуя.

— Когато се видим, ще ти разкажа всичко. Е, с какво мога да ти помогна? — продължи тя.

Усмихнах се на автоматичния въпрос на сестра си. Тя знаеше, че когато ние, по-малките сестри, ѝ се обаждахме, не беше, за да я питаме как е. И го приемаше, защото това беше ролята ѝ като „водачката“ в семейството.

— Имам един плик — казах ѝ. — И ме е страх да го отворя.

— О. Защо?

Обясних възможно най-сбито.

— Разбирам.

— Какво трябва да направя според теб?

— Да отвориш плика, разбира се!

— Наистина ли?

— Убедена съм, Ася, че колкото и да е болезнено, Татко е искал да помогне на всички ни да продължим напред. Освен това, ако не го направиш сега, само ще го отложиш за в бъдеще. Все някога ще го отвориш, разбира се.

— Благодаря, Али. Как е в Норвегия?

— Прекрасно е, просто прекрасно. Аз... имам добри новини.

— Какви?

— Бременна съм. От Тео — добави бързо. — Мама знае, но още не съм казала на другите сестри.

— Али — казах с буца в гърлото. — Това наистина е прекрасно! О, Господи! Невероятно е!

— Нали? О, намерих и семейството си тук, в Берген. Така че макар двамата най-важни хора да ги няма, имам подкрепа и се задава нов живот.

— Толкова се радвам за теб, Али. Заслужаваш го, толкова си смела!

— Благодаря. Освен това, Ася, ще свиря на флейта на един концерт тук, в Берген, на седми декември. Ще поканя всички сестри, разбира се, но толкова ми се ще да дойдеш. И Кики, ако е свободна.

— Ще дойда, обещавам.

— Мама също каза, че ще дойде, така че може би можеш да говориш с нея за плановете за пътуването. Толкова съм щастлива, Ася, макар да не вярвах, че някога отново ще изпитам щастие след...

случилото се. Но слушай, да се върнем на теб. Мога да кажа само, че трябва да бъдеш смела сега, ако искаш животът ти да се промени.

— Искам.

— Предупреждавам те, че може да не е каквото ти се иска да чуеш; приказката беше Атлантис... но това беше предишният ни живот и нещата вече се промениха. Само помни, че ти направляваш съдбата си. Но трябва да й помогнеш да се изпълни. Нали разбираш?

— Да. Благодаря ти, Али. Ще се видим през декември.

— Обичам те, Ася. Знаеш, че винаги ще съм тук да ти помогна.

— Да. Бог да те благослови — добавих.

— Бог да те благослови.

Прекъснах разговора и влязох вътре, защото забелязах, че пръстите ми са посинели от студ. Проверих си гласовите съобщения и изслушах няколко от Орландо и Маус. Взех си кратък душ и се промъкнах в спалнята, където Кики вече спеше тихо.

— Сеизмични промени — промърморих на себе си, щом главата ми докосна меката възглавница с благодарност.

Щях да последвам примера на голямата си сестра.

И да бъда смела.

Кики сънува кошмар около четири часа сутринта и след като се пъгнах до нея в леглото, за да я успокоя, вече бях съвсем будна. Станах и слязох долу да си направя чаша чай. Погледнах към обгърнатия от мрак Лондон, а над мен светеха ярко Седемте сестри на Плеядите; те бяха най-ярки над северното полукуълбо през зимата. Проследих реката на изток и се зачудих дали *истинските* ми роднини не спят някъде, или може би се питат как съм. И къде съм.

Стиснах зъби, извадих плика от раницата си, и без да смея да спра и да обмисля действията си го отворих, със спящия град като единствен свидетел.

Вътре имаше два листа хартия. Разтворих ги и ги сложих на стъклената масичка. Единият беше родословно дърво, написано с красивия почерк на Орландо, със стрелкички, сочещи към разните му коментари. Вторият беше копие от свидетелство за раждане:

Дата и място на раждане: 21 април 1980
Родилна болница на Армията на спасението, Хакни
Име и фамилия: Луси Шарлот Браун
Баща: -----
Майка: Петула Браун

— Луси Шарлот — прошепнах. — Родена на моя рожден ден.
Аз ли бях това?

Минах на родословното дърво, внимателно нарисувано от Орландо, и го прегледах. „Теси Елиноор Смит“ бе родила през октомври 1944 момиченце на име Патриша, чиято фамилия също беше Смит. На дървото не бе отбелязан баща, макар Орландо да бе написал „Дъщерята на Теди?“ в полето. Което показваше, че Теси не бе успяла да се помири с годеника си. И бе отгледала дъщеря си Патриша сама...

След това, през август 1962, Патриша бе родила дъщеря на име Петула. Бащата бе записан като „Алфред Браун“. А на 21 април 1980 г. осемнадесетгодишната Петула бе родила „Луси Шарлот“.

Проверих отново родословното дърво и забелязах, че според бележките на Орландо Теси бе умряла през 1975, а Патриша съвсем наскоро, през септември тази година. Което вероятно означаваше, че майка ми — само при мисълта за тези думи по гърба ми премина тръпка на страх и очакване — още е жива.

Чух как вратата на банята се затръшва над мен, така че се изправих и започнах да приготвям закуската, питайки се дали да поискам съвет от Кики.

— Добро утро — каза тя, когато слезе след душа си. — Добре ли спа?

— Да, доста добре — излъгах.

Кики никога не помнеше кошмарите си и не исках да я карам да се чувства неудобно, като й напомням за тях. Изглеждаше необичайно бледа и потисната, когато седна да яде.

— Добре ли си?

— М-да — кимна тя, но знаех, че лъже. — За постоянно ли се връщаш вкъщи?

— Не знам. Искам да кажа, може да се наложи да отида пак, ако имат нужда от мен.

— Тук е много самотно без теб, Сия. Не ми харесва.

— Защо не поканиш някои от приятелите си от колежа да дойдат, когато ме няма?

— Нямам приятели и ти го знаеш — отвърна тя мрачно.

— О, Кики, сигурна съм, че имаш.

— По-добре да тръгвам. — Тя се изправи.

— О, между другото, снощи говорих с Али и тя ни покани на концерта си в Берген в началото на декември. Мислиш ли, че ще можеш да дойдеш?

— Ти ще ходиш ли?

— Да, разбира се! Мислех си, че може да отлетим заедно.

— Окей, защо не? Доскоро тогава. — Тя си навлече коженото яке, взе си портфолиото и излая едно „чао“ към мен, преди да излезе от апартамента.

*Нито кипарис вирее в сянката на дъб,
ни дъб пониква в сянка на кипарис...*

Макар да бях забъркала голяма каша с опитите си да изляза от нейната сянка, поне се опитвах. И все още бях убедена, че това е правилното решение и за двете ни, дори Кики още да не го виждаше.

Изкъпах се и си проверих съобщенията. Орландо бе оставил едно, в което казваше, че днес се връща от Кент в книжарницата и питаше дали ще дойда.

— Мило момиче, моля те, ела. Толкова искам да поговорим. Благодаря. О, обажда се Орландо Форбс, между другото — бе добавил ненужно, което ме накара да се усмихна.

Тъй като официално още работех за него, реших, че трябва да отида. Но качвайки се на автобуса за Кенсингтън, си признах, че това е просто извинение; трябваше да говоря с Орландо за семейството, което ми бе намерил.

— Добро утро, госпожице Ася. Колко се радвам да ви видя отново тук. Как се чувствате в този прекрасен мъглив ден? — поздрави ме весело Орландо на прага.

— Окей.

— „Окей“ просто няма да свърши работа. Ще се погрижа да подобря тази ужасна дума незабавно. А сега седнете, защото имаме да обсъждаме много неща.

Сядайки, забелязах, че огънят вече е запален, и усетих мириса на прясно кафе. Орландо не се шегуваше. Донесе и на двама ни по чаша кафе, след което сложи дебела пластмасова папка на масата пред нас.

— Първо и най-важно: ще приемете ли извиненията ми за безчувственото ми отношение към настоящата ви семейна криза?

— Да.

— Изглежда трябва да говоря само на себе си и да крещя на герои от книги. Не ме бива с хората.

— Справяш се много добре с Рори.

— Е, той е друга история, но, за щастие, не моя. Какво стана, отворихте ли плика си?

— Да. Тази сутрин.

— Божичко! — Орландо плесна с ръце като възбудено дете. — Радвам се. И ако мога да го кажа, госпожице Ася, вие сте много по-смела от мен. След като съм бил „Орландо“ цял живот, би било трудно да открия, че съм бил „Дейв“ или „Найджъл“, или, опазил ме бог, „Гари“!

— „Луси“ доста ми харесва, някога имах чудесна приятелка с това име — възразих, понеже не бях в настроение да търпя снобизма на Орландо.

— Да, но вашата съдба, Астеропа, е да летите сред звездите. Като майка ви преди вас — добави загадъчно.

— Какво имаш предвид?

— Ами ето какво стана — като изключим свидетелството ѝ за раждане, не намерих никаква следа от „Петула Браун“ по време на дългото си и тежко проучване на произхода ви. Никакви документи дори в интернет, което е странно, предвид необичайното ѝ собствено име. Накрая писах на Националните архиви и на всички други, за които се сетих, в опит да открия какво е станало с нея. И вчера най-сетне получих отговор. Можете ли да познаете какво ми каза той?

— Нямам никаква представа, Орландо.

— Че „Петула“ си е сменила името чрез държавен вестник. Не особено изненадващо, щом е била обременена с подобно име. Вече не се казва „Петула Браун“, а „Силвия Грей“. Госпожице Ася, жената,

която почти със сигурност е ваша майка, в момента е професор по руска литература в университета Йейл! Какво мислите за това?

— Аз...

— Според биографията ѝ на сайта на Йейл... — Орландо прелисти папката на масата и извади един лист хартия. — Професор Силвия Грей е родена в Лондон, след което спечелила стипендия за Кеймбридж. Много е необичайно, госпожице Ася, за момиче от Йист Енд да постигне такова нещо. След това е завършила магистратура и докторска степен и е работила там още пет години, преди да ѝ предложат позицията в Йейл, „където се запознала със съпруга си, Робърт Стайн, професор по астрофизика в Йейл. Сега живее в Ню Хейвън, Кънектикът, с трите си деца и четири коня, а в момента работи върху новата си книга“ — цитира Орландо от листа.

— Тя е писателка?

— Публикувала е някои критически текстове чрез университетското издателство на Йейл. Ето! Не е ли невероятно, как се проявяват гените?

— Мразя конете. Винаги съм ги мразила — смотолевих.

— Не бъдете толкова педантична. Мислех, че ще се зарадвате!

— Не се радвам особено. Все пак тя ме е изоставила.

— Но както трябва да сте разбрала от родословното дърво, което толкова внимателно начертах за вас, „Петула“ — вече „Силвия“ — е била само на осемнадесет, когато ви е родила. Родена е през 1962.

— Да, пресметнах го.

— Трябва да е била първи курс в Кеймбридж, което значи, че е забременяла в някакъв момент предното лято...

— Орландо, моля те, по-бавно. Опитвам се да възприема всичко това, но ми е трудно.

— Извинете ме. Както казах по-рано, би трябвало да се придържам към художествената литература, а не да се занимавам с реалността. — Той замълча като смъррено дете, докато аз се опитвах да смеля новините.

— Може ли да кажа нещо? — попита плахо.

— Да — въздъхнах.

— Има нещо, което трябва да видите, госпожице Ася.

— Какво е то?

Той ми подаде една принтирана страница.

— Тя ще дойде тук, в Англия, другата седмица. Ще изнесе лекция в Кеймбридж, своята алма-матер.

— О! — Прочетох го, без да виждам думите, и го оставих.

— Не е ли невероятно? Да стигне дотам, където е сега, без привилегиите на високото обществено положение. Само ви показва как се е променил светът.

— А ти го мразиш.

— Признавам — каза той, — че винаги съм се противопоставял на прогреса. Но както казах на брат си едва миналата вечер, вие ми помогнахте да се променя. За по-добро, бих добавил. Разследването на произхода ви... да кажем, че ме научи на много нови неща. Благодаря ви, госпожице Ася. Длъжник съм ви за толкова много неща. Ще отидете ли?

— Къде?

— Да я видите в Кеймбридж, разбира се.

— Не знам. Не съм го обмислила, аз...

— Разбира се, че не сте. — Орландо скръсти дългите си пръсти, най-после схващайки намека. — А сега, ще ви кажа какво реших относно собственото си бъдеще?

— Давай.

— Както споменах, с Маус проведохме дълъг разговор миналата вечер. Ще се зарадвате да чуете, че се сдобрихме.

— Маус ми каза, да.

— Значи знаете също и че милият господин Хо ни предложи изумителна сума пари за книжарницата. Тя ще позволи на мен и на Маус да изчистим дълговете си. А аз ще мога да намеря алтернативно място за себе си и книгите си. Добрата новина е, че вече открих такава — обяви той.

— Наистина ли?

— Да, точно така.

И той ми разказа за книжарницата на господин Медоус в Тентърдън и как вече е предложил да поеме договора за наема. А господин Медоус се съгласил веднага.

— Има и апартамент на горния етаж, в който мога да живея — добави той. — И смятам, че след всичкото време в този бизнес съм си спечелил правото да я кръстя „О. Форбс Ескуайър — Редки книги“. Какво мислите?

— За идеята или за името?

— И двете.

— Мисля, че са идеални.

— Сериозно ли? — попита Орландо, а лицето му светна като слънчев лъч. — И аз съм на същото мнение. И може би е време всички в семейството да получим ново начало. Включително и вие. Все пак сте роднина на милата Маргьорит.

— И на Рори — добавих.

— Маус и аз обсъдихме дали да не ѝ кажем всичко за миналото. Искам да кажа, че вече няма значение, след като са минали толкова години, но иронията е, че тя никога не е искала да наследява Хай Уийлд. След разхищенията на Теди имението е останало разорено. Майкъл, братовчедът на баща ми — синът на Теди и Дикси — бил принуден да продаде части от земеделските земи, както и вдовишката къща и малките къщи, само за да си плаща сметките. Но, разбира се, не е останало нищо за ремонти. Маус и аз сме обсъждали дали да не дадем на Маргьорит част от приходите от книжарницата, за да помогнем с основните нужди като водопровод и отопление. Кой би си го помислил...

— Кой би си помислил какво? — Гледах как Орландо се отнася в собствения си свят.

— Че след шейсет години ние, бедните роднини от другата страна на пътя, обикновени продавачи и фермери, ще предлагаме милостиня на настоящата господарка на имението. Но така става с времето. Също като с майка ви и промяната на положението ѝ, много неща могат да се променят за две поколения.

— Да, могат.

— Ще отидете ли в Кеймбридж да чуете лекцията ѝ?

— Орландо. — Завъртях очи; той пак бе успял да обърне разговора. — Не мога просто да се появя и да ѝ кажа, че съм изоставената ѝ дъщеря.

— Настоявам да видите още едно доказателство. Би могло да се каже, че то е кулминацията на старателната ми детективска работа. Къде го сложих? — Той пак се разрови в папката. — Аха! Ето го! — Той ми го подаде с драматичен жест.

Погледнах страницата и срещнах погледа на друго лице. То беше познато като моето собствено, само че по-старо и по-добре

поддържано, със сини очи, подчертани с лек грим, и алабастрово бяла кожа, оградена от късо подстригана бледоруса коса. Усещах как очите на Орландо ме пронизват, пълни с възторг.

— Къде намери това?

— В интернет, разбира се. В една от онези социални мрежи. Можете ли да ми кажете сега, че професор Силвия Грей не е ваша майка, госпожице Ася?

Отново се вгледах в снимката, която несъмнено изглеждаше като мен, минала четирийсет години. Въпреки всичките писмени доказателства, които бе събрал Орландо, именно тази снимка ме накара да го повярвам.

— Много е красива, нали? — подкани ме той. — Също като вас. А съдбата е решила да я прати точно тук, под носа ни, само след няколко дни. Не бива да изпускате възможността, която ви се удава, нали така? Лично аз много бих се радвал да си поговоря с нея. Тя е един от най-големите авторитети в областта на руската литература — към която, както знаете, изпитвам особена склонност. Според биографията ѝ е живяла в Санкт Петербург една година, докато е карала докторантурата си.

— Не, Орландо, моля те, спри! Движиш се прекалено бързо. Имам нужда от време да помисля...

— Разбира се, че имаш, и отново се извинявам за прекаленото си въодушевление.

— Не мога просто да вляза на лекция в Кеймбридж! Не съм студентка там.

— Вярно — съгласи се Орландо. — Но за щастие познаваме някого, който е. Или поне беше.

— Кой?

— Маус. Той учи архитектура там и знае как стават тези неща. Съгласи се да ви вкара контрабандно.

— И той ли знае за това?

— Мило момиче, естествено, че знае.

Исправих се рязко.

— Достатъчно, моля те, Орландо.

— Темата вече е затворена, докато не решите да я отворите отново. Преди следващия вторник, надявам се — добави с лукава усмивка. — А сега да се върнем на работата. Господин Медоус е

съгласен да се нанесем в новия си дом, когато пожелаем. Предложих да го направим до две седмици, за да се възползваме от предколедното пазаруване. Договорът вече се подготвя. Тези — каза Орландо, сочейки етажерките с книгите, — трябва да бъдат внимателно опаковани в номерирани кашони, които вече съм поръчал и ще пристигнат утре. Казах на Маргьорит и Маус, че не бива да отнемат от времето ви, докато не свършим. Ще трябва да работим денонощно, госпожице Ася, денонощно.

— Разбира се.

— Всичко се случи доста бързо, особено продажбата на тази сграда — господин Хо иска да свършим преди Коледа. Трябва да дойдете и да видите интериора на книжарницата на Медоус. Бих казал, че е още по-очарователна от тази. И най-важното, има истинска камина. Докато опаковаме, ще трябва да пресеем наличните книги — за жалост там има по-малко място, но Маргьорит бе така добра да се съгласи да приеме останалите в Хай Уийлд. Освен това ги има и книгите на господин Медоус, които се съгласих да купя. Направо ще потънем в писмено слово!

Опитах се да се концентрирам върху Орландо и да се радвам за него. Но очите ми постоянно се отклоняваха към листа пред мен. Снимката на професор Силвия Грей, моята майка...

Обърнах листа на обратно и се принудих да се усмихна.

— Добре, откъде започваме?

* * *

Поне опаковането на инвентара на книжарницата ме държеше заета, физически и умствено. И докато дните минаваха и вторник идваше все по-близо, изтрих от ума си всички мисли по въпроса. И така стигнахме до понеделник вечер, изтощени и покрити с прах след дни неспирно опаковане.

— Време е за почивка, госпожице Ася — заяви Орландо, излизайки от мазето, където внимателно бе опаковал най-ценните книги от стария сейф. — Господи, изобщо не съм свикнал с такава физическа работа. И не съм подходящ за нея. Мисля, че заслужаваме по чаша хубаво червено вино за награда.

Орландо се качи горе, а аз се строполих на стола си в пространството пред камината, което образуваше истински оазис сред планините от кашони, натрупани около нас.

— Отворих го преди два часа, за да има време да подиша — обяви Орландо, минавайки по тесния коридор между кашоните с бутилка и две чаши, и седна срещу мен.

— Чин чин — каза той, когато се чукнахме. — Не бих могъл да ви се отблагодаря за помощта ви. Нямаше да се справя без вас. И, разбира се, се надявам, че сте готова да се преместите с мен в новата ми книжарница.

— О...

— „О“?! Не може да не сте се замисляли за това досега! Ще ви изкуша и като ви предлага по-високата длъжност на управител, както и подобаващото увеличение на заплатата, което се полага за такова повишение.

— Благодаря. Може ли да помисля?

— Не прекалено дълго. Знаете колко високо оценявам уменията ви. Мисля, че сме непобедим отбор. А и сигурно разбирате какво означава това, нали?

— Какво означава кое?

— Това, че двата отделни клона на семейство Вон — Форбс се събират, шейсет години по-късно, в общо начинание.

— Да, предполагам, че е така.

— И предвид факта, че тази книжарница все пак е принадлежала на Флора Макникъл, а тя технически ви е прапрабаба, макар и не по кръв, имате също толкова право да бъдете тук, колкото и аз. Виждате ли? Накрая всичко се подрежда.

— Така ли?

— Хайде, госпожице Ася, не ви подхожда да бъдете толкова негативно настроена. Сега трябва да ви попитам...

— Не! — Знаех какво щеше да каже. — Няма да отида утре. Аз... не мога.

— Мога ли да попитам защо не?

— Защото... — Прехапах устна. — Страх ме е.

— Естествено.

— Може би ще се свържа с нея в бъдеще. Но сега е прекалено скоро за мен.

— Разбирам. — Орландо въздъхна победен, а аз пресуших чашата си и се изправих.

— Най-добре да тръгвам, минава осем часът.

— Значи ще се видим утре рано сутринта? И моля да обмислите предложението ми. Вече попитах Маргъорит дали може да останете в Хай Уийлд, докато си намерите собствен дом в околността. Тя много се зарадва на идеята. Както и Рори.

— Още не си й казал за... връзката ми с нея?

— Не, но Маус може да й е казал. Освен това тя живее в настоящето, а не в миналото. Особено в момента. Е, лека вечер, госпожице Ася.

— Лека вечер.

* * *

Бих излъгала, ако кажа, че следващият ми ден — и нощ — не премина в мисли за професор Силвия Грей и омраза към самата мен за малодушието ми. Точно в седем и половина си представих как се качва на подиума под бурни аплодисменти.

Знаех за свой срам, че има и друга причина да не отида в Кеймбридж тази вечер: възможността, която пропуснах преди десет години, когато не взех предложеното място там. Стоях будна дълго след като сестра ми си легна и признах пред себе си, че *завиждах* на тази майка, която не познавах. На майката, която не бе позволила нищо да й попречи да учи в Кеймбридж, който бе проправил пътя й към величието в академичните литературни среди. Дори аз, бебето й...

Решимостта й да постигне нещо, въпреки скромния си произход, будеше у мен чувството, че не съм постигнала нищо особено в живота си, в сравнение с този пример за успех: майка на три вероятно изключително умни и амбициозни деца, съпруга, отглеждаща коне и с кариера, отвела я до самия връх на професията й.

Би се срамувала от мен толкова, колкото и аз се срамувах от себе си...

Отидох до прозореца и се загледах в студеното, ясно небе, обсипано със звезди.

— Помогни ми, Татко — прошепнах. — Помогни ми.

42.

— Ще имам нужда от вас в Кент, за да ми помогнете да разопаковам книгите в новата книжарница този уикенд — каза Орландо, докато ядяхме следобедния кейк на следващия ден. — Заминавам сутринта, за да наглеждам работата там, и се надявам докато пристигнете, фасадата вече да е преобоядисана и да започнат да правят новата табела. Тогава вече ще мога да ви посрещна в „О. Форбс Ескуайър — Редки книги“.

Орландо сякаш светеше от вълнение, докато собствената ми звезда се смалвяваше все повече до бледа точкица в небето.

— Всички ще се включат — продължи той. — Маус обеща да помогне, както и Маргьорит, която, между другото, пак заминава за Франция в неделя. Тъй че наистина би било много удобно за всички, ако можете да останете в Хай Уийлд известно време и да помагате на мен и Рори. Може би като тест, преди да решите дали да дойдете на постоянна работа при мен?

— Да, ще дойда — съгласих се. В крайна сметка, какво щях да правя тук, щом книжарницата затвореше завинаги?

— Прекрасно! Значи всичко е уредено.

Обсъдихме плана: аз щях да ръководя товаренето на кашоните в буса тук, в Лондон, докато Орландо чистеше нежеланата стока от новата сграда и я пренасяше в Хай Уийлд, за да отвори място.

Същата нощ казах на Кики, че заминавам за Кент след два дни.

— Но после ще се върнеш, нали? — Думите ѝ може да не бяха умолителни, но изражението ѝ беше.

— Разбира се.

— Имам предвид, нямаш намерение да се местиш там, нали? За бога, Ася, ти си само продавачка, сигурна съм, че можеш да си намериш много по-добре платена работа в Лондон. Минах край книжарницата „Фойлс“ онзи ден и имаше обява, че търсят персонал. Не би ти отнело много време да намериш нещо.

— Да, сигурно е така.

— Знаеш колко мразя да бъда сама тук без теб. Ще ми обещаеш ли, че ще се върнеш?

— Ще се постарая — отвърнах. Беше време да помисля за себе си и не исках да давам на Кики фалшиви надежди. Все пак тя не беше беззащитно бебе, каквото съм била аз, когато майка ми е поставила собствения си живот на първо място...

Понеже Кики ми беше сърдита, прекарах следващия ден в книжарницата от сутринта до след мръкване. И в петък сутринта, когато бусът спря пред входа, бях готова. Орландо се обаждаше през пет минути да дава инструкции, така че накрая наруших златното правило и започнах да вдигам мобилния си в книжарницата.

Появиха се няколко от „редовните клиенти“ и загледаха с тъга как качват книгите в буса. Бях подготвена и за това, тъй като Орландо и аз бяхме избрали по една книга за всеки от тях като прощален подарък. Щом бусът потегли с малкото лични притежания на Орландо, наместени между книгите, се разходих из празното помещение и си помислих, че това действително е краят на една епоха, простираща се назад по семейните линии до самата Биатрикс Потър.

Последната ми работа беше да взема рамкираното писмо, което Флора бе получила като дете от Биатрикс, и да го увия в кафява хартия, за да го занеса със себе си в Кент. Докато го прибирах, си обещах някой ден да отида в Лейк Дистрикт и да видя къде е живяла Флора. Макар да знаех, че нямаме кръвна връзка, усещах някаква близост с нея. И тя беше необичайна — изгнаница, която нямаше място никъде. Но бе оцеляла с чисто упорство и сила на волята. И накрая бе намерила мястото си с мъжа, когото е обичала.

— Сбогом — прошепнах в сумрака, поглеждайки за последен път стаята, в която животът ми се бе променил завинаги.

* * *

Пристигнах в Тентърдън с такси по-късно същата вечер и застанах пред новата книжарница, чиито светлини грееха в мъгливата нощ. Погледнах пряко боядисаната фасада — Орландо бе избрал тъмнозелено, същият цвят като на книжарницата в Кенсингтън. Над прозореца се виждаха първите очертания на буквите от името.

Зарадвах се, че поне един член на семейство Форбс — Вон е щастлив тази вечер.

Орландо се промъкна между кашоните към мен.

— Добре дошли, госпожице Ася, в новия ми дом. Маус и Маргъорит трябва да дойдат всеки момент. Поръчал съм шампанско от съседното заведение. Семейство Медоус също ще се присъединят към нас. Знаете ли, това място май ми харесва дори повече от старото. Вижте само гледката навън.

Направих го и видях дърветата по ливадата отвъд тясната пътека и старомодните улични лампи, блещукащи между тях.

— Изглежда прекрасно.

— Има дори междинна врата с кафенето, така че вече няма да получаваме обяда си в кутии. Вместо това ще пристига топъл, в чинии, току-що изваден от печката. А — Орландо погледна зад мен и помахаше, — ето ги.

Старият ленд роувър на Маус бе спрял отпред. Маус влезе в книжарницата, следван от Маргъорит и Рори.

— Тъкмо навреме — обяви Орландо. През вратата в дъното на стаята влезе госпожа Медоус с поднос с чаши и шампанско, следвана от набит възрастен мъж с папийонка на точки.

— Господин и госпожо Медоус, мисля, че познавате брат ми и милата ми братовчедка Маргъорит. И Рори, разбира се. Вие сте се срещали с асистентката ми преди, госпожо Медоус — добави Орландо и ме изведе напред. — Това е перфектно именуваната Астеропа Д'Аплиез, по-често наричана Ася. Тя е истинска звезда, на каквата е кръстена — добави той и ме погледна с явна привързаност.

Орландо ме остави с господин и госпожа Медоус и отиде да поздрави останалите от семейството си. Взех чаша шампанско и си поговорих с възрастната двойка — и двамата се радваха, че Орландо поема книжарницата.

— Здравсти, Ася.

— Здравсти — казах на Маус, който бе застанал до мен. И усетих две малки ръчички да ме прегръщат през кръста изотзад.

— Здравсти, Рори — поздравих го с искрена усмивка.

— Къде беше?

— В Лондон, помагах на Орландо да премести всички тези книги тук.

— Липсваше ми.

— И ти на мен.

— Може ли утре да опечем браунита?

— Разбира се, че може.

— Маус се опита да опече малко с мен, но не ставаха за нищо. Бяха много лепкави. Гадост! — Рори издаде звуци като от повръщане.

— Вярно си е — сви рамене Маус. — Поне се опитам.

— Ася! — Маргьорит ме прегърна и ме целуна неведнъж, не два пъти, а три пъти по бузите. — Така те посрещат в Прованс! — засмя се тя.

Загледах се в Маргьорит, с широките ѝ виолетови очи и дълги крайници, и се замислих за генетичната ни връзка. Външно бяхме толкова различни, макар да забелязах, че имаме подобен оттенък на кожата. Но същото беше вярно и за много други хора, несвързани с мен.

— Маус ми каза, че си прекарала няколко интересни дни. — Тя се наведе, за да прошепне в ухото ми. — Добре дошла в откаченото ни семейство. — Засмя се леко. — Нищо чудно, че всички те заобичахме толкова бързо. Мястото ти е при нас. Това е всичко.

И в онази вечер, стоейки в новата книжарница на Орландо, заобиколена от „семейството“ ми, започна да ми се струва, че наистина е така.

* * *

На другата сутрин се събудих по-късно от обикновено, вероятно поради умствената и физическата умора от последните няколко дни. Слязох в пустата кухня, която бързо бе потънала в обичайния хаос, докато ме нямаше, и намерих бележка на масата:

Всички отидохме да помогнем на Орландо в книжарницата. Маус ще дойде да те вземе в единайсет, така че бъди готова.

М и Р

Тъй като вече минаваше девет и половина се качих горе и бързо се изкъпах с леденостудената вода, чудейки се дали все пак можех да построя свой живот тук, в Кент. Изсуших се колкото можах по-бързо, като си изцедих косата с пръсти, и си облякох дънките и синия пуловер.

Онзи, за който Маус каза, че ми отива...

Не че имаше значение, разбира се.

Тогава защо се опитваш да му се харесаш?

Накарах вътрешния си глас да млъкне и когато чух колата да спира отпред, вече стоях до печката с пълна тава пресни браунита.

— Здравей, Ася — каза Маус, влизайки през вратата.

— Здравсти. Веднага ли тръгваме? Направих малко браунита, а в момента приготвям кафето.

— Звучи прекрасно — каза един глас, който беше едновременно познат и непознат за мен. Звучеше като мен самата, но с американски акцент.

— Доведох някого да се срещне с теб — каза Маус с изписана на лицето си вина.

И тогава, иззад него, живото копие на снимката, която ми бе показал Орландо, пристъпи от преддверието в кухнята.

— Здравей, Ася — каза копието.

Втренчих се в нея — в лицето ѝ, тялото ѝ — и повече не видях нищо, защото сълзите ме заслепиха. Плачех от гняв, от страх, от любов, не знаех кое точно.

— Ася — каза нежно Маус. — Това е Силвия Грей. Майка ти.

Не помня много от следващите няколко минути, само че ръцете на Маус ме обвиха защитнически, докато плачех на рамото му.

— Толкова съжалявам — прошепна в ухото ми. — Отидох в Кеймбридж да чуя лекцията ѝ, след което ѝ се представих. Тя отчаяно искаше да дойде и да те види. Кажи ми какво да правя.

— Не знам — казах с глас, заглушен от якето му.

Тогава усетих още две ръце да ме обгръщат.

— И аз съжалявам, толкова много — каза тя. — Прости ми, Ася, прости ми. Не те забравих дори за миг. Кълна се. Мислех за теб всеки ден.

— НЕ! — изкрещях и я отблъснах.

Изтичах навън в студения ноемврийски въздух и тръгнах през лабиринта от плевели и растения. Нямах нужда от минало, нямах нужда от майка... исках само бъдеще — безопасно, истинско и чисто. А жената, която чакаше да ми се нахвърли в Хай Уийлд, не беше нито едно от тези неща.

Сляпо си проправих път до оранжерията, където някога Арчи бе отглеждал филизите си, които Флора бе посяла грижовно, за да пораснат силни и здрави от любов. И се свлякох на пода, треперейки от студ.

Как смее да идва да ме търси! И как смее Маус да я води тук? Това семейство наистина ли си мислеше, че може да контролира живота ми по този начин?

— Ася? Тук ли си?

Не знам колко време бе минало, когато чух Маус да влиза в оранжерията.

— Толкова съжалявам, Ася. Не го премислих. Трябваше да те предупредя, да поискам позволението ти... Когато отидох в Кеймбридж онази вечер, а после се видях със Силвия и й казах кой съм и коя мислим с Орландо, че си ти, тя започна да ме умолява да я доведе в Хай Уийлд, за да се срещне с теб.

— Вероятно е искала да види къщата на дядо си, не мен — изсъсках.

— Е, може би иска да види и това, но повече искаше да се срещне с теб, кълна се.

— Не го е искала през последните двадесет и седем години, така че защо сега?

— Защото майка й я е излъгала и й е казала, че си умряла като бебе. Има дори фалшив смъртен акт за теб, който й е дала майка й.

— Какво? — При тези думи вдигнах очи към него.

— Вярно е. Но... — Той въздъхна тежко. — Мисля, че е нейна работа да ти обясни всичко това, не моя. Ася, прости ми. Това беше грешка, всичко... трябваше да уважим желанията ти. Но когато я видях, отчаяното й желание да те види ме срази.

Не отговорих. Трябваше да помисля.

— Е, ще те оставя на мира. Отново се извинявам.

— Няма за какво. — Изтрих си носа с ръкав и се изправих. — Ще дойда с теб.

Събрах цялата си сила, за да се задържа изправена. Заклатушках се към него и силната му ръка ме обгърна и ме поведе през оградената градина обратно към къщата.

Когато се върнахме в кухнята, видях, че Силвия бе плакала. Перфектният ѝ грим се бе разтекъл под очите и внезапно ми се стори по-крехка, отколкото когато влезе.

— Какво ще кажете да сложа чайника? — предложи Маус.

— Добра идея — каза жената, която явно ми беше майка.

Маус напълни чайника, докато аз стоях трепереща с гръб към печката и се опитвах да си събера мислите.

— Ще дойдеш ли да седнеш?

— Защо си ме дала за осиновяване? — изгърсих.

Лицето ѝ посърна и последва пауза, докато търсеше думите.

— Не съм, Ася. След като се роди през великденската ваканция, майка ми настоя да се върна в Кеймбридж и да си взема изпитите за първи курс. Тя имаше големи амбиции за мен. Бях умна, надарена... В мен виждаше бъдещето, което ѝ е било отказано. Имала е тежък живот — баща ми умрял млад и я оставил да се грижи за мен сама... Беше изпълнена с горчивина, Ася, толкова много горчивина.

— Значи сега обвиняваш майка си, така ли? — отвърнах рязко и чух с ужас горчивината в собствения си глас.

— Имаш право да бъдеш гневна. Но ти се кълна, че когато те оставих на грижите на майка си през онзи май, ти беше здраво и много красиво бебе. Планът беше тя да се грижи за теб, докато завърша университета и взема диплома. Дори не бях обмисляла да те давам за осиновяване. Нито веднъж. Но да, ако искаш да чуеш истината, исках да осигуря по-добър живот и за двете ни. После, само няколко дни след изпитите, получих писмо, в което се казваше, че си умряла — синдром на внезапна детска смърт. — Тя бръкна в тясната си кожена чанта и извади плик. — Това е смъртният акт, който ми даде. Погледни го.

— Как може такава неща да се фалшифицира? — попитах настоятелно, без да го взимам от нея.

— Лесно, ако си все едно омъжена за местния лекар. След като баща ми умря, тя му беше асистентка с години. Вероятно е имал желание да ѝ помогне, също толкова силно, колкото нейното желание да ме измами. Той беше ужасен човек — виден член на местното

католическо общество; сигурно си е мислел, че заслужавам да бъда наказана.

— Като ти каже, че бебето ти е мъртво? — Поклатих глава. — Трудно ми е да го повярвам. Как изобщо си разбрала, че съм жива, ако си мислела, че... не съм?

— Защото майка ми почина преди няколко седмици. Не отидох на погребението — не бях говорила с нея почти от двадесет години. Но получих писмо от адвоката ѝ, което трябваше да бъде отворено след смъртта ѝ. В него тя призна какво е направила преди толкова години. Естествено, че си призна — каза майка ми, повече на себе си, отколкото на мен. — Вероятно си е мислела, че ще отиде в ада заради ужасяващата си лъжа.

— В писмото казваше ли се кой ме е осиновил?

— Пишеше, че лекарят те е дал на свещеника в църквата, който те завел в сиропиталище някъде в Ийст Енд. Но когато отидох там преди два дни, точно преди да срещна Маус, ми казаха, че няма бебе на име Луси Шарлот Браун в архивите им.

— Осиновителят ми никога не би ме взел, ако е знаел истинските обстоятелства — защитих го.

— Убедена съм, че не би. Но майка ми винаги е била страхотна лъжкия. Слава богу, че съм се метнала на баба си, Теси. Каква чудесна жена беше. Работи здраво цял живот и никога не се оплакваше.

Краката ми омекнаха. Свлякох се на пода до печката и скръстих ръце пред гърдите си.

— Не разбирам как ме е намерил Татко Солт.

— Татко Солт е осиновителят ти?

Игнорирах я.

— Защо не си могла да намериш името ми в сиропиталището?

— Свещеникът може да те е регистрирал под различно име, но странното е, че нито едно бебе не е постъпило там през двете седмици след като тя ми каза, че си мъртва. Прегледах оригиналните записки със секретарката, докато бях там. Наистина не знам, Ася. Съжалявам.

— А сега и баща ми е мъртъв и не мога да го попитам.

Главата ми се въртеше. Свих ръце на коленете си и облегнах глава на тях.

— Координатите ти сочат към Меър стрийт — проговори Маус, — където Патриша Браун, баба ти, е живяла до смъртта си. Там са те пратили координатите, а не в сиропиталище. Може би е било уредено някакво частно осиновяване. Иронично е, не мислиш ли? — добави след кратко мълчание. — Как и двете сте започнали да се търсите една друга почти по едно и също време?

— Ако казва истината — промърморих.

— Истина е, Ася. Повярвай ми, никой не би могъл да измисли такава история на момента, когато се срещнах с нея след лекцията — каза тихо той и постави чаша горещ чай на пода до мен.

— А Маус не би ме допуснал до теб, ако не ми бе повярвал — добави Силвия. — Дори провери Националния архив, за да види дали смъртта ти е била официално регистрирана. Не беше. О, Ася, бях толкова щастлива! Бях се опитала да те намеря и се бях провалила; затова дойдох по-рано в Англия, да те потърся отново. Почти бях загубила надежда, когато мъжът ти се появи.

— Той не ми е мъж.

— Твоят приятел, тогава — поправи се тя.

— Защо си променила името си?

— След като майка ми ми каза, че си умряла, направо обезумях за известно време. Не бих се учудила много, ако те бе убила със собствените си ръце. Дори ми каза, че сама е уредила погребението ти, за да ми спести болката. Веднага се върнах у дома, разбира се, за да се уверя, че не лъже, и тогава ми даде смъртния акт. После я обвиних, че не се е грижила за теб... — Майка ми прехапа устна и видях истинска болка в очите ѝ. — И тя ме изхвърли от къщи. Заклех се никога да не се върна. И не го направих. Живеех в Кеймбридж и работех през ваканциите, за да се издържам. Исках напълно да се отделим от нея. Реших, че ако си сменя името, никога няма да ме намери.

— Кой беше баща ми?

— Шефът ми в текстилната фабрика, където работих през лятото, преди да отида в Кеймбридж, за да събера пари за университета. Женен, разбира се... Господи! Толкова ме е срам да ти разказвам това...

Гледах как майка ми отпусна глава в ръцете си и зариде. Не я утеших. Не можех. Накрая се успокои и продължи.

— Не аз би трябвало да плача. Нямам извинение, но той ми изглеждаше толкова чаровен, водеше ме на вечеря в скъпи ресторанти, казваше ми, че съм красива... Боже! Бях толкова наивна. Нямах представа каква беше майка ми: държеше ме под похлупак, а и всичките църковни неща, на които настояваше да ходя като дете... Нямах никаква идея как да се предпазя от бременност. От мен да знаеш, католическата версия не върши работа. Ти беше неизбежният резултат.

— Щеше ли да абортираш, ако имаше възможност?

— Аз... не знам. Опитвам се да бъда възможно най-искрена, Ася. След онова лято отидох в Кеймбридж и през ноември най-накрая осъзнах, че нещо не е наред. Попитах една приятелка и тя ми купи тест за бременност. Лекарят потвърди, че съм в четвъртия месец.

Тя вдигна чашата си, за да отпие глътка чай, и видях, че ръцете ѝ се тресат. И усетих първите наченки на съчувствие към нея. *Тя не е длъжна да се подлага на това*, помислих си. Могла е да отрече пред Маус, че изобщо знае за мен.

— Съжалявам, ако се държа грубо — казах.

— Обикновено не е такава — включи се и Маус. — Дъщеря ви промени всички ни, откакто се появи в живота ни.

Вдигнах очи към него и видях, че ме гледа с нещо като обич.

— Е, в такъв случай, ще ви оставя насаме. — Той излезе от кухнята и изпитах внезапен порив да го повикам да се върне.

— Ето, донесох ти нещо, което поръчах за теб, когато се върнах в Кеймбридж, след като се роди. Щях да го сложа на ръката ти, щом се върна да те видя. — Силвия се изправи, приближи се и коленичи до мен. — Щеше да ти напомня за мен, когато ме нямаше.

Тя ми подаде малка кожена кутия за бижута. Отворих я и видях името на бижутер от Кеймбридж, изписано със златни букви отвътре. Върху синьото кадифе лежеше мъничка гривна. Извадих я и погледнах единственото украшение с форма на сърце, което висеше от нея.

Луси Шарлот
21/04/1980

— Щях да добавям по едно украшение всяка година на рождения ти ден, но така и не можах да ти я дам. До днес. Ето. — Тя взе обратно кутията от мен, извади кадифената поставка и измъкна изпод нея пожълтяло парче хартия. Беше касова бележка за гривната с дата 20 май 1980. Цената беше 30 лири. — Това беше много в онези дни. — Усмихна ми се слабо и забелязах огромния диамантен годежен пръстен, блестящ на ръката ѝ, и усетих сладкия аромат на скъпия ѝ парфюм. И признах, че ако това беше измама, беше адски добра.

— Луси... Ася, ще ме погледнеш ли? — Тя се пресегна към мен и повдигна брадичката ми. — Обичах те тогава и още те обичам. Моля те, моля те, повярвай ми!

Тя ми се усмихна, а очите ѝ още бяха пълни със сълзи. И изведнъж ѝ повярвах.

— Може ли... може ли да те прегърна? Чаках толкова дълго — помоли ме тя.

Не казах не и тя се протегна към мен. Ръцете ѝ ме обгърнаха.

След дълго колебание собствените ми ръце се обвиха около нея от само себе си и усетих, че и аз я прегръщам.

— Това е чудо — промърмори тя в косата ми, галейки я с нежните си ръце. — Бебенцето ми... прекрасното ми момиченце...

* * *

— Добре ли си? — попита Маус, когато се върна в кухнята около час по-късно и ни намери седнали на земята, облежани на топлата печка.

— Да — усмихнах му се. — Добре сме.

— В такъв случай — каза той, изучавайки израженията ни, — обади ми се, ако имаш нужда от мен. — Той отиде до вратата и се обърна. — Все едно гледам две капки вода. — С тези думи излезе от стаята.

— Този Маус изглежда свестен тип — каза майка ми, която все още галеше пръстите ми, сякаш за да ги запечати в паметта си. Не спираше да ме докосва през последния час; извини се, като каза, че трябва да убеди себе си, че съм истинска и че не сънува. — Роднина ли ни е?

— Не.

Бях се опитала да ѝ разкажа накратко за живота си и детството си с петте ми сестри в Атлантис. После минахме на Хай Уийлд и заплетената история на семейство Форбс — Вон.

— Чувам, че Маус има доста необичаен брат. На име Орландо, ако не се лъжа?

— Да, той е чудесен.

— Струва ми се, че Маус много държи на теб, Астеропа. И между другото, много се радвам, че осиновителят ти ти е дал толкова красиво име. Отива ти. Нали знаеш, че Луси означава „светлина“?

— Да.

— Значи си звезда, която свети ярко — усмихна се тя.

Продължихме да си говорим и често се отклонявахме, когато на някоя от нас ѝ хрумнеше въпрос. Научих за полубратята и полусестрата си — всички бяха много по-малки от мен и се казваха Джеймс, кръстен на Джойс, Скот на Фицджералд, и Ана на трагичната героиня на Толстой. Тя ми каза, че е много щастливо омъжена за баща им Робърт. Животът им звучеше направо идиличен.

— Робърт знае за теб, разбира се. Той ми оказа голяма подкрепа, когато получих писмото от адвоката на майка си преди няколко седмици. Много ще се зарадва, когато му се обадя и му кажа, че съм успяла да те намеря. Той е добър човек — добави тя. — Би го харесала.

— Предложиха ми място в Кеймбридж — признах внезапно.

— Сериозно ли? О! Това е голямо постижение в днешно време. По мое време беше по-лесно да влезеш там, особено ако имаш, като мен, непривилегирован произход, както го класифицираха тогава. Правителството много държеше на социалното равенство по онова време. Справила си се много по-добре от мен. Защо не го прие?

— Щеше да означава да напусна сестра си. А ние се нуждаехме една от друга.

— Имаш предвид Кики? Тази, с която живееш в Лондон?

— Да.

— Е, би могла да се върнеш сега, ако пожелаеш. Никога не е късно да промениш съдбата си.

— Звучиш като Татко Солт. — Усмигнах се. — Той винаги говореше такива неща.

— Харесва ми каквото чувам за твоя Татко Солт. Жалко, че няма как да се запозная с него.

— Да, той беше страхотен баща на всички нас, момичетата.

Усетих я как потръпва леко до мен, но бързо се съвзе.

— Е, имаш ли някаква идея какво искаш да правиш с живота си, след като си се установила в Англия?

— Не, не бих казала. Искам да кажа, мислех си, че искам да пиша, но е по-трудно, отколкото изглежда, и не съм сигурна дали имам някаква дарба.

— Може би сега не е подходящият момент и ще се получи по-късно, както става с много писатели. С мен определено беше така.

— Всъщност много обичам простите неща: да се грижа за къщата, да готвя, да работя в градината... — Обърнах се внезапно към нея. — Не съм много амбициозна. Това лошо ли е?

— Разбира се, че не! Всички се радваме, че еманципацията на жените продължава, и нека ти кажа, ние, момичетата през осемдесетте, наистина бяхме пионери, първото поколение образовани жени, които стъпиха здраво — с токчета — в доминираните от мъже работни места. Но смятам, че това, което направихме, просто даде избор на жените, които ни последваха. С други думи им позволи да бъдат каквито искат да бъдат.

— Значи няма нищо лошо да кажа, че точно сега не искам кариера?

— Разбира се, скъпа — каза тя, стисна ръката ми и ме целуна по темето. — Това е свободата, която ти даде моето поколение; и няма нищо лошо в това да бъдеш майка и домакиня, макар че, както знам твърде добре, е по-лесно, ако намериш някой, който е готов да те издържа, докато отглеждаш децата.

— Е, нямам такъв човек — засмях се.

— Ще имаш, миличка, ще имаш.

— Ъм, здравейте — каза Маус от вратата на кухнята. — Идвам само да ви кажа, че Орландо ми се обади. Той, Маргьорит и Рори се връщат от Тентърдън.

— В такъв случай по-добре да си ходя.

Майка ми понечи да стане, но аз я дръпнах обратно.

— Може ли да остане, Маус?

— Разбира се, Ася — отвърна той с усмивка. — Няма никакъв проблем.

43.

Тази вечер, реших, докато си лягах много по-късно, беше една от най-хубавите, които някога бях прекарвала. Семейство Вон — Форбс бяха пристигнали наведнъж, и, очевидно подготвени от Орландо, бяха приели Силвия с отворени обятия.

— Все пак тя е част от семейството — засмя се Маргьорит и запали поредната си цигара „Житан“. Тя пиеше чаша след чаша червено вино, докато аз готвех телешкото, което Орландо донесе от фермерския магазин. На масата всички обяснихме в повече детайли на Силвия как се вписва в семейната мозайка. Докато виното се лееше, усетих как през древните, влажни стени на Хай Уийлд се просмуква усещане за покой. Сякаш тайните на миналото най-после бяха паднали като снежинки и започваха да се трупат спокойно по земята.

По-късно, докато мърдах с крака, за да намеря топло място между ледените завивки, осъзнах, че тази вечер, с майка ми до мен, най-сетне се бях почувствала на мястото си.

* * *

— Боже мили! — възкликна майка ми, когато влезе в кухнята на следващата сутрин. Аз вече бях на пост до печката и правех закуска. — Имам ужасен махмурлук. Бях забравила как пият англичаните — добави тя, приближи се до мен и ме прегърна спонтанно. — Нещо ухае приятно — отбеляза тя и погледна надолу към наденичките, които пържех за Рори, който се бе измъкнал да гледа „Хари Потър“ — новия си любим филм, — докато нямаше кой да му каже, че не може.

— Страхотна готвачка си, Ася. Също като прабаба си Теси. Още сънувам домашния ѝ чипс.

— Мога да правя и такъв — казах.

— Много бих се радвала някой ден да го опитам — отвърна тя, а погледът ѝ се насочи към кафеварката. — Може ли да си сипя кафе?

— Разбира се, заповядай.

— Благодаря. Знаеш ли, с Маргьорит останахме будни, след като всички отидохте да си легнете. Прекарахме повечето си време в опити да решим каква точно е роднинската ни връзка. Стигнахме до втори полубратовчеди, но кой знае? И на кого му пука? Боже, това момиче може да надпие моряк! — Тя седна на масата и въпреки оплакванията си от махмурлука изглеждаше много елегантна, облечена в дънки и кашмирен пуловер. — Разказа ми как се е влюбила в собственичката на шатото, където рисува стенописите си във Франция. И как ѝ е писнало от Хай Уийлд и усилията да го поддържа. Имам чувството, че иска да се премести.

— Къде?

— Във Франция, естествено!

— Ами Рори? Ще трябва да научи френския език на знаците, а той е толкова различен от британския...

— Не знам, Ася, но може би ще поговори с теб за това. Знаеш ли, с идването си тук осъзнах колко съм нормална. И какъв прост живот водя, в сравнение с новооткритите си английски братовчеди.

— Кога се връщаш в Щатите?

— С нощния полет по-късно тази вечер. Така че ако си съгласна, бих искала да прекараме заедно времето, което ми остава.

— Да, много бих се радвала — отвърнах.

След като сервирах закуската и измих чиниите, поверихме на Рори задачата да ни разведе из градините. Той караше колелото си по твърдите, заскрежени пътеки и ми правеше знаци, че съм много бавна, ако изостанехме прекалено много.

— Много сладко момченце. И умно — отбеляза майка ми. — И явно много те обича.

— Аз също го обичам. Толкова е позитивен.

— Да, така е. Бог да го благослови, надявам се само животът да се отнесе добре към него.

— Семейството му е край него, за да го защитава.

— Да, поне засега — добави майка ми с тъжна усмивка.

По-късно следобед помолих Маргьорит да ми заеме фиата и закарах майка ми в Тентърдън, където Орландо — който май също имаше махмурлук — подреждаше книги по рафтовете.

— Ах! Дамите са склонили да ме посетят в скромното ми обитание. Добре дошли, професор Грей. Може би сега бих могъл да

кажа, че първият ми клиент е бил професор от Йейл? Елате, трябва да ви покажа първото си издание на „Ана Каренина“.

— Орландо, казах ти снощи, наричай ме Силвия, ако обичаш.

Докато Орландо и майка ми се занимаваха с общата си страст, аз се заех с подреждането на книгите, чувствайки се почти като Рори, докато се опитвах да разбера за какво говорят.

— Разбира се, експертът по литература от началото на ХХ век е Ася. — Орландо ми хвърли поглед; беше достатъчно досетлив, за да осъзнае, че може да се чувствам пренебрегната. — Питайте я каквото искате за кръга „Блумсбъри“ — особено за бившата съседка на Хай Уийлд, милата ни Вита Саквил-Уест, и съответните ѝ любовници. Което е иронично, предвид миналото на самата лейди Флора Вон.

— Ася спомена между другото за връзката снощи — вметна майка ми.

— Следващия път, когато се върнете по тези брегове, госпожо Силвия, трябва да прочетете целите дневници. Дават изключително интересен поглед към Англия в Едуардианската епоха.

— Може Ася да ги редактира и събере в книга. Сигурна съм, че целият свят би се интересувал от историята на Флора.

— Госпожо Силвия, това е отлична идея! С нейните задълбочени познания за литературата в този период, плюс личната ѝ връзка с лейди Флора, не бих могъл да се сетя за никой по-квалифициран — съгласи се Орландо и усетих погледите им върху себе си.

— Може би след време — свих рамене.

— Ако я напишеш, университетското издателство на Йейл със сигурност ще прояви интерес да я издаде.

— Както и много издателства тук — контрира Орландо. — В тази история има много елементи на популярните любовни романи, да не говорим, че е истинска!

Майка ми погледна часовника си.

— Боя се, че ще трябва да се върна в къщата — влакът ми за Лондон тръгва скоро.

Обратно в Хай Уийлд, майка ми слезе по стълбите с куфара си.

— Маус ще те закара до гарата — казах ѝ.

— О, Ася! — Тя ме прегърна и ме задържа в ръцете си. — Моля те, поддържай връзка с мен колкото можеш по-често. Иначе може да си

помисля, че всичко това е било сън. Нали имаш всичките ми номера? И имейла ми?

— Да, имам ги.

Отвън се чу клаксон.

— Сега ще трябва да ти кажа довиждане, но щом се прибера, ще планираме още едно пътуване. Или ти ще дойдеш при мен в Кънектикът да се запознаеш с братята и сестра си, или аз ще се върна тук при теб, нали така?

— Да, така ще направим.

Майка ми ме прегърна силно и ми прати въздушна целувка на излизане. Гледах как се качи в ленд роувъра до Маус. Докато се отдалечаваше с колата, изведнъж почувствах липсата ѝ. Тази жена сякаш ме познаваше толкова добре, по начин, по който не ме познаваше никой друг, а аз едва започвах да я опознавам.

* * *

По-късно, след като Рори си легна, сервирах зеленчуковата баница, която бях направила от остатъците, и вечеряхме в уютна тишина, изтощени от последните два дни. Орландо се оттегли и отиде да си ляга, а Маус се качи горе да погледне теча, който Маргьорит бе открила на тавана на спалнята си.

— И сега се събира в една тенджера — въздъхна тя, докато ми помагаше да почистя масата. — Утре рано сутринта се връщам във Франция, впрочем. Маус ще ти дава пари за пазаруване, докато ме няма.

— Кога ще се върнеш?

— Никога, ако зависеше от мен. Боже, колко мразя тази къща! Все едно да се грижиш за престарял, болен роднина, когато знаеш, че няма как да го спасиш. — Щом изсуши чинията, която държеше, Маргьорит взе един „Житан“, запали го и се строполи на един стол. — Казах на Маус, че трябва да обмислим дали да не я продадем. Знам, че трябва да отиде у Рори, но съм сигурна, че някъде има някое момче от Сити с амбициозна съпруга, което ще се радва да хвърли няколко милиона за такова местенце. Поне Маус каза, че с Орландо ще ми

дадат малко пари от продажбата на книжарницата. Мисля, че го заслужавам, предвид обстоятелствата — добави мрачно.

— Рори е щастлив тук.

— Да, защото това място се превърна в негов дом. Иронично е...

Погледът ѝ се отмести към прозореца и тя въздъхна тежко, издишвайки облак дим.

— Както и да е, утре се махам поне за малко и много от това дължа на теб, Ася. Сериозно, ти стабилизира тази къща и обитателите ѝ. Особено Маус.

— Не мисля така — смотолевих.

— Не знаеш какъв беше, преди да дойдеш. Сега е различен, Ася, и това поне ми дава надежда, че нещата може да се променят. Дори прави усилия с Рори, което за мен е истинско чудо. Даже Орландо е по-малко отделен от истинския свят, откакто ти се появи в живота му. Често съм се чудила дали не е гей, но не съм го виждала с никого, нито мъж, нито жена. Предполагам, че е асексуален. Как мислиш?

— Мисля, че е влюбен в книгите си. И те са всичко, от което се нуждае — отговорих, понеже ми беше неудобно да обсъждам сексуалната ориентация на Орландо.

— Знаеш ли какво? Мисля, че си абсолютно права. — Маргьорит се усмихна.

— На Рори ще му липсваш, когато си тръгнеш — постарях се да сменя темата и да върна разговора в по-безопасна територия.

— И на мен ще ми липсва, но добрата новина е, че е свикнал нови хора да се грижат за него. Имаше купища бавачки, преди да реша, че е време да се заема лично. А сега, ако нямаш нищо против, ще те оставя. — Тя се изправи и си загаси цигарата в саксията на беззащитния кактус. — Ето един съвет: прекрасно е да си влюбен. Кара всички ни да заблестим. Лека нощ, Ася. — С тези думи тя ми прати въздушна целувка и ме остави с ръце, потънали в сапунена вода, и завъртяна глава.

Щом привърших с миенето, тръгнах по коридора към дневната с чаша горещ шоколад, защото имах нужда от малко време да си поема дъх.

— Здравсти. — Маус влезе точно когато седнах.

— Здравсти.

— Утре ще трябва да повикам водопроводчик да погледне онзи теч. Не че ще успее да направи кой знае какво. Мисля, че е от покрива.

— О, така ли — казах само и се фокусирах върху пламъците в камината.

— Имаш ли нещо против да седна?

— Не. Да ти донеса ли горещ шоколад?

— Не, благодаря. Аз... искам да говоря с теб, Ася.

— За какво?

— О, за много неща — каза той, сядайки на стола срещу мен. Изглежда се чувстваше също толкова неудобно, колкото и аз. — Е, доста неща се промениха, откакто за пръв път стъпи в книжарницата, нали?

— Да, така е.

— Как се чувстваш сега по отношение на срещата с майка ти?

— Добре. Благодаря ти, че отдели време да отидеш в Кеймбридж вместо мен.

— Не се тревожи, всъщност ми се отрази добре да се върна на място, където някога бях толкова щастлив. Там се запознах с Ани.

— Наистина ли?

— Да. Пристигнах в Кеймбридж около два часа преди лекцията и изпих една бира в кръчмата, където за пръв път я заговорих.

— Трябва да е било утешително — осмелих се да предположа.

— Не. Не беше. Всъщност беше ужасно. Седях там и не чувах нищо, освен укорите ѝ за поведението ми след смъртта ѝ. И колко себичен и в крайна сметка жесток човек станах, след като я изгубих. Постъпих ужасно, Ася, наистина ужасно.

— Скърбял си. Разбираемо е.

— Не и когато засяга всички около мен. Почти унищожих това семейство, и изобщо не преувеличавам — добави настоятелно Маус. — Тогава, по-късно същата вечер, се запознах с майка ти и видях любовта, която е изпитвала към теб през всичките тези години, макар да е вярвала допреди няколко седмици, че си мъртва. И си представих как Ани, някъде там, горе, ме гледа и вижда какво съм направил. И какво не съм. Заставах на моста до Кралския колеж и едва не се хвърлих в реката. Отдавна знам какъв хаос причини поведението ми, но също като алкохолик, който осъзнава, че е мръсен пияница, но си

сипва още едно, за да се почувства по-добре, не знаех как да го поправа.

— Разбирам — казах тихо, и наистина разбирах.

— Онази нощ в Кеймбридж беше повратната точка — продължи той. — Осъзнах, че трябва да се простя с миналото и да кажа последно сбогом на Ани. И да спра да тъна в самосъжаление. Какъв смисъл имаше да се държа за спомена за нея, когато това се отразяваше толкова зле на живите? Прибрах се у дома решен да се опитам да поправа стореното.

— Това е добре — окуражих го.

— И трябва да започна от теб. Онази нощ, на моста, признах пред себе си, че изпитвам... чувства към теб. Които ме объркват — мислех, че никога повече няма да се влюбя. Раздирах се от чувство за вина; след като прекарах последните седем години, поставяйки мъртвата си съпруга на пиедестал, имах чувството, че по някакъв начин я предавам, че има нещо грешно в това да се чувствам добре в компанията ти. Освен това бях — и още съм — уплашен до смърт. Може би си разбрала, че когато се влюбя, това ме обсебва изцяло. — Той ми се усмихна леко, с известна ирония. — И колкото и да е неудобно за теб, Ася, осъзнах, че наистина те обичам. Ти си прекрасна по всеки един начин.

— Не съм, Маус, уверявам те — възразих припряно.

— Е, за мен си, макар да осъзнавам, че сигурно си имаш недостатъци, също като Ани. Слушай... — Той се приведе напред и се протегна да ме хване за ръцете, които му подадох неохотно. Сърцето ми биеше толкова силно, че имах чувството, че ще се изтръгне от гърдите ми. — Нямам представа какво изпитваш към мен. Спокойната ти външност е непроницаема. Попитах Орландо миналата вечер, понеже той сякаш те познава най-добре. Той каза, че според него отношението ми към теб е било толкова непостоянно, докато се мятах между любовта и вината, че изпитвам любов, че вероятно те е страх да чувстваш каквото и да е.

Маус, иначе толкова красноречив и лаконичен, продължи да говори бързо.

— Така че реших, че първото нещо, което трябва да направя, стремейки се да се реабилитирам и да си създам ново и по-добро „аз“,

е да събера кураж и да ти кажа това. Е? Мислиш ли, че може да изпитваш нещо към мен?

Изпитвах само усещането, че Маус имаше нечестно предимство с осенилото го на моста прозрение. Той бе имал време да постави чувствата си — истински или въображаеми — в някакъв ред. Докато аз нямах.

— Аз... не знам.

— Е, това не е точно цитат от „Ромео и Жулиета“, но поне не е и категорично „не“. Освен това — той пусна ръцете ми, изправи се и започна да броди напред-назад, — преди да вземеш решение, има още нещо, което трябва да ти кажа. И то е толкова ужасно, че дори да откриеш, че все пак имаш чувства към мен, то незабавно ще ги заличи. Но не мога да те лъжа от самото начало, Ася, и ако имаме някакъв шанс да бъдем заедно в бъдеще, трябва да го знаеш.

— И какво е то?

— Добре... — Маус се спря и се обърна към мен. — Работата е там, че Ани беше глуха.

Погледнах го и видях, че чака да направя връзката. Знаех, че я има, но не можех да разбера каква е.

— С други думи, Рори е наш... мой син.

— Мили боже... — прошепнах. Всичко, което не разбирах около това семейство, най-после отиде на мястото си в един-единствен ярък миг на проникновение. Вторачих се в камината и чух Маус да въздиша и да сядат тежко на стола.

— Когато открихме, че е бременна, и двамата бяхме толкова развълнувани... Но после тя отиде на първия си преглед и откриха, че има рак на яйчниците. Нямахме как да започне каквото и да било лечение, понеже можеше да навреди на бебето, така че бяхме изправени пред страшен избор: Ани да продължи бременността и да поеме последствията на забавения курс химиотерапия, или да направи аборт и да започне лечение незабавно. Ани беше голяма оптимистка и избра първата възможност, защото знаеше, че дори да оживее, това ще е последният ѝ шанс да има дете. Лекарите ѝ бяха казали, че ще трябва да извадят всичко веднага след като роди. Следиш ли историята дотук, Ася?

— Да.

— Рори се роди и направиха операцията на Ани почти моментално. Но дотогава ракът вече се беше разпространил в лимфните й жлези и черния й дроб. Умря след около два месеца.

Гласът му секна за момент, преди да продължи.

— Истината е, че когато откриха болестта й, аз я умолявах да направи аборт и да си даде най-добрия възможен шанс да се спаси. Вече знаеш колко я обожавах. Затова след като си отиде, всеки път, когато погледнех Рори, виждах не невинно бебе, а убиеца на майка си. Ася, аз го мразех. Мразех го за това, че уби майка си... любовта на живота ми. Тя беше всичко за мен.

Той се задави с думите си и му отне известно време да се оправи. Аз седях като замръзнала на стола си, без да смея дори да дишам.

— Не помня добре какво стана след това, но получих нещо като нервен срив и лежах в болница известно време. Тогава Маргъорит, да е жива и здрава, нямаше друг избор, освен да вземе Рори при себе си в Хай Уийлд. Накрая ме пуснаха от болницата с куп лекарства и Рори се върна при мен с бавачка, която да се грижи за него. Окуражаваха ме да се „привържа“ към него, както се изрази терапевта ми, но не можех. Не можех да понеса дори да го погледна. Тогава умря и баща ми и това направо ме довърши. Накрая, след редица неуспешни бавачки, които бях уплашил с агресивността си, Маргъорит предложи Рори да дойде да живее при нея в Хай Уийлд за постоянно. Всички ме бяха отписали като изгубена кауза. И бяха прави. Зарязах и работата си като архитект, и фермата. В крайна сметка Маргъорит пое бремето на грижите за Рори през последните пет години и не можеше да продължи напред със собствения си живот и кариера. А самият Рори... Боже, Ася, той мисли, че съм му чичо! А най-лошото е, че не знае нищо за майка си! Не позволих на никого да споменава Ани пред него през целия му живот! Той толкова прилича на нея; и тя беше талантива художничка... Как изобщо бих могъл да му се реванширам?

Тогава се възцари мълчание; Маус се беше хванал за главата и дишаше тежко.

— Е — казах накрая, — поне му направи браунита онзи ден.

Той вдигна поглед към мен, а очите му бяха изпълнени с агония. После вдигна ръце.

— Така е. И ти благодаря — отвърна с перфектни жестове от езика на знаците.

44.

Казах на Маус, че трябва да отида да поспя. Бях изтощена от собствените си емоционални травми от последните няколко дни, а сега и от неговите. Легнах в леглото и се увих в одеялото и юргана като в пашкул. Трябваше да анализирам фактите, преди сърцето ми да вземе решение.

Макар да съчувствах дълбоко на Маус за загубата, която бе преживял, и сложната ситуация около нея, изпитвах същото и към Орландо, Маргьорит и най-вече Рори. Невинен по всички обвинения. Прокълнат заради самото си раждане.

И все пак... той беше щастливо, спокойно дете, което печелеше любовта на околните просто като даряваше щедро своята. Той бе приел необичайните обстоятелства в живота си, както го правеха децата — както бях направила и аз — без въпроси. И въпреки поведението на баща му към него бе имало други, които да го подкрепят, когато падне, както бе и при мен.

Що се отнася до признанието на Маус за чувствата му, си казах твърдо да не го приемам твърде сериозно. Той бе получил прозрение при завръщането си в Кеймбридж. И всичките му години самота и мъка сигурно се бяха събрали в незаслужена любов към единствената свободна жена в обсега му: аз. Работех за брат му, правех му храна и се грижех за сина му...

Беше лесно да направи такава грешка.

Да, казах си, това е причината. И нямаше начин да отключая нежното си сърце и да му позволя да излее чувствата си в бурните води на емоционалната буря на Маус.

Но ще остана тук, реших, затваряйки очи. Заради Рори.

Току-що се бях върнала в Хай Уийлд, след като заведох Рори на училище на следващата сутрин, когато Маус влезе през вратата. Забелязах, че носи същите дрехи като вчера, сякаш изобщо не си беше лягал.

— Здравсти.

— Здравсти — отвърнах, докато вадех от килера яйцата и бекона за закуската на Орландо. Хвърлих поглед на Маус, вървейки към печката, и си помислих, че тази сутрин изглежда напълно съкрушен. Част от мен смяташе, че го заслужава.

— Помисли ли за това, което ти казах снощи? — попита той.

— Да.

— И?

— Маус, моля те, събраха ми се толкова неща в последните няколко дни, не мога да мисля и за това точно сега.

— Разбира се.

— Освен това, тук не става дума за теб, нито за мен, а за Рори. Твоят син.

— Знам. Виж, аз също помислих. И ти си права. Не мога да очаквам да ми се довериш, камо ли да ме обичаш, след начина, по който се отнесох и с двамата ви. Но... ще останеш ли тук?

— Да. Рори има нужда от стабилност. Освен това имам работа в книжарницата тези дни.

— В такъв случай... — Видях как пристъпва от крак на крак. — Това, което бих искал да направя, с твоя помощ, е да се опитам да оправя отношенията си — или поне да започна някакви отношения — със сина си. Няма какво да правя, докато продажбата на книжарницата не завърши и парите не пристигнат по сметката, затова реших, че може да използвам времето, за да бъда с Рори. Няма да се справя много добре, знам го, но съм убеден, че мога да се науча.

— Ако искаш да го направиш, давай.

— Искам го, Ася, повярвай ми, наистина го искам.

— Е, това решава един от проблемите ми. Ти може да прибираш Рори от училище, а аз ще мога да помагам на Орландо в книжарницата до по-късно и да го возя до вкъщи. Има много работа за вършене, преди да отворим.

— Страхотно — каза той веднага. — Макар че не съм сигурен, че ще се справя добре с готвенето.

— Аз ще готвя, като се върна, но има време за къпане...

— И за четене на приказки. Знам. — Той ми се усмихна плахо.

— Добро утро на всички — каза Орландо, влизайки в кухнята. Погледна ни и усети напрежението в стаята. — Да не се натрапвам в

неудобен момент?

— Не, нищо подобно — отвърнах. — Закуската е почти готова. Ще прибереш Рори в три и половина, нали? — поисках потвърждение от Маус, но нямах никакво намерение да му предлагам закуска.

— Ще бъда там. Чао засега — промърмори той и се изнесе.

Орландо наклони глава въпросително към мен.

— Маус ми каза снощи. Че Рори му е син.

— Ах... Е, това определено е крачка напред, предвид факта, че доскоро отказваше да го признае дори пред себе си. Вие постигнахте истинско чудо, госпожице Ася.

— Не съм направила нищо, Орландо — казах аз и сложих чинията с яйца и бекон пред него.

— Тогава може би трябва да кажа, че любовта постигна чудо. Разбира се, знам от мига, в който той ви погледна за пръв път, че...

— Достатъчно, Орландо!

— Простете ми, но моля ви, госпожице Ася, поне му дайте шанс да се поправи и да спечели любовта ви.

— Повече ме интересува да спечели любовта на Рори — отвърнах рязко и блъснах един тиган в мивката, за да го измия.

— Нима най-сетне виждам у вас да се надига някакъв огън? Може би Маус не е единственият, който се е променил в последно време заради поривите на сърцето си.

— Орландо...

— Няма да казвам нищо повече. Освен да изтъкна, че когато грешниците се покаяват и се опитват да изкупят вината си, е наш християнски дълг да им простим. Брат ми е много свестен човек, и ако не беше смъртта на Ани...

— Стига! — Обърнах се към него с мокрия тиган в ръка и той вдигна ръце в шеговит защитен жест.

— Няма повече, обещавам. Устните ми са запечатани. Сега всичко зависи от Маус.

— Да — съгласих се пламенно — от него зависи.

* * *

През следващите няколко дни Маус правеше точно каквото бе казал. Водеше Рори на училище всяка сутрин и го прибираще следобед. Връщаха се у дома около два часа по-рано от мен, след като купуваха храната от списъка, който пишех всяка сутрин. Карах Орландо до вкъщи от Тентърдън, а после готвех вечеря за четирима ни и гледах отстрани как Маус се опитва да компенсира пропуснатите години от живота на сина си. Рори още бе изумен от новопоявилия се талант на Маус с езика на знаците.

— Той е по-добър дори от теб, Ася. Учи се много бързо, нали?

— Определено е много старателен, защото те обича — казах аз и го целунах за лека нощ.

— И аз го обичам. Лека нощ, Ася. Не давай на дървениците да те хапят.

Тръгнах към вратата, за да загася лампата. През всичките тези години, помислих си, Маус е знаел точно как да използва езика на знаците, понеже го бе научил, за да общува по-лесно с Ани. И се надявах някой ден Рори да научи за майка си, която го бе обичала толкова много, че бе дала живота си за него.

* * *

В четвъртък Маус ме уведоми, че Маргьорит се е обадила, докато бях в книжарницата.

— Би желала да остане във Франция до началото на декември и да се върне за откриването на книжарницата. Казах й, че аз ще се грижа за Рори този уикенд. Ти трябва да се върнеш в Лондон, предполагам?

— Да, трябва — кимнах в знак на съгласие. Беше важно Маус и Рори да прекарват възможно най-много време заедно насаме.

— Окей, тогава ще те закарам до гарата утре вечер, след като приключиш в книжарницата.

— Благодаря. Може ти и Рори да помогнете на Орландо през уикенда? Той иска да се нанесе в апартамента над книжарницата в неделя.

— Ще го направим. Лека нощ.

— Лека нощ.

Следващата вечер, когато слязох от влака в Лондон и се качих на автобус за Батърсий, видях, че улиците вече са украсени за Коледа. И се запитах вяло къде ще прекарам своята Коледа. Не можех да си представя нищо по-лошо от Коледа в стерилния, бездушен апартамент, след годините великолепно Коледи, които бяхме празнували в Атлантис, или на осветени от луната плажове по далечните краища на света.

Коледата в Хай Уийлд би била идеална...

Заповядах на непокорното си съзнание да млъкне. Отказах и да му позволя да признае как бях погледнала Маус, седнал търпеливо с Рори на коленете си, да му чете книга, говорейки със знаци, и бях усетила... да, бях усетила малка вълна на емоция към него. Но беше твърде рано да отворя сърцето си и да пусна на свобода това, което се страхувах, че се крие в него.

Когато пристигнах в апартамента, Кики много се зарадва да ме види и се разбрахме да прекараме уикенда заедно.

— Този уикенд трябва и да си подстрижа косата — каза тя. — Става прекалено дълга.

Погледнах Кики и си спомних как като дете имаше истинска грива от прекрасни къдрици с цвят на тъмен шоколад, която се спускаше много под раменете ѝ. Но един ден, когато беше на шестнадесет, се върна у дома с отрязана коса, заявявайки, че не ѝ се занимавало да я поддържа.

— Не я режи, Кики — помолих я, понеже мислех, че изглежда много хубава тази вечер, с меките вълни, ограждащи красивите ѝ тъмни очи. — Отива ти по-дълга.

— Добре — съгласи се тя, за моя изненада. — Трябва и да си купя по-топли дрехи, но знаеш как мразя пазаруването.

— Ще дойда с теб. Ще бъде забавно.

Тъй че следващата сутрин се разходихме до „Оксфорд стрийт“, за да се борим с тълпата, тръгнала на коледен пазар. Позволих си повече разходи от обикновено и си купих рокля за концерта на Али; дори убедих Кики да си вземе една красива копринена блуза, сиви официални панталони и боти на висок ток.

— Това наистина не е в мой стил — замърмори тя, оглеждайки се в огледалото на съблекалнята.

— Изглеждаш прекрасно, Кики — казах искрено, възхищавайки се на стегнатата ѝ фигура. Явно бе отслабнала в последните няколко седмици, но досега не бях забелязала, защото обикновено се обличаше в широки пуловери и безформени дънки. Освен това през повечето време ме нямаше.

В неделя опекох традиционен обяд, поех си дълбоко дъх и ѝ разказах за срещата с майка ми.

— Господи, Сия! Защо не си ми казвала нищо за това преди?

Виждах в очите ѝ, че е наранена.

— Не знам. Може би трябваше аз самата да свикна с идеята, преди да кажа на когото и да било.

— Но аз не съм „който и да било“ — възрази тя. — Някога си казвахме всичко, особено „лични“ неща.

— В началото беше толкова странно, Кики — опитах се да обясня, — но тя изглежда чудесна жена. Може да отида да я посетя в Щатите. Всъщност тази сутрин получих от нея имейл с покана да отида за Коледа и Нова година.

— Няма да отидеш, нали? — каза тя с ужасено изражение. — Достатъчно лошо е, че те няма по цяла седмица, да не говорим за Коледа. Никога не сме я прекарвали поотделно. Какво ще правя?

— Разбира се, че ще я прекараме заедно — успокоих я.

— Чудесно. Всъщност и аз имам да ти казвам нещо. Мисля да напусна колежа.

— Кики! Защо?

— Защото го мразя. Не мисля, че се справям много добре в институционализирана среда, особено след всичките ни години на свобода.

— Какво ще правиш?

— Ще се опитам да работя като художничка, предполагам — сви рамене тя. — Както и да е, забрави за това. Много се радвам, че си намерила майка си. А сега мога да ти кажа за...

Проверих си часовника и видях, че минава три часа.

— Толкова съжالياвам, Кики, трябва да хващам влака. Но ще говорим, когато се върна пак, нали?

— Окей.

Кики ме гледаше тъжно, докато се качвах горе. Събрах си багажа набързо и слязох обратно долу, където я намерих да рисува в ателието си.

— Чао засега — казах ѝ безгрижно на път за входната врата. — Ще ти се обадя да ти кажа дали ще се прибирам другия уикенд. Приятна седмица!

— И на теб — дойде приглушеният отговор.

* * *

Върнах се в Кент и имах много работа по подготовката на това, което Орландо наричаше „голямото откриване“ след две седмици. Той позираше пред книжарницата, облечен в най-хубавия си кадифен костюм, докато местният вестник правеше снимки към интервюто, което щяха да публикуват. Гордеех се много с него.

Животът в Хай Уийлд продължи в същия дух и забелязах, че както Рори, така и Маус започнаха да свикват с новото си ежедневие заедно. Постарах се да не се меся, когато Маус губеше търпение към сина си, защото и това беше естествено. Макар и Маус да трябваше тепърва да научава какво е „естествено“.

Тъй като „голямото откриване“ беше в събота, постъпих малодушно и пратих на Кики текстово съобщение от Тентърдън и обясних, че няма да съм вкъщи този уикенд. Получих рязък отговор.

„Окей. Обади ми се. Искам да говорим.“

Отказах да ѝ позволя да ме накара да се чувствам виновна. Осъзнах, че в някои отношения това е като край на любовна връзка — постепенно отдалечаване, отделяне от другия — болезнено, но в крайна сметка правилно и за двете ни. А дори и да напуснех Хай Уийлд утре и никога да не се върнех, беше крайно необходимо това да се случи. Защото не можех да се върна там, където бях преди. И Кики не биваше да го прави. Надявах се само в крайна сметка да намерим път напред към различна и по-естествена връзка помежду си.

Маус бе уважил молбата ми за време да помисля върху думите му. Всяка вечер, след като пожелаваше лека нощ на Рори, си тръгваше през кухненската врата, като ми махваше за довиждане. Тъй като Орландо вече се бе настанил в малкия си апартамент над

книжарницата в Тентърдън, вечерите започнаха да се разтварят като бездънна пропаст пред мен. Осъзнах, че самотата ми е също толкова непривична, колкото и на Кики.

Е, трябваше просто да се науча, и макар често да беше на върха на езика ми да помоля Маус да остане за една бира, преди да си тръгне, не го правех. Вместо това палех огъня в дневната и сядах пред него, четях дневниците на Флора и се питах дали бих могла да редактирам всички тези детайлно описани години от живота ѝ в книга, която хората да искат да прочетат. Но постоянно се разсейвах и мислите ми политаха през пътя към Домашната ферма. И се чудех какво мисли и прави Маус...

Този измъчен, наранен мъж, който твърдеше, че ме обича.

Въпросът беше, а аз обичах ли го?

Вероятно да.

Но... имаше и нещо за мен, което той не знаеше. И идеята да му кажа — да кажа на когото и да било — беше направо немислима.

* * *

— Всичко готово ли е? — попита ме Орландо, който изглеждаше прекрасно в новия си едуардиански редингот с колосана яка и кафява вратовръзка.

— Да.

— Да тръгваме тогава.

И двамата огледахме за последно безупречно подредената книжарница и аз тръгнах след него към вратата. Надявах се само отвън да има хора, които да видят как реже червената лента, която бях сложила над прага по негово настояване по-рано тази сутрин.

Той отвори вратата и видях Маус, Рори и Маргьорит, която стоеше до една дребна руса жена, която не познавах. Зад тях имаше група заинтригувани минавачи, спрели с пазарските си чанти, изумени от гледката на Орландо в официално облекло.

— Дами и господа, бих желал да обявя откриването на „О. Форбс Ескуайър — Редки книги“. А сега ще дам ножиците на управителката на моята книжарница, без чиято помощ нямаше да съм тук. Вземи ножиците — изсъска към мен и едва не ме ръгна в корема с тях.

— Не, Орландо! Трябва да си ти.

— Моля ви, госпожице Ася, вие сте моята опора, каквото и да значи това, и искам да срежете лентата.

— Добре — въздъгнах.

И така, срязвах лентата и събралото се „семейство“ аплодира гръмко, както направиха и минувачите. Книжарницата се напълни с хора и пристигна фотограф, за да направи още снимки, докато пиехме шампанско.

— Ася, здравей. — Маргьорит ме целуна по двете бузи. — Това е Елен, между другото. Тя е собственичката на шатото и моята партньорка, така да се каже. — Тя се усмихна с обич на Елен и стисна ръката ѝ.

— Много се радвам, че съм тук — каза колебливо Елен на английски.

— Ася говори безупречен френски — една от многото ѝ дарби — уведоми я Маргьорит.

Елен и аз си поговорихме за шатото ѝ край Жигонда, село в центъра на величествената долина на Рона, за прелестните стенописи на Маргьорит и колко е прелестна Маргьорит като цяло.

— Тя ми каза, че ти си направила възможно да прекарваме толкова много време заедно — добави Елен. — Благодаря ти, Ася.

— Здравсти — чу се глас зад мен.

— Здравсти.

Обърнах се и Маус ме целуна официално по двете бузи. Рори стоеше до него.

— Какво мислиш за новата книжарница на Орландо? — попитах Рори.

— Нарисувах му я на картинка.

— А аз я дадох да я сложат в рамка. Не е ли прекрасна? — каза Маус, а Рори ми я подаде да я разгледам.

Беше рисунка с водни бои на фасадата на книжарницата.

— Уау, Рори, направо е фантастична! — казах му със знаци. — Толкова е талантлив — обърнах се към Маус.

— Да, нали?

Чух непресторената гордост в гласа му. И за малко не се разплаках.

— Слушай... — Той се наведе, за да прошепне в ухото ми. — Може ли да те изведе на вечеря довечера? Сигурен съм, че останалите в Хай Уийлд могат да се оправят сами поне веднъж.

— Да — отговорих без колебание.

* * *

Може би шампанското по обед ме бе накарало да дам положителен отговор по-рано, помислих мрачно вечерта, докато ровех из малкото дрехи, които си бях донесла. Можех да избирам между двата си пуловера и два чифта дънки. Спрях се на синия пуловер и отидох в кухнята, където обитателите на Хай Уийлд още празнуваха откриването на книжарницата.

— Маус току-що се обади да каже, че ще те вземе от входната врата след няколко минути — каза Орландо.

— Мерси — отвърнах. Усетих миризмата на прегарящи наденички от тигана и инстинктивно се пресегнах да ги махна от печката. Чу се клаксон от алеята пред къщата.

— Да си прекараш добре — ухили се Маргъорит. Елен я беше прегърнала през раменете, а Рори седеше на коленете ѝ и доволно ядеше бонбони „Смартис“. — И не смей да се връщаш преди изгрев-слънце — добави тя. Цялата кухня избухна в смях.

Тръгнах изчервена към фоайето и отворих вратата, чувствайки се като агне, което отива на заколение.

— Здравсти — каза Маус и ме целуна по двете бузи, когато се качих в колата. Беше се обръснал и за момент усетих гладката му кожа до моята.

— Готова ли си да тръгваме? — попита той.

— Да, къде ще ходим?

— В местния пъб, ако нямаш нищо против. Храната е доста хубава.

„Белият лъв“ беше пълен с хора и уютен, с буен огън в камината и таван с много греди. Маус поръча бира за себе си и чаша бяло вино за мен, взе две менюта и ме заведе на една маса в тиха ниша отстрани на бара.

— Благодаря, че дойде, оценявам го — каза той. — Мислех си, че трябва да поговорим за някои неща.

— Например?

— Например това, че Маргьорит иска да отиде да живее във Франция с Елен. За постоянно.

Значи това е „бизнес“ разговор, не романтична среща, помислих си.

— Ти какво й каза?

— Казах да, разбира се. Рори все пак е мой син. И трябва да поема отговорността си. Рори ще наследи титлата — тя премина у мен, когато чичо ми умря, понеже Маргьорит беше единственото им дете. Иронията е, че ще наследя и Хай Уийлд, ако Маргьорит умре преди мен, тъй като вече е на четиридесет и три и няма голяма вероятност да роди деца. Но в крайна сметка ще я наследи Рори.

— Значи всъщност си „лорд Вон“? — казах с дяволита усмивка.

— Технически — да, но, разбира се, не използвам титлата. Тези приятели тук никога не биха ми го простили. — Усмихна се криво и посочи тълпата около бара. — Както и да е, накратко, Маргьорит предложи да си разменим къщите. Тъй като не смята да прекарва тук повече време от необходимото, а Хай Уийлд е домът на Рори и един ден ще принадлежи на него, тя мисли, че така е най-добре. Тя ще вземе Домашната ферма, а като продадем остатъка от земеделските земи и го прибавим към приходите от книжарницата, ще ни останат достатъчно средства за ремонт и на двата имота. Освен това ми писна от „карането на трактор“, както го нарича Рори. Орландо и аз се съгласихме всичките му акции да станат само негови, ако решим така. Какво мислиш?

— Рори обича Хай Уийлд, така че за него сигурно е най-добре да остане там.

— А аз ще трябва доста да се потрудя, за да възстановя имението. Или мога да го продам и да намеря нещо по-евтино.

— Недей — отвърнах аз. — Искам да кажа, можеш да го направиш, но не мисля, че е редно. Твоето място — и на семейството ти — е тук.

— Въпросът е, Ася... твоето място тук ли е?

— Знаеш колко много обичам къщата...

— Нямах това предвид. Виж, може да ме наречеш нетърпелив, но последните три седмици бяха истинско мъчение. Да знам, че си в Хай Уийлд — толкова близо, но и толкова далеч — направо ме подлуди. Затова те доведох тук тази вечер, да те попитам какво мислиш по въпроса. Имам предвид въпроса за нас. Ако не искаш да бъдеш с мен, ще трябва да го приема. Но в такъв случай смятам, че би било най-добре да си намериш жилище някъде в Тентърдън. Това не е заплаха — добави бързо, — макар че може да се нарече ултиматум. — Той прокара ръка през косата си. — Ася, моля те, разбери, че с всеки ден, който прекарваш с нас в къщата, затъвам още по-дълбоко. А заради Рори не мога да си позволя пак да загубя контрол над себе си.

— Разбирам.

— Е? — Той ме погледна през масата.

Хайде, Ася, бъди смела, кажи ДА...

— Не знам — чух се да казвам отново.

— Ясно. Добре тогава. — Погледът му се зарея в пространството. — Това изяснява всичко.

Не изяснява абсолютно нищо, освен че умирам от страх да дам воля на чувствата си и да ти се доверя... както и на себе си.

— Съжалявам — добавих глупаво.

— Всичко е наред. — Той пресуши чашата си. — Тъй като няма какво повече да се каже, ще те заведа у дома.

Последвах го навън, а храната, която щяхме да поръчаме, вече беше забравена. Бяха минали само двадесет минути, откакто влязохме, и се качих в ленд роувъра напълно съкрушена. Мълчахме по обратния път, докато не завихме по алеята и Маус рязко спря колата пред къщата.

— Благодаря за питието. — Отворих вратата и понечих да сляза, но изведнъж усетих ръката му да хваща моята.

— Ася, от какво се страхуваш? Моля те, не си отивай... За бога, говори с мен! Кажи ми какво чувстваш!

Наполовина вътре и наполовина вън, физически и метафорично, отворих уста, но от нея не излязоха думи. Те останаха заключени дълбоко в мен, както винаги са били.

Накрая от устата му се отрони дълга и дълбока въздишка.

— Ето — каза той. — Вземи това. Реших, че може да ти хареса. — Той притисна един плик в ръката ми. — Ако си промениш

мнението... А ако не... благодаря за всичко. Довиждане.

— Довиждане.

Затръшнах вратата и тръгнах към входа, решена да не поглеждам назад, докато той обръщаше колата и потегляше. Отворих безшумно входната врата и чух смях от кухнята. Качих се директно горе по стълбите, защото се чувствах неудобно и не исках никой да забележи присъствието ми. Тръгнах надолу по коридора, за да се уверя, че някой се е сетил да сложи Рори да си легне. Целунах го нежно по челото и той се размърда и отвори очи.

— Върнала си се. Добре ли прекара с Маус?

— Да, благодаря ти.

— Ася?

— Да?

— Ще се ожените ли? — Рори наподобява целувка с мимики и ми се ухили. — Моля те.

— Рори, и двамата те обичаме...

— Ася?

— Да?

— Маг се ядоса, когато телефонът се счупи, и каза, че Маус ми е татко и трябва да го плати. Вярно ли е?

— Тъж... Ще трябва да попиташ него, Рори. А сега заспивай — казах и го целунах отново.

— Искан ми се той да ми беше татко — прошепна сънливо. — А ти може да си ми майка.

Оставих го, удивена колко лесно можеха да прощават децата. И колко просто им изглеждаше всичко. Отидох в собствената си спалня и се свих под завивките, без да си правя труда да си свалям дрехите, защото просто беше твърде студено. После скъсах плика, който ми беше дал Маус.

Мила Ася,

Бих искал да те отведа за два дни следващия уикенд. Имам определено място наум. Мисля, че трябва да прекараме малко време заедно насаме, далеч от всичко тук. Това не те обвързва по никакъв начин. Каж ми какво решаваш.

П. П. Извинявай, че пиша, това е само в случай че не събера смелост да те попитам лично на вечеря.

На другата сутрин се сепнах и се събудих, а умът ми повтори случилото се снощи. Може би, помислих си, докато си навличах втори пуловер, за да ме защити от студа, трябва просто да прекося пътя и да му кажа „да“.

Направи го, Ася, просто го направи...

Облякох се, слязох бързо долу и влязох в пустата кухня, пълна с мръсни чинии и тенджери, да не говорим за чашите и множеството празни бутилки. Тъкмо тръгнах към вратата, знаейки, че трябваше да кажа думите, преди куражът да ме напусне, когато видях бележка в центъра на масата.

Ася! Сестра ти се обади снощи. Можеш ли да й позвъниш? Каза, че е спешно!!!

П. П. Надявам се да си прекарала добре.

М.

— По дяволите!

Всички мисли за възможно бъдеще с Маус излетяха от ума ми. Отидох до телефона, вдигнах слушалката и набрах номера на апартамента с трепереща ръка. Звъня дълго, но никой не вдигна. Пробвах мобилния на Кики, но ме прати директно на гласовата поща. Оставих слушалката и си казах, че вероятно си е изключила мобилния и не е чула домашния телефон, макар че Кики имаше адски добър слух. Пробвах отново и отново, но нямаше отговор.

Изтичах горе и си потърсих мобилния, молейки се да намери сигнал поне този път, за да чуя дали ми е оставила някакви съобщения. Но, разбира се, сигнал нямаше. Натъпках си нещата в сака, изтичах долу и извиках такси да ме вземе незабавно.

Едва във влака успях да си изслушам съобщенията, които пристигнаха с поредица иззвънявания, толкова много, че останалите пътници започнаха да ми хвърлят раздражени погледи.

— Ася, Кики е. Моля, ще ми се обадиш ли?

— Ася, там ли си?

— Казаха, че си излязла. Трябва да говоря с теб... Обади ми се.

— Не съм добре...

— МОЛЯ ТЕ! ОБАДИ СЕ!

Мамка му, мамка му, мамка му!

Опитах се да накарам влака да се движи по-бързо със силата на волята си. Очите ми се изпълниха със сълзи при мисълта за пълния ми егоизъм през последните няколко седмици. Бях изоставила сестра си. Нямахме друг начин да го опиша. И когато имаше нужда от мен, не бях там да ѝ помогна. *Що за човек съм аз*, попитах себе си.

Стигнах до апартамента и отворих вратата, а сърцето ми биеше като барабан. Видях, че дневната и кухнята са празни, както и странно чисти и подредени, така че изтичах горе в спалнята. И там нямаше следа от нея. Дори леглото ѝ беше оправено, сякаш не беше спала в него.

След като проверих банята, спалнята за гости и дори гардероба — който, дори предвид скромната колекция от дрехи на Кики, изглеждаше твърде празен — се върнах долу и проверих терасата за всеки случай.

Тогава видях бележката на масичката.

— Моля те, моля те, моля те — занареждах, доближавайки се до нея, и я вдигнах с треперещи от страх ръце. Строполих се на дивана и я прочетох бързо веднъж, за да се уверя, че не е бележка на самоубиец. Открих с облекчение, че не е. После я препрочетох бавно.

Сия,

Обадих се на мястото, където беше, но казаха, че те няма. Сигурно не си получила съобщенията ми. Искях да говоря с теб, защото реших да напусна колежа. Искях да чуя какво мислиш. Все пак напуснах. Странно е, откакто татко умря, нали? Знам, че трябва да живееш собствения си живот. Както и аз, предполагам. Самотна съм тук и ми липсваш. Реших, че трябва да замина и да помисля. Искам само най-доброто за теб, наистина. Надявам се и двете да сме щастливи.

Не се притеснявай за мен. Добре съм.

Обичам те,

Кики

П. П. Кажи на Али, че съжалявам. Няма да мога да ида в Норвегия. И вкарах камелията ти вътре, понеже изглеждаше, че ѝ е студено.

Сълзите ми закапаха по страницата, докато я четях. С нейната дислексия, на Кики ѝ беше трудно да напише и едно изречение, да не говорим за цяло писмо. Това беше единственото, което някога ми бе писала — защото преди винаги бях там, до нея. Погледнах в ателието ѝ и видях камелията до един прозорец. На пода лежеше цвете, чиито нежни бели венчелистчета вече започваха да вехнат и да преминават в гнило бежово. И то бе пострадало от небрежност и изглеждаше също толкова изоставено, колкото трябва да се е чувствала спасителката му, пишейки писмото си, и се намразих още повече.

Веднага ѝ написах още едно съобщение, след многото, които бях пратила в паника от влака. Но не получих отговор. Седях в празния, тих апартамент и си представях безкрайните нощи, които бе прекарала тук сама, докато аз бях в обятията на драматичното си, но любещо ново семейство.

Падна мрак, а аз още чаках сестра ми да се свърже с мен. Но мобилният ми остана толкова тих, колкото беше и без сигнал в Хай Уийлд. Фактът, че сега *имаше* сигнал, само влошаваше нещата: човекът, а не машината, бе избрал да замълчи. Накрая се пъхнах в леглото, по-точно в това на Кики, и лежах там, треперейки, макар в апартамента да беше топло.

Проблемът не беше в Кики, а в мен. След всичко, което бе направила за мен — обичаше ме, защитаваше ме, говореше вместо мен — я бях изоставила да се оправя сама, без дори да се замисля. Спомних си как небрежно ѝ бях казала, че съм намерила майка си, а после, бързайки да се върна в Хай Уийлд, дори не бях отделила време да чуя *нейната* история. И осъзнах колко трябва да съм я наранила.

Неминуемо дойде сутринта и оставих съобщение на Орландо, че няма да мога да отида на работа поради семейна криза. За моя изненада той прати отговор няколко минути по-късно: „Разбирам“.

Необичайната му лаконичност ме разстрои още повече. Може би бе говорил с Маус, който му е казал, че ме е помолил да напусна Хай Уийлд, ако не мога да започна връзка с него. Отидох скована до супермаркета по-надолу по улицата, защото знаех, че трябва да нахраня мозъка си, ако не и тялото си. Коледните украси сякаш ми се подиграваха с крещящата си веселост, а по радиото в магазина вървяха досадни коледни песнички. Върнах се у дома и си направих бъркани яйца, които нямах желание да ям. После приех обаждане от Мама, която искаше да уредим да се срещнем в хотела, в който бе направила резервации за двете ни в Берген. Казах ѝ, че Кики няма да може да дойде, но се въздържах да споделя, че съм почти полудяла от страх за нея, защото не исках да давам обяснения. Прекалено много се срамувах.

Когато мобилният ми извънмя отново същия следобед се спуснах към него, само за да потъна в разочарование, когато чух медения глас на Шанти от другата страна.

— Ася, обаждам се само да питам как си. Не съм те чувала от известно време. И имах някакво... чувство, че нещо не е наред.

— Ами... добре съм.

— Чувам в гласа ти, че не си. Искаш ли да говориш за това?

— Аз... сестра ми я няма — признах си. И с поощрението на Шанти излях всичко, което се бе случило, като усещах болката от загубата на Кики с всяка дума. — Аз просто... не мислиш, че тя ще направи нещо глупаво, нали?

— Съдейки по писмото, което ти е оставила, не, не мисля. Ася, толкова съжалявам, че преживяваш такова нещо, но ми звучи, сякаш Кики прави същото, което и ти — намира себе си. Вероятно просто ѝ трябва малко време насаме. Слушай, защо не дойдеш у нас да пийнем по чаша вино? Излизането може да ти се отрази добре.

— Не, благодаря — преглътнах. — Кики може да се върне. А аз трябва да съм тук.

* * *

Минаха три мъчително дълги дни, а тя така и не се върна. Написах и преправих писмото, което щях да оставя в апартамента, в

случай че се върне, докато съм в Норвегия. И още не получавах отговор на постоянните си обаждания и съобщения до нея. Измъчвах се с въпроси дали тя, като ранено животно, нямаше нужда да остане сама, за да направи нещо ужасно. По едно време дори се замислих дали да не съобщя в полицията за изчезнал човек, но здравият разум ми напомни, че Кики бе оставила писмо, обясняващо липсата ѝ. И предвид факта, че беше на двадесет и седем, се съмнявах полицията да прояви интерес.

Липсваше ми и Хай Уийлд. Постоянно мислех за Рори... и за Маус. Осъзнах, че през последните няколко бурни седмици, той някак бе успял винаги да е до мен, за да ме подкрепи точно в моментите, в които имах нужда от него.

Сега обаче го нямаше и въпреки първоначалното ми решение да му кажа „да“ миналия уикенд, фактът, че не бях чула вест от него оттогава, ме накара да предположа, че се е отказал от мен.

В края на седмицата това, което бе останало от мен, взе сака ми — опакован дни по-рано, понеже нямаше какво друго да правя. Тъкмо когато излизах от апартамента, за да отида на Хийтроу, мобилният ми иззвъня. И изтичах да го вдигна.

— Ало?

— Ася? Маус е. Извинявай, че те притеснявам, но тази сутрин отидох в Хай Уийлд — не бях ходил там от уикенда насам. Маргьорит иска да прекара малко време с Рори, преди да замине за Франция. Трябваше да се занимавам и с продажбата на книжарницата и всички необходими срещи с адвокатите от двете страни. Когато се обадох по-рано тази седмица, за да проверя как е Рори, ми казаха, че си заминала за Лондон в неделя.

— О!

— Както и да е, тази сутрин отидох там и намерих бележка, адресирана до теб, на кухненската маса. Всичко наред ли е? Със сестра ти, имам предвид?

— Да... искам да кажа... не, тя си е отишла и не знам къде е.

— Разбирам. Сигурно си много разстроена.

— Малко, да.

— Затова ли замина в неделя?

— Да.

— Честно казано, ще ми се някой да ми беше казал *защо* си си тръгнала! Можеш да си представиш какво си помислих. Семейството е невероятно нещо, нали?

— Да — преглътнах, обяна от облекчение.

— Виж, искаш ли да дойда в Лондон? Маргьорит ще е с Рори до следващия вторник, така че дотогава съм свободен.

— Точно сега заминавам за Норвегия, за да отида на концерт, в който участва сестра ми.

— Коя сестра?

— Али. Онази, чийто годеник почина. Тя е бременна — добавих.

— О. — Последва кратко мълчание. — Това добра новина ли е?

— Да, добра е — заявих твърдо. — Али много се радва.

— Ася...

— Да?

— Липсваш ми. Аз липсвам ли ти изобщо?

Кимнах, но осъзнах, че той не ме вижда, така че си поех дълбоко дъх и отворих уста.

— Да.

Последва дълга пауза.

— Уау. А прочете ли писмото в плика?

— Да.

— И ще дойдеш ли с мен за два дни, след като се върнеш?

— Мога ли... да помисля?

Чу се въздишка на разочарование.

— Добре, но можеш ли да ми кажеш до утре по обед? Маргьорит заминава във вторник, така че трябва да се върна в Кент при Рори следобед. Ако решиш, че искаш да дойдеш, ще дойда да те взема в неделя на път от Кент.

— Да, ще ти се обадя.

— Е, приятно пътуване, и се надявам изчезналата сестра да ти се обади.

— Благодаря, чао.

— Чао.

Изтичах надолу по стълбите до входната врата, надявайки се таксито, което бях поръчала, още да ме чака. Докато се отдалечавахме

от апартамента, мобилният ми телефон даде знак за получено текстово съобщение.

„Съжалявам, Сия, току-що получих съобщенията ти. Пътувах. Добре съм. Ще ти разкажа, като се върна. Обичам те, Кики.“

Веднага пратих отговор.

„Кики! Слава богу! Полудях от страх. Толкова съжалявам за всичко. И аз те обичам. ОБАЖДАЙ МИ СЕ!“

И се облегнах на седалката в таксито, в еуфория от облекчение.

45.

Светлините в аудиторията угаснаха и видях как сестра ми става от стола си на сцената. Виждах очертанията на новия живот в нея, изпъкващ под черната рокля. Али затвори очи за миг, сякаш се молеше. Когато най-сетне повдигна флейтата към устните си, една ръка хвана моята и я стисна леко. И разбрах, че Мама също усеща резонанса.

Красивата, позната мелодия, част от детството ми и това на сестрите ми в Атлантис, се разнесе из стаята и усетих част от напрежението от последните няколко седмици да се излива от мен, отнесено от потока на музиката. Слушайки, разбрах, че Али свири за всички онези, които бе обичала и загубила, но също и че както слънцето изгрява след дълга, мрачна нощ, така и в нейния живот вече има нова светлина. И когато оркестърът се присъедини към нея и прекрасната мелодия достигна кулминацията си, празнувайки утрото на новия ден, и аз усетих същото.

Но при собственото ми прераждане бяха пострадали други, и това беше частта, която още не бях осмислила. Съвсем наскоро бях осъзнала, че има различни видове любов.

По време на антракта с Мама отидохме на бара, а Питър и Силия Фалис-Кингс, които се представиха като родителите на Тео, седнаха при нас на по чаша шампанско. Ръката на Питър обгръщаше защитнически кръста на Силия, сякаш още бяха млади влюбени.

— Наздраве — каза Мама и чукна чашата си в моята. — Каква чудесна вечер!

— Да, така е — съгласих се.

— Али свири толкова красиво. Ще ми се другите ти сестри да бяха тук да я чуят. И баща ти, разбира се.

Челото на Мама се набръчка от внезапно безпокойство и се запитах какви ли тайни пази. И колко силно я притискат. Като моите собствени.

— Значи Кики не можа да дойде? — попита колебливо.

— Не.

— Виждала ли си я скоро?

— Тези дни рядко съм в апартамента, Мама.

— Значи вие сте майката, която се е грижила за Али като дете?

— попита Питър.

— Да — потвърди тя.

— Справили сте се страхотно — каза той.

— Заслугата е нейна, не моя — отвърна скромно Мама. — Много се гордея с всичките си момичета.

— А вие сте една от прочутите сестри на Али? — Питър обърна пронизващия си поглед към мен.

— Да.

— Как се казвате?

— Ася.

— И кой номер сте?

— Три.

— Интересно. — Отново ме погледна. — И аз бях номер три. Никой не те слуша и никой не те чува. Нали така?

Не отговорих.

— Но се хващам на бас, че в главата ти се крие много повече, нали? — продължи той. — При мен беше така.

Дори да беше прав, нямаше да му го кажа. Вместо това свих рамене, без да проговоря.

— Али е много специален човек. И двамата научихме много от нея — смени темата Силия и ми се усмихна топло.

— Да, точно така е. А сега ще ставаме баба и дядо. Какъв дар ни даде сестра ти, Ася — каза Питър. — И този път ще бъда там, да се грижа за детето. Животът е прекалено кратък, нали?

Чу се сигналът, че концертът продължава след две минути, и всички около мен допиха чашите си, независимо колко пълни бяха. Всички се върнахме по местата си в аудиторията. Али вече ми бе разказала по имейл за всичките си открития в Норвегия. Разгледах внимателно Феликс Халворсен, докато се качваше на сцената, и реших, че генетичната връзка с него не е имала голямо влияние върху физическите характеристики на Али. Забелязах и нестабилната му походка, докато вървеше към пианото, и се зачудих дали не е пиян. Помолих се да не е. Знаех от думите на Али по-рано колко много означава тази вечер за нея и за новооткрития ѝ брат Том. Вече се бях запознала с него и го харесах веднага.

Феликс вдигна пръсти над клавишите и се спря. Усетих как всички в публиката затаиха дъх заедно с мен. Напрежението се уталожих чак когато пръстите му се спуснаха и началните ноти на „Героичния концерт“ бяха изсвирени публично за пръв път. Според програмата, малко над шейсет и осем години след написването им. През следващия половин час всеки един от нас се наслади на изпълнение, отличаващо се с рядка красота, създадено от перфектната алхимия между композитор и изпълнител, баща и син.

Сърцето ми полетя и се извиси с прекрасната музика, и видях частица от бъдещето.

— *Музиката е любов, която търси гласа си* — цитирах шепнешком Толстой. А сега трябваше да намеря своя глас. И смелостта да заговоря с него.

Разнесоха се заслужено бурни аплодисменти: публиката беше на крака, тропаше с крака и надаваше възгласи, Феликс се поклони отново и отново, повика сина си и дъщеря си да излязат от оркестъра и да дойдат при него, и посвети изпълнението на покойния си баща и на децата си.

В този жест видях живо доказателство, че е възможно да продължиш напред. И да направиш промяна, която околните накрая да приемат, колкото и да е трудно.

Когато публиката започна да става и да си тръгва, Мама докосна рамото ми и ми каза нещо.

Кимнах ѝ безизразно, без да разбирам думите ѝ, и промърморих, че ще се видим във фойето. И останах седнала там. Сама. Мислех. В унеса си едва забелязах как останалите от публиката минават по пътеката край мен. И тогава, с крайчеца на окото си, видях позната фигура.

Сърцето ми заби лудо, тялото ми се изправи от само себе си и изтичах през празната аудитория към тълпата, събрана около изхода. Опитвах се отчаяно да го зърна отново, молех се профилът, който не можех да сбъркам с друг, да се появи отново сред навалищата.

Проврях се през фойето и краката ми ме отнесоха навън, в ледения декемврийски въздух. Стоях на улицата с надеждата пак да го видя, за да се уверя, че е той, но знаех, че фигурата е изчезнала.

— Ето къде си била! — възкликна Мама, появявайки се зад мен. — Помислихме, че сме те изгубили. Ася? Добре ли си?

— Мисля... мисля, че го видях, Мама. В концертната зала.

— Кого?

— Татко! Сигурна съм, че беше той.

— О, *chérie* — каза Мама и ме обгърна с ръце, както стоях там, вцепенена от шок. — Толкова съжалявам. Случват се такива неща, когато умре някой, когото обичаме. Постоянно ми се струва, че виждам баща ти в Атлантис... в градината му, на Лазера, и все очаквам да излезе от кабинета си всеки момент.

— Той беше, сигурна съм, че беше той — прошепнах на рамото на Мама.

— Значи може би духът му е присъствал в аудиторията и е слушал Али. Тя свири прекрасно, нали? — каза Мама и ме поведе по пътеката.

— Да. Беше чудесна вечер, докато...

— Опитай се да не мислиш за това. Само ще се разстроиш. Горката Али си помисли, че е чула гласа му по телефона, докато беше в Атлантис. Естествено, беше просто телефонният секретар. А сега, колата ни чака, за да ни заведе до ресторанта. Родителите на Тео вече ни чакат вътре.

Оставих Мама да говори по пътя, понеже още не се бях съвзела от шока. Мама несъмнено беше права и просто бях видяла някой възрастен мъж с подобен ръст и телосложение, когото, отдалече, отчаяното ми сърце бе превърнало в Татко Солт.

Ресторантът беше уютен и осветен от свещи и когато Али се появи със своя брат близък, Том, всички станахме и ги аплодирахме.

— Липсва ли някой? — попита Мама, гледайки към празния стол начело на масата.

— Това място е за баща ни — обясни Том на перфектен английски, сядайки до мен. — Но се съмняваме да се появи, нали, Али?

— Тази вечер можем да му простим, мисля — усмихна се тя. — Когато си тръгнахме, беше заобиколен от репортери и почитатели, които го заливаха с похвали. Дълго време е чакал този момент. Това е неговата вечер.

— Али ме принуди да му дам още един шанс. — Том се обърна към мен. — И беше права. Толкова се гордея с него тази нощ. Skal! — Той чукна чашата си с шампанско в моята.

— Всеки заслужава втори шанс, нали? — прошепнах почти на себе си.

През остатъка от вечерта Том ме забавляваше с историята си как Али се появила на прага му и впоследствие открили, че са близнаци.

— И всичко се дължеше на това — каза той и бръкна в джоба си, откъдето извади малка жаба и я сложи на масата. — Всички в оркестъра имаха такава тази нощ, в знак на почит към великия мъж.

Вече беше късно, когато излязохме от ресторанта и се сбогувахме навън.

— Кога тръгвате утре? — попита Али Мама и мен, докато се прегръщяхме.

— Полетът ми до Женева е в десет часа, но този на Ася е чак в три следобед — отговори Мама.

— В такъв случай какво ще кажеш да дойдеш да видиш къщата и да си поговорим както трябва? — предложи Али. — Може да вземеш такси направо до летището.

— Или аз да я закарам — вметна Том.

— Ще го организираме утре. Лека нощ, мила Ася, и приятни сънища. — Тя ми помахна, докато се качваше в колата, паркирана отвън, и Том последва примера ѝ.

— До утре — усмихна ми се той, след което потеглиха.

Гледах с интерес през прозореца на таксито, което ме закара до дома на Али и Том на следващата сутрин. Предната нощ беше прекалено тъмно, за да видя заснежените планински върхове, обкръжаващи Берген, но сега вече можех да оценя идеалната гледка като от коледна картичка. Движихме се все по-нагоре и по-нагоре, докато стигнахме една тясна улица и спряхме пред традиционна дъсчена къща, прясно боядисана в кремаво, със светлосини кепенци.

— Ася, влизай — покани ме Али, която ме посрещна на прага. Последвах я и влязох в топло фоайе.

— Али, толкова е красиво! — възкликнах, когато ме въведе в слънчева дневна с мек диван и бледи скандинавски чамови мебели. Зад рояла имаше еркерен прозорец, през който се разкриваше гледка към езерото долу и заснежените върхове в далечината.

— Каква гледка! Напомня ми на Атлантис.

— И на мен, но е някак по-нежна, като всичко тук, в Берген, включително обитателите. Кафе или чай?

Поисках кафе и седнах пред модерната стъклена камина, в която дървата горяха весело.

— Заповядай. — Али сложи чашата пред мен и седна до мен на дивана. — Господи, Ася, откъде да започна? Имаме толкова много да си разказваме. Том каза, че ти е разказал своята част от историята. Искам да чуя за теб. Как е Кики, между другото? И по-важното, къде е Кики? Не съм свикнала да ви виждам поотделно.

— Не знам. Тя напусна Лондон и замина. И... — признах си, — вината е моя.

— Скарали сте се?

— Нещо такова... аз просто... опитвах се да си намеря собствен живот.

— А Кики още не е?

— Не. Чувствам се ужасно, Али.

— Е, може би и тя има нужда да открие себе си. Нещо трябваше да се промени — всички се притеснявахме от връзката ви.

— Наистина ли?

— Да. И лично аз смятам, че тази раздяла е много важна и за двете ви. Освен това съм сигурна, че е само временна.

— Надявам се. Иска ми се само да знаех къде е. Беше разстроена, защото не ѝ казах, че съм се срещнала с майка ми.

— Намерила си майка ти?! О, Ася! Ще ми разкажеш ли за нея?

Разказах ѝ; както винаги ми беше трудно да намеря думи, но дадох на Али най-точната възможна съкратена версия.

— Божичко! А аз си мислех, че моето пътуване е било сложно и травмиращо — въздъхна Али. — Ами този Маус? Ще му дадеш ли още един шанс?

— Мисля... мисля, че да.

— Опитай, докато можеш — настоя тя. — Знам много добре, че нищо не продължава вечно.

— Да. — Инстинктивно се пресегнах да хвана ръката ѝ. — Те се нуждаят от мен. И двамата. Бащата и синът.

— А всички искаме някой да се нуждае от нас, нали? — Али прокара ръка по изпъкналия си корем. — По-добре да ти извикам такси. Том беше много разочарован, че трябва да отиде на работа, за да

говорят за снощния триумф. — Тя се усмихна, изправи се и отиде до телефона. — Определено си имаш почитател тук. Трябва ли да му кажа, че си заета?

— Да — казах аз. — Мисля, че трябва.

На летище Берген, докато се качвах на самолета, извадих мобилния си. И точно преди да излетим, пратих съобщение на Маус.

„Да, моля.“

* * *

Събудих се в Лондон на следващата сутрин и видях, че е девет и половина. Маус щеше да дойде да ме вземе в одинайсет.

Стомахът ми се преобърна няколко пъти, докато стоях под душа и мислех за идването му. И за деня и нощта, които щяха да последват. Отново си прибрах багажа в сака, като оставих черната рокля, която бях носила на концерта, просто за всеки случай, и облякох дебелия вълнен пуловер, който си бях купила в Берген. Добавих ботушите си, след което сложих най-отгоре два комплекта чисто бельо и потреперих.

Когато научи, може и да не стигна до колата, помислих си и започнах да изпадам в паника.

Точно в одинайсет часа се позвъни на външната врата и натиснах копчето, за да му отворя. Сърцето ми туптеше бясно, докато слушах изкачващия се асансьор, а после и стъпките му в тесния коридор.

— Вратата е отворена — извиках. Гласът ми звучеше все едно ме души питон.

— Здравсти — каза той и ми се усмихна. Тръгна към мен, но се спря на няколко метра. — Ася, какво има? Случило ли се е нещо? Изглеждаш абсолютно ужасена.

— Защото съм.

— Защо? Заради мен ли?

— Не... и да. — Опитах се дишам и събрах всяка частица кураж, която притежавах. — Би ли седнал, моля?

— Добре — отвърна той и отиде да седне на дивана. — Да не си променила решението? Затова ли е всичко?

— Не. Аз просто... трябва да ти кажа нещо.

— Целият съм в слух.

— Работата е там... — Беше мой ред да започна да бродя напред-назад. — Работата е там, че...

— Ася, каквото и да е, не може да е по-лошо от онова, което аз ти разказах. Моля те, просто го кажи.

Извърнах се от него, затворих очи и изрекох думите:

— Аз съм... девствена.

Тишината сякаш продължи цяла вечност.

— Окей. Това ли е всичко? Имам предвид, това ли искаше да ми кажеш?

— Да! — Подскочих, когато усетих лекото докосване на ръката му на рамото ми.

— Някога имала ли си връзка?

— Не. Аз и Кики... винаги бяхме заедно. Нямаше шанс.

— Разбирам.

— Наистина ли?

— Да.

Бузите ми горяха от смущение. Усетих как Маус ме обръща и ме обгръща с ръце.

— Чувствам се толкова глупаво — промърморих. — На двадесет и седем съм и...

Постояхме мълчаливо известно време, а ръката му нежно галеше косата ми.

— Ася? Може ли да кажа нещо?

— Да.

— Може да прозвучи странно, но фактът, че си, да го кажем така, недокосната от друг, е дар, а не недостатък. Освен това, точно в тази... област... която обсъждаме, от години не съм... Както и да е, мога честно да ти кажа, че не само ти си прекарвала безсънни нощи заради това.

Признанието на Маус определено ме накара да се почувствам по-добре. Той се отдели от мен и ме хвана за ръцете.

— Ася, погледни ме.

Вдигнах очи и срещнах неговите.

— Преди да продължим, искам да те уверя, че никога няма да се опитам да те насилвам или да те поставям под натиск, стига и ти да ми обещаеш същото. Трябва да сме добри един към друг, нали така?

— Да.

— Значи... — Той се вгледа в мен. — Ще пробваме ли? Да се опитаме взаимно да съберем парчетата и да си изградим нов живот?

Погледнах през прозореца към реката, която течеше неспирно напред, без нищо да препречва пътя ѝ. И усетих как защитната стена, която бях построила около сърцето си, започва да се троши. Обърнах поглед обратно към него и усетих как любовта най-сетне протича през процепите. И се надявах един ден да се превърне в приливна вълна.

— Да — отговорих.

— Къде точно се намираме? — попитах. Маус извади чантите ни от багажника и един лакей дойде да ги вземе.

— Не го ли разпознаваш от описанието на Флора?

Погледнах огромната сива къща, от чиито прозорци се изливаше топла светлина в падащия мрак. И изведнъж разбрах.

— Това е Естуейт Хол, домът на Флора Макникъл!

— Точно така. Когато търсех къде да отседнем в Лейк Дистрикт, открих, че наскоро е бил превърнат в хотел. — Маус ме целуна по темето. — Тук е започнала твоята история, както и моята, в известен смисъл. Да влизаме ли?

На рецепцията учтиво предложи да си вземем отделни стаи, но се спряхме на апартамент. Маус поръча допълнително легло в дневната и каза, че ще спи там.

— Не искам да те плаща — увери ме той.

Качихме се горе и си облякох новата черна рокля за вечеря в ресторанта. Излязох от банята и Маус подсвирна.

— Ася, изглеждаш страхотно. Никога не съм те виждал с открити крака, толкова са дълги и... Извинявай — спря се той. — Искам само да кажа, че си красива. Това окей ли е?

— Да — усмихнах се.

На вечеря Маус ми обясни как някогашната му кариера на архитект означава, че няма да има нужда да плаща на друг да начертае плановете за реновацията на Хай Уийлд. Ярките му зелени очи светнаха, когато заговори за бъдещето на къщата, и изведнъж осъзнах, че той също я обича. Виждайки как някогашната му страст се разпалва отново, усетих как капките в сърцето ми се превръщат в поток.

— Преди да съм забравил — той бръкна в самото си и извади познатата кутийка за бижута, — току-що ми върнаха това от „Сотбис“. Действително е „Фаберже“, поръчано от самия крал Едуард VII. Струва много пари, Ася.

Той ми го върна и аз извадих фигурката, спомняйки си как я бе обичала самата Флора Макникъл, и за нейното пътуване.

— Не съм убедена, че наистина принадлежи на мен.

— Разбира се, че е твоя. Честно казано, мислех, че Теди е продал фигурката преди години. Определено го е направил с други семейни съкровища. Както и да е стигнала до теб, Ася, ти си правнучка на Теди. Това е *твое* наследство, Ася... Знаеш ли, замислям се все повече и повече за миналото напоследък — каза Маус, гледайки Пантера в ръката ми. — И разбирам какво се е опитал да направи Арчи, когато е приел Теди като свой собствен син... травмата, която е преживял през войната... — Той поклати глава. — Каквито и да са били последствията, той се е опитал да изкупи вината за всичката произволна смърт и разрушение, които е видял, като е прехвърлил дара на Хай Уийлд на потомството на незнаен войник. Също както аз се надявам да изкупя своята вина, като подновя имението за Рори.

— Да. Мисля, че е било красив жест.

След вечеря ме заведе обратно горе в апартамента ни.

— Е, добре — каза той на влизане — сега ти пожелавам лека нощ.

Видях как сваля самото си в дневната. Тогава се спрях, отидох до него, изправих се на пръсти и го целунах по бузата.

— Лека нощ.

— Може ли да те прегърна? — попита той и усетих дъха му по кожата си.

— Да, моля.

Направи го и усетих внезапен порив у себе си.

— Маус?

— Да?

— Можеш ли да ме целунеш?

Той повдигна брадичката ми и се усмихна.

— Да, мисля, че ще се справя.

* * *

Когато се събудихме на следващата сутрин, великолепните околности на Лейк Дистрикт се разтвориха пред нас като разопакован подарък през прозорците на апартамента ни. Прекарахме деня навън, като посетихме фермата Хил Топ, стария дом на Биатрикс Потър, а днес — музей, след което потърсихме фермата Уинбриг, домът на Флора, където бе преживяла толкова много самотни години. И стиснах ръката на Маус още по-силно, зарадвана, че се бях спасила на косъм от нейната съдба.

Върнахме се в хотела и се разходихме между дърветата край езерото Естуейт, където видяхме една чучулига да прелита през мъглата над езерото по залез-слънце. Заставахме там, хванати ръка за ръка, с порозовели от студа носове, и наблюдавахме абсолютното спокойствие на пейзажа, чиято красота остави и двамата ни без думи.

Вечерта отидохме в „Тауър Банк Армс“, местната странноприемница, където бе отседнал Арчи Вон, когато дошъл да посети Флора.

— Може би и аз трябваше да отседна тук, като него — усмихна ми се Маус.

— Радвам се, че не го направи — отвърнах и осъзнах, че наистина го мисля. Макар да бях оставила Маус да спи сам след целувката, после лежах в леглото и усещах сладка тръпка по цялото си тяло. И знаех, че с времето и с много доверие ще стигна дотам. Можеше дори да се насладя на пътешествието.

На следващата сутрин напуснахме Естуейт Хол. Маус ме закара до долината Лангдейл и се разходихме във величествения планински проход.

Изведнъж ми хрумна една мисъл.

— Маус?

— Да?

— Как е истинското ти име? Знам, че започва с „О“.

Устните му се извиха в иронична усмивка.

— Мислех си, че никога няма да попиташ.

— Е, какво е?

— Името ми е Оеномаус.

— Боже мили!

— Знам. Смехотворно, нали?

— Името ти ли?

— Да, и това също, разбира се — обвинявай баща ми, той беше маниак на тема гръцка митология — но имах предвид съвпадението. Според митовете „Оеномаус“ бил женен за „Астеропа“ — или, според някои версии, бил неин син.

— Да, чувала съм легендите около името си. Защо не ми каза по-рано?

— Веднъж те попитах дали вярваш в съдбата. Ти каза не. Докато аз разбрах в деня, в който те видях за пръв път в Хай Уийлд и чух истинското ти име, че ни е писано да бъдем заедно.

— Така ли?

— Да. Писано е от звездите — подкачи ме той. — А изглежда и бащата, и синът са в краката ти.

— Е, надявам се да нямаш нищо против да продължа да те наричам Маус.

Смехът ни прокълнтя в долината Лангдейл и Оеномаус Форбс, лорд Вон от Хай Уийлд, ме прегърна силно.

— Е?

— Какво „е“?

— Ще се върнеш ли в Хай Уийлд с мен тази вечер, Астеропа?

— Да — отговорих без колебание. — Не забравяй, че утре имам работа.

— Разбира се, че имаш, романтичка такава. Е, добре — каза той, пусна ме и ме хвана за ръката. — Време е и двамата да се върнем у дома.

КИКИ
ДЕКЕМВРИ 2007

Камелия (семејство Theaceae)

46.

Седях на летище „Хийтроу“ и чаках полета си, гледайки как другите пътници ме подминават, увлечени в разговори с децата си и партньорите си. Всички изглеждаха щастливи, изпълнени с очакване. И дори да пътуваха сами, бях сигурна, че най-вероятно някой ги чака там, накъдето са се запътили.

Вече нямах никого — нито там, нито тук. Изведнъж изпитах съчувствие към всички онези старци, които виждах по пейките в лондонските паркове, прибирайки се от колежа. Тогава мислех, че се наслаждават на компанията на живота, който ги подминаваше в зимните дни... но сега разбирах колко по-лошо е усещането да си сам в тълпата. И ми се щеше да бях спряла да им кажа „здрости“. Както ми се искаше и някой да спре и да заговори мен.

Сия, къде си?

Ще ми се да можех да запиша мислите, които се въртят в главата ми, и да ти ги пратя, за да прочетеш какво чувствам всъщност. Но знаеш, че думите излизат грешни върху листа — отне ми адски много време да напиша писмото, което ти оставих в апартамента, и пак не ставаше за нищо. А теб те няма тук, за да си говорим, така че ще трябва просто да си мисля сама в центъра на Терминал 3.

Мислех, че ще чуеш вика ми за помощ. Но не стана така. През всички тези седмици гледах как се отдалечаваши от мен и се опитвах толкова усилено да те пусна. Да не се засягам, че постоянно те няма, когато ходиш при онова семейство, нито че се дразниш от мен като всички останали.

С теб винаги можех да бъда себе си. И мислех, че ме обичаш такава, каквато съм. Че ме приемаш каквато съм. И се опитах да направя същото за теб.

Знам какво мислят другите за мен. И не съм сигурна къде греша, защото всичко е вътре в мен — хубавите неща, като любовта. И желанието да обичам хората и да имам приятели. Сякаш има някаква спънка между това, което е вътре в мен, и това, което

излиза навън. Освен това знам, че това е зле написано изречение, защото има повторение, а ти винаги поправяше повторенията в есетата ми, преди да ги предам на учителя.

Бяхме мили една към друга. Ти не обичаше да говориш, но аз можех да казвам думите вместо теб, както ти ги пишеше вместо мен. Бяхме добър отбор.

Мислех, че ще се зарадваш, когато купих онзи апартамент за нас. Бяхме в безопасност завинаги. Без повече пътувания — защото знаех, че ти е омръзнало; беше време да се установим и да бъдем себе си, заедно. Но сякаш само влоши нещата.

И едва в последните няколко дни, докато седях в апартамента сама, чакайки да ми се обадиш, започнах да разбирам. Накарала съм те да се чувстваш като тигър в клетка, който не може да избяга. Държах се грубо с приятелите ти, и мъжете, и жените, защото ме беше страх да не изгубя единствения човек, който сякаш ме обичаше, като изключим Мама и Татко...

Затова си тръгнах, Сия. Оставих те сама за известно време, защото знам, че това искаш. Защото те обичам повече от всеки друг на света, но мисля, че си намерила друго, който да те обича, и вече нямаш нужда от мен...

Вдигнах поглед и видях, че е време да се качвам на самолета. И стомахът ми се преобърна, защото никога, никога не се бях качвала на самолет без Сия. Тя седеше до прозореца, а аз — до нея на средната седалка, защото обичаше да се рее сред облаците. Аз предпочитах да имам твърда земя под краката си, затова тя ми даваше хапче двайсетина минути преди полета, за да заспя веднага и да не се страхувам.

Прерових предния джоб на раницата си, за да намеря чантичката, в която бях убедена, че прибрах хапчето, преди да изляза от апартамента, но го нямаше.

Просто щеше да се наложи да се оправя без него, реших, и продължих да ровя в джоба, за да си намеря паспорта и билета. Щеше да се наложи да се оправям без много неща от сега нататък. Пръстите ми докоснаха плика с писмото на Татко Солт. Извадих го и открих по него парчета от стар донът с пълнеж от сладко — пликът беше изцапан

и покрит със захар. Колко типично за мен, помислих си: не можех дори да запазя чисто най-важното писмо, което някога ми беше писано. Избърсах захарта от плика, извадих малката черно-бяла снимка и се вгледах в нея за стотен път. Знаех, че един от тях вече е мъртъв, но другият...

Е, поне някога бе имало някой на света, на когото съм принадлежала истински. И, утеших се, поне имах изкуството си — единственото нещо, което никой никога не би могъл да ми отнеме.

Прибрах плика обратно в предния джоб, изправих се и метнах раницата на гърба си. Последвах човешката вълна бавно към изхода за заминаване, питайки се какво изобщо правех, изоставяйки всичките си планове. Но ако трябваше да бъда честна, промяната беше трудна не само за Сия. Само след няколко седмици в Лондон краката ме засърбяха и желанието да пътувам започна да ме обзема отново. Не се справях добре със застояването на едно място повече от няколко седмици; винаги си бях такава и бях осъзнала, че у мен се таи ужас от това да бъда институционализирана.

Трябваше да се замислиш за това, преди да се запишеш в колежа си по изкуство, глупачка такава...

Най-много от всичко обичах да нося дома си на гръб и вълнението от това да не знам къде ще спя тази нощ. Да бъда свободна. И добрата новина беше, предположих, че от сега нататък по всяка вероятност щях да живея точно така.

Стъпих на подвижната пътека и хвърлих един поглед на рекламен постер за някаква банка. Подигравах се наум на дизайнера за липсата му на въображение, когато видях с периферното си зрение едно много познато лице да минава край мен. Сърцето ми почти изскочи от гърдите; обърнах се и протегнах врат, за да го потърся. Но той вече отминаваше, а аз се движех бързо в обратната посока.

Започнах да тичам по подвижната пътека. Раницата ми блъскаше хората, които подминавах, но толкова отчаяно се стремях да сляза, че не ми пукаше. Стигнах до края, обърнах се и продължих да тичам в обратната посока, задъхана под тежестта на раницата си. Провирах се между хората срещу мен и накрая стигнах до входа на залата за заминаващи.

Очите ми отчаяно затърсиха лицето му в навалищата, но когато чух последното повикване за полета си, разбрах, че е твърде късно.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.